

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ELIZABETH HOYT

İntikam Maskesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GECE KARANLIĞINDAKİ YABANCILAR

St. Giles Hayaleti olarak bilinen maskeli intikamcı gölgelerde yaşamaktadır. Tek amacı Londra'daki masumları korumaktır. Fakat bir gece, korkusuz bir genç kadınla karşılaşır. Genç kadın silahını ona doğrultmuşken Hayalet onun karısı olduğunu anlar.

AŞIK OLDUKLARINDA

Leydi Margaret Reading bir söz vermiştir: Sevdığı adamın hayatına son veren St. Giles Hayaleti'ni öldürecektir. Londra'ya, düğün gününden beri görmediği kocasına döndüğünde Margaret maskenin ardındaki adamı tanımaz. Atılgan, karizmatik ve tehlikeli St. Giles Hayaleti, Margaret'in beklentilerinin çok ötesindedir.

EN BÜYÜK TEHLİKE TUTKUDUR

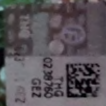
Aralarındaki tutku alevlendiğinde bu iki yabancı istediklerinden çok daha fazla sırrı açığa vurmaya başlar. Ama Margaret gerçeği, Hayalet'in kocası olduğunu öğrendiğinde oyun bitecek, oyunculara onları kavurabilecek arzuya teslim olmak zorunda kalacaktır...

*"İntikam Maskesi Hoyt'un sınırsız hayal gücünün bir kanıtı.
Okurlar bu kitaba bayılacak."*

RT Book Reviews

*"Hoyt'un derin duygularla dolu, okurların yüreğine dokunan bu hikâyesi
tatlı olduğu kadar heyecan verici."*

Publishers Weekly

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-091-9

Kapak Tasarımı: Diane Løger

Kapak Görseli: Alan Ayers

Elyazısı: Ron Zinn © Hachette Book Group Inc., 2013

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İNTİKAM MASKESİ

Pegasus Yayınları: 1582
Bestseller Roman: 684

İntikam Maskesi

Elizabeth Hoyt

Özgün Adı: Lord of Darkness

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: İlker Sönmez

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2017

ISBN: 978-605-299-091-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Nancy M. Finney, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla Grand Central Publishing, New York'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ELIZABETH HOYT

İNTİKAM MASKESİ

İngilizceden çeviren:

Nalan Yüce

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sevgili ablam Emma için.
Seninle gurur duyuyorum.

Teşekkür

Bir kez daha bu kitabı size ulaştırmamı sağlayan profesyonellere teşekkür etmeliyim. Harika yayın hakları temsilcim Susannah Taylor, inanılmaz sabırlı editörüm Amy Pierpont ve kusursuz redaktörüm Carrie Andrews (tüm hatalar, özellikle de göz renkleriyle ilgili olanlar benimdir). Ayrıca kendisi de yetenekli bir editör olan, Amy'nin asistanı, gözünden hiçbir şey kaçmayan Lauren Plude, GCP Sanat Departmanı'ndan, harika bir kapak tasarlayan Diane Luger, kitaplarımın okunmasını sağlamak için azimle çalışan, pazarlama departmanından Nick Small ve Joan Schulhafer.

Hepinize teşekkür ederim.

Birinci Bölüm

Hellequin'in hikâyesini duymuş muydunuz?

Hellequin Efsanesi'nden

Londra, İngiltere
Mart 1740

Godric St. John'un karısını iki sene önce evlendiklerinden bu yana gördüğü ilk gecede, karısı başına bir silah doğrultuyordu. Kirlili bir St. Giles sokağındaki arabasının yanında duran Leydi Margaret'in parlak, koyu renk bukleleri pelerinin kadife kapüşonundan düşüyordu. Omuzları dikti, silahı iki eliyle kavramıştı ve güzel gözlerinde öldürücü bir parıltı vardı. Godric kısacık bir saniye için hayranlıkla nefesini tutmak zorunda kaldı.

Ama hemen sonra Leydi Margaret tetiği çekti.

BUM!

Tabancadan çıkan ses sağır edici olsa da neyse ki sonuç öldürücü değildi çünkü görünüşe göre karısı berbat bir nişancıydı. Bu durum Godric'i yeterince rahatlatmamıştı çünkü Leydi Margaret o anda arkasını dönüp arabasından *ikinci* bir silahı ortaya çıkarmıştı.

En kötü nişancı bile bazen hedefi tutturabilirdi.

Ancak Godric'in bu gece karısının kendisini öldürme ihtimalleri üzerine düşünecek vakti yoktu. Bu nankör kadını burada, yani Londra'nın en tehlikeli yerinde arabasını durduran yarım düzine kadar hayduttan kurtarmakla meşguldü çünkü.

Godric başına gelen yumruktan kaçınmak için hızlıca eğilip saldırganın midesine bir tekme savurdu. Adam homurdansa da yıkılmadı, ne de olsa bir at kadar iriydi. Onun yerine, dört haydut arkadaşının –her biri en az kendisi kadar besili ve yapılıydı– onlara yaklaştığı sırada saatin yönünün aksinde Godric'in etrafında dönmeye başladı.

Godric gözlerini kısarak kılıçlarını kaldırdı. Uzun olanı sağ elinde, kendini savunmak için ve yakın dövüşler için kullandığı kısa kılıcı ise sol elindeydi ve...

Tanrı aşkına! Leydi Margaret o sırada ikinci tabancasını da kendisine doğrultup ateşledi. Silahın sesi gecenin içinde, dar sokağın iki yanındaki binaların duvarlarında yankılandı. Godric, kurşun kısa pelerinin kumaşını delip geçerken kumaşın çekildiğini hissetti.

Leydi Margaret ağza alınmayacak bir küfür savurdu.

Godric'in en yakınında duran haydut sidik sarısı dişlerini ortaya çıkararak sıırttı. "Seni pek fazla sevdiği söylenemez, öyle değil mi?"

Aslında bu *tam olarak* doğru sayılmazdı. Leydi Margaret'in öldürmeye çalıştığı kişi St. Giles Hayaleti'ydi. Fakat ne yazık ki St. Giles Hayaleti'nin tesadüfen kocası olduğunu bilmesine olanak yoktu. Yüzünü örten siyah deri maske Godric'in kimliğini oldukça etkin bir biçimde gizliyordu.

Bir an için St. Giles'ın tamamı nefesini tutar gibiydi. Altıncı haydut hâlâ elindeki silahları Leydi Margaret'in arabacısına ve uşağına doğrultmuş bir halde duruyordu. Arabanın içinden alçak ve keskin bir sesle konuşan kadın belli ki Leydi Margaret'i yeniden arabaya binmeye zorluyordu. Leydi Margaret ise arabasının

yanında durduğu yerden etrafını öfkeli bakışlarla süzdüğü sırada, belli ki öldürülebileceğinden –hatta Godric onu bu hırsızlardan bir an önce kurtaramazsa– başına daha kötüsünün gelebileceğinden habersizdi. Solgun ay ışığı çökmekte olan tuğla binaları, ayaklar altındaki kırık parke taşlarını ve rüzgârda yalnız başına ağır ağır sallanan bir mumcu tabelasını hafifçe aydınlatıyordu.

Godric hâlâ sırttan hayduda baktı.

Margaret belki buraya gelmekle büyük bir aptallık yapmıştı ve haydutlar da sadece vahşi içgüdülerine uyarak yollarına çıkan ilk dikkatsiz avın peşine düşmüş olabilirlerdi fakat bütün bunların hiçbir önemi yoktu. Godric, St. Giles Hayaleti'ydi; zayıfların koruyucusu, aslında kendisi de korkulması gereken bir avcı, gecelerin efendisi ve *lanet olsun*, Leydi Margaret'in de *kocasıydı*.

İşte o anda Godric kılıcını, haydudun yüzündeki pis sırtışın kaybolmasına fırsat vermeden hızlıca saplayıverdi. Adam yere yığılırken, Godric arkasından yaklaşan diğer hayduda dirseğiyle bir darbe indirirdi. Adamın burnu bir çatırtı sesiyle darmadağın olmuştu.

Godric kanla kaplı kılıcını çekip çıkardıktan sonra hızla arkasına dönüp üçüncü adama doğru savurdu. Adam, yanağında boylu boyunca açılan yaradan kan sızarken elleriyle yüzünü örterek bağırırdı ve geriye doğru sendeledi.

Geriye kalan iki saldırgan tereddüt etti. Aslında bu durum bir sokak kavgasında neredeyse daima ölümcüldü.

Godric birinin üzerine atılırken sağ eliyle savurduğu kılıcından bir ıslık sesi duyuldu. Darbesi isabetsiz olsa da sol elinde tuttuğu kısa kılıcını beşinci adamın kalçasına derin bir şekilde sapladı. Adam haykırdı. İki haydut önce gerilemeye, sonra ise arkalarını dönerek kaçmaya başladılar.

Godric doğruldu ve etrafına bakındı. Göğsü, nefes almanın etkisiyle hızla inip kalkıyordu. Bir tek iki elinde birer tabancası olan hırsız kalmıştı.

Orta yaşlı ve kızarık, sert yüzlü, tıknaz arabacı, gözlerini kısarak hırsıza baktı ve oturağının altından bir tabanca çekip çıkarınca son haydut da hiçbir ses çıkarmadan arkasını dönerek kaçtı.

“Vur onu,” diye çıkıştı Leydi Margaret. Sesi titriyordu fakat Godric bunun korkudan çok öfkeden kaynaklanan bir titreme olduğunu düşünüyordu.

“Leydim?” Arabacı şaşırmış bir halde hanımına bakıyordu, ne de olsa haydutların hepsi ortadan kaybolmuşlardı.

Ancak Godric kadının verdiği vurma emrinin haydutlarla ilgisi olmadığını biliyordu. İçindeki bir şey –yıllardır ölü olduğunu düşündüğü bir şey– birdenbire canlanıvermişti.

Az önce Margaret uğruna öldürdüğü adamın cesedinin üzerine eğilmiş halde dururken burun delikleri açılıp kapanıyordu. “Bana teşekkür etmenize gerek yok.”

Godric, sesini gizlemek amacıyla fısıldayarak konuşa da Margaret’in kendisini açıkça duyduğu belliydi. Kana susamış haspa sıkılı dişlerinin arasından tıslayarak konuşuyordu. “Zaten öyle bir niyetim yoktu.”

“Öyle mi?” diye sordu Godric, gülümsemesi sertti. “Şans getirmesi için bir öpücük de mi yok?”

Kadının bakışları adamın maskenin altından görünen dudaklarına kaydı ve üst dudaklarını tiksintiyle kıvrırdı. “Bir engereğe sarılmayı tercih ederim.”

Ah, ne kadar da hoştu. Godric’in gülümsemesi genişledi. “Yoksa benden korkuyor musun tatlım?”

Godric kadının ağzını açmasını hayranlıkla izledi. Belli ki az önceki sözlerine ağır bir karşılık verecekti ancak daha konuşmadan sözü yarıda kesilmişti.

“Teşekkür ederiz!” diye bağırdı arabanın içinden gelen bir kadın sesi.

Leydi Margaret somurtarak arkasını döndü. Godric konuşanın kim olduğunu göremese de Leydi Margaret arabanın içindekinin kim olduğunu görebilecek mesafedeydi. “Ona teşekkür etme! O bir katil.”

“Bizi öldürmedi ya?” diye cevap verdi arabanın içindeki kadın. “Üstelik artık çok geç. Ona ikimiz için de teşekkür ettim bu yüzden şimdi bin şu arabaya da fikrini değiştirmeden bu korkunç yerden bir an önce gidelim.”

Leydi Margaret’in çenesinin duruşu Godric’e istediği şekeri alamayan küçük bir kızı anımsatıyordu.

“Haklı,” diye fısıldadı genç kadına. “İster inanın, ister inanmayın, haydutların kibar insanlara tam da bu noktada sarkıntılık ettiği sıkça duyulmuştur.”

“Megs!” diye bağırdı arabanın içindeki kadın.

Leydi Margaret’in bakışları bir ahşabı yakıp kavuracak nitelikteydi. “Seni tekrar bulacağım ve bulduğum zaman da öldürmeye kararlıyım.”

Söylediklerinde tamamen ciddiymiş, küçücük çenesini kararlılıkla havaya kaldırmıştı.

Godric başındaki büyük şapkayı çıkararak genç kadının önünde alaylı bir reverans yaptı. “Kollarında ölmeyi dört gözle bekliyorum, tatlım.”

Megs adamın bu alaycı iması üzerine gözlerini kıstı fakat arabanın içinde bekleyen arkadaşı telaşla bir şeyler mırıldanıyordu. Godric’e son bir küçümseyici bakış fırlattıktan sonra arabaya bindi.

Arabacının atlara seslenmesiyle araba harekete geçerek uzaklaşmaya başladı.

Godric St. John o anda iki şeyin farkına varmıştı: Belli ki karısı olan hanımefendi yas süresini doldurmuştu ve arabası oraya varmadan önce şehir evine dönmesi iyi olacaktı. Kısa bir an için duraksayarak öldürdüğü adamın yerde yatan cesedine baktı. Siyahlaşmış kanı caddenin ortasındaki kanala süzülüyordu.

Gökyüzüne bakan gözleri ifadesizdi. Godric kendi içinde bir duygu arayışına girdi... ve her seferinde bulduğu şeyi buldu.

Hiçbir şey.

Hızla dönerek dar sokakta koşmaya başladı. Ancak hareket etmeye başlayınca sağ omuzunun ağrıdığını hissetmişti. Ya kavga esnasında incinmişti ya da haydutlardan birinin darbesi buna sebep olmuştu. Bunun bir önemi yoktu. Saint Malikânesi nehrin üzerindeydi, çok da uzak mesafede sayılmazdı ancak çatıların üzerinden atlayarak oraya daha hızlı varabilirdi.

Tam bir kulübenin üstüne atladığı sırada sesleri duydu; ileri-deki sokaktan yüksek, genç kızlara has tiz çığlıklar yükseliyordu.

Lanet olsun. Bunun için zamanı yoktu. Godric kendini yeniden sokağa bıraktı ve iki kılıcını da çekti.

Bir dehşet çığılgı daha koptu.

Köşeyi döndü.

Bu gürültüden sorumlu iki kişi vardı. Biri beş yaşında ya vardı ya yoktu. Pis kokulu sokağın ortasında durmuş, sarsılarak ve tüm gücüyle haykırıyordu. Elinden daha fazlası gelmediği belliydi çünkü ikinci çocuk yakalanmıştı bile. O yaşça biraz daha büyüktü ve kapana kısılmış bir fare gibi umutsuz bir vahşilikle karşı koymaya çalışsa da bu hiçbir işe yaramıyordu.

Büyük olan kızı tutan adam zavallının üç katı büyüklüğündeydi ve kızın başına vurdu.

Kız yere yuvarlanınca küçük olanı da onun hareketsiz bedenine doğru koştu.

Adam çocukların üzerine eğildi.

“Hop!” diye homurdandı Godric.

Adam başını kaldırdı. “Neler...”

Godric adamı, başına indirdiği bir yumruk darbesiyle yere serdi. Kılıcını adamın açıkta kalan boğazına dayayıp öne eğildi ve fısıldayarak konuşmaya başladı. “Darbeyi alan taraf olmak pek de güzel bir his değilmiş, öyle değil mi?”

Yerde yatan serseri somurtarak eliyle başının yanını sıvazladı.
“Kendi kızlarıma istediğimi yapmakta serbestim.”

“Biz senin kızların *değiliz!*”

Godric gözünün ucuyla yaşça büyük olan kızın yattığı yerden doğrulduğunu görebiliyordu.

“O bizim babamız *değil!*”

Godric kızın dudağının kenarından sızan kanı görünce homurdandı.

“Siz çabucak evinize gidin,” dedi küçük kızlara kısık sesle.
“Ben bu kabadayının icabına bakarım.”

“Bizim evimiz yok,” diye mızırdandı kızlardan küçük olanı.

Daha kelimeler ağzından henüz çıkmıştı ki diğer kız onu dirseğiyle dürterek tısladı. “Sus!”

Godric yorgundu ve kızların evinin olmadığını öğrenmesi dikkatini dağıtmıştı. İşte tam o anda yerde yatan serserinin, ayaklarına attığı tekmeyle yuvarlanarak kendini yerde buldu. Hemen ayağa kalkmaya çalışsa da koşarak uzaklaşan adam çoktan sokağın köşesine ulaşmıştı.

Godric iç geçirdi ve doğrulmaya çalışırken irkildi. Üzerine düştüğü yaralı omuzu belli ki gördüğü bu muameleden pek de memnun kalmamıştı.

Kızlara bir bakış attı. “O zaman en iyisi benimle gelin.”

Küçük kız çocuğu söz dinleyerek yerden kalkmaya yeltenirken büyük olan onu tuttuğu gibi geri çekti. “Aptal olma, Moll. Bu da diğeri gibi bir çocuk hırsızı olabilir.”

Godric kızın söylediği bu sözleri duyunca kaşlarını kaldırdı. *Çocuk hırsızı*. Bunu uzun süredir duymamıştı. Başını salladı. Şimdi bu meseleleri düşünecek vakti yoktu. Leydi Margaret çok yakında evine varmış olacaktı ve Godric orada olmazsa tuhaf sorularla karşılaşabilirdi.

“Gelin,” dedi elini kızlara doğru uzatarak. “Ben çocuk hırsız değilim ve geceyi geçirebileceğiniz güzel ve sıcak bir yer biliyorum.”
Ve bundan sonraki geceleri.

Sesinin yeterince ikna edici olduğunu düşünmüştü ancak büyük kızın yüzünde asi bir ifade vardı. “Seninle gelmeyeceğiz.”

Godric eğilip kızlardan birini omuzunun üzerine, diğerini de kolunun altına almadan önce nazıkçe gülümsedi.

“Ah evet, geleceksiniz.”

Tabii ki bu o kadar da kolay değildi. Büyük kız yaşına göre hiç de uygun kaçmayan bir küfür savururken, küçüğü de gözyaşlarına boğularak ağlamaya başladı. İkisi de vahşi kediler gibi karşı koyuyorlardı.

Godric beş dakika içinde Kimsesizler yurdunu görebilecek mesafeye geldiğinde kızları neredeyse düşürecekti.

“Ay!” Ağzından daha kötü bir söz çıkmaması için büyük çaba sarf etmek ve kendisini neredeyse hadım edecek kadar yakınlaşmış olan kızı daha da sıkı tutmak zorunda kaldı.

Somurtarak St. Giles Yetimhanesi’nin arka kapısına yöneldi ve mutfakta bir ışık yanıncaya kadar kapıyı ayağıyla tekmeledi.

Açılan kapıda, üzerinde kırışmış bir gömlek ve pantolon olan, uzun boylu bir erkek belirdi.

Yetimhanenin yöneticisi olan Winter Makepeace kapının eşiğinde, kollarında kıvranan ve ağlayan iki kız çocuğunu zapt etmeye çalışan St. Giles Hayaleti’ni görünce tek kaşını kaldırarak baktı.

Godric’in açıklama yapacak zamanı yoktu.

“Al.” Kızları kabaca mutfak zeminine bırakarak eğlenmiş gibi bir hali olan yöneticiye baktı. “Onları sıkıca tutmanı tavsiye ederim. Yağlı yılanbalığından bile daha kayganlar.”

Bu sözleri üzerine yetimhanenin kapısını hızlıca çekerek kapadı ve arkasını dönerek koşar adımlarla şehir malikânesine ilerlemeye başladı.

Leydi Margaret St. John arabası St. Giles'tan hareket eder etmez titremeye başladı. Hayalet ne kadar da iri, hareketleriye ne kadar da korkutucuydu. Kendisine doğru yaklaştığı sırada kocaman, deri eldivenli ellerinde tuttuğu kanlı kılıçları ve tuhaf maskesinin ardından parlayan gözlerini görünce tek yapabildiği hareketsiz kalmak olmuştu.

Megs derin bir nefes alarak hızla atan nabzını sakinleştirmeye çalıştı. İki yıl boyunca bu adamdan nefret ederek yaşamıştı ama onunla nihayet karşılaştığında böylesine şey... bunları hissedeceğinden habersizdi.

Böylesine *canlı*.

Önce kucağındaki ağır tabancalara sonra da karşısında oturan sevgili arkadaşı ve görünçesi olan Sarah St. John'a baktı. "Çok üzgünüm. Bu yaptığım..."

"Son derece aptalca mıydı?" diye sordu Sarah açık kahverengi kaşlarından birini kaldırarak. Başının arkasında düzgün bir topuz halinde topladığı ve bir iğne gibi dümdüz olan saçının rengi, koyu kahveden altının en açık gölgesine kadar değişiyordu.

Buna karşın Megs'in kendi koyu bukleli saçları ise saatler öncesinde tokalarından kurtulmuş, kamçılı bir deniz canavarı gibi yüzüne düşüyordu.

Megs kaşlarını çattı. "Şey, doğru kelime *aptalca* mı bilemiyorum ama..."

"Şuursuzca mı demeliydim?" diye tamamladı Sarah sertçe. "Dangalakça? Akılsızca? Saçma? Düşüncesizce?"

"Bütün bu tanımlar kısmen geçerli olsa da," diyerek söze başladı Megs, Sarah'nın listeyi uzatmasına fırsat vermeden. Ne de olsa arkadaşının kelime haznesi oldukça geniş sayılırdı. "Sanırım en uygun olanı *düşüncesizceydi*. Hayatını tehlikeye attığım için özür dilerim."

“Ve kendininkini.”

Megs gözlerini kırptırdı. “Ne?”

Sarah birazcık öne eğilerek yüzünü arabanın içinde yanan fenere doğru uzattı. Yirmi beş yaşındaki Sarah’ın yüzünde, alaycı kahverengi bakışlarının ardındaki muzip ifadenin yalanladığı fakat genel olarak hanım hanımcık yetiştirilmiş bir genç kadının duruşu olsa da, şu an için bir Amazon savaşçısından farksızdı.

“Senin hayatın, Megs,” diye karşılık verdi Sarah. “Sadece benim ve uşakların hayatını değil, kendi hayatını da tehlikeye attın. Gecenin bu saatinde St. Giles’a gidecek kadar önemli olan neydi?”

Megs sevgili arkadaşına yüz çevirdi. Sarah, Megs’in Godric’le evlenmesinin üzerinden bir yıl geçtikten sonra, onunla birlikte Cheshire’daki St. John Malikânesi’nde yaşamak için gelmişti bu yüzden de aceleyle kıyılmış olan nikâhlarından haberi olmamıştı.

Megs başını sallayarak arabanın camından dışarıya baktı. “Üzgünüm. Ben sadece görmek istedim...”

Cümlesini bitirmediğini gören Sarah yerinde huzursuzca kıpırdandı.

“Neyi görmek istedin?”

Roger’in öldürüldüğü yeri. Düşüncesi bile kalbinin acıyla sızlaması için yeterliydi. Roger’a ait en ufak bir ize rastlama ümidiyle arabacısı Tom’dan St. Giles’tan geçmesini istemişti. Elbette ki hiçbir ize rastlamamıştı. O çoktan ölmüştü. Sarah onu çoktan kaybetmişti.

Ama St. Giles’a uğramasının ikinci bir nedeni vardı: Roger’ın katili hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Ve en azından bu konuda başarılı olmuştu. Hayalet ortaya çıkmıştı. Bu gece tam olarak hazırlıklı değildi belki ama bir dahaki sefere olacaktı.

Bir dahaki sefere elinden kaçmasına izin vermeyecekti.

Bir dahaki sefere St. Giles Hayaleti’nin kara kalbine bir kurşun sıkacaktı.

“Megs?” Arkadaşının yumuşak sesi kanlı düşüncelerini hölmüştü.

Megs başını sallayarak yüzüne parlak –belki de fazlaca parlak– bir gülümseme yerleştirdi ve sevgili arkadaşına baktı.

“Önemi yok.”

“Ne...”

“Yüce Tanrım, yoksa geldik mi?” Megs’in konuyu değiştirmesi pek ustaca sayılmazdı ancak varış noktasına yaklaşmakta olan araba o sırada yavaşlamıştı.

Öne eğilerek camdan baktı. Cadde karanlıktı.

Megs kaşlarını çattı. “Belki de gelmedik.”

Sarah kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne görüyorsun?”

“Dar ve dolambaçlı bir yoldayız ve ileride de yüksek, karanlık bir bina var. Görüntüsü oldukça... şey...”

“Eski mi?”

Megs arkadaşına baktı. “Evet?”

Sarah başını bir kez sallamakla yetindi. “O halde Saint Malikânesi’ne gelmişiz. Ev toz kadar eskidir, yoksa bilmiyor muydun? Ağabeyimle evlendiğinde Saint Malikânesi’ni görmemiş miydin?”

“Hayır.” Megs dışarıdaki karanlıkla ilgileniyormuş gibi davrandı. “Düğün kahvaltısı ağabeyimin malikânesinde verilmişti ve ben de yaklaşık bir hafta sonra Londra’dan ayrılmıştım.” Ve arada da annesinin evinde yatalak bir halde kalmıştı. Megs o üzücü anıları aklından kovmaya çalıştı. “Saint Malikânesi eski bir bina mı?”

“Ortaçağ’dan kalma ve hatırladığım kadarıyla kış aylarında da oldukça serin.”

“Ah.”

“Üstelik Londra’nın en modern kısmında da değil,” diyerek devam etti Sarah neşeyle. “Tam nehrin kıyısında. Ama ailen İngiltere’ye Fatih William’la gelmişse evin böyle olur: Modern stil ve konfordan uzak, antika, saygıdeğer bir bina.”

“Oldukça ünlü olduğundan eminim,” dedi Megs sadık davranmaya çalışarak. Ne de olsa kendisi de artık bir St. John’du.

“Ah, evet,” dedi Sarah kuru bir sesle. “Saint Malikânesi tarihte sıkça anılmıştır. Bu da ayak parmakların gecenin bir yarısında birer buz kalıbına dönüştüğünde oldukça rahatlatıcı bir duygudur.”

“Madem bu kadar korkunç, o halde neden benimle Londra’ya geldin?” diye sordu Megs.

“Gezmek ve alışveriş yapmak için elbette.” Sarah’nın sesi Saint Malikânesi’nin tasvirine rağmen oldukça neşeliydi. “Londra’ya son gelişimin üzerinden yüzyıllar geçti sanki.”

O anda arabanın sarsılarak durmasıyla birlikte Sarah iğne oyası işlerinin sepetini ve şallarını toplamaya başladı. Meg’in beraberinde getirdiği uşakların daha genç olanı Oliver, arabanın kapısını açtı. Üniformasını tamamlamak için beyaz bir peruk takmış ancak kırmızı kaşlarını gizleyememişti.

“Buraya sağ salim varacağımıza pek ihtimal vermemiştim,” diye mırıldandı Oliver basamakları arabanın yanına yerleştirirken. “Haydutların elinden kıl payı kurtulduk. Umarım bunu söylememde bir mahzur yoktur, Leydim.”

“Sen ve Johnny çok cesur davrandınız,” dedi Megs arabadan indiği sırada. Başını kaldırıp arabacısına baktı. “Sen de öyle, Tom.”

Arabacı homurdanarak geniş omuzlarını silkti. “Siz ve Bayan St. John bir an önce eve girseniz iyi olur, Leydim.”

“Gireceğim.” Megs dönüp eve bakınca önünde duran ikinci bir arabanın varlığını fark etti.

Sarah da arabadan inerek yanına gelmişti. “Görünüşe bakılırsa büyük teyzen Elvina bizden önce gelmiş.”

“Evet, öyle görünüyor,” dedi Megs yavaşça. “Ama arabası neden hâlâ dışarıda duruyor?”

Diğer arabanın kapısı cevap verircesine aniden açıldı.

“Margaret!” Büyük teyzesi Elvina’nın endişeli yüzü, pembe kurdelelerin süslediği yumuşak gri buklelerin oluşturduğu bir

bulutla çevriliydi. Fazlasıyla yüksek çıkan sesi taş binalardan yankılandı. Büyük teyze Elvina'nın kulakları ağır işitiyordu. "Margaret, bu sefil uşak bizi eve almıyor. Neredeyse saatlerdir burada, avluda oturuyoruz ve Ekselansları da iyice sabırsızlandı."

Arabanın içinden duyulan boğuk bir havlama teyzesinin söylediklerinin altını çizerek gibiydi.

Megs dönüp kocasının evine baktı. İçeride kimse yok gibiydi ancak büyük teyzesinin çağrılarına cevap veren olduğuna göre en azından evde bir uşak olmalıydı. Kapıya doğru yürüyerek tokmak vazifesi gören büyük demir halkayı kaldırdı ve sertçe düşmesine izin verdi.

Sonra da bir adım gerileyerek yukarı baktı. Bina tarihi stillerin bir karışımıydı. İlk iki katı tarihi kırmızı kiremittendi, belki de binanın orijinali buydu. Fakat evin sonraki sahipleri ilk iki katın üzerine daha solgun, bej kiremitten oluşan üç kat daha ilave etmişti. Birbirleriyle tamamen uyumsuz bir şekilde dizilmiş olan bacalar ve üçgen çatılar, tavan çizgisinin üzerinde gelişigüzel yükseliyorlardı. İki tarafta da sokağın sonunu çerçeveleyen koyu kanatlar sözde bu avluyu meydana getirmişlerdi.

"Sen Godric'e geleceğini yazmıştın, değil mi?" diye mırıldandı Sarah o anda.

Megs dudağını ısırды. "Ah..."

Megs, evin sağ tarafında bulunan küçük odanın ışığının yanmasıyla birlikte, kocasını gelişlerinden haberdar etmediğini söylemekten kurtulmuş oldu. Kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

Eşikte, öne doğru eğilmiş omuzlarıyla tek başına duran bir uşak göründü. Başında dökülmeye yüz tutmuş beyaz bir peruğu, elindeyse tek bir mum vardı.

Adam yavaş ve hırıltılı bir nefes aldı. "Bay St. John şu anda..."

"Ah, teşekkür ederim," dedi Megs uşağa doğru adım atarken. O an adamın yoldan çekilmeyeceğinden korktu. Adamın sulan-

mış gözleri bir an için büyüdükten sonra yana çekilerek Megs'in geçmesine yetecek kadar yer açtı.

Megs evin içine daldı ve eldivenlerini çıkarmaya başladı. "Benim adım Leydi Margaret St. Johns. Bay St. Johns'un eşiyim."

Uşağın kabarık kaşları bir anda düştü. "Eşi..."

"Evet." Uşağa gülümsemesiyle birlikte adamın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Ve siz de?.."

Adam doğrulunca Megs az önceki duruşunun yaşını gerçekte olduğundan büyük gösterdiğini fark etti. Otuzlu yaşlarının ortasını geçmiş olamazdı. "Moulder, Leydim. Bu evin uşağıyım."

"Harika!" Megs adama eldivenlerini uzatarak koridorda etrafına bakındı. Pek etkileyici sayılmazdı. Tavanın kirişlerinde örümcek sakinleri olan bir köy kurulmuş gibiydi. Yakınında duran bir sehpa üzerinde duran şamdanı gördü ve Moulder'ın elindeki mumu alarak yaktı. "Şimdi, Moulder, sevgili büyük teyzem arabada bekliyor –ona Bayan Howard diye hitap edebilirsiniz– ve bu da Bayan St. John, kendisi Bay St. John'un küçük kız kardeşidir... eğer bütün bunlar sizin için herhangi bir anlam ifade ediyorsa tabii."

Sarah kendi eldivenlerini kafası karışmış uşağın eline bırakırken neşeyle gülümsedi. "Londra'ya senelerdir gelmiyorum. Siz yeni olmalısınız."

Moulder'ın ağzı aralandı "Ben..."

"Yanımızda üç hizmetçimiz de var," diyerek devam etti Megs, elindeki şamdanı, ağzını yeniden kapatan uşağa geri verirken. "Ayrıca dört uşağımız ve iki de arabacımızı sayabiliriz. Büyük teyzem Elvina kendi arabası olmasında ısrar etti, gerçi zaten tek bir arabaya nasıl sığardık onu da bilemiyorum."

"Bunu yapmamız mümkün değildi," dedi Sarah o anda. "Üstelik teyzen horluyor."

Megs omuz silkti. "Doğru söylüyorsun." Tekrar uşağa döndü. "Elbette ki bahçıvan Higgins'i ve ayakkabı boyacısı Charlie'yi de getirdik çünkü o çok tatlı bir çocuk ve aynı zamanda da Higgins'in

yeğeni. O ikisi birbirlerine çok bağlıdırlar. Ah, bir de şu sıralar pek hassas bir dönemden geçen ve iyice kıyılarak beyaz şarapta bekletilmiş tavuk ciğerinden başka bir şey yemek istemeyen Ekselansları var. Hepsini aklınızda tutabildiniz, öyle değil mi?”

Moulder’ın gözleri bir kez daha yuvalarından fırladı. “Ah...”

“*Harika.*” Megs adama yeniden gülümsedi. “Kocam nerede?”

Uşağın şaşkınlığını bertaraf eden bir alarına geçme durumu belirir gibi oldu. “Bay St. John kütüphanede ancak kendisi...”

“Hayır, hayır!” Megs elini kaldırıp salladı. “Bana göstermenize gerek yok. Sarah’yla kütüphaneyi kendi başımıza bulabileceğimizden eminim. Siz iyisi mi teyzemin ihtiyaçlarıyla ve de yardımcılarımızın yemekleriyle ilgilenin ve *Ekselansları’nın* tabii. Oldukça uzun bir yoldan geldiğimizi bilmelisiniz.”

Az önce yaktığı şamdanı alarak merdivenleri çıkmaya başladı.

Yanında yürüyen Sarah kıkırdıyordu. “Neyse ki en azından doğru yöndesin. Yanlış hatırlamıyorsam kütüphane birinci katta, soldan ikinci odaydı.”

“Ah, iyi,” diye mırıldandı Megs. Cesaretini bu noktaya kadar topladıktan sonra geriye dönmesi ölümcül olurdu. “Eminim ki sen de ağabeyini göreceğine en az benim kadar seviniyorsundur.”

“Elbette,” diye karşılık verdi Sarah. “Ama Godric’le kavuşmanızı berbat edecek kadar da patavatsız değilim.”

Megs birinci katın en üst basamağına geldiklerinde durdu. “Ne?”

Üç basamak altta duran Sarah gülümseyerek, “Ağabeyimi yarın sabah görmek benim için yeterli,” dedi. “Ben gidip Elvina Teyze’ye yardımcı olacağım.”

“Ah ama...”

Megs’in cılız itirazı boşunaydı. Sarah basamakları hafif adımlarla inmeye başlamıştı bile. Evet. Kütüphane. Soldan ikinci kapıydı.

Megs derin bir nefes alarak loş koridora baktı. Kocasını son gördüğünden bu yana iki yıl geçmişti ama onu —evlenmeden önceki kısa görüşmelerinden— nazık bir beyefendi olarak hatırlıyordu. Dev gibi biri olmadığını biliyordu. Kahverengi gözlerindeki bakışları nikâh töreni esnasında gayet müşfikti. Megs gözlerini endişeyle kıсарak koridorda ilerlemeye devam etti. Yoksa gözleri mavi miydi? Neyse, ne renk olursa olsun, bakışları *nazikti*.

İki senede çok fazla şey değişmiş olamazdı, öyle değil mi?

Megs kütüphanenin kapısının kolunu tutarak fikrinin değişmesine fırsat vermeden kapıyı hızlıca açtı.

Kütüphane tam bir hayal kırıklığıydı. Koridor gibi loş ve kasvetliydi. Odanın tek ışığı sönmekte olan bir ateşin közünden ve eski püskü, tombul bir koltuğun yanındaki sehpanın üzerindeki mumdan geliyordu. Megs parmak uçlarında ilerliyordu. Eski koltuğun üzerinde oturan kişi de...

Aynı derecede yıllanmış görünüyordu.

Üzerinde, kenarları ve dirsekleri pembe işlemeli, bordo bir sabahlık vardı. Şöminenin yanı başında duran taburenin üzerine uzattığı çoraplı ve çirkin terlikli ayaklarında önceki yanıkların izleri görülüyordu. Omuzuna düşmüş olan başındaki yumuşak, koyu yeşil berenin tepesinden sol gözünün üstüne inen yaldızlı bir püskül vardı. Yarım ay şeklindeki gözlüğü alınıdaydı. Eğer o anda dudaklarının arasından duyulan derin horultular olmasaydı, Megs Godric St. John'un ölmüş olduğunu bile düşünebilirdi.

Yaşlılıktan.

Megs gözlerini kırpıştırarak doğruldu. Kocası bu kadar da yaşlı olamazdı. Evliliklerini ayarlayan ve otuz üç yaşında olan kendi ağabeyi Griffin'den yaşça biraz daha büyük olduğunu hatırlıyordu ama bu ne kadar doğru olsa da kocasının yaşının herhangi bir ortamda telaffuz edildiğini de duymamıştı.

O zaman hayatının en kötü anlarını yaşıyordu ve belki de aklında pek fazla bir şey kalmamış olmasına şükretmeliydi.

Megs endişeyle önünde uyuyan adama baktı. Ağzı açık bir şekilde horluyordu fakat yanaklarına düşen siyah kirpikleri kalın ve gürdü. Megs bu görüntüye bir an için şaşkınlık içinde bakakaldı.

Dudakları gerildi. Birçok erkek geç yaşta evlenip kocalık görevlerini yerine getirebiliyordu. Yetmiş yaşını geçmiş olan Frye Dükü daha geçen yıl bunu başarmıştı. Elbette ki Godric de üstüne düşeni yapabiliirdi.

Bu düşünceyle biraz olsun neşelenerek boğazını temizledi. Bunu tabii ki usulca yaptı, ne de olsa onca yolu kat ederek Londra'ya gelmesinin sebebi kocasıydı ve onu henüz görevini yerine getirmemişken korkutarak felç geçirmesine sebep olmak istemiyordu.

Adamın görevi tabii ki kendisini hamile bırakmaktı.

Godric St. John uyanırmış gibi yaparken horlaması kısa bir hırıltıya dönüştü. Gözlerini açtığında önünde duran karısının kendisine ince kaşlarını çatarak baktığını gördü. Genç kadın düğünde bitkin ve dalgındı, gözleri bir kez olsun karşılaşmamıştı, ölüm bizi ayırana dek yeminini ederken bile. Törenden sadece birkaç saat sonra verilen düğün yemeğinde de hasta olduğunu söyleyerek annesinin ve kız kardeşinin gözetimi altında ortadan kaybolmuştu. Ertesi gün ise bir mektupla bu acele evliliği mecburi kılan bebeği düşürdüğünü bildirmişti.

Ne kötü bir ironiydi.

Şimdiyse karşısında durmuş kendisini cesur ve parlak gözlerle merakla süzerken, Godric sabahlığının sıkıca bağlanmış olup olmadığından emin olmak için kontrol etmek istedi.

“Ne var?” diye sordu sanki Megs’in gelişine şaşırmış gibi bir sesle.

Genç kadın yüzüne hemen geniş ve dürüst bir gülümseme yerleştirdi. *Buraya belli bir niyetle geldim*, diye bağırırmış olsa da, farklı olmazdı. “Ah, merhaba.”

Merhaba mı? İki yıl boyunca ortadan kaybolduktan sonra merhaba, öyle mi?

“Ah... Margaret, öyle değil mi?” Godric irkilmemeye çalıştı. Margaret’in de daha başarılı olduğu söylenemezdi.

“Evet!” Megs kendisine sanki akli kısa bir anlığına yerine gelmiş yaşlı bir bunakmış gibi bakıyordu. “Seni ziyaret etmeye geldim.”

“Öyle mi?” Godric oturduğu koltukta biraz doğruldu. “Bu ne kadar da... beklenmedik bir durum.”

Sesi biraz kuru gibiydi.

Megs ona sinirli bir bakış attıktan sonra odanın içinde amaçsızca dolaşmaya başladı. “Evet. Kardeşin Sarah’yı da getirdim.” Derin bir nefes alarak şömine rafının üzerindeki ortaçağdan kalma gravürleri incelemeye başladı. Odanın bu karanlığında şekilleri tam olarak ayırt etmesi olanaksızdı. “Şey, tabii ki onun *kız kardeşin* olduğunu biliyorsun. Alışveriş yapma ve etrafı gezme, tiyatroya ve belki de operaya, hatta bir eğlence parkına gidebilme vesaire imkânını bulduğu için fazlasıyla heyecanlı...”

Van Oosten’in Catullus derlemelerini içeren eski, deri kaplı bir kitabı alarak elinde hafifçe salladı. “Ve...”

“Belki biraz daha fazla alışveriş yapabileceği için mi?” diye sordu Godric kaşlarını kaldırarak. “Sarah’yı yıllardır görmüyor olabilirim ancak alışverişe olan düşkünlüğünü unutmadım.”

“Güzel.” Parmağını kitabın eskimiş sayfalarında gezdirirken zorlanıyormuş gibi bir hali vardı.

“Ya sen?”

“Ne?”

“Senin Londra’ya geliş sebebin nedir?” diye sordu Godric.

Van Oosten ellerinin arasında dağılmıştı.

“Ah!” Dizlerinin üzerine çökerek telaşla etrafa saçılan sayfaları toplamaya başladı. “Ah, çok üzgünüm!”

Godric onu izlerken iç geçirdi. Sayfalar, Megs'in onları yerden topladığı hızda parçalanıyorlardı. Warwick ve Oğulları dükkânından aldığı bu cilt ona beş gineye patlamıştı ve hatırladığı kadariyle da sonuncusuydu. "Önemli değil. Kitabın zaten yeniden ciltlenmeye ihtiyacı vardı."

"Öyle mi?" Elleriindeki sayfalara şüpheyle baktıktan sonra onları karmakarışık bir halde nazikçe adamın kucağına bıraktı. "O zaman içim rahatladı diyebilirim."

Yüzünü kaldırmış Godric'e bakarken kocaman, kahverengi gözlerinde bir tür yalvarış vardı sanki ve ellerini de geri çekmeyi unutmuştu. İhtiyatla, kucağına bıraktığı kitabın kalıntıları üzerinde duruyorlardı fakat onu böyle yanında diz çökmüş bir halde görünce Godric nefesini tutmak zorunda kaldı. Kasıkları tamamen kaba ve ilkel dürtüyle ısınsa bile, göğsünün tuhaf ve eterli bir sızıyla sıkıştığını hissediyordu. *Yüce Tanrım. Bu çok ama çok uygunsuzdu.*

Godric boğazını temizledi. "Margaret?"

Genç kadın yavaşça, neredeyse baştan çıkarırcasına gözlerini kırptı. *Aptal.* Uykusu gelmiş olmalıydı. Baştan çıkarır gibi göz kırpma mümkün müydü ki?

"Evet?"

"Londra'da ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Ah..." Megs başını indirerek mahvolmuş kitapla oynamaya başladı. Belli ki sayfaları toparlayarak bir araya getirmeye çalışıyordu ancak bu onları daha da çok dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Ah, pekâlâ. Burada yapılacak çok fazla iş var, öyle değil mi? Ve... ve burada ziyaret etmek istediğim çok sayıda sevdiğim arkadaşım da var..."

"Margaret..."

Megs zıplarcasına ayağa kalktı. Van Oosten'in yırtılmış arkası cildi hâlâ elindeydi. "Kimseyi üzmemek gerekir." Bakışlarını Godric'in sağ omuzunun arkasındaki bir yere dikerek gülümsedi.

“Margaret.”

Megs esnedi. “Lütfen beni affet. Korkarım bu seyahat beni fazlasıyla yordu. Ah, Daniels...” diyerek kapının eşiğinde beliren ve genç bir hizmetçiye benzeyen kıza baktı. “Odam hazır mı?”

Hizmetçi kız bir reverans yaparak meraklı bakışlarını kütüphanenin içinde gezdirmeye başladı. “Evet, Leydim. Bu geceki koşulların el verdiği ölçüde hazır sayılır. Ne kadar çok örümcek ağı temizlediğimizi bilerseniz...”

“Evet, pekâlâ, her şeyin yerli yerinde olduğundan eminim.” Leydi Margaret arkasını dönerek Godric’i başıyla selamladı. “İyi geceler... şey, kocacığım. Seninle sabah görüşürüz, öyle değil mi?”

Arkasını dönüp odadan fırlarken zavallı Van Oosten’in kahlıtları hâlâ elindeydi.

Hizmetçi arkalarından kapıyı kapadı.

Godric kütüphanesinin kalın meşeden yapılmış kapısına bakıyordu. Genç kadının baş döndürücü ve ısıldayan görüntüsü olmadan odanın içi sanki birdenbire bomboş kalmış ve mezar gibi sessizleşmişti. Tuhaf. Godric bugüne dek kütüphanesinin son derece keyifli bir yer olduğunu düşünürdü.

Kızgınlıkla başını salladı. *Margaret’in niyeti neydi? Londra’ya neden gelmişti?*

Onları bir mantık evliliği idi. En azından Margaret için öyleydi. Karnındaki bebeğe bir isim gerekiyordu. Godric tarafından bakılınca da, Margaret’in Griffin denilen o aşağılık ağabeyinin şantajı zoruyla kıyılmış bir nikâhtı çünkü çocuğun babası kendisi değildi. Esasında düğün gününden önce Margaret’le hiç konuşmamıştı. Sonrasında Megs sayfiye evine taşındığında da Londra’daki hayatına aynen devam etmişti.

Bir yıl boyunca üvey annesi ve üvey kardeşlerinden gelen ufak tefek, tuhaf ikinci el haberlerin dışında aralarında hiçbir iletişim olmamıştı. Sonra günün birinde, hiç ummadığı bir anda Leydi Margaret kendi eliyle yazdığı bir mektupta bahçedeki fazlasıyla

büyümüş olan üzüm asmalarını kestirmesinde bir mahzur olup olmadığını sormuştu. Hangi asmalar? Cheshire arazisi üzerindeki Laurelwood Malikânesi'ni sevgili Clara'sıyla evliliğinin ilk yıllarından bu yana bir daha hiç görmemişti ki. Margaret'e nazik fakat kısa ve öz bir şekilde asmalar ve bahçeyle ilgili aklında başka ne varsa uygun gördüğünü yapmasını yazmıştı.

Konunun bununla kapandığını sanmıştı fakat yabancı karısı kendisine geçen yıl içerisinde ayda bir ya da iki kez mektup yazmaya devam etmişti. Bunlar genellikle bahçeyi, üvey kardeşlerinden en büyük olan ve Megs'le birlikte yaşayan Sarah'yı, oldukça eskimış evin tamiratını ve yeniden dekore edilmesinin zahmetlerini ve de yakın civardaki köyde çıkan dedikoduları anlatan uzun, sohbet içerikli mektuplardı. Godric, gelen bu denli fazla bilgiye nasıl karşılık vereceğini bilemediği için de herhangi bir cevap yazmamıştı. Fakat aylar geçtikçe Megs'in mektuplarına tuhaf bir şekilde alışmıştı. Gelen mektuplarını sabah kahvesinin yanında gördükçe içine bir rahatlama hissi doğardı. Hatta mektubu bir ya da iki gün geciktiğinde sabırsızlandığı bile olurdu.

Evet. Ne de olsa iki yıldır kimsesiz ve yalnızlık içinde yaşıyordu. Ancak bir mektubun verdiği o küçük keyif evine baskın düzenleyen hanımefendiyle kıyas kabul edecek türden değildi.

O sırada kütüphaneye giren Moulder ağzında bir şeyler geliyordu. "Böylesini hiç görmedim gerçekten," dedi uşak kapıyı kapatırken. "Sirk çalışanlarından hiç farkları yok diyebilirim."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Godric ayağa kalkıp sabahlığını üzerinden atarken.

Sabahlığın altında hâlâ Hayalet kostümü vardı. Durumu kıl payı kurtarabilmişti. İki araba da Godric evin arka tarafına atladığı anda malikânenin önüne varmıştı. Arkadaki gizli merdivenlerin çıktığı çalışma odasından kütüphaneye koştuğu sırada Moulder'ın gelenleri kapıda oyalamaya çalıştığını duymuştu. Saint Malikânesi o kadar eskiydi ki bir sürü gizli geçidi ve saklanacak

yeri vardı. Aslına bakılırsa bu, Hayalet işleri için büyük bir ni-metti. Kütüphaneye vardığında çizmelerini çıkarmış, kılıçlarını, pelerinin ve maskesini kitap raflarından birinin arkasına atmış ve yumuşak bereyi başına geçirip sabahlığın kuşağını bağlamıştı ki o anda kapı kolunun çevrildiğini duymuştu.

Lanet olsun, az kalsın yakalanacaktı.

“Leydim ve tüm o yanında getirdiklerinden bahsediyorum.” Moulder bir izdihamı tarif edercesine ellerini salladı.

Godric kaşını kaldırdı. “Hanımlar genelde hizmetçileriyle filan seyahat ederler.”

“Bunlar sadece *filandan* ibaret değil,” diye mırıldandı Moulder Godric’in Hayalet tuniğini çıkarmasına yardım ederken. Diğer görevlerinin yanı sıra Moulder aynı zamanda ihtiyaç olması duru-munda Godric’in özel işlerine de yardımcı oluyordu. “Bir bahçıvan ve ayakkabı boyacısı ve Leydi Margaret’in büyük teyzesine ait şımarık bir köpek de var, üstelik o da gelmiş.”

Godric gözlerini kısarak bu cümleyi anlamaya çalıştı. “Köpek mi teyze mi?”

“İkisi de.” Moulder Hayaletin tuniğini silkelerken üzerinde herhangi bir yırtık ya da leke var mı diye baktı. Başını kaldırıp Godric’e masumca bir bakış atmadan hemen önce yüzünde kurnaz bir ifade belirmişti. “Aslına bakarsan, çok yazık oldu.”

“Neye” diye sordu Godric taytını çıkarıp geceliğini üzerine geçirirken.

“Artık gecenin bir yarısında evden çıkıp gezip tozamayacak-sınız, öyle değil mi?” dedi Moulder tunikle taytı katlarken. Başını üzüntüyle salladı. “Çok yazık ama oldu işte. Korkarım eşiniz gelip sizinle yaşamaya karar verdiğine göre Hayalet günleriniz artık sona erdi.”

Başındaki tuhaf sarığı da çıkararak elini kısa kesilmiş saç-larının arasında gezdirdi. “Sanırım Leydi Margaret gerçekten sürekli olarak benimle yaşayacak olsa haklısın derdim.”

Moulder'ın bakışları şüpheliydi. "Yanında, burada sürekli kalmasına yetecek kadar insan ve eşya getirdiğinden eminim."

"Bunun bir önemi yok. St. Giles Hayaleti olmaktan vazgeçmek gibi bir niyetim yok." Kapıya yöneldi ve devam etti: "Bu, karımın ve yanında her ne ve kim varsa haftaya gitmiş olacağı anlamına gelir."

Ve gittiğinde de Godric kendi kendine St. Giles'taki düşkünleri kurtarma görevine döneceğine ve Leydi Margaret'in yalnızlık içinde geçen hayatını karmakarışık hale getirdiğini unutacağına dair söz verdi.

İkinci Bölüm

Şimdi beni iyi dinleyin: Hellequin şeytanın sağ kolu olan adamdır. Büyük, siyah atının üzerinde dünyayı dolaşıp günahkâr olarak ölenleri arar ve onları bulduğunda da ruhlarını alıp cehenneme götürür. Yandaşlarıysa, çirkin, çıplak, kırmızı, küçük şeytanlardır. İsimleri Çaresizlik, Keder ve Kayıp'tır. Hellequin'in kendisi gece kadar karadır ve kalbinin de -ya da kalbinden geriye kalan ne varsa- katılaşmış bir parça kömürden bir farkı yoktur.

Hellequin Efsanesi'nden

Godric ertesi sabah odasının yanındaki odadan yükselen kadın sesleriyle uyandı. Yattığı yerde gözlerini kırpıştıtararak o tarafta birtakım hareketlerin olmasının ne kadar *garip* olduğunu düşündü.

Kendisi evin eski ana yatak odasında uyuyordu tabii ki ve evin sahibesinin yatak odası da kendi odasının yanındakiydi. Fakat Clara evliliklerinin sadece bir ya da iki yılı boyunca o odada kalmıştı. Sonrasında bedenini yiyip bitiren hastalık ilerlemeye başlamıştı. Doktorlar mutlak sessizliği uygun görmüşlerdi bu yüzden de Clara üst kattaki eski çocuk odasına taşınmak zorunda kalmıştı. Ve orada da ölmeden önceki dokuz yıl boyunca büyük acılar çekmişti.

Godric başını sallayarak yatağından kalktı. Çıplak ayakları soğuk zemine değiyordu. Bu üzücü düşünceler Clara'yı geri getir-

meyecekti. Eğer bu mümkün olsaydı Clara ölümünün üzerinden geçen yıllarda binlerce kez o korkunç acılarından arınıp dans ederek hayata dönmüş olurdu.

Kahverengi, sade takımını giydikten sonra gri peruğunu takıp odasından çıktığı sırada yan odadaki kadın sesleri hâlâ duyuluyordu. Leydi Margaret'in bu kadar yakınında uyuduğunu idrak etmesi sinirlerinin gerilmesine neden olmuştu. Bu tür hayat belirtilerinden kaçmak gibi bir eğilimi yoktu ancak eski ve karanlık evinde başkalarının varlığına –özellikle de bunlar *dişiyse*– alışkın olmaması son derece doğaldı.

Godric merdivenlerden evin alt katına indi. Genelde hem yeni haberleri duymak hem de bir şeyler atıştırmak için bir kafeteryaya uğrardı, ne de olsa kendi evindeki yemek alışkanlığı oldukça düzensiz sayılırdı. Fakat bugün omuzlarını dikleştirerek evin arka tarafında bulunan ve pek seyrek olarak kullanılan yemek odasına gitmeye karar vermişti.

İçeride biri vardı.

“Sarah.”

Bu sade gri kostümü içindeki *kendine hâkim* kadını kısa bir an için tanıyamamıştı. Onu son gördüğünden bu yana kaç yıl geçmişti?

İsmi duyan kadın arkasını dönüp bakınca sakın yüzü memnuniyetle aydınlandı. Godric beklenmedik bir şekilde yüreğinin ısındığını fark etti. Birbirlerine hiçbir zaman fazla yakın olmamışlardı –Godric kardeşinden neredeyse on iki yaş büyüktü– ve üstelik onu özlediğinin bile farkında değildi.

Ama belli ki özlemişti.

“Godric!”

Ayağa kalkarak tek başına oturduğu uzun, yıpranmış masanın etrafından dolaştı. Ağabeyine hızla ve sertçe sarıldığında, doku-nuşu çok uzun zamandır yalnızlık içinde yaşamış olan Godric'in üzerinde bir şok etkisi yarattı.

Kız kardeşi, Godric bir karşılık vermeyi akıl edemeden geri çekildi ve şaşırtıcı derecede anlayışlı gözleriyle ağabeyine baktı. “Nasılısın?”

“İyiyim.” Godric omuz silkerek arkasını döndü. Yaklaşık üç yıl sonra özellikle de kadınlardan yana gelen bu endişeli bakışlara ve nazik sorulara alışmış sayılırdı. Fakat ne yazık ki onların yanında rahat etmeyi hâlâ öğrenememişti. “Kahvaltını yaptın mı?”

“Şu ana kadar yiyecek bir şey göremedim,” diye karşılık verdi Sarah kuru bir sesle. “Adamın, Moulder bana kahvaltı sözü verdi ve ortadan kayboldu. Bu da yaklaşık yarım saat önceydi.”

“Ah.” Godric şaşırmış gibi yapmayı denediyse de evin içinde yenilebilir bir şeylerin olduğundan kendisi de emin değildi. “Şey... belki de bir restorana filan gitsek...”

O sırada Moulder elinde ağır bir tepsiyle kapıdan girmişti. “İşte şimdi oldu.”

Elindeki tepsiyi masanın üzerine bırakarak gururlu bir edayla geri çekildi.

Godric tepsiyi inceledi. Ortasında tek bir fincan ile çaydanlık vardı. Yanında ise birkaç dilim yanmış ekmek, bir kâse tereyağı ve bir tabağın içine konulmuş beş yumurta vardı. Godric yumurtaların haşlanmış olması için dua etti.

Godric kaşını kaldırarak uşağına baktı. “Aşçı... şey... pek müsait değil anladığım kadarıyla?”

Moulder burnundan soludu. “Aşçı gitti. Ve o güzelim tekerlek peynir, gümüş tuzluk ve tabakların yarısı da öyle. Belli ki dün gece bu kadar çok sayıda misafirimizin olduğunu duymak pek hoşuna gitmemiş.”

“İşbirliğimizi ele alış biçimimizin ne kadar talihsiz olduğunu da unutmamak lazım tabii.”

“Söylememin bir mahzuru yoksa şarap stokunuzla da fazlasıyla yakınlaşmıştı efendim,” diyerek konuşmasını sürdürdü

Moulder. “Ben gidip birkaç tane daha çay fincanı bulabilir miyim, bir bakayım, olur mu?”

“Teşekkür ederim, Moulder.” Godric uşağın odadan çıkmasını bekleyerek kardeşine döndü. “Soframın yetersizliği için özür dilerim.”

Oturması için sandalyeyi tuttu. “Lütfen endişe etme,” dedi Sarah yerine otururken. “Sana haber vermeden gelip üzerine çöktük.”

Sarah çaydanlığa uzandı.

“Mmm,” diye mırıldandı Godric karşısındaki sandalyeye otururken. “Bu duruma ben de şaşırdım.”

“Megs’in sana yazdığını sanmıştım,” dedi kız kardeşi kaşını havaya kaldırarak.

Godric bir dilim kızarmış ekmek alırken başını sallamakla yetindi.

“Seni gelişimizden niçin haberdar etmediğini merak ediyorum,” dedi Sarah yumuşak bir sesle, kendi ekmeğine yağ sürerken. “Bu seyahati haftalar öncesinden planlamıştık. Sence onu reddetmeden korkmuş olabilir mi?”

Godric’in ekmeği boğazına takıldı. “Ben böyle bir şeyi asla yapmam. Bunu düşünmene sebep olan nedir?”

Sarah zarif omuzlarını silkti. “Evlendiğinizden bu yana ayrısınız. Ne ona ne de bana bir mektup yazdın. Hatta anneme, Charlotte’a ya da Jane’e de.”

Godric’in dudakları gerildi. Üvey annesiyle ve kendinden küçük olan üvey kız kardeşleriyle iyi geçinse de fazla samimi oldukları söylenemezdi. “Bizimkisi bir aşk evliliği değildi.”

“Orası belli.” Sarah ekmeğinden küçük bir ısırık aldı. “Annem senin için endişeleniyor, biliyorsun. Ben de öyle.”

Godric kardeşine karşılık vermeden ona çay koydu. Ne diyebilirdi ki? *Ah, ben iyiyim. Hayatımın aşkını kaybettim, bundan haberiniz yok sanırım bilmiyor musunuz ama durumu düşünecek*

olursak bu acıya dayanmanın yolunu buldum sayılır. Her şeyin eksiksiz olduğu, sabahları yataktan kalkmanın bir eziyet olmadığı numarası yapmak zamanla yorucu bir hal alıyordu. Hem neden soruyorlardı ki? Hiçbir şeyin kendisini iyileştiremeyeceği bir şekilde parçalanmış olduğunu göremiyorlar mıydı?

“Godric?” Kardeşinin sesi yumuşaktı.

Çay fincanını Sarah’ya doğru iterken gülümsemeye çalıştı. “Üvey annem ve kardeşlerim nasıllar?”

Sarah onu biraz daha kıskırtmak istercesine dudaklarını büzdü ama vazgeçerek onun yerine çayından bir yudum aldı. “Annem iyi. Jane’in sosyeteye takdim hazırlıklarını tamamlamakla meşgul. Sonbahara kadar annemin süt kardeşi Leydi Hartford’un evinde kalmayı düşünüyorlar.”

“Ah.” Godric, üvey annesinin Saint Malikânesi’nde kalmak gibi bir niyeti olmadığını duyunca rahatladı. Bu rahatlamasının hemen arkasından suçluluk duygusu geldi: En küçük üvey kız kardeşinin sosyeteye girecek yaşta olduğunu bilmesi gerekirdi. Tanrım! Jane’in, henüz çilli suratlı bir okul çocuğu olarak elinde bir çember ve çomakla koşuşturduğunu hatırlıyordu. “Peki ya Charlotte nasıl?”

Sarah gözlerini devirdi. “Yukarı Hornsfield’in bütün delikanlılarını büyülemekle meşgul.”

“Yukarı Hornsfield’de çok sayıda uygun genç adam var mı?”

“Aşağı Hornsfield’de olduğu kadar yok tabii ancak yeni papaz yardımcısı ile yerel toprak sahibinin oğulları arasında Charlotte’a hitap edecek makul bir genç erkekler zümresi olduğunu söyleyebilirim. Nereye giderse gitsin peşinde özlem dolu bakışların olduğunu bildiğinden bile emin değilim.”

En son Jane ile bir incir turtası yüzünden kavga ederken gördüğü küçük Charlotte’un canlar yakan bir genç kadına dönüştüğünü düşünmek Godric’i gülümsetti.

O anda yemek odasının kapısının açılmasıyla başını kaldırdı ve kapıda zavallı, her şeyden habersiz Romalı generallerin kampına hücum eden Kraliçe Boudicca edasıyla duran karısının gözlerinin içine baktı.

Megs yemek odasının eşiğinde durup derin bir nefes aldı. Godric, dün akşam hatırladığından farklı görünüyordu sanki. Belki de kendisini yanıltan gün ışığıydı. Ya da bu farklılık, Godric'in bu sabah iyi kesimli fakat biraz eskimiş olan kahverengi bir takım elbise giymiş olmasından da kaynaklanıyor olabilirdi.

Ya da yüzünde asılı kalmış olan belli belirsiz gülümsemeden. Bu gülümseme alnında ve gözlerinin etrafında endişe ve üzüntüden derinleşmiş olan çizgileri hafifleterek dikkatleri iki derin çentik arasında kalmış dolgun ve büyük dudaklarına yöneltiyordu. Megs'in bakışları bir süreliğine, kendi dudakları üzerinde nasıl bir his bırakacağını merak ederek o ağızda takılı kalmıştı.

“Günaydın,” dedi Godric nezaketle yerinden kalkarak.

Megs gözlerini kırpıştırarak telaşla bakışlarını kaldırdı. Dün gece –doğal olarak– baştan çıkarma planlarını bu sabahtan itibaren yürürlüğe koymaya karar vermişti. İki sene süren bir ayrılıktan sonra yabancı bir kocanın yatağına kim hemen atlardı ki? Ama artık sabah olmuştu, o yüzden...

Evet. Kocayı baştan çıkarma görevi.

Sessizliği Godric'in yüzündeki gülümsemenin tamamen yok olmasına sebep olmuş, genç kadının yanıtını beklerken gözlerini kısmıştı. Görüntüsü tüyler ürperticiydi.

Bebek.

Megs omuzlarını dikleştirdi. “Günaydın!”

Dalgınlığını örtbas etmek için takındığı gülümsemesi biraz fazla neşeli kaçmış olabilirdi.

Ödaya girdiğini duyan Sarah dönüp kaşını kaldırdı.

Godric masanın etrafından dolaşarak Megs'in oturması için Sarah'nın yanındaki sandalyeyi çekti. "İyi uyuduğunu umarım?"

Megs'in yattığı oda rutubetli ve tozluymdu, üstelik küf kokuyordu. "Evet, çok iyi uyudum."

Godric ona şüphe dolu bir bakış attı.

Megs önce kocasına, sonra da masanın etrafından dolaşarak onun yanında boş duran sandalyeye doğru yürüdü.

"Mahzuru yoksa burada oturmayı tercih ederim," dedi Megs gırtlaktan gelen bir sesle. Hafifçe indirdiği kirpiklerinin baştan çıkarıcı bir etki yaratmasını umuyordu. "Senin yanına."

Godric başını yana eğerek ona esrarengiz bir biçimde baktı. "Soğuk algınlığın mı var?"

Sarah'nın içtiği çay genzine kaçtı.

Kahretsin! Flört etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Megs görünmesine sinirli bir bakış atarken dilini çıkarmamak için kendini zor tutuyordu.

"Nasıl istersen," dedi birdenbire yanında beliren Godric ve Megs kulağının dibindeki sesle neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Tanrım, bu adam ne kadar da sessiz hareket edebiliyordu böyle.

"Teşekkür ederim." Megs, arkasındaki adamın iri ve ürkütücü varlığını hissederek sandalyeye oturduktan sonra Godric de kendi yerine geçti.

Megs dudağını ısırarak gözünün ucuyla Godric'e baktı. Masanın altından bacağına mı dokunsa? Fakat adamın yüzü öylesine... ciddiydi ki. Bu sanki Canterbury Başpiskoposu'na dokunmak gibi olacaktı.

Gözünün masadaki kahvaltıya çarpmasıyla oldukça sıkıntılı olacağı benzeyen baştan çıkarma girişimi de aklından uçup gidiverdi.

Megs masanın ortasında duran tabağı inceledi. İçinde birkaç yanık kızarmış ekmek parçası ve haşlanmış yumurta vardı. Etrafına bakındı ama bundan başka yiyecekten eser yoktu.

“Kızarmış ekmek ister misin?” diye mırıldandı o sırada karşısında oturan Sarah.

“Ah, teşekkür ederim,” dedi Megs gözlerini soru sorarcasına büyüterek.

“Oliver’ın diyeceği gibi, aşçı kaçıp gitmiş gibi görünüyor.” Sarah tabağı Megs’e doğru iterken hafifçe omuz silkti. “Moulder’ın çay için fincan aradığını sanıyorum ama bu arada arzu ettiğin takdirde benim çayımdan bir yudum alabilirsin.”

“Şey...” Megs, yemek odasının kapısının açılmasıyla Sarah’ya cevap vermekten kurtuldu.

“Canlarım!” Gelen Elvina teyzeydi. “Dün gece uyuduğum odanın ne kadar korkunç olduğuna inanamazsınız. Ekselansları tozdan fazlasıyla etkilenerek gece boyunca hırladı.”

Elvina teyzenin içeriye girmesiyle ayağa kalkan Godric boğazını temizledi. “Ekselansları?”

Küçük fakat yusyuvarlak bir boksör köpeği odaya girerek Elvina teyzeye baştan savma bir bakış fırlattı ve kendini halının üzerine bırakarak sahibesinin yanına kıvrıldı. Yerde yatmış olan hayvanın şişmiş karnı zorlukla alıp verdiği nefesin etkisiyle inip kalkıyordu.

Ekselansları’nın dramatik gösterisi en az sahibesininki kadar etkileyici sayılırdı.

“Bu, Ekselansları,” diyerek aceleyle açıklamaya çalıştı Megs kocasına ve gereksiz sayılabilecek bir eklemede daha bulundu. “Şu anda ilginç bir dönemden geçiyor.”

“Gerçekten de öyle,” diye mırıldandı Godric. “O... şey... Ekselansları iyi mi? Oldukça endişeli görünüyor da.”

“Pug’lar daima endişeli görünürler,” diye açıkladı Elvina teyze yüksek sesle. Duyma yetisi düzensiz aralıklarla gidip geliyordu. “İçine bir kaşık şeri katılmış bir kâse ılık süt ona iyi gelebilir.”

Godric gözlerini kırptırdı. “Ah... çok özür dilerim, şu anda evde süt olduğunu sanmıyorum. Şeri de...”

“O da yok,” diye seslendi Elvina teyzenin peşi sıra odaya giren Moulder sesinde belli belirsiz bir memnuniyetle. Kollarında birbirine uymayan bir sürü çay fincanı taşımakla meşguldü.

“Doğru,” diye mırıldandı Godric. “Belki de gelişinizi bize *önceden* bildirmiş olsaydınız...”

“Ah, özre gerek yok,” dedi Megs çabucak.

Godric ona döndü ve gözlerini kısarak baktı. Bu kadar yakınında durmasıyla Megs, Godric’in gözlerinin etrafındaki kendisine oldukça çekici gelen ince çizgileri görebiliyordu. Fakat bu hiç mantıklı değildi, kaz ayakları insana ne sebeple çekici gelebilirdi ki?

Megs aklını başına toplamaya çalışarak konuşmasını sürdürdü. “Ne de olsa uzun süredir evinin işleriyle ilgilenecek bir hanım yoktu. Yeni bir aşçı ve birkaç bulaşıkçıyı işe aldığımız zaman bu durumun...”

“Ve üst katları idare edecek bir kâhya ile birkaç hizmetçi,” dedi araya giren Sarah.

“Tabii uşakları da unutmamak lazım,” diye mırıldandı Elvina teyze. “İri yapılı, güçlü uşaklar.”

“Pekâlâ, biz Oliver ve Johnny’yi, bir de iki uşağını yanımızda getirdik,” dedi o sırada Megs.

“Onlar buranın temizlenebilmesi için bütün bu ağır eşyaları kaldıramazlar,” diyerek karşı çıktı Elvina teyze kaşlarını çatarak. “Üst katları gördün mü sen?”

“Şey...” Aslına bakılırsa Megs üst katları henüz keşfetmemişti ama dün gece uyudukları odaların durumunu göz önünde bulunduracak olursa... “İyisi mi en az yarım düzine kadar iriyarı ve dinç delikanlıyı işe alalım.”

“Saint Malikânesi’ni idare etmek için bir orduya ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum,” diye karşılık verdi kocası kuru bir sesle. “Özellikle de sizlerin *pek yakında* gideceğini düşünecek olursak.”

“Ne?” diye bağırды o anda Elvina teyze, elini kulağının arkasına yerleştirerek.

Megs o anda aklına bir fikrin gelmesiyle parmağını kaldırarak araya girmek istedi. Moulder'a döndü. "Eminim ki size evin işlerinde yardımcı olan birileri vardır?"

"Birkaç genç delikanlı ve hizmetçimiz vardı fakat bir süre önce hepsi teker teker gittikten sonra yenilerini işe almadık." Moulder tavan kirişlerinden sarkan örümcek ağlarını gözlercesine başını kaldırdı. "Tilly adında bir kız vardı, Leydim ama o da yaklaşık bir ay önce hamile kaldı ama bu benim suçum değildi."

Bütün gözler aynı anda Godric'e çevrildi.

Godric'in kaşlarını kaldırması öfkелendiğine işaretti. "Benim de değildi."

Tanrı'ya şükür. Megs bakışlarını yeniden Moulder'a çevirdi, kocasının sert bakışlarını omuzunda hissedebiliyordu.

Uşak omuz silkti. "Tabii bunun üzerine Tilly işten ayrılmak zorunda kaldı. Yanılmıyorsam kasabın çırağının peşinden gitti. Belki de bebeğin babası oydu. Ya da ikide bir mutfak kapısına gelen tenekeci de olabilir."

Bir an için hepsi Tilly'nin bebeğinin babasının kim olabileceğine dair söylenenleri sindirmeye çalışarak sessiz kaldılar.

Sonrasında Godric boğazını temizledi. "Londra'da tam olarak ne kadar süreyle kalmayı düşünüyordun, Margaret?"

Megs, adının tamamının söylenmesinden hiçbir zaman hoşlanmadığı halde yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirdi. Özellikle böylesine ciddi bir sesle ve ağır ağır telaffuz edildiğinde kulağına daha da bir uğursuz geliyordu. Ancak bu soruya cevap vermek istemiyordu. "Ah, ben plan yapmaktan pek hoşlanmam. Bana göre olayları akışına bırakmak çok daha eğlencelidir, sence de öyle değil mi?"

"Aslında pek öyle..."

Yüce Tanrım, bu adam ne kadar da ısrarcıydı! Telaşla Moulder'a döndü. "O zaman bütün evi tek başınıza idare ediyordunuz, öyle mi?"

Moulder'ın kalın, kabarık kaşlarını çatmasıyla alnındaki ve sarkık gözlerinin etrafındaki çizgiler iyice belirginleşmişti. 'Tam anlamıyla bir kurbanlık abidesi gibiydi. "Evet öyle, Leydim. Buradaki işlerin ne kadar çok, evi ayakta tutmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Üstelik sağlığım da artık pek yerinde değilken."

Godric bir şeyler mırıldanırken, Megs onun arada "amma da abarttın" dediğini duyar gibi oldu.

Kocasını duymazlıktan geldi. "Bunca sıkıntıya ve zahmete rağmen Bay St. John'a bu kadar iyi baktığınızı için size büyük bir teşekkür borçluyum, Moulder."

Moulder'ın yüzü kızardı. "Rica ederim, Leydim, ne demek."

Godric yüksek sesle burnundan soludu.

Megs bunun üzerine yine telaşla konuşmaya devam etti. "Evet, pekâlâ. Şimdi artık burada olduğuma göre, evi kısa sürede derleyip toplayacağımızdan şüphem yok."

"Ve bunu yapmak için tam olarak ne kadar zamana ihtiyacın olduğunu..." diye söze başladı Godric o sırada.

"Ah, saate bakar mısınız?" dedi Megs şömine rafının üzerinde duran küçük saati işaret ederek. Çalıştığından bile emin değildi ancak bunun bir önemi yoktu. "Bir an önce yola çıkmalıyız yoksa kimsesiz çocuklar yararına kurulan Leydiler Sendikası toplantısına geç kalacağız."

Sarah'nın merakı uyanmıştı. "Bize anlattığın St. Giles'taki şu yetimhanede mi?"

Megs başını evet anlamında salladı.

Ekselansları'nı bir parça kızarmış ekmekle kandırmaya çalışan Elvina teyze başını kaldırıp baktı. "Ne dediniz?"

"Yetimhanedeki hanımlar sendikası toplantısı," dedi Megs hafifçe sesini yükselterek. "Oraya gitmemizin zamanı geldi."

“Güzel,” diye karşılık verdi eğilip Ekselansları’nı yattığı yerden kaldırırken. “Eğer biraz şansımız varsa toplantıda bize belki çay ve atıştırmalık bir şeyler ikram ederler.”

“O zaman konu hallolmuştur.”

Megs dönerek kocasına baktı. Adamın yüzü oldukça sertti ve Megs birdenbire onun kendisini izlediğini fark etti.

O anda Godric bakışlarını başka yöne çevirdi. “O halde akşam yemeğine döneceğinizi varsayıyorum?”

Sesi cansız, neredeyse sıkılmış gibi çıkmıştı.

Megs içinde bir şeylerin karşı koyduğunu hissetti. Evine düzenlediği baskını ve yeni işçileri işe alarak bu eski püskü evi toparlama planlarını kılını bile kıpırdatmadan kabul etmişti Godric.

Megs onun kılını kıpırdattığını görmek istiyordu.

Ve dahası, kendi kendine hatırlatmak zorunda olduğu başka bir konu daha vardı: *bebek*. “Ah, hayır,” diye mırıldandı. “Sanırım bizi on dakika sonra yeniden göreceksin.”

Godric yavaşça Megs’e döndü ve gözlerini kısarak baktı. “Anlayamadım?”

Megs gözlerini kocaman açtı. “Sen de bizimle geleceksin, öyle değil mi?”

“Anladığım kadarıyla bu bir *hanımlar* sendikası,” dedi Godric ancak sesinde kendinden emin olmayan bir ton belirmişti.

“Yanımda olmanı çok isterdim.” Megs dilinin ucuyla dudaklarının kenarını yaladı.

Ve işte –nihayet!– olanı gördü. Adamın bakışları belli belirsiz bir şekilde dudaklarına kaymıştı.

Megs yüzünü asarak kocasına baktı. “Eğer sen de istersen tabii.”

Godric arabanın içinde oturmuş, Leydi Margaret’i düşünceli gözlerle süzüyordu. Buraya nasıl geldiğinden tam olarak emin değildi. Normalde günün bu saatinde en sevdiği kafeteryada bir

gazeteye ya da son olarak satın aldığı bir klasik eserin sayfaları arasına gömülmüş bir halde oturuyor olurdu. Aslında bu da pek doğru sayılmazdı. Basham'ın kahvehanesine gidip sevdiği kitapları okuyacak enerjiyi haftalardır bulamıyordu.

Son zamanlarda rutubetli çalışma odasında oturarak duvarları seyretmekten başka bir şey yapmıyordu.

Ve bugünse kasırğa gibi esen bir kadın, sosyal bir etkinlikte kendisine eşlik etmesi için onu ikna etmişti.

Godric gözlerini kıstı. Mantıklı ve bilgili bir adam olmasa bir çeşit büyüden şüphelenebilirdi. Karşısında oturan karısı, yanında oturan teyzesi ve Godric'in yanındaki Sarah ile canlı bir sohbet yürütüyordu. Leydi Margaret Londra'nın güzellikleri ve şu hanımlar sendikasının tarihçesi hakkında hiç durmaksızın konuşurken Godric'le göz göze gelmemeye büyük özen gösteriyordu.

Karısının heyecandan hafifçe kızarmış olan yanakları ısıldayan koyu gözlerini iyice ortaya çıkarmıştı. Topuzundan kurtulan bir bukle, gafil avlanıp da zapt etmeye yeltenecek bir adamı baştan çıkarmak istercesine alnına düşmüştü.

Godric dudaklarını sıkarak pencereden dışarıya baktı.

Belki de karısının bir sevgilisi vardı.

Bu düşünce pek hoşuna gitmemişti ama böylesine hayat dolu bir genç kadın, Londra'da gizli bir sevgilisi olmasa kendisini niçin yanında istesindi? Uzakta yaşayan karısının bir sevgilisi olabileceği daha önce aklına gelmemiş olsa da çok da tuhaf bir düşünce sayılmazdı. Margaret bir bakire değildi ve Godric de hiçbir zaman evlilik bağına tamamlamaya yeltenmemişti. Kendisinin yalnızlık içinde ve bekâr bir hayat sürüyor olması, Megs'in de aynı şeyi yapmasını gerektirmezdi. Leydi Margaret genç ve güzel bir kadındı. Bu sabahı düşünecek olursa, aynı zamanda neşesi de yerindeydi. Böyle bir kadının birden fazla sevgilisi bile olabilirdi.

Ama hayır. Godric'in mantığı bu melankolik düşüncelerine üstün geldi. Bir sevgilisi varsa belli ki Godric'in sayfiye evinin

yakınlarında bir yerde yaşıyordu. Ne de olsa Leydi Margaret şu geçen iki yıl boyunca ailesini ziyaret etmek üzere sadece birkaç kez Laurelwood Manor'dan ayrılmıştı. Birdenbire buraya, yanına gelmiş olmasının başka bir nedeni olmalıydı.

“Nihayet geldik,” diye seslendi karısı o anda.

Godric arabanın penceresinden bakınca gerçekten de yetimhanenin önüne geldiklerini gördü. Birkaç kattan meydana gelen bu temiz bina henüz birkaç yaşındaydı ve Maiden Lane Caddesi'nin neredeyse tamamını kaplıyordu. Yeni ve temiz kiremitten duvarları St. Giles'in diğer eskimiş ve sefil binalarından oldukça farklıydı.

Godric, Leydi Margaret'in uşağının basamağı yerleştirmesini bekledi ve hanımlara yardım etmek için arabadan atladı. Elvina teyzenin yerinden kalkışı tehlikeliydi. En az yetmiş yaşında olan yaşlı kadın baston kullanmayı reddediyordu ve Godric onun zaman zaman ayaklarının üzerinde pek sağlam durmadığını fark etmişti. Hamile olan köpeğini kucağına aldığı anda Godric hemen centilmence bir şeyler yapması gerektiğinin farkına vardı.

“Ekselansları'nı almama izin verirsiniz,” dedi yaşlı kadının kulağına eğilerek.

Elvina teyze ona minnettar bir ifadeyle baktı. “Teşekkür ederim, Bay St. John.”

Godric köpeğin sıcak ve titreyen bedenini kucağına aldı ve hayvanın salyasını koluna akıttığını fark etmemiş gibi davrandı. Serbest elini ise Elvina teyzeye doğru uzattı.

Yaşlı kadın arabadan inerek etrafına bakındı. “Ne kadar da itibarsız bir yer burası?” Yüzü aydınlanmıştı. “Sevgili Leydi Cambridge'e burayı anlatan bir mektup yazsam sizce de şoka uğramaz mıydı?”

Köpeği kucağında tutmaya devam eden Godric inmesi için önce Sarah'ya yardım etti ve sonra da Leydi Margaret'in sıcak, titreyen ve canlı elini tuttu. Arabadan inen bakışları yerdeydi, saçının buklesi yumuşak bir biçimde yüzüne çarpıyordu. Havada

tatlı bir koku uçuşuyordu. Kaldırım taşlarının üzerine indiğinde eteklerini sallayarak düzeltti.

Lanet olsun, Godric'e bakmıyordu bile. İçgüdüsel bir hareketle saçından kurtulan o nazlı bukleyi iki parmağıyla tutarak nazikçe genç kadının kulağının arkasına itti.

Megs bakışlarını kaldırdı, dudakları aralanmıştı. O kadar yakın duruyordu ki Godric o güzel, kahverengi gözlerinin içinde parıldayan altın benekleri gördü. Godric o anda üzerindeki kokunun ne olduğunu anladı: portakal çiçeği.

Megs'in nefesi kesilir gibi olmuştu. "Teşekkür ederim."

Godric çenesinin gerildiğini hissetti. "Rica ederim."

Godric arkasını dönerek hızlı adımlarla yetimhaneye çıkan merdivenleri tırmandı ve kapıyı sertçe çaldı.

Kapıyı açan uşağın öylesine mağrur bir duruşu vardı ki sanki St. Giles'ta bir yetimhanede değil de bir kraliyet sarayında çalışıyordu.

Godric içeriye girerken adamı başıyla selamladı. "Karım ve arkadaşları sendika toplantısına katılmak üzere geldiler. Bay Makepeace buralarda mı acaba?"

"Elbette, efendim," diye karşılık verdi uşak düz bir sesle. Kabarık etekleriyle çene çalarak Godric'in arkasından içeriye giren hanımların şapkalarını ve eldivenlerini aldı. "Ben gidip Bay Makepeace'i çağırayım."

"Gerek yok, Buttermann." Winter Makepeace koridorun sonundaki kapılardan birinde belirmişti. Üzerinde, Leydi Beckinhall ile evlendiğinden bu yana elbiselerinin kesimi belirgin bir şekilde düzelmiş olsa da, her zamanki siyah takım elbiselerinden biri vardı. "Günaydın St. John. Hanımlar."

"Ah, Bay Makepeace." Leydi Margaret gülümseyerek Winter'ın elini tutunca Godric kaşlarını çattı. İçinde hafif bir kıskançlık uyanmıştı ve bu da son derece saçmaydı. Anlaşılan o ki karısı

herkese gülücükler dağıtıyordu. “Sizi görüncem ve sevgili büyük teyzemle tanıştırabilir miyim?”

Tanışma faslı tamamlanmıştı. Makepeace yerlere kadar eğilmektense her hanıma başıyla selam vermeyi tercih etse de ne Sarah ne de Elvina teyze bundan rahatsız olmuşa benziyordu.

Yetimhanenin müdürü Godric’e ve kucağındaki boksör köpeğine dönünce gözlerinde eğlendiğini belli eden bir parıltı belirdi. “Arkadaşınız kim?”

“Ekselansları,” dedi Godric kısaca.

Makepeace gözlerini kırptırdı. “Affedersiniz?”

Godric küçük, beyaz bir teriyerin koridorda koşarak kendilerine doğru geldiğini görünce başını salladı. Hayvan önceleri daha çok bir yabanarısına benzer bir ses çıkarsa da Ekselansları’nı görmesiyle birlikte isterik bir biçimde havlamaya başladı.

Ekselansları da, Leydi Margaret’in ve Sarah’nın tüm susturma çabalarını boşa çıkararak tiz sesiyle karşılık vermeye başladı. Godric yanılmıyorduydu Elvina teyze de teriyere kaçamak bir tekme atmaya bile kalkışmıştı.

Makepeace kenara çekilerek oturma odasının kapısını açtı ve kaşını kaldırarak bir işaret verdi. Godric başını salladı ve kucağındaki boksörü birkaç çevik hareketle Elvina teyzenin kucağına atarak hanımları aceleyle toplantının yapıldığı odaya yönlendirdi.

Makepeace kapıyı öylesine hızlı kapadı ki küçük teriyer neredeyse burnundan oluyordu. Sonra da Godric’e baktı. “Bu taraftan.”

Yetimhanenin müdürü koridorun arka tarafındaki merdivenlere yöneldi. “Bu yaptığın hiç de misafirperverliğe yakışır bir hareket değildi, Dodo.”

Makepeace’in yanında yürüyen teriyer başını kaldırarak onu büyük bir dikkatle dinliyormuş gibi kulaklarını havaya dikti.

“Seni bodruma kapatmadığım için çok şanslısın.” Köpeği azarlayan Makepeace’in sesi sakin ve mantıklıydı.

Godric boğazını temizledi. “Şey, Dodo misafirlere her zaman böyle saldırır mı?”

“Hayır,” dedi Makepeace Godric’e alaylı bir bakış fırlatarak. “Sadece köpek soyundan gelen ziyaretçilere bu karşılamayı layık görür.”

“Ah.”

“Dün gece yetimhaneye iki yeni kız çocuğu geldi,” dedi Makepeace geniş mermer basamakları tırmanırken. Sesi kupkuruydu. “Onları şu adı çıkmış St. Giles Hayaleti getirmiş.”

“Öyle mi?”

Makepeace ona zeki gözleriyle baktı. “Son gelen yuva sakinlerimizi tanımak istersiniz diye düşündüm.”

“Elbette,” diye karşılık verdi Godric. Hiç değilse buraya gelişi boşuna olmayacaktı.

“İşte geldik,” dedi Makepeace sınıf kapılarından birini açarken.

İçeride, banklar üzerinde sıralar halinde oturmuş olan çok sayıdaki kız çocuğu büyük bir ciddiyetle önlerindeki yazı tahtalarına bir şeyler yazmakla meşguldüler. Sıralardan birinin sonunda Moll ve ablası baş başa vermiş bir halde oturuyordu. Godric kızların fısıldaşarak konuştuklarını görünce sevindi. Belli ki sohbet etmek, kadınlara özgü bir mutluluk belirtisiydi. O anda gözünün önünde Leydi Margaret’in arabada diğer kadınlarla sohbet hali canlandı. Godric küçük kızların yetimhanede mutlu olmalarını diliyordu.

“Moll ve Janet McNab,” dedi Makepeace alçak sesle. “Moll bu sınıf için henüz biraz küçük ama kardeşleri buraya geldikleri ilk günden birbirlerinden ayırmamamızın daha iyi olacağını düşündük.” Kapıyı kapayarak sessiz koridorda ilerlemeye devam etti. Bütün çocuklar şu sıralarda kapalı kapıların ardındaki sınıflarında, derste olmalıydılar. “Kızlar yetim. Janet bana babalarının inşaat işlerinde uğraşan bir adam olduğunu ancak Londra’nın kenar mahallelerinden birinde toprak altında kalarak öldüğünü anlattı.”

Godric irkildi. “Korkunç bir durum.”

“Evet.” Makepeace koridorun sonuna gelince pencerenin yanında duran iki koltuğun önünde durdu ancak oturmak için herhangi bir hamlede bulunmadı. “McNab kardeşler çocuk hırsızlarının ağına düşmeden önce neredeyse bir haftadır sokaklarda yaşamışlar.”

“Çocuk hırsızları,” diye tekrarladı Godric yavaşça.

Makepeace başını kısaca salladı. “İki yıl önce çocuk hırsızları küçük kızları St. Giles sokaklarından kaçırmıştı.”

Godric’in kaşları kalktı. “Niçin?”

“Kaçak işletilen bir atölyede dantel çorap imal etmek için,” dedi Makepeace kızgınlıkla. “Kızlar yetersiz yemek karşılığında uzun saatler boyunca çalışıyor bir de üzerine sürekli dövülüyordu. Üstelik tek kuruş para kazanmadan.”

“Ama çocuk hırsızları durdurulmuşlardı.”

Makepeace yine başını salladı. “Onları ben durdurmuştum. Atölyeyi bulup yılanın başını ezmiştım. Kendisi Seymour adında bir aristokrattı. O zamandan beri bir şey duymamıştım.”

Godric gözlerini kıstı. “Fakat?”

“Ama son haftalarda yeniden rahatsız edici haberler duymaya başladım,” dedi Makepeace kaşlarını çatarak. “St. Giles sokaklarında kaybolan kız çocukları hakkında. Küçük kızların çalıştırıldığı gizli bir atölye hakkında. Ve daha da kötüsü karım sosyetenin kaymak tabakasına satılmak üzere üretilen o dantel çoraplardan buldu.”

Isabel Makepeace bir yetimhane müdürüyle yaptığı evliliğe rağmen, sosyetedede hâlâ sözü geçen biriydi.

“Yanlış adamı mı öldürdün?” diye sordu Godric.

“Hayır.” Makepeace’in bakışları öfkeliydi. “İnan bana, Seymour işlediğı suçla gurur duyuyordu. Ben hayatına son vermeden hemen önce yaptıklarıyla övünmekten çekinmemişti. Ya başka birisi tamamen yeni bir girişim başlatmış olmalı ya da...”

“Ya da Seymour başından beri bu işte yalnız değildi,” diye mırıldandı Godric.

“Her ne olursa olsun birinin bu çocuk hırsızlarının arkasındaki kişinin kim olduğunu bulması ve onları durdurması gerekir. Ben evlendiğimden bu yana bu işleri bıraktım.” Makepeace konuşmasına kısa bir ara verdi. “Sizin hâlâ görevde olduğunuzu sanıyorum. Ancak şimdi karınız şehre geldiğine göre...”

“Uzun süre kalmayacaktır,” dedi Godric kararlı bir sesle.

Makepeace kaşını kaldırdı ancak bu konuyu daha fazla irdedemeyecek kadar da saygılıydı.

Godric’in dudakları gerilmişti. “Diğeri ne âlemde?”

Makepeace başını salladı. “O St. Giles’ta sadece bir tek şeyin peşinde, bunu biliyorsunuz. Yıllardır tek saplantısı o.”

Godric başını salladı. Hepsi de yalnızlığı seven kişilerdi ancak bu tuhaf üçlünün sonuncusu sabit fikirli biriydi. Bu konuda herhangi bir yardımı olamazdı.

“Korkarım bu durumda iş sadece sana kaldı,” dedi Makepeace.

“Pekâlâ.” Godric kısa bir süre düşündü. “Seymour’un bir ortağı varsa, bunun kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Herhangi biri olabilir ama senin yerinde olsam işe Seymour’un arkadaşlarından başlardım: d’Arque Vikontu ve Kershaw Dükü. Seymour’un ölümünden önce üçünün yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi.” Makepeace duraksayarak Godric’in yüzüne kararlılıkla baktı. “Fakat, St. John?”

Godric kaşlarını kaldırdı.

Makepeace’in yüzü sertti. “Aynı zamanda şu atölyeyi de bulmalısın. Son defasında kızlar oradan neredeyse canlı çıkmayacaklardı.”

Üçüncü Bölüm

*Aysız bir gecede Hellequin yan yollardan birinde, sevgilisinin
kollarında ölmek üzere olan genç bir adama rastladı.
Kadın çok güzeldi, yüzü hem masum hem iyi huyluydu ve
Hellequin bir an için duraksayıp ona baktı:
Hellequin'in her zaman şeytana hizmet etmediğini
fısıldayanlar da vardı. Söylediklerine göre bir zamanlar
Hellequin'in de diğer insanlardan bir farkı yokmuş. Anlatılan
doğruysa kızın güzel yüzü Hellequin'in aklının derinliklerinde
çoktan yitip gitmiş insani bir anıyı canlandırmıştı...
Hellequin Efsanesi'nden*

Megs yetimhanenin konforlu oturma odasında oturduğu kanepede çayından bir yudum alarak bakışlarını sendika üyesi olan diğer hanımlar arasında gezdirdi. Gördüğü kadarıyla yokluğu esnasında üyelerde bir değişiklik olmamıştı. İki kurucu üyeden biri olan yengesini Leydi Hero Reading kanepede yanında oturuyordu. Saçının rengi neredeyse şöminede yanan ateşle aynıydı. Hero'nun yanında ise tıknaz vücuduyla hoş bir kız olan ve geçerli bir sebebi olmasa da gülümseyen küçük kız kardeşi Leydi Phoebe Batten vardı.

Megs endişeyle kaşlarını çattı. Kızı son gördüğünde görme yetisi oldukça kötüydü –yoksa Phoebe bu geçen yıllarda tamamen mi kör olmuştu? Phoebe'nin yanındaki Leydi Penelope Chadwicke'in, İngiltere'nin en varlıklı vârislerinden biri olduğu söyleniyordu– an-

cak menekşe rengi gözleri ve siyah saçlarıyla en güzellerinden biri olduğu kesindi. Leydi Peneleope'nin yanında neredeyse her zaman çekingen fakat nazik bir kadın olan yardımcısı Bayan Artemis Greaves olurdu. Bayan Greaves'in diğer yanında oturan hanım ise sendikanın diğer kurucusu olan, biraz ürkütücü, gümüş saçlı Leydi Caire'di. Leydi Caire'in yanında gelini Leydi Caire Temperance Huntington, onun yanında da erkek kardeşinin eşi, eskiden Leydi Beckinhall olarak bilinen Isabel Makepeace oturuyordu.

Sendikanın üyeleri değişmemiş olabilirdi ancak Megs'in toplantıya son kez katılmasından bu yana başka farklılıklar vardı. Mesela bu oda. Megs burayı son gördüğünde oda temiz ve derli topluydu ama böyle samimi ve rahat olmaktan çok uzaktı. Şimdiyse, yeni Bayan Makepeace'in müdahalesinin sonucu olsa gerek, şöminenin üzerindeki duvarı süsleyen güzel bir manzara resmi ve rafın üzerine dizilmiş, göze hoş gelen bir sürü ıvır zıvır vardı: küçük, yeşil beyaz Çin kâsesi, aşk tanrısı heykelciklerinin taşıdığı yaldızlı bir saat, mavi bir leylek figürü ve de bir semender. Megs gözlerini kıstı. Bu bir semender olamazdı, öyle değil mi? "Şehre dönmeye karar vermene ne kadar sevindiğimi bilemezsin, sevgili kız kardeşim," diyen Leydi Hero, Megs'in düşüncelerini böldü. Hero, Megs'in ağabeyi Griffin ile evlendikten sonra Megs'e *kız kardeş* diyerek hitap etmeyi tatlı bir alışkanlık haline getirmişti.

"Toplantılarda yokluğumu hissettiniz mi?" diye sordu Megs hafif bir sesle.

"Evet, tabii," dedi Hero Megs'e hafifçe azarlayan bir bakış atarak. "Ama biliyorsun ki Griffin seni çok özledi ve ben de öyle. Ne yazık ki seni istediğimiz sıklıkta göremiyoruz."

Megs burnunu kıvırdı, suçluluk duygusu içinde uzanıp yanındaki sehpanın üzerinde duran tabaktan bir bisküvi aldı. "Üzgünüm. Noel'de gelmek istedim ancak hava öylesine kötüydü ki..." Düşüncelere daldı. Bahanesi kendi kulaklarına bile yetersiz gelmişti. Gerçekte, ağabeyi Griffin'in, Megs'i içinde bulunduğu

çıkılmazdan kurtarmak amacıyla Godric ve kendi adına yaptığı müdahaleden sonra onun yüzüne nasıl bakacağını bilmiyordu. Ona ne diyeceğinden bile emin değildi.

Hero ellerini kucagında birleştirdi. “Önemli olan tek şey artık burada olmandır. Thomas ve Lavinia ile görüştün mü?”

“Şey...” Megs telaşla çayından bir yudum aldı.

Hero’nun gözleri kısılmıştı. “Thomas şehirde olduğunu *biliyor*, öyle değil mi?”

Aslında Megs geleceğini Mandeville Markisi’ne, yani en büyük uğubeyine bildirmemişti.

Hero her zamanki sakin algılama yeteneğiyle, Megs’in gelişinden *hiç kimseyi* haberdar etmediğini anlamıştı. Ancak Megs’i korkularla boğmak yerine iç geçirmekle yetindi. “Pekâlâ, ziyaretin herkesi güzel bir akşam yemeğine davet etmek için iyi bir bahane olacaktır. Hem belki de erken gelip tatlı William’ımı da görürsün. Artık Annalise’ten bile daha büyük, biliyor musun?”

Hero bunu dedikten sonra başıyla odanın içindeki bir diğer değişikliği işaret etti. Temperance ve Lord Caire’in kızları küçük Annalise Huttington, alçak sehpalardan birinin kenarına tutunarak kararlı bir şekilde parmak uçlarında Ekselansları’na doğru ilerlemeye çalışıyordu. Elvina teyzenin koltuğu altına sinmiş olan köpekse yattığı yerden büyük bir dikkatle ufaklığı gözlüyordu. Şimdilerde bir buçuk yaşına gelmiş olan Annalise’in üzerinde kuşaklı, dantel, beyaz bir elbise vardı ve güzelim siyah saçlarını da tek bir mavi kurdele süslüyordu.

Yaşasaydı, Megs’in bebeği de bu yaşta olacaktı.

Megs gözlerini kırıştırdı ve ağzına tadı gelen o eski, acı kederi yutmaya çalıştı. Bebeği düşürüp de Roger’la olan son bağını da kaybettiğinde öleceğini sanmıştı. Bir beden nasıl oluyor da bu kadar acıya ve gözyaşına rağmen ayakta kalabiliyordu? Ama görünen o ki üzüntüden ölünmüyordu. Megs hayatta kalmıştı. Bebeği düşürmenin sebep olduğu o fiziksel sarsıntıyı atlatmıştı.

Hasta yatağından kalkmış ve yavaş yavaş etrafındaki olaylara ve insanlara karşı yeniden ilgi duymaya başlamıştı. Hatta zamanla yeniden gülümsemeyi ve gülmeyi öğrenmişti.

Ama kaybını unutmamıştı. Bir bebeği kollarında tutmanın özlemine de.

Megs derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Ağabeyinin oğlunu en son bir haftalıkken, üçüncü günün sonunda yarıda kestiği bir ziyaret esnasında görmüştü. Megs için fazla acı verici olmuştu.

“William’ın saçı hâlâ parlak kıvılcık mı?” diye sordu dalgınca.

Hero kıkırdadı. William doğduğunda saçları havuç gibiydi. “Hayır, koyulaşmaya başladı. Griffin de bundan dolayı bir hayal kırıklığı yaşıyor. Vârisinin saçının benimki kadar kırmızı olmasını istediğini söylüyor.” Hero, parmağıyla kendi ateşli buklelerine dokundu.

Megs’in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Yeğenimi yeniden görmek için sabırsızlanıyorum.”

Ve bu söylediğinde de samimiydi. Mutlu ve sağlıklı bebeği görmek ona acı verdiği için William’dan kaçınarak yeterince zaman kaybetmişti.

“Buna çok sevindim,” dedi Hero sadece fakat gözlerinden anlayışın izleri okunuyordu. Megs’in acele nikâhının sebebini bilen birkaç kişiden biriydi.

Annalise’in Ekselansları’na dokunması ve köpeğin yattığı yerden kalkıp kaçması salonda bir gülüşmeye neden oldu. Megs dikkatlerin başka yöne çekilip yengesinin fazlasıyla zeki bakışlarından kaçınabilmekten memnundu.

Ekselansları, odanın içinde daireler çizerek koştu ve bir süre sonra da Megs’in koltuğunun altına saklandı.

Gözlerini köpeğe diken Annalise yüzünü buruşturdu. Temperance kızına doğru eğildi ancak yaşlı Leydi Caire ondan daha hızlı davranmıştı. “Al, al, tatlım. Bir bisküvi daha ye.”

Temperance bir şey söylemedi ancak Megs onun, gümüş saçlı, yaşlı kadın elindeki bisküviyi bebeğe uzattığı sırada gözlerini devirdiğini görmüştü.

Temperance'ın yüzü, Megs'in kendisini izlediğini fark etmesiyle kızardı ve öne ona doğru eğilerek fısıldadı. "Onu çok fena yamartıyor."

"Bu da bir büyükannenin ayrıcalığıdır," dedi Leydi Caire, belli ki Temperance'ın söylediğini duymuştu. "Evet, artık yetimhanedeki kızların stajları hakkında konuşabilir miyiz acaba?" Leydi Caire Megs'e baktı. "Yetimhanedeki çocukların sayısı geçtiğimiz yılda artmış bulunmakta. Şu anda burada..."

"Elli dört çocuğumuz var," diye tamamladı Isabel Makepeace yaşlı kadının sözünü. "Dün gece iki yeni kız çocuğu daha geldi."

Leydi Caire başını eğdi. "Teşekkür ederim, Bayan Makepeace. Yetimhanenin bu kadar çok çocuğu barındırabilmesi bizi çok sevindirmekte ancak görünen o ki çocukları, özellikle de kızları uygun işlere yerleştirme konusunda zorluklarımız var."

"Ancak Londra'da hizmetçi olarak iş bulmak zor olmasa gerek," dedi Leydi Penelope.

"Ne yazık ki genç kızların düzgün muamele görebileceği ve eğitim alabilecekleri evlerin sayısı çok az," dedi Temperance.

Isabel önce eğilerek fincanına çay koydu. "Daha geçen hafta, çalışmaya başladığı işyerinin talihsiz olmasından dolayı, bir kızı geri almak zorunda kaldık."

Megs kaşlarını kaldırdı. "Talihsiz mi?"

"Evin sahibesi olan hanım kıza bir saç fırçasıyla vurmayı uygun görmüş," diye cevapladı Leydi Caire yüzünü ekşiterek.

"Ah." Megs önce dehşete kapıldı fakat hemen sonra aklına bir fikir geldi. "Ama benim hizmetçilere ihtiyacım var."

Hanımların hepsi dönüp ona baktılar.

"Gerçekten mi?" diye sordu Leydi Caire.

“Ah, evet,” diyerek araya giren Sarah, sohbete ilk kez katılıyordu. “Görünen o ki ağabeyim Saint Malikânesi’nde sadece bir uşakla idare etmek zorunda kalmış.”

“Yüce Tanrım,” diyen Temperance’ın kaşları endişeyle çatılmıştı. “Eminim ki Caire’in, St. John’un böylesine darboğazda olduğundan haberi yoktur.”

“Şey, bu maddi bir darboğaz değildi,” dedi Sarah alaycı bir bakışla. “Godric’in çok sayıda hizmetçiyi karşılayabileceğinden eminim ancak sadece yenilerini işe almakla uğraşmak istememiş, hepsi bu.”

“Ne?” diye sordu Sarah’ya doğru eğilen Elvina teyze.

Sarah ona dönüp kelimeleri ayrı ayrı vurgulayarak konuşmaya başladı. “Ağabeyimin yeni hizmetçilere ihtiyacı olduğunun farkına bile vardığından şüpheliyim.”

“Erkeklerin bu tür konularda pek becerikli oldukları söylemez,” dedi Elvina teyze onaylamaz bir tavırla başını sallarken.

“Doğru,” diyerek onayladı onu Leydi Caire. “Ama artık onun ve sizin sorunuzdan haberdar olduğumuza göre, Leydi Margaret, size elbette yardımcı olacağız. Eminim işe yerleştirebileceğimiz çok sayıda kızımız vardır,” derken Isabel’e bakıyordu.

“En az dört kızımız müsait,” dedi Isabel. “Ama hepsi de on iki yaşın altında oldukları için görevleri ile ilgili olarak sıkı denetim ve koruma altında tutulmalılar.”

“Buna ilaveten,” dedi Leydi Caire, “size saygın bir isme, görgüye ve de zekâya sahip olan bir kâhya önerebilirim.”

“Teşekkür ederim.” Megs Leydi Caire’i hep biraz sert biri olarak görmüştü fakat aynı zamanda son derece nazık biri olduğu da belliydi. Ve Megs gerçekten de çok minnettardı. Tek bir hamleyle Saint Malikânesi için yeni bir kâhya ve hizmetçiler edinmişti.

Leydi Caire başını eğdi. “Eğer sizin için de uygunsa onu bu akşam yanınıza gönderirim.”

“Ah, evet.” Megs dizine değen dokunuşu hissederek aşağıya baktı.

Annalise, Megs’in oturduğu koltuğun altına bakmak için eğilirken bir eliyle kucağına tutunmuştu. Koltuğun altından hafif bir mızımızlanma sesi duyuldu.

Ekselansları’nın sığınağı keşfedilmişti.

Annalise kıkırdayarak Megs’in yüzüne bakınca gülümseminin ardında minik ve kusursuz dişleri ortaya çıkmıştı. Megs’in nefesi boğazında takılı kaldı. *Bu.* İşte bütün ruhu ve kalbiyle istediği şey buydu. Kendi bebeğini istiyordu.

Dün gece cesareti kırılmıştı ama aynı şeyin bu gece de olmasına izin vermeyecekti.

Bu gece kocasını baştan çıkaracaktı.

Ama insan neredeyse hiç tanımadığı bir kocayı baştan çıkarmak için ne yapmalıydı? Megs günün öğleden sonrası ve tüm akşam boyunca bir yandan Saint Malikânesi’ne çeki düzen vermeye çalışırken bir yandan da bu soruyla boğuştu durdu. Sabahki çabaları... başarılı olmaktan çok uzaktı. Belki onu bir şekilde uyarabilirdi? Bir not göndererek mesela? *Sayın Bayım, evliliğimizin gereğini yerine getirmeye rıza göstermeniz halinde size karşı büyük bir minnet duyacağımı bilmenizi isterim. Saygılarımla, eşiniz.*

“Eğer bu sizin için de uygunsa, Leydim?”

Megs şaşırarak başını kaldırdı ve yeni kâhyası Bayan Crumb’ın koyu ve ciddi bakan gözleriyle karşılaştı. Bayan Crumb’ın Saint Malikânesi’nde şu an için tek yaşanılabilir yer olarak gördüğü yemek odasındaydılar. “Şey, evet? Üzgünüm, son söylediğinizi anlayamadım.”

Bayan Crumb, söylediğini tekrarladığını belli etmeyecek kadar –hatta ürkütücü derecede– eğitilmiş biriydi. “Eğer sizin için de uygunsa, Leydim, yeni bir aşçının bulunup işe alınması sorumluluğunu üstlenmek isterim. Son zamanlarda aşçıların işe

alımında çok dikkatli olunması gerektiğini öğrendim. İyi yemek yedikleri sürece çalışanları idare etmesi çok daha kolaydır.”

Bayan Crumb'ın Megs'e olan bakışı hürmetkâr ancak kararlıydı. Şaşırtıcı bir kadındı. Megs'in kâhya olarak tecrübesinden en ufak bir şüphesi yoktu. Yetimhaneden gelen kızlara henüz dakikalar geçmeden evin temizlik, süpürme ve ortalığı derleyip toplama görevlerini vermişti ve Bay Moulder'ı da öylesine ürkütmüştü ki kirli mutfakta kalmış bütün yiyecekleri atmasını söylediğinde adam istenileni sorgusuz sualsiz yerine getirmişti. Oldukça uzun boylu ve bir generalin edasına sahip olan Bayan Crumb'ın küçük, beyaz bir kepin altında düzgünce toplanmış siyah saçları ve hem küçük kızları hem de yetişkin erkekleri etkisi altına alan koyu renk gözleri vardı. Ama –işte asıl şaşırtıcı olan da buydu– bu kadın olsa olsa yirmi beş yaşındaydı. Megs ona bu yaşta, işinde, üstelik Leydi Caire'in altın referanslarına sahip olacak kadar büyük bir başarıya nasıl ulaşabildiğini sormak için yanıp tutuşsa da yeni kâhyasından çekiniyordu.

Sadece birazcık.

“Evet.” Megs başını eğdi. “Bu çok iyi olur.”

“Bilmenizi isterim ki Leydim,” dedi Bayan Crumb başını eğerek, “akşam yemeği için Avuçtaki Kuş lokantasından fırında kaz, ekmek, yarım düzine çörek ve birkaç çeşit haşlanmış sebze ve çalışanlar için de birkaç yiyecek sipariş ettim.”

“Ah, bu harika!” Megs kadının bu becerisi karşısında gü-lümsedi. Akşam yemeğinde de haşlanmış yumurta yemeye pek hevesli değildi –evde yumurta kaldıysa tabii– ve fırında kaz da en sevdiği yemeklerden biriydi üstelik. Ama ya Godric de sever miydi? En ufak bir fikri yoktu; mektuplarında hiç yemekten bahsetmemişti ve mutfağındaki kıtlığa bakılacak olursa belli ki yeme içme öncelikler listesinin üst sıralarında yer almıyordu. Ama bu çok saçmaydı. Ne de olsa güzel bir yemek hayatı çok daha keyifli

kılandı. Mümkün olan en kısa zamanda kocasının neleri sevdiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Bayan Crumb Megs'in dalgınlığını fark ettiyse de bunu belli etmedi. "İzninizle akşam yemeğinin bu odada saat sekizde hazır olmasını sağlayacağım, Leydim."

Megs şömine rafının üzerindeki saate baktı ve yedi buçuk olduğunu gördü. "O zaman gidip üzerimi değiştirsem iyi olur."

Bayan Crumb bir reverans yaptı. "Evet, Leydim. Ben de hazırlıkların tamamlanıp tamamlanmadığına bakayım," diyerek odadan çıktı.

Megs tuttuğu nefesini bırakarak aceleyle yatak odasına çıktı.

Genelde evde yenilen akşam yemeği için üstünü değiştirmek gibi bir alışkanlığı yoktu ancak bu özel bir gece olacaktı.

"Kırmızı ipek elbise olsun lütfen, Daniels," dedi Megs küçük hizmetçisine ve elbisesini giydikten sonra da sabırsızca kendine baktı.

Bu elbise dört yıl öncesinden kalmaydı. Sayfiye evine çekilmeden önce alınmıştı. Yukarı Hornsfield'de katıldığı sosyal etkinlikler Londra'dakilerden çok daha az resmi olmuştu. Yerel halkı gölgede bırakacak elbiselere zaten sahip olduğu halde yenilerini diktirmeyi müsriflik olarak görmüştü.

Megs korsajının göğsünün üzerinden sıkıca bağlanmasıyla ırkildi. Belli ki bol kepçe köy yemekleri vücudunun özellikle o kısmının büyümesine neden olmuştu. İlk fırsatta Londralı bir modacıya gitmesi gerektiğini düşündü.

Kırmızı elbisesi her şeye rağmen koyu renk saçlarını ve kaymaksı solgun cildini güzel bir biçimde ortaya çıkarmıştı. Megs antika şifonyerin üzerindeki tozlu aynaya doğru eğildi ve kurtulmuş olan siyah bir bukleyi yerine yerleştirdi. Daniels'a elbisesini çıkartmasını söyleyip baştan giyinmeyi düşündü ancak buna zamanı kalmamıştı. Saat şimdiden sekizi beş geçiyordu.

Aceleyle odasından çıkmasıyla Megs neredeyse sonradan kocasının olduğunu fark ettiği geniş sırta çarpacaktı.

“Ah!”

Godric, genç kadının istemeden çıkardığı bu ses üzerine arkasını dönünce Megs onun gözlerini görebilmek için başını geriye atmak zorunda kaldı. Çok yakınında duran adamın göğsü neredeyse korsajına değiyordu.

Godric’in bakışları hızlıca, neredeyse belli belirsiz bir şekilde Megs’in önce göğsünde sonra da yüzündeydi. Yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik yoktu. Şu anda bir parça sığır etine de bakıyor olabilirdi.

“Affedersiniz, Leydim.”

“Önemi yok.” Megs lanet olası bir parça sığır eti değildi! Derin bir nefes alarak kocasına tatlılıkla gülümsedi ve koluna girdi. “Bana akşam yemeğine eşlik etmek için tam zamanında geldin.”

Godric başını kibarca eğdi ancak Megs onun bedeninin gerildiğini hissedebiliyordu.

Evet, o hiç kolay vazgeçen biri olmamıştı. Roger’ın ve bebeğin kaybını atlatabilmek için bir süreliğine sayfiyeye gitmesi gerekmiş olabilirdi ancak bu onun savaşımadan geriye çekileceği anlamına gelmezdi.

Bir bebeği olsun istiyordu.

İşte bu yüzden Megs Godric’in mesafeli duruşunu görmezden gelerek ona iyice sokuldu ve kendi ellerini birleştirerek adamı ister istemez daha da yakınına çekti. “Bugün seni özledik.”

St. Giles’tan döndükten sonra Godric hanımları Saint Malikânesi’ni derleyip toplamaları için yalnız bırakmıştı. Günün geri kalanını çeşitli erkek işleriyle geçirmiş olmalıydı.

Godric’in bakışlarında kuşku vardı.

Megs boğazını temizledi. “Sarah ve ben Londra’ya ziyaret amaçlı geldik.”

"Bense kız kardeşimle birlikte daha ziyade alışveriş yapmak için geldiğinizi düşünmüştüm." Sesi, hizmetçi kızların gün boyunca temizlemek için uğraştıkları toz kadar kuruydu. "Bu ve evimi baş aşağı etmek tabii. Yanında neredeyse bir köy halkıyla meyhane ediyorsun."

Megs boynundan yukarı doğru kızardığını hissetti. "Sarah benim kız kardeşin ve çok iyi bir arkadaş, ayrıca hizmetçilerin tümüne de ihtiyacımız var."

"Bahçıvan da buna dahil mi?" Mesafeli yüz ifadesine rağmen adımlarını Megs'in adımlarına uydurmaya özen gösteriyordu.

"Bahçenin elden geçirilmesi gerektiğinden eminim," dedi Megs ciddi bir tavırla, "özellikle de durumu sayfiye evinin iki sene önceki haline benziyorsa."

"Hımm. Peki ya Elvina teyze? Pek az şeyden memnun kalır bir hali var. Sen dahil."

Yemek odasına giden merdivenleri inerlerken Megs sesini alçalttı. Büyük teyzesi Elvina birden fazla fırsatta duyma yetisini mucizevi bir şekilde aniden geri kazanmıştı. "O biraz sert gibi görünse de kalbi puding gibi yumuşaktır, gerçekten."

Godric Megs'in yüzüne konuşmadan bakıp inanmaz bir tavırla kaşını kaldırmakla yetindi.

Megs iç geçirdi. "Aslında çok yalnızlık çekiyor. Onu Laurelwood'da tek başına bırakmak istemedim."

"Seninle birlikte mi yaşıyor?"

"Evet." Megs dudağını ısırды. "Ashna bakarsan Elvina teyzem bütün akrabalar arası ziyaretlerini tamamladı."

Godric'in dudağının kenarı kıvrıldı. "Ah. Demek söz konusu ziyaretlerin son durağı da sensin."

"Şey, evet. Korkarım aklına geleni doğrudan söylemek gibi bir huyu var." Megs irkılmışti. "İkinci kuzenim Arabella'ya yeni doğan kızının burnunun bir domuzunkine benzediğini söyledi –ve

bu ne yazık ki doğru— ama Elvina teyzenin bunu söylemesi çok kötü oldu tabii.”

Godric burnundan soludu. “Fakat buna rağmen sen bu cada-lozu bağrına basıyorsun.”

“Birinin onu basması gerekir.” Megs derin bir nefes alarak Godric’in yüzüne kaçamak bir bakış attı. İfadesi biraz olsun... yumuşamış gibiydi. Genç kadın cesaretini toplamaya karar verdi. “Bu seyahatimde seni biraz olsun yakından tanıyabilmeyi ümit etmiştim, G—Godric.”

Ne kadar denese de adamın ilk adını telaffuz etmek ona hâlâ zor geliyordu.

Godric’in bakışı alaycıydı. “Bu hayranlık uyandırıcı bir amaç, Margaret ancak bence durumu şu ana kadar gayet iyi idare ettik.”

“Biz birlikte *hiçbir* şey yapmadık,” diye mırıldadı Megs evin zemin katına ulaştıkları sırada. Kendini toparlayarak ne yapmaya çalıştığını hatırladı. Godric’in kolunu parmağıyla okşamaya başladı. “Şu ana kadar tamamen ayrı hayatlar yaşadık. Ve lütfen. Bana Megs de.”

Godric gözünü kadının ceketinin kolunda daireler çizmekte olan parmağına dikti.

“Mutlu olduğumu sanıyordum.”

Godric ona adıyla hitap etmemişti.

“Mutluydum. Ya da en azından halimden memnundum diyelim,” dedi Megs burnunu kıvrırarak. Bu işi neden bu kadar zorlaştırıyordu? “Ama bu bazı şeyleri değiştiremeyeceğimiz, hatta daha iyi hale getiremeyeceğimiz anlamına gelmez. Eğer biraz olsun denersek... birlikte *keyifli* şeyler keşfedebileceğimizden eminim.”

Godric’in gözlerinin üstündeki koyu kaşları birleşince Megs onun kendisiyle hiç de aynı fikirde olmadığı hissine kapıldı.

Ama o anda Sarah ve Elvina teyzenin kendilerini beklemekte olduğu yemek odasının hemen önündeki küçük kabul salonuna gelmişlerdi.

“Bu akşam gerçek bir yemek yiyeceğimizin haberini aldık,” dedi Sarah onları gördüğü anda.

Godric kaşlarını kaldırarak Megs’e baktı. “Demek yeni bir uşçı bulmakta başarılı oldunuz?”

“Aslında hayır, ondan çok daha iyisini bulduk.” Megs Godric’in ciddi yüz ifadesine rağmen ona gülümseyerek baktı. “Anlaşılan o ki Londra’nın işinde en başarılı kâhyası olan Bayan Crumb’ı işe almışım.”

Arkalarında birinin burnundan soluduğunu duydular. Megs dönüp bakınca tamamen değişmiş bir Moulder’la karşılaştı. Peruğu yeni pudralanmış, ayakkabıları ise parlatılmıştı ve ceketi de temiz ve ütülü görünüyordu. “O kadın tam bir şirret.”

“Moulder.” Godric’in yüzünden bir eğlence parıltısı mı geçmişti? “Tam bir... uşağa benzemişsin.”

Moulder homurdanarak yemek odasının kapısını açtı. İçeri girdiklerinde Megs, salonun bir önceki geceden sonraki değişmiş halini görünce mutlu oldu. Tavan kirişlerindeki örümcek ağları yok olmuştu. Temizlenmiş olan şöminenin içinde yeni bir ateş yanıyordu. Odanın ortasında duran büyük masa balmumuyla parlatılmıştı.

Godric kısaca durup etrafına bakındı. “Kâhyan bu odayı bu kadar kısa bir sürede böylesine değiştirebildiğine göre gerçekten de çok değerli biri olmalı.”

“Akşam yemeği için verdiği sözün ne kadar etkileyici olduğunu görene kadar bekleyelim derim,” dedi Elvina teyze ani bir çıkışla.

Bayan Crumb’ın kâhyalık sanatında bir kusursuzluk örneği olduğu ortaya çıktı. Oliver ve Johnny kısa bir süre sonra ışık saçan yüzleriyle yemeklerini önlerine bıraktıktan sonra Megs tabağındaki kaz etinin tadına bakmak için sabırsızlandı.

Ağızındaki sulu etin lezzetini alınca memnuniyetle iç geçirdiği anda başını kaldırıp kocasının esrarengiz bakışlarıyla karşılaştı.

Ağızındaki eti hızlıca yutarak açlıktan ölmekte olan biri gibi değil de bir hanımefendi gibi görünmeye çalıştı. “Çok güzel, öyle değil mi?”

Godric tabağına ilgisiz bir bakış fırlattı. “Evet, kaz seviyorsan öyle tabii.”

“Ben seviyorum. Yoksa sen sevmez misin?”

Godric omuzlarını silkti. “Ben kaz etinin yağlı olduğunu düşünürüm.”

“Yalın mı?” diye sordu Elvina teyze, şaşkınlıkla kaşını kaldırarak.

“Yağlı,” diye tekrarladı Godric bu kez biraz daha yüksek bir sesle. “Kaz eti yağlıdır.”

“Kaz etinin yağlı olması gerekir zaten,” dedi Elvina teyze patavatsızca. “Böylece kuru olmaz.” Tabağından aldığı bir parçayı niyetini gizlemeye bile gerek duymadan köpeğine uzattı.

Megs gülümsedi. “Kaz sevmediğine göre ne seversin?”

Kocasını omuzlarını kaldırdı. “Masaya koymayı uygun gördüğün her şey yeterince iyidir.”

Megs yüzündeki gülümsemeyi muhafaza etmek için çok ama çok büyük bir çaba harcadı. “Ama ben senin ne yemeyi sevdiğini bilmek istiyorum.”

“Ve ben de bunun bir önemi olmadığını söyledim.”

Megs’in yanakları ağrımaya başlamıştı. “Domuz budu? Sığır eti? Balık?”

“Margaret...”

“Yılan balığı?” Megs’in gözleri kısılmıştı. “İşkembe? Beyin?”

“Beyin *olmaz*,” diye çıkıştı Godric o anda, sesi öylesine alçaktı ki sanki kum tanelerini süpürür gibi çıkmıştı.

Megs’in yüzü alev alevdi. “Beyin yok demek! Bunu bir kenara yazsamı iyi olacak.”

Sarah elindeki peçeteye öksürdü.

Elvina teyze köpeğine yemeğinden bir lokma daha verirken mırıldanıyordu. “Ben tereyağında kızartılmış beyin severim.”

Godric boğazını temizleyerek kadehini büyük bir dikkatle masanın üstüne bırakmadan önce şarabından bir yudum aldı. “Ben güvercinli böreği sevdiğimi söyleyebilirim.”

“Öyle mi?” dedi Megs büyük bir heyecanla öne doğru eğilerek. Kendini bir yarışmada ödül kazanmış gibi hissediyordu. “Bunu Bayan Crumb’a söyleyeyim ki o da yeni aşçımıza iletсин.”

Godric başını eğdi, dudağının kenarı kıvrılmıştı. “Teşekkür ederim.”

Bakışlarını ikisi arasında gezdiren görümcesinin yüzünde samimi bir gülümseme belirmişti. Megs yeniden yüzünün yandığını hissetti. “Biz evle uğraşırken sen neler yaptın?”

Godric şarabından bir yudum içerken gözlerini kaçırmıştı. Sanki bu soruya cevap vermek istemiyor gibi bir hali vardı. “Ben genelde Basham’ın Kahvehanesine giderim.”

Elvina teyzenin somurttuğunu gören Megs’in içine kötü bir his doğdu. Teyzesinin bazı konulardaki fikirleri oldukça sabit sayılırdı. “Kahvehaneler kötü yerlerdir. Skandal haberlerin kol gezdiği, düşük itibarlı kadınların gittiği ve de tütünün tüketildiği yerler.”

“Ve bir de kahve tabii,” dedi Godric tamamen ifadesiz bir yüzle.

“Şey, elbette kahve de var ama...” diyerek söze başladı Elvina teyze.

“Ekselansları kendini bu akşam nasıl hissediyor?” diye araya girdi Megs telaşla. Kocası, masanın karşısından görmezden gelmeyi tercih ettiği alaycı bir bakış fırlatmıştı. “Yemeklerini iştahla yediğini görebiliyorum.”

“Ekselansları günün tamamını yatakta geçirdi, güçlkle nefes alıyordu. Peşinden koşturup duran o çocuk onu fazlasıyla yordu.” Elvina teyze çatalını dalgınlıkla tabağındaki havuca batırdı.

“Bebekler çok sevimli tabii ama aynı zamanda da çok dağınık olurlar. Onları özellikle Ekselansları gibi hassas yaratıklardan uzak tutmanın bir yolu olabilse keşke?”

“Mesela küçük bir kafesin içinde mi demek istiyorsunuz?” diye sordu Sarah masumca.

“Ya da yere sabitlenmiş bir zincirle mi?” diye sordu Godric.

Herkes ona bakıyordu. Sarah’nın dudakları titredi. “Kapalı yerlerde tutulmaları nasıl olurdu?”

Godric kaşlarını kaldırdı, yüz ifadesi ciddiydi. “Korkarım, bu pek tavsiye edilmez. İyisi mi onları temiz havada tutmalı ancak içeri sokulduklarında duvara monte edilmiş bir kancaya çocukların kollarının altından bağlanan halatların geçirilmesi uygun olabilir diye düşünüyorum.”

Büyük teyze Elvina’nın kaşları birleşmişti. Mizah anlayışına sahip biri olarak tanınmazdı. “Bay St. John!”

Godric dikkatini yaşlı kadına vererek döndü. “Hanımefendi?”

“Bir çocuğu duvara bağlama fikrini önerdiğinizde inanamıyorum.”

“Ah, hayır, hanımefendi,” dedi Godric kadehine biraz daha şarap koyarken, “beni tamamen yanlış anladınız.”

“Pekâlâ, o halde rahatladım...”

“Bana kalırsa çocuğu doğrudan duvara asmalı.” Yaşlı kadının yüzüne iyilikle baktı. “Bir tablo gibi mesela.”

Megs içinden yükselen kahkahaları gizlemek için eliyle ağzını kapamak zorunda kaldı. Kasvetli kocasının ağzından böylesine aşırıya kaçan sözlerin çıkacağını kim tahmin edebilirdi?

Başını kaldırarak nefesini tuttu. Godric şarabını yudumlar-ken hafifçe gülümseyerek kendisini izliyordu ve o anda Megs’in aklına en olmadık şey geldi: Kocasını Elvina teyzesiyle sırf Megs’i güldürmek için uğraşıyordu.

“Godric,” diye azarladı onu Sarah.

Godric kız kardeşine dönünce Megs gözlerini kırptırdı. Kız kardeşiyle arasında olan basit bir oyuna gereğinden fazla anlam yüklemişti.

Olsun.

Onunla bir şekilde bağ kurabilmesi güzel olurdu. Hedefine, bu adamla yatağını paylaşacağı ana giderek yaklaşıyordu. Daha önce hayatında sadece bir erkekle, sevdiği erkekle paylaştığı o çok özel anları paylaşacaktı. Neredeyse yabancı sayılan birini kendisiyle, şey, çiftleşmesi için baştan çıkarmak oldukça zorlu bir görevdi. Bu işi halletmenin başka bir yolu olsa seve seve kabul ederdi. Ama ne yazık ki yoktu. Bir çocuk sahibi olabilmesinin tek yolu kocasıyla yatmaktan geçiyordu.

Megs çatalını yemeğine daldırıp çıkarırken saatin ilerlemesiyle sinirleri de geriliyordu.

Yemekten sonra hep beraber tozu henüz alınmış kütüphaneye geçtikten sonra Sarah orada İngiltere'nin krallarını anlatan tarih kitabından birkaç sayfayı yüksek sesle okuması için Godric'i ikna etti. Elvina teyze sallanan koltukta uyukluyordu. El işi sepetini çıkaran Sarah kısa bir süre sonra işlemelerine yoğunlaşmıştı fakat Megs hiçbir zaman elişine yatkın biri olmamıştı. Birkaç dakika boyunca odanın içinde kocasının, sinir uçlarını harekete geçiren derin ve buğulu sesine kulak vererek dolaştıktan sonra Sarah bu dolaşmasının dikkatini dağıttığını söyledi.

Yerine oturan Megs kitaptan okumaya devam eden Godric'i izlemekten başka bir şey yapamadı. Yanında duran sehpanın üzerinde yanan mumun titrek ışığı, çıkık elmacık kemiklerini, çenesinde ve üstdudağında uzamaya başlayan sakalıyla bıyığını aydınlatıyordu. Başındaki gri peruğa ve okumak için kullandığı yarım ay şeklindeki gözlüklere rağmen daha genç görünüyordu sanki. Bu düşünceler güvenini tazeleyeceği yerde Megs'in iç huzurunu bozuyordu.

Godric o anda başını kaldırıp karanlık gözleriyle Megs'e baktı. Genç kadın gülümsemeye, kocasına baştan çıkarıcı bakışlarla karşılık vermeye çalışsa da dudakları belli belirsiz bir titremeye gerildi. Godric'in gözleri bir süreliğine Megs'in dudaklarına kaydı, yüzü düşünceliydi. Genç kadın nefesini tuttu. Bu adamı tanı mı- yordu. Hem de hiç.

Nihayet herkes iyi geceler dileyip dağıldığında Megs merdivenleri koşarcasına çıktı. Odasında beklemekte olan Daniels soyunmasına ve her zamanki geceliğini giymesine yardım etti. Daniels saçını tararken Megs kendini aynada izledi ve içinden yeni bir gecelik almış olmayı diledi. İpekten bir şey olabilirdi mesela. Giydiğinde kocasını baştan çıkarabileceği bir şey. Üzerindeki de çok eski sayılmazdı ancak son derece sade, beyaz patiska kumaşından dikilmişti ve sadece yakasında küçük bir dantel işlemesi vardı.

"Teşekkür ederim, Daniels," dedi Megs hizmetçisinin saçını her zamankinden daha uzun bir süredir taradığını fark edince.

Hizmetçi kız küçük bir reverans yaparak odadan çıktı.

Megs ayağa kalkarak kocasının odasına açılan bağlantı kapısına baktı. Artık gerilmeye gerek yok diye azarladı içinden kendi kendini. Kaçamaklara, bahanelere ve oyalanmaya son vermeliydi. Kapının kolunu çevirip açtı.

Fakat oda bomboştu.

"Yakalayın şunu, askerler!"

Godric bir küfür savurarak dar bir sokağa girip hızla koşmaya başladığı anda süvari yüzbaşısının derin gürlemesi binalardan yankılandı. St. Giles'ta geceyi bu şekilde geçirmeyi planlamıştı. Eski bir tanıdığıyla görüşüp çocuk hırsızlarıyla ilgili bilgi edinmeyi umut etmişti. Fakat onun yerine, daha St. Giles'a ayak basar basmaz süvarilerle ve onların çılgın komutanlarıyla karşı karşıya kalmıştı.

Sokak bir sürü avluya çıkıyordu fakat süvarilerin yolunu kesmek için etrafını sardıklarından şüphesi yoktu. Godric bir binanın yanındaki kuyuya saklanarak oradan bodrum katına girişi sağlayan merdivenleri inmeye başladı.

Sokakta ayak sesleri yankılanıyordu.

Godric sırtını duvara yapıştırarak dua etmeye başladı.

“Tanrı’nın izniyle o adi herifi bu gece yakalayacağız,” diyordu Yüzbaşı James Trevillion, Godric’in hemen üstünde.

Godric gözlerini devirdi. Yüzbaşı ve süvarileri üç yıl önce St. Giles’a içki satışını durdurmak ve St. Giles Hayaleti’ni yakalamak için atanmışlardı. İkisini de başaramamışlardı. Ah, askerler tabii ki çok sayıda içki satıcısını yakalamışlardı ama yakalananların yerine hep yenileri gelmişti. Trevillion Thames Nehri’ni bir fincanla boşaltmaya kalksa aynı başarıya ulaşırdı. St. Giles Hayaleti’ni arama durumuna gelince de görevine büyük bir tutkuyla bağlı olmasına rağmen bu konuda da henüz başarılı olamamıştı.

Ve Godric’e kalırsa da Yüzbaşı’nın şansı bu gece de dönme-yecekti.

Ağır botlu askerlerin geçmesini bekledikten sonra kısa bir süre daha olduğu yerde kaldı. Nihayet saklandığı yerden çıktığında sokak boştu.

Ya da en azından öyle görünüyordu. Trevillion kurnaz bir avcıydı ve pek çok kişiyi kendilerini emniyette bildikleri anda geri gelip tuzağa düşürmüştü.

Bu gece Hayalet işleri için iyi bir gece değildi anlaşılan.

Godric tam zamanında sokağın başına vardı. Trevillion gerçekten de iyice emin olmak için birkaç adamını geri göndermişti. Yaklaşık yirmi adım önünde üç asker duruyordu ve Godric hızla aldığı nefesinin arasından bir küfür savurarak hızlıca koşmaya başladı.

Sonsuz gibi gelen otuz dakika sonra kendi bahçesine atladı. Saint Malikânesi, aristokratlar için nehre ulaşımın çok önemli

olduğu bir zamanda inşa edilmişti. Bu bir prestij göstergesi olmakla kalmıyor ulaşım açısından da büyük önem taşıyordu. Bahçe, evin arka tarafından eski nehir kapısına ulaşıyordu. Nehre inen özel merdivenlere gidişi sağlayan büyük fakat dağılmaya başlayan bir kemerdi bu. Ataları, zenginliklerini Thames Nehri'nin üzerinde yaptıkları özel gezintilerle göstermekten keyif alıyor olabilirdi fakat Godric için evin konumu farklı ve daha haince sebeplerden ötürü önem taşıyordu: Hayalet olarak hiç kimseye fark ettirmeden istediği gibi gidip gelmesine olanak tanıyordu.

Bu gece de her zaman yaptığı gibi bahçesinin karanlığında bir an için durup bekledi ve yolun boş olduğundan emin olmak için etrafına bakındı. Yanından geçen ve varlığından zerre kadar etkilenmeyen kedinin gölgesi dışında hareket eden hiçbir şey yoktu. Godric derin bir nefes alarak bahçenin patika yolundan evine doğru ilerlemeye başladı. Kapıyı dikkatlice açarak çalışma odasına girdi. Yalnız olduğundan emin olmak için etrafına bakındı ve büyük bir rahatlama hissetti. Burada tatsız bir sürprizle karşılaşalı o kadar da uzun zaman olmamıştı.

Ancak bu gece karanlık odanın içinde yanan bir ateş yoktu. Duvarın yanından şöminenin yanındaki panele doğru ilerledi ve eski ahşaba dokundu. Açılan panelin ardındaki küçük bölmede gece kıyafetlerini buldu. Hızlı hareketlerle Hayalet kostümünü çıkararak gece gömleğini, sabahlığını ve terliklerini giydi.

Arkasını dönerek çalışma odasından çıkıp yatak odasına gitmeye hazırlanırken yorgunluktan sızlayan kemiklerini hissetti. Çok uzun bir gündü. Margaret'in şehirde ne kadar süreyle kalacağına dair hâlâ bir fikri yoktu. Hem kız kardeşi hem de teyze olacak o yaşlı canavar kalırlarıyla ilgili belli belirsiz açıklamalar yapmışlardı. Onların bu seyahati sadece bir ziyaret olarak gördükleri belliydi. Ancak Margaret'in aklında daha fazlasının olduğuyla ilgili şüpheleri vardı; ya daha uzun bir süre kalmaya istekliydi, ya da Tanrı korusun temelli kalmak gibi bir niyeti vardı.

Bu düşünceyle aklı karıştı, kendi evinde olduğunu bilmek zaten savunma kalkanlarını indirmesine yetmişti. Ve yatak odasına girmesiyle saldırıya uğraması bir oldu. Ensesini saran güçlü bir çift kolun yanı sıra başka bir beden kendi bedenini duvara yaslayıp elleriyle başının arkasını kavramıştı. Burnuna portakal çiçeği kokusu geldi.

Ve o anda Margaret onu öptü.

Dördüncü Bölüm

Fakat sonra Hellequin irkilerek bakışlarını kadının yüzünden çekti. Aşağıya eğilerek elini genç adamın göğsüne soktu ve ruhunu bedeninin içinden çekip aldı. Hellequin genç adamın ruhunun etrafını örümcek ipeğiyle saatin aksi yönünde üç kez sararak bağladı ve kuzgun derisi sırt çantasının içine koydu. Uzaklaşmak üzere arkasını döndüğü anda ölen genç adamın sevgilisi yüksek sesle, “Dur!” diye haykırdı...

Hellequin Efsanesi'nden

Megs'in ilk düşüncesi Godric'in vücudunun ne kadar sert olduğuydu. Bu yaştaki bir adamın olabileceğini düşündüğünden daha sertti. Sanki ona dokunduğu anda adamın bütün kasları taş kesilmiş gibiydi. Bunu biliyordu çünkü kendini ona yaslayarak öpmesiyle istemeden de olsa duvara yaslanmak zorunda kalmıştı. Adamın kaya gibi sert göğsü, karnı, kolları ve bacakları boyun eğmez bir şekilde Megs'in çok daha yumuşak vücuduyla temas halindeydi. Genç kadın başını eğerek dudaklarını araladı ve adamın soğuk dudaklarında kalmış şarap tadını aldı ve başka da hiçbir şey olmadı. Megs fazla gelişmiş olmasa da bütün cazibesini ortaya koyuyordu ama yine de... bu adam taştan mı yaratılmıştı?

Sinirli bir şekilde ciğerlerinde hapsolmuş havayı bıraktı ve biraz geriye çekilerek kocasının yüzüne baktı.

Bu bir hataydı.

Godric'in kristal grisi gözleri kısılmış, dudaklarıysa çizgi halindeydi ve burun delikleri oynuyordu. Genel olarak bakıldığında pek de cesaret verici bir manzara sayılmazdı.

"Margaret," dedi sonunda genç kadının tam adını söyleyerek. "Sen ne yapıyorsun?"

Genç kadın irkildi. Bunu gerçekten sorduğuna göre belli ki baştan çıkarma girişimi fazlasıyla başarısız olmuştu.

Bebek. Amacını aklında tutması gerekiyordu.

Megs büyük bir çaba göstererek gülümsedi. "Ben... ben düşündüm ki bu gece birbirimizi tanımamız için iyi bir fırsat olabilir."

"Tanımak." Bu kelime adamın dudaklarından ağır ve cansız bir biçimde dökülüp ölü bir balık gibi aralarına düşüverdi.

Megs balığı oldum olası sevmemişti. Bir açıklama yapmak üzere derin bir nefes aldı fakat Godric ellerini genç kadının beline koyarak onu havaya kaldırıp kenara bıraktıktan sonra yanından geçip şöminenin önüne gitti.

Megs şaşakaldı. Hiçbir zaman badem ezmesi ve arada bir çilek atıştırarak peri kızı misali yaşayan kızlardan olmamıştı. Besleyici köy yemeklerini seven bir kadının vücuduna sahip biri olarak ortalama ağırlığın biraz üzerinde sayılırdı. Ama kocası –*yaşlıca* kocası– yine de onu küçük bir kediye kaldırır gibi kaldırıp kenara koymuştu.

Megs göz ucuyla şöminenin önünde diz çökmüş, onu beklerken uyuyakaldığı sırada sönmeye yüz tutmuş olan ateşi canlandırmakla uğraşan Godric'e baktı. Bu gece başında beresi yoktu ve Megs ilk defa onun kısıcık kesilmiş saçını gördü. Koyu, neredeyse siyahtı ama iki şakağında da grilemişti.

"*Kaç yaşındasın sen?*" diye sordu Megs doğru düzgün düşünmeden.

Godric iç geçirerek ateşi karıştırmaya devam etti. "Otuz yedi yaşındayım ve korkarım artık sürprizlerden keyif alacak yaşı çoktan geçtim."

Ayağa kalkarak dönünce Megs onun bu gece nedense daha uzun boylu göründüğünü düşündü, omuzları bile daha genişti sanki. Başında gri peruğu ve yarım ay şeklindeki gözlükleri olmadan çok daha... pekâlâ, daha genç görünmese bile, çok daha enerjik görüldüğü kesindi.

Megs hafifçe titredi. Enerjik görünmesi iyi bir şeydi. Gelecekteki çocuğunun babasında en çok görmek istediği özellik, onun enerjik olmasıydı.

Peki o halde Godric niçin aynı zamanda *ürkütücü* görünüyordu? Şöminenin önündeki koltuklardan birini işaret etti. “Lütfen. Gel otur.”

Megs kendini koltuğa bırakırken sanki mürebbiyesi tarafından şekerli bademleri aşırırken yakalanmış küçük bir kız gibi hissediyordu.

Godric şöminenin rafına yaslanarak kaşını kaldırdı. “Evet?”

“İki yıldır evliyiz,” diye söze başladı Megs kollarını göğsünde kavuşturup hemen ardından çözerek. Okul müdürü tarafından odasına çağırılmış öğrenci gibi görünmenin bir manası yoktu.

“Laurelwood Malikânesi’nde oldukça mutlu gibiydin.”

“Öyleydim. Öyleyim de...” Megs ellerini uzatarak başını salladı. “Hayır.” Pek mantıklı konuştuğu söylenemezdi ama artık kaçamak cevaplarla bir yere varamayacağı belliydi. “Hayır. Yeterince *huzurlu* olduğum doğru ancak tam anlamıyla mutlu olduğum söylenemez.”

Godric’in siyah kaşları çatılmıştı. Karısına baktı. “Bunu duyduğuma üzüldüm.”

Megs hızla öne doğru eğildi. “Seni hiçbir şekilde suçlamıyorum. Laurelwood yaşamak için olağanüstü güzellikte bir yer. Bahçelerini, Yukarı Hornsfield’ı, insanları ve aileni çok seviyorum.”

Godric’in kaşları yeniden kalktı. “Ama?”

“Ama *eksik* olan bir şey var.” Megs ayaklarının üzerine zıplayarak huzursuzca koltuğun etrafında dolaşırken Godric’in

anlamasını sağlamak için ne yapması gerektiğini düşündü. Son anda adımlarının kendisini yatağa doğru götürdüğünü fark etti. Durup döndü ve hiç düşünmeden ağzına gelen ilk şeyi söyledi. “İstediğim şey... daha doğrusu çaresizce *ihtiyaç duyduğum* tek şey bir çocuk, Godric.”

Godric ona bir an için ağzını açamadan bakakaldı. Sonra bakışlarını şöminede yanan ateşe indirdi. Arkasından yükselen alevlerin ışığı profilini aydınlatırken uzun kaşını ve kemersiz burnunu ortaya çıkarmıştı. Megs o anda adamın dudaklarının o açıdan bakıldığında ne kadar yumuşak görüldüğünü düşündü, dudakları neredeyse bir kadınıninkiler kadar yumuşaktı.

Ama tam olarak değil. “Anlıyorum.”

Megs başını sallayarak odanın içinde yeniden yürümeye başladı. “Gerçekten anlıyor musun?” *Yatağa doğru gitme.* “Bu evliliğe adım attığımızda hamileydim. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama o çocuğu... Roger’ın çocuğunu istiyordum. Öldüğü zamanki kederimde bile o bebek tutunabileceğim, sadece bana ait olan bir şeydi.” Godric’in fazlasıyla düzenli ve üzerinde sadece bir yıkanma leğeninin, bir sürahinin ve küçük bir kâsenin birbirlerine aynı mesafede durduğu oldukça boş şifonyerinin önünde durdu. Uzanarak kâseyi aldı. “Bir çocuk. Bir bebek. *Benim* bebeğim.”

“Annelik içgüdüsü son derece normal bir şeydir.”

Godric’in sesi soğuk çıkmıştı. Megs onu kaybediyordu ve sebebini bile bilmiyordu.

Kocasına dönerek ellerini ona doğru uzattı. Küçük kâseyi hâlâ elinde tutuyordu. “Evet, öyle. Ben bir bebek istiyorum, Godric. Bunun ilk baştaki pazarlığımızın bir parçası olmadığını biliyorum.” Megs sustu ve acı bir şekilde güldü. “Aslına bakarsan Griffin’le yaptığın pazarlığın ne olduğunu bile bilmiyorum.”

Bunu duyan Godric yüzünü kaldırıp Megs’e baktı. Bakışları ciddi ve mesafeliydi. “Bilmiyor musun? Griffin sana anlatmadı mı?”

Megs bakışlarını kaçırdı. Kendisini çok savunmasız hissediyordu. Griffin olan biteni anlattığı sırada o kadar mahcup, utanmış ve kederli hissetmişti ki ağabeyinin yüzüne bile bakamamıştı. Soru sormayı akıl bile etmemişti. Ve o zamandan beri de...

Sevdiği ağabeyinden yıllardır kaçtığıнын daha şimdi farkına varmıştı. Gözlerini kapadı. "Hayır."

Konuşmaya başlayan Godric'in sesi alçaktı. "Evliliğimizi gerçekleştirip gerçekleştirilmeme konusu hiç konuşulmadı bile."

Megs'in kendisi için bir yabancı sayılan kocasına bakan gözleri birdenbire açıldı. *Konuşulmamış mıydı?* Geç, evet çok geç de olsa, Megs ilk defa Godric'in kendisiyle gerçekte evlenmeyi neden kabul ettiğini merak etti. O zamanlar yasından ve evlilik dışı bir çocuğa hamile kalmış olmaktan dolayı aklını kaçırmak üzereydi. Kendinde ancak Griffin'in vermiş olduğu karara boyun eğme gücünü bulabilmişti. Ama şimdiyse merak içindeydi... Neden? Bebeği hayatta kalmış olsaydı Godric'in vârisi olacaktı. Köklü ailesinin yuvasına bir guguk kuşunun gireceği onu hiç mi endişelendirmemişti? Belli ki konu paraydı. Reading'lerin bir adamı vârisinin kökenine bakmaması için ayartacak kadar çok parası vardı. Ancak Megs, Godric'in de küçümsenmeyecek derecede varlıklı olduğunu biliyordu. Onun da yeterince parası vardı zaten. Laurelwood Malikânesi ve geniş arazisinin yanı sıra hem Oxfordshire hem de Essex'te büyük arazileri vardı. Ayrıca Saint Malikânesi buraya geldiğinde çok iyi durumda olmasa bile, Megs yeni personelin alımı ve evin dekorasyonu için gerekli olan parayı söylediğinde Godric gözünü bile kırpmamış, sadece konuşmadan sıkıldığını belli etmişti.

Megs ellerine bakarak tuttuğu kâseyi ters düz çevirmeye başladı. Kendisiyle ağabeyi ile olan arkadaşlığı yüzünden evlenmediği kesindi. Griffin bu evlilikten bahsettiği o gecedan önce Godric St. John adını hiç anmamıştı bile.

Godric kendisiyle para ya da dostluk sebebiyle evlenmediyse, o halde niçin evlenmişti?

“Margaret.”

Genç kadın düşüncelerinden sıyrılarak başını kaldırdı ve Godric’in kendisini izlediğini gördü.

Yanına gelip elinden kâseyi yavaşça aldığı sırada gözlerini Megs’ten ayırmamıştı. “Daha önce evli olduğumu biliyorsun, öyle değil mi?”

Megs yutkundu. Clara St. John’un hikâyesi, yıkıcı ölümüyle olduğu kadar kocasının yılmayan sadakatiyle de Londra sosyetesini tarafından bilinirdi. “Evet.”

Godric başını eğerek arkasını döndü ve şifonyerinin yanına gitti. Kâseyi yerine bıraktı –sürahinin ne fazla yakınına ne de uzağına– ve orada Megs’e sırtı dönük bir halde kalarak uzun zarif parmaklarını kâsenin kenarında gezdirdi. “Ben Clara’yı çok seviyordum. Cheshire’daki arazilerimiz bitişikti. Hamilton’lar onun ailesi. Yanılmıyorsam ağabeyi ve ailesi şu anda o arazide yaşıyorlar.”

Megs başını salladı. Bay ve Bayan Hamilton’ı bir keresinde geleneksel köy yemeklerinden birinde kısaca görmüştü ama o zaman bu bağlantıyı kuramamıştı. Hamilton’lar taşranın üst tabakaya mensup, tanınmış ailelerinden biriydi.

“Onu tüm hayatı boyunca tanısam da...” dedi Godric. Sesindeki acı itinayla bastırmaya çalıştığı halde gün gibi ortadaydı. “...üniversiteden dönünceye kadar fark etmemiştim. Katıldığım bir akşam davetine arkadaşlarıyla birlikte gelmişti; üzerinde, saçlarının parıltısını ortaya çıkaran uçuk mavi bir elbise vardı. Ona bir kez bakmamla hayatımın kalanını birlikte geçirmek istediğim kadının o olduğunu anlamam bir oldu.”

Godric duraksadı. Sessizliği bölen şöminenin içinde çatırdayan ateş oldu. Ama ne yazık ki hayatının geri kalanını zavallı Clara’yla geçirememişti.

Kaybın ne demek olduğunu biliyordu Megs, gerçek aşkın yerle bir oluşunu da. “Godric...”

Kâseyi bırakan parmakları yumruğa dönüştü. “Sadece... bitirmeme izin ver.”

Megs başını sallasa da Godric genç kadının onun acısını anladığının farkına varmamıştı.

Derin bir nefes alan adamın geniş omuzlarının kalkıp düşmesini izledi. “Hastalandığımda, Tanrı’ya dua ettim. *Ona yalvardım.* Korkunç pazarlıklar yaptım. Ne olursa vermeye razıyım, yeter ki Clara acı duymasın. Şeytan çıkıp da önüme dikilmiş olsaydı, bedenimi ve hayatımı Clara’nınkiyle değiştirebilmek için ruhumu bile satmaya hazırdım.”

Megs itiraz etmek isteyince Godric başını çevirdi, tam olmasa da genç kadına bakıyor gibiydi.

Yüce Tanrım, karısının acısı yüzüne asitle kazınmış gibiydi.

Godric yüzünü buruşturdu. Kirpiğinin altından düşen tek bir damla gözyaşı ince yanağından aşağıya süzüldü.

Sonra yüzü yeniden ifadesizleşti.

“Griffin’in çılgın planını kabul ettim,” dedi çakıl taşı gibi gıcırdayan bir sesle, “çünkü benimle ya da gerçek bir evlilikle ilgilenmediğin apaçık ortadaydı.”

“Ama...” dedi Megs, bu konuşmanın nasıl sonuçlanacağını farkına vararak. Öne doğru bir adım atarak ellerini ona uzatsa da boşluktan başka bir şeyi kavrayamadı.

“Hayır.” Bu, zalimce bir son söz gibiydi. “Clara ile evlendiğimden bu yana başka bir kadınla yatmadım ve bunu yapmaya da hiçbir zaman niyetim yok. Ben aşkımı yaşadım. Bunun dışında her şey ancak yakınlığın saçma bir taklidi olabilir. Bu yüzden de hayır, Margaret. Üzgünüm ama seninle bir bebek yapmak için birlikte olmayacağım.”

Godric Margaret'le kendi odasının arasındaki kapının kapandığını gördü. Megs'in yarasına tuz basmak anlamına geldiğini bildiği halde, emin olmak için sürgüyü de çekti.

Kısa kesilmiş saçını sıvazladı. Yüce Tanrım! Londra'ya geliş sebebini nereden bilebilirdi ki? Genç kadını reddettiğinde yüzünde beliren acıyı sarsılarak anımsadı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı nefesinin arasında ve küçük masanın yanına giderek kendine bir kadeh şarap doldurdu.

Mayhoş içkiden ağız dolusu bir yudum alarak iç geçirdi. Bu taleplerini neden dile getirmişti ki? Onun bulunduğu yerde rahat olduğunu düşünmüştü. Mutlu olduğunu sanmıştı.

Bakışlarını şifonyere kaydırды. Şarabın geri kalanını bir yudumda içerek dolabın yanına gitti. En üst çekmecenin kilidini açan anahtar boynundaki zincirin ucunda asılıydı. Moulder'a hayatı pahasına güvenirdi ama söz konusu olan bu çekmecenin içinde olanlarsa durum değişiyordu. Godric derin bir nefes alarak çekmecenin içine baktı. Clara'nın mektupları siyah bir kurdele ile düzgünce bağlanmıştı. Evlendikten sonra çok az ayrı kaldıklarından deste ne yazık ki oldukça inceydi. Yanında ise küçük emaye bir kutu duruyordu. İçinde ölmüş karısının saçının iki buklesi saklıydı. İlkini birbirleriyle henüz flört ettikleri dönemde almıştı, arasında altın gölgelerin olduğu gür ve koyu kahverengiydi. İkincisiyse zayıf, kırılgan ve grileşmiş bir mezar hatırasıydı.

Pekâlâ.

Godric şakağındaki saçına dokundu. Kendi saçları da artık grileşmişti, fazlasıyla genç olan ikinci karısı gibi değildi. Birlikte yaşlanacaklardı; o ve Clara, adım adım, karı ve koca olarak bir ömür boyu süren aşk ve arkadaşlıkla.

Onun yerine karısı toprağın altındaydı ve kendi hayatı da yarım kalmıştı işte.

Daimi olarak Margaret'inkine bağlı olan bir hayat.

Çekmecenin ön kısmında, parmaklarının tam altında, dağınık başka bir mektup destesi daha vardı. Godric önce tereddüt etti ancak sonra aralarından birini alıp kâğıdı açtı. Hem yatay hem dikey olarak bakıldığında elyazısı oldukça büyük olan mektubu yazarken Margaret'in eli sanki aklından geçenleri yeterince hızlı yazmaya yetişememiş gibi görünüyordu. Mektubu tamamen açarak okumaya başladı.

18 Eylül 1739

Sevgili Godric,

İnanmayacaksın ancak Laurelwood Malikânesi'nin ahırındaki kedilerin sayısı katlandıkça katlandı. Hem gri tekir hem de siyah, turuncu ve beyaz desenli olanlar bu baharda birer birer yavruladılar ve sonra da karışık tüylü olan kurnaz fingirdek de hamile kaldı. Şimdi ne zaman Minerva'yı (Thompson'dan aldığım küçük, kızıl doruyu hatırlarsın?) görmeye gitsem, peşime bir kedi sürüsü takılır oldu. Siyahlar, tekirler, bir sürü benekli olanlar (ayağı aksak seyyis çocuğu Toby'nin dediğine göre de hepsi dişi) ve bir de baştan aşağı tamamen turuncu olan küçük hanım, beni kuyrukları havada ve meraklı bakışlarla takip eder oldular. Toby onları bir önceki akşam yemeğinden kalan yağlı lokmalarla beslemeyi bırakmam gerektiğini söylüyor ama sence bu hoş olur mu? Ne de olsa benden yemek almaya alıştılar ve...

Godric okumaya devam edebilmek için kâğıdı çevirdi.

...şimdi onları beslemeye son veririm benden artık hoşlanmayıp evin içinde peşime düşebilirler diye düşünüyorum!

Sarah'nın üşütmesi geçti bu arada ve artık o alçak ve boğuk sesiyle konuşmayı bıraktı ki bana sorarsan çok yazık oldu (sesini kastediyorum, iyileşmesini değil tabii!) çünkü konuşurken sesi pek eğlenceli geliyordu. Eğer olsaydı yaşlı ve sert mizaçlı bir amcama benzetirdim ama yok.

Çamaşır odasındaki akan tavanı hatırlıyor musun? Geçen hafta öyle bir yağmur yağdı ki tahmin et ne oldu? Tavan olduğu gibi çöktü. Daniels'ın dediğine göre bu da aşçıyı çok korkutmuş çünkü tavan gecenin bir vaktinde çöktüğü için İsa'nın dirilişinin gerçekleştiğini sanmış. (Aşçı herkesin dediğine göre oldukça batıl inançlı biriymiş zaten). Her neyse gecenin geri kalanını dua ederek geçirmiş olduğundan ertesi sabah kahvaltıda soğuk bisküvilerle yetinmek zorunda kaldık. Aşçı bunun kendi suçu olmadığını söyledi. Ölülerin dirilmesini beklemiş ancak gündeğümünde bir tek yaşlı uşak Battlefield'la karşılaşmış. (Gerçi Sarah'nın Battlefield'ın ölüden farksız olduğunu mırıldandığını da duymuştum).

Hay aksi! Kâğıdım bitti, o yüzden şimdilik mektubuma son vermek zorundaydım.

Sevgilerimle,

Megs

Ne kadar da Megs'e özgü bir mektuptu bu: Akıcı, nüktedan ve kendine sayfiyede kurmayı başarmış olduğu hayatla doluydu işte.

Bu mektup başlı başına hayat doluydu zaten.

Kâğıdı özenle katlayarak diğerlerinin arasına yerleştirdi. Clara'ya ve paylaştıkları sevgiye ihanet edemezdi ancak Margaret'e karşı tamamen duyarsız olduğu da doğru değildi. Gerçek şuydu ki kendisine sarılmasına karşı hissiz kalmamıştı. Öpücüğü de tamamen kendisi gibiydi: hesapsızca, pervasızca ve deneyimsiz. Bundan dolayı daha da erotikti.

Megs içindeki bir şeylerin sanki hâlâ yaşıyormuş ve hayata dair umudu varmış gibi uyanıp kıpırdanmasına sebep olmuştu.

Godric çekmeceyi kapayıp kilitledikten sonra sabahlığını ve gecelik gömleğini çıkardı. Mumları söndürdükten sonra çıplak bir halde yatağına yattı ve yan dönerek sönmekte olan ateşi seyre daldı.

Margaret'in yaşama dair teklifi ne kadar çekici olursa olsun, bu sadece bir hayalden ibaretti.

Godric, Clara'nın son nefesini verdiği gece ölmüştü.

"Şu aradaki ağaç ölmüş, Leydim," dedi bahçıvan Higgins ertesi sabah kararlı bir sesle. Söylediğini vurgulamak için de Saint Malikânesi bahçesinin üzerini kaplayan çürümüş yaprak örtüsüne tükürdü.

Ya da bahçeden geriye kalan ne varsa.

Megs ağaca baktı. Hayatında gördüğü en çirkin türlerden biri olduğu kesindi. Bir zamanlar bir çeşit meyve ağacı olmalıydı fakat yaşlanıp ihmal edildikçe alttaki ağır dallar eğilip bükülmüştü. Aynı zamanda bütün dallarda kırbaça benzer filizler belirmiş ve ağacın dibini de fışkınlara işgal etmişti.

"Henüz ölmemiş olabilir," dedi Megs pek de ikna edici olmayan bir sesle. "Ne de olsa bahar ayları çok soğuk geçti."

Higgins inanmaz bir şekilde homurdandı.

Ağaç bahçenin tam ortasında duruyordu. O da olmasa buranın hiç de dikkat çekici bir yanı kalmayacaktı.

Megs eline aldığı bir dalı kıvırdı. Çatırtıyla kırılan dalın ortasına bakınca kahverengi olduğunu gördü. Ağacın ölü görüldüğü tartışmasızdı.

Megs yüzünü buruşturarak kırılan dalı bir kenara attı. Ölü. Pekâlâ, Megs ölümden nasibini yeterince almıştı. *Malum kişinin* yeni bir hayat meydana getirmek için yardım etmeyi reddetmesinden bıkmıştı. Eğer onu planlarına uymaya ikna edemezse

–şimdilik en azından– bu arada kendini meşgul edecek başka bir şey bulmalıydı.

“Bütün parazitleri ve kurumuş filizleri yok et,” diye emretti bahçivana, adamın boğazını imalı bir şekilde temizlemesini duymazdan gelerek. Megs ağacın gövdesini saran bükülmüş kahverengi kütük bağıntı itti. “Ve her neyse bunu da kes lütfen.”

“Leydim...” diye söze başladı Higgins.

“Lütfen?” Megs bahçivana baktı. “Aptalca davrandığımı biliyorum ama ölmüş olsa bile bir... üzerinde bir çardak gülü yetiştirebiliriz. Ya da ona benzer bir şey. Sadece hemen pes etmek istemiyorum.”

Higgins derin bir iç geçirdi. Elli yaşlarında, çarpık bacaklı bir adamdı ve alt gövdesi, ağır üst gövdesini ve omuzlarını taşımakta güçlük çekiyormuş gibi hafifçe öne doğru eğik bir biçimde yürüyordu. Higgins’in bahçe bakımıyla ilgili belli başlı fikirleri vardı. Bu fikirleri birçok yerde işinden olmasına da neden olmuştu. Ve Yukarı Hornsfield’in papazı, adını Megs’e isteksizce verdiği sırada da işsizdi. Megs Laurelwood Malikânesi’nin tadilatına göz kulak olabilecek tecrübeli birini arıyordu fakat Higgins’i bir kez bile olsun gülümserken görmediği halde kendi içgüdüsüne uyarak onu işe aldığı için hiçbir zaman pişman olmamıştı. Higgins duygusuz biri olabilirdi ancak bitkilerini iyi tanıdığı da bir gerçektir.

“Evet, haklısınız, bu biraz aptalca bir fikir ama yapacağım, Leydim,” diye mırıldandı adam.

“Teşekkür ederim, Higgins.” Megs ona minnetle gülümsedi.

Higgins’in yaşlı ve aksi olması elinde değildi ve Megs’in yanında geçirdiği bir buçuk yıllık çalışma hayatında henüz istifa etme tehdidini savurmamış olması, onun da genç kadını sevdiği anlamına gelmez miydi?

En azından bu şekilde düşünmek Megs’in hoşuna gidiyordu.

“Oradaki tarh için ne düşünüyorsun?” Megs az ilerideki çiçekleri işaret edince Higgins başını kaşıyarak bahçenin etrafını saran ve iyice cılız düşmüş şimşirler hakkındaki fikrini açıkça söyledi.

Megs başını sallayarak adamın söylediklerini yarım kulakla dinlerken düşünceli görünüyordu. Hava güneşli fakat biraz serindi ancak sabahın erken saatinde karmakarışık bir bahçenin etrafında dolaşmak harika bir meşgaleydi. Dün geceki bebek sahibi olma planının sekteye uğradığı doğrudu ama bu uzun vadede bakıldığında işinin bittiği anlamına gelmiyordu. Godric’in isteksizliğini kırmanın bir yolunu bulmalıydı, aksi takdirde...

İstese bir sevgili de bulabilirdi herhalde. Kendi durumundaki bazı kadınların –en azından bir kadının böyle bir pozisyonunda olduğunu varsayarak– yapacağı şey bu olmaz mıydı?

Ama bu fikri, daha aklına gelir gelmez, Megs elinin tersiyle itiverdi. Çocuk sahibi olmayı ne kadar çok isterse istesin, Godric’e bunu yapamazdı. İstem dışı bir hamilelik nedeniyle evlenmek başka bir şeydi, dostlarının ve ailesinin önünde evlilik yemini ettiği bir adamı kasıtlı olarak aldatmaksa başka bir şey. Bu adam inatçının önde gideni olsa bile.

Megs’in omuzları düştü. Godric’e haksızlık ettiğinin farkındaydı. İşin zor kısmı ise durumu anlıyor olmasıydı. Kendisi de birini çaresizce sevmiş, sevdiği kişi öldüğünde neredeyse kendisi de ölmemiş miydi? Bir an için aklına gelen bir düşünceyle irkildi: Onsuz bir hayat kurmak istemekle Roger’i aldatıyor muydu? Bunu başka bir erkekle yapmak istemekle?

Tabii asıl istediği şey yatak zevkinden ziyade o *bebektir*. Eğer biriyle yatağını paylaşmadan bebek sahibi olabilme imkânı olsaydı, bunu seve seve isterdi. Hem ayrıca, yatağını Godric’le paylaşırken o fiziksel eylemden zevk alacağını da düşünmüyordu. Nasıl alabilirdi ki zaten? Roger’ı sevmiştii; kupkuru, yaşlı kocasını değil. Her halükârda bir önemi yoktu zaten, bir çocuk sahibi olma arzusu görmezden gelinmeyecek kadar yoğundu.

Roger'ı düşününce ona borçlu olduğu şeyi vermeyi ihmal ettiğini hatırladı. Londra'ya sadece evliliğini gerçekleştirmek için gelmemiştir, aynı zamanda St. Giles Hayaleti'ni bulup işlediği suçun intikamını alacaktı. Hedeflerinden birinde başarısız olması halinde, diğerinin peşinden iki katı hevesle gitmeye kararlıydı. Higgins'in sarı bir çiğdem çiçeğini açığa çıkarıp memnuniyetle homurdandığını görünce de aklına bir fikir geldi. Hayaletle yaşadığı ilk karşılaşma pek başarılı geçmemiştir. Belki de yeniden denemeden önce biraz bilgi toplaması iyi olurdu.

Bununla beraber Megs aksi bahçıvanının yanından ayrılarak Sarah'yı aramaya karar verdi.

"İşte buradasın," diye seslendi hafif yapmacık bir sesle, görünmesini evin en üst katındaki odalardan birinde bulduğunda.

"Evet, buradayım," diye onayladı onu Sarah şiddetle hapşırmadan önce. Yetimhaneden gelen dört kızdan ikisinin yardımıyla pencerelerdeki perdeleri indirtmişti.

On bir yaşlarındaki çilli yüzlü ve solgun kahverengi saçlı Mary Evening kıkırdadı. Diğer kız, Mary Little önce arkadaşına azarlayan bir bakış attıktan sonra, "Çok yaşayın, hanımım," dedi.

"Teşekkür ederim, Mary Little," diye soludu Sarah, Mary Evening'e göz kırpmadan hemen önce. "Siz kızlar niçin ben Leydi Margaret'le biraz sohbet ederken perdeleri indirme işini bitirmiyorsunuz?"

"Baş üstüne, hanımefendi." Kızlar pencerelerin yanına koşular, belli ki kalkan tozdan zerre kadar etkilenmemişlerdi.

"Bu oda neyin nesi?" diye sordu Megs etrafına bakınarak. Bir yatak odasına benziyordu ama hizmetçilerden birinin olmadığı kesindi.

"Tam olarak emin değilim," dedi Sarah tereddüt ederek. "Ama kimin olursa olsun iyi bir temizliğe ihtiyacı olduğu ortada."

"Orası doğru." Megs perdelerden birinin bir toz bulutu arasında yere düşüşünü izledi.

“İçeriye girerken benimle bir şey konuşmak ister gibi bir halin vardı sanki,” dedi Sarah aniden.

“Ah, evet.” Megs o anda görümcesini arama nedenini hatırlayıverdi. “Dün akşam yemekte çok sayıda davetiye almış olduğumuzu söylememiş miydin?”

“Şey, onların çoğu Godric’e aitti,” dedi Sarah. “İnanmazsın belki ama masasının üzerinde tarihleri neredeyse bir yılı geçkin bir deste davetiye gördüm. Ağabeyime bir sekreter bulsam fena olmayacak.”

“Ona ne şüphe.”

“Ama bazıları da gerçekten sana, bana ve teyzene gönderilmiş,” diyerek konuşmasını sürdürdü Sarah, “ve buraya geleli daha sadece iki gün oldu! Londra’da haberlerin ne kadar çabuk yayıldığından haberim yokmuş demek ki.”

“Hımm. Aralarında Kershaw Kontu’ndan gelen bir davetiye de var mıydı?”

Sarah kaşlarını çatarak elbisesinin önüne tutturduğu önlüğü üzerinde toz birikintisini eliyle temizledi. “Sanırım vardı ama o da Godric’e gönderilen davetiyelerden biriydi. Kontun eşiyle birlikte bu akşam vereceği bir balo davetiydi.”

“Mükemmel!” Megs’in yüzü ıslıl ıslıldı. Kershaw Roger’ın bir arkadaşıydı ve Roger’ın ölümünden sonraki o korkunç aylarda kontun St. Giles Hayaleti’nin peşine düştüğünü duymuştu Megs. Bu gece o baloya gidip konttan hayalet hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışacaktı. “Arabalardan birini alabiliriz, sanırım. Elvina teyzenin bize katılmak isteyip istemediğini öğrenmeye gidiyorum. Bilirsin baloları sever ve Ekselansları’nın da yavrulamasına çok az bir zaman kaldığına göre belki de...”

“Ama...” dedi ağzı açık kalan Sarah.

“Burada ne yapıyorsunuz?”

İkisi de şaşırarak arkalarından gelen tehditkâr sese doğru döndüler.

Godric kapı eşiğinde duruyordu, yüzü hareketsizdi. Öylesine hareketsizdi ki Megs'in onun öfkeden bembeyaz kesilmiş olduğunu anlaması biraz zaman aldı. "Bu odaya girmeniz için size izin vermedim."

Aman Tanrım.

Mary'lerden biri elinde tuttuğu perdeyi küçük bir çığlık eşliğinde yere düşürdü.

Sarah boğazını temizledi. "Kızlar, lütfen perdeleri aşağıya, Bayan Crumbs'a götürün. Onları nasıl temizlemesi gerektiğini biliyordur."

Godric yana çekilerek hizmetçi kızların kapıdan çıkmasına izin verse de bakışlarını bir an olsun Megs'in yüzünden ayırmadı. "Bu odaya girmemeliydin. Seni bu odada istemiyorum."

Megs yüzünün yandığını hissederek çenesini kaldırdı ve adamın alev alev bakışlarına karşılık verdi. "Godric..."

Kocası ona yaklaşarak uzun boyuyla üzerine doğru eğildi. "Beni en ufak hevesin doğrultusunda oradan oraya oynatabileceğin bir kukla olarak görüyor olabilirsin, hanımefendi ama emin ol ki değilim. Evimin altını üstüne getirirken fazlasıyla sabırlı davrandım ama artık çok ileriye gittin."

Megs'in gözleri kocaman açıldı, nabızı boynunda şiddetle ve hızla çarpıyordu. Ne diyeceğini bile bilemeden ağzını açtı.

Ama Megs daha konuşmadan Sarah titreyen sesiyle araya girdi. "Özür dilerim. Bu tamamen benim suçum. Megs buraya daha yeni geldi. Amacımız sadece odaları temizlemektir. Hiçbir şeyi yerinden oynatmadık ama ben yine de bu odanın ne amaçla kullanıldığını anlayabilmiş değilim."

"Burası Clara'nın odasıydı," dedi Godric dümdüz bir sesle. "Ve ben burada dolaşmanızı istemiyorum."

"Godric, ben..."

Ama Godric onu dinlemeden arkasını dönmüştü bile. Megs Sarah'nın darmadağın olmuş yüzüne baktıktan sonra kocasının peşinden koştu.

Kız kardeşinin kalbini kırdığından tamamen habersiz bir şekilde koridoru arşınıyordu.

“Godric!”

Adımını yavaşlatmaya dahi gerek görmemişti.

Megs onun etrafından dolaşarak önüne geçti ve merdivenlerin başında durup kendisine bakması için zorlayınca yüzünde gördüğü şey...

Tanrım. Gördüğü şey acının en yalın haliydi.

Megs derin bir nefes aldı, birdenbire kendini çok güvensiz hissetti. “Bilmiyordu.”

Godric dudaklarını sıkarak yüzünü çevirdi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı genç kadın ve adamın ceketinin yakasına dokunmak için elini uzattı. Godric'in elini silkeleyip itmesini bile beklemişti.

Fakat onun yerine öylece durup Megs'in parmaklarına baktı. “Sarah'nın önceden sorması gerekirdi.”

“Elbette. Hepimizin evini böyle baş aşağı getirmeden önce sormamız gerekirdi. Ama Godric...” dedi kocasına yaklaşarak, yakası hâlâ başparmağı ile işaretparmağının arasındaydı ve elbisesinin yakası nerdeyse adamın ceketinin sertleşmiş yün kumaşına sürtünüyordu. Megs başını hafifçe eğerek kocasının gözlerinin içine bakmaya çalıştı. “Önceden sorsaydık kabul etmezdin, öyle değil mi?”

Godric sessizdi.

“Kendi kendine yeten birisin sen,” dedi Megs hafifçe gülerek. “Bu çok ürkütücü bir şey çünkü biz öyle değiliz. Kız kardeşlerin ve annen öyle...”

“Üvey annem.” Hâlâ sert olan bakışları Megs'in gözleriyle karşılaştı ama en azından onu dinliyordu.

“Üvey annen olsun madem,” diye kabul etti Megs. “Ama Bayan St. John’u tanıyorum ve sana çok değer verdiğini de biliyorum. Bütün ailen sana değer veriyor. Senden neredeyse hiç haber almıyorlar. Mektuplarının sayısı o kadar az ve içerikleri de öylesine yetersiz ki. Senin için endişeleniyorlar.”

Godric öfkeyle yüzünü buruşturdu. “Buna gerek yok.”

“Gerçekten de gerek yok mu?”

Godric karısına baktı, yüzünde bitkinliğin belirgin izleri vardı ve Megs aniden, Godric’in gerçek yüzünü genelde takındığı o sert ve acımasız kayıtsızlık maskesinin ardında gizlemeyi alışkanlık haline getirdiğini anlayıverdi.

“Buna gerek olduğunu sen de biliyorsun,” diye fısıldadı genç kadın. “Seni gerçekten sevenlerin endişe etmeleri için nedenleri olduğunu da biliyorsun.”

“Margaret.”

Megs doğruldu. “Gidip kız kardeşinden özür dilemelisin.”

Godric karısına inanmaz gözlerle baktı.

“O odanın Clara’ya ait olduğundan haberi bile yoktu ve olsa bile,” ellerini çaresizce havaya kaldırdı, “niyetin nedir ki? Orayı karının *ölümünün* anısına ait bir türbe olarak tutmak mı istiyorsun?”

Godric birdenbire çok yakınındaydı. Başını öne eğmesiyle nefesi genç kadının yüzünü yaladı. Megs hareket etmeden durdu.

“Senin,” dedi Godric sakın bir şekilde nefes alarak, dudakları o kadar yakındı ki neredeyse Megs’in dudaklarına değiyordu, “nerede durman gerektiğini öğrenmen gerekiyor.”

Megs yutkundu. “Öyle mi dersin?”

Genç kadın bir an için nefes alamadığını hissetti. Çok yakınındaydı, vücudu öylesine gergindi ki sanki... bir şey yapmak üzereydi ve bu gerilim Megs’in vücuduna da nüksedince genç kadın kendi bedeninin bir kemanın teli gibi gerildiğini hissetti.

Godric nefesini verirken bir şeyler mırıldandıktan sonra bir adım geriledi. “Kız kardeşimden daha sonra özür dilerim,” dedi ve arkasını dönerek merdivenleri koşar adım inmeye başladı.

Megs derin bir nefes aldı ve düşünceli bir tavırla Clara’nın odasına döndü. Sarah’nın yüzüne bir bakış yeterliydi ve Megs ona doğru atılarak sarıldı. “Erkekler bazen çok kaba olabiliyor.”

“Hayır.” Sarah burnunu çekerek dantel mendiliyle kızarmış burnunu sildi. “Godric çok haklıydı. Bu odanın düzenini değiştirmeden önce ona sormam gerekirdi.”

Megs geri çekildi. “Ama bunun Clara’nın odası olduğunu bilmiyordun ki.”

“Aslında tahmin etmiştim.” Sarah mendilini katlayarak titreyen eliyle odanın ortasında duran yatağı işaret etti. “Yoksa bu yatak neden burada olsundu? Burada başka kim yaşamış olabilir ki?”

“O halde neden...”

“Çünkü bu odayı Clara’nın ürkütücü türbesi olarak muhafaza etmesi doğru değil.”

“Ben de ona aynı şeyi söyledim.”

Sarah’nın gözleri kocaman açıldı. “Ne dedi?”

Megs yüzünü buruşturdu. “Şey, pek memnun olduğunu söyleyemem.”

“Ah, Megs,” diye bağırdı Sarah, “seni de bu meseleye karıştırdığım için çok üzgünüm ama... gel buraya.”

Perdesiz pencerelerden birinin önüne gitti.

Megs onu yavaşça takip etti. “Ne oldu?”

“Bak.” Sarah pencerenin dışındaki demir parmaklıkları işaret etti. Demir parmaklıklar odanın içinde yaşayan kişileri güvende tutmak amacıyla yapıldı. “Burası bir zamanlar çocuk odasıydı. Ve... ve ağabeyimle o tür bir evliliğiniz olmadığını biliyorum ama Londra’ya gelişimizle bu durumun belki...” Sarah yutkunarak Megs’in ellerine sarıldı. “Hepimiz onun için çok endişelendik.”

Megs başını salladı. “Biliyorum. Ve inan ki ben de Godric’le yakınlaşabileceğimizi ummuştum.” Megs yüzü kızarsa da kararlılığını sürdürdü. “Sadece... bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum. Denedim ancak o çok inatçı. Clara’yı çok seviyordu.”

“Evet, seviyordu,” diye karşılık verdi Sarah üzgün bir sesle. “Ama Clara öldü ve şimdi artık *sen* buradasın. Lütfen ondan vazgeçme, olur mu Megs?”

Megs yine başını salladı ve Sarah’ya gülümsemeye çalışsa da kendinden bile vazgeçmiş olan bir adama nasıl yardımcı olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Beşinci Bölüm

Bir ölümlünün, karanlıkların ve ölümün hizmetçisi olan Hellequin'i görebilmesi çok ender rastlanan bir durumdur çünkü o çoğu insan için görünmezdir. Ancak genç adamın sevgilisi için bu durum farklıydı. Adı Faith'ti ve içgörü yeteneğiyle doğmuştu. Hellequin'in kim olduğunu ve dahası sınırlarını da biliyordu. "Benim sevgilim hayatında ne bir insana ne de hayvana zarar vermiştir," diye bağırırdı. "Onun ruhunu alıp cehennemde sonsuza dek yanmaya terk edemezsin."

Hellequin'in Efsanesi'nden

"Nereye gidecekmiş?" Godric tam boyun bağını çıkardığı sırada durdu ve Moulder'a baktı.

"Bir baloya," diye tekrarladı Moulder. "Hepsi birlikte gidiyorlar. Merdivenleri inip çıkan hizmetçi kızları görmeliydiniz. Bir leydinin baloya hazırlanması çok zaman alan bir şey olsa gerek."

Megs bu akşam dışarı çıkacağından niçin bahsetmemişti? Tabii, irkilerek son konuşmaları esnasında ettikleri kavgayı hatırladı Godric. O zamandan beri de evden uzak durmaya özen göstermişti. Yalnızca St. Giles'a gitmeye hazırlanmak için dönmüştü. Şimdi de yaptığı şey buydu. Karısının bu gece ne yapacağı kendisini hiç ilgilendirmiyordu.

"Kimin balosuymuş?" diye sordu Godric.

“Lord Kershaw’un,” dedi Moulder hemen. “Bu yılın en büyük balolarından biri olacağı konuşuluyor, hani birkaç yıl önce evlendiği o yabancı vâris yok muydu?”

Godric bir an için uşağına bakakaldı. Moulder ne zamandan beri dedikoduya düşküncü? Gün boyunca kapıları dinlemiş olmalıydı. Godric başını salladı. *Kershaw*. Bu Winter Makepeace’in kendisine verdiği isimlerden biriydi. Belki de bu balo çocuk hırsızlarına yönelik araştırmasına yardımcı olabilirdi. Bunun da akşamı güzel karısıyla geçireceği anlamına geldiğini düşünmemeye çalıştı.

“Takım elbisemi çıkar ve arabanın hazırlanarak aşağıda beklemesini sağla.”

“Bu çok akıllıca bir düşünce, eğer söylememin bir mahzuru yoksa tabii,” dedi Moulder söyleneni yerine getirmek üzere arkasını dönerken.

Godric üzerine temiz bir beyaz gömlek geçirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Orada kimlerle tanışabileceğini söylememe gerek yok, öyle değil mi?”

“Sen,” diye sordu Godric yavaşça “neden bahsediyorsun?”

Moulder’ın gözleri, sınırı aşmış olabileceğini geç de olsa idrak ettiği anda büyüdü. “Ah, önemli değil, hiç önemli değil. Ben gidip arabaya bakayım, olur mu?”

“İyi olur,” dedi Godric kızgınlıkla.

Moulder aceleyle odadan çıktı.

Godric homurdanarak takım elbisesinin kalan parçalarını da giyerken mantıksız davrandığının farkındaydı. Margaret’e onunla yatamayacağını söylemişti. Bu durumda genç kadının kalkıp kendine bir sevgili bulma ihtimali onu niçin bu kadar ilgilendiriyordu? Godric bir küfür savurarak kapıdan çıktı. İşin aslı, ilgilendiriyordu işte ve bu konu sadece Margaret’in belki de başka bir adamın çocuğunu taşımasının utancıyla da ilgili değildi.

Onu doğru dürüst tanımadan önce başka bir adamın çocuğuna hamile olması başka bir şeydi. Ama şimdi neredeyse bir yılını onun mektuplarını okuyarak geçirdikten, akşam yemeğinde karşısında oturduktan ve de dudaklarının o tatlı, telaşlı dokunuşunu hissettikten sonra...

Merdivenin başında aniden durakalmıştı. *Lanet olsun.* Margaret'in yatağına başka bir adamı almasını istemiyordu, durum bu kadar basitti işte.

Bunun farkına varması neşesinin yerine gelmesini sağlamamıştı.

Derin bir nefes alarak geriye kalan basamakları yavaş yavaş inmeye devam etti. Bu baloya katılma amacını aklından çıkarmamalıydı. Kershaw'un, arkadaşı Seymour'un St. Giles'ta o çocuk hırsızlarıyla beraber neler yaptığı hakkında bir bilgisi olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Bu tam anlamıyla bir Hayalet meselesiydi.

Dışarı çıktığında hanımların arabaya binmiş olduklarını gördü. Moulder hiç değilse onsuz gitmemelerini sağlamıştı. Godric arabanın kapısını açarak binince içinde oturanların kendisini meraklı gözlerle süzdüğünü fark etti.

İlk konuşan tabii Margaret oldu, gözleri arabanın loş ışığında parlıyordu. "Balolara katılmak gibi bir eğilimin olduğunu bilmiyordum, bilseydim bizimle gelmen için seni davet ederdim."

Godric yüzüne nazik olduğunu umduğu bir ifade yerleştirmeye çalıştı. "Elbette sizlere akşam eğlencelerinizde eşlik edeceğim."

"Elbette," dedi Sarah hafifçe kuru bir sesle. "Bizimle gelmeye karar vermene çok sevindim," derken sesi biraz olsun yumuşamıştı.

Gerçekten de bu kadar dikkatsiz biri miydi? İçinden bir suçluluk duygusu yükseldi. Ne de olsa bu kız kardeşiydi. Babasının ölmesiyle ailenin reisi Godric olmuştu, üvey annesine ve kız kardeşlerine yol gösterip onları koruması gerekiyordu.

“Üzgünüm,” dedi Godric. Karısının ve kardeşinin yüzlerine bakılacak olursa onları şaşırtmıştı. Elvina teyze burnunu kıvırmakla yetindi ama Godric bu yaşlı cadalozu görmezden gelmeye karar verdi. “Öğleden sonra sana öyle bağırmamalıydım.”

“Hayır,” dedi Sarah başını iki yana sallayarak. “Özür dilemesi gereken benim. Clara’nın odasındaki eşyalara asla dokunmamam gerekirdi.”

“Neyi gerekli görüyorsan yap lütfen,” dedi Godric. “Sanırım artık zamanı geldi.”

“Emin misin?” Sarah ağabeyinin gözlerine baktı.

Gülümsemeye çalışan Godric bunun çok da zor olmadığını fark etti. “Evet.”

Godric araba yolculuğunun geri kalanında sessizliğe bürünerek hanımların sohbet etmesine izin verdi. Arabanın yetersiz ışığında Margaret’in iki kez kendisini meraklı bakışlarla süzdüğünü görür gibi oldu ve onun hayallerini Clara’ya ihanet etmeden gerçekleştirebilmesinin bir yolu olmasını diledi.

Kershaw, henüz tadilat gördüğü belli olan eski bir aile malikânesinde yaşıyordu. Godric hanımlara içeriye eşlik ederken Moulder’ın dedikodusunu anımsadı ve o anda evin tadilatının Kershaw’un karısının çeyiziyle yapıp yapılmadığını merak etti.

Ev büyük bir kabul salonuna açılıyordu. Godrid dönüp Elvina teyzenin pelerinini çıkarmasına yardım etti. Pelerini bekleyen uşaklardan birine verip döndüğü anda Margaret’in ortaya çıkan elbisesini gördü.

Bir an için orada, o kalabalık kabul salonunda sendelemek için kendini zor tuttu.

Karısının üzerinde koyu renk buklelerini mükemmel bir şekilde vurgulayan somon pembesi bir elbise vardı. Saçı her zamankinden daha gösterişli bir biçimde taranmıştı ve buklelerin arasına yerleştirilmiş olan taşlar tavandan sarkan avizelerin ışığı altında etrafa pırıltılar saçıyordu. Elbisesinin yuvarlak derin

dekoltesi harika güzellikteki g  s n n yuvarlak hatlarını iyice ortaya çıkarmıştı ve Margaret dönüp kız kardeşinin söylediği bir şeye güldüğü sırada da Godric onun bir şenlik kraliçesi gibi göründüğünü düşündü.

Kendisiyle evli olması ne kadar da ironik bir durumdu.

Kolunu uzattı. “ ok güzel görünüyorsun.”

Megs kocasının koluna girerken kirpikleri şaşkınlıkla aralandı. “Teşekkür ederim.”

Godric kendine Sarah’ya ve Elvina teyzeye de benzer iltifatlar etmesi gerektiğini hatırlattı. Diğer koluna giren Elvina teyzenin kaşını kaldırmasıyla Godric yaşlı kadının yüzünde ilk defa espri anlayışına benzer bir ifade gördüğünü fark etti.

Balo yavaşça hareket eden bedenler kalabalığıyla dolup taşıyordu.

“Aman Tanrım,” diye bağırdı Elvina teyze. “Genç kızılgımdan bu yana böyle bir kalabalık görmedim.”

“Bak, arkadaşın Leydi Penelope de orada, Megs,” dedi Sarah.

“Ah, evet,” diye cevap verdi Megs dalgınca. “Acaba Lord Kershaw nerelerde?”

Godric gözlerini kısarak karısına baktı.

O sırada Sarah Megs’i ve Elvina teyzeyi Leydi Penelope’nin yanına gitmeye zorladı. Godric o tarafa baktı. Leydi Penelope tescilli bir güzellik olarak bilinse de genç kadının aptalca kişiliği yüzünden güzelliği Godric’in gözünde hiçbir zaman bir anlam ifade etmemişti.

“Ben gidip içecek bir şeyler bulayım,” dedi uzaklaşmakta olan hanımların sırtına bakarak.

Margaret kısacık bir an için geriye dönüp gülümsese de hemen ardından kalabalığın arasında kaybolup gitmişti.

Godric’in kendini birden üşümüş hissetmesi ne kadar saçmaydı. Kaybın getirdiği hissi üzerinden atmaya çalışarak ikramlıkların bulunduğu salona yöneldi. Oraya varması kalabalıktan uzun

zaman alsa da Godric buna aldırmış etmiyordu. Gözleriyle kontu aramaya koyuldu. Daha önce karşılaştığı adamı güler yüzlü ve samimi biri olarak hatırlıyordu. Onu St. Giles'ta çocuk kölelerin çalıştırıldığı bir atölyeyle bağdaştırmak zordu ama ona bakılırsa Seymour da hiç kötü niyetli biri gibi görünmemişti. Yaklaşık on beş dakika sonra büyükçe bir kokteyl kâsesinin önünde dururken üç kadehi nasıl taşıyacağını düşünüyordu.

"St. John," dedi o anda kulağının dibindeki derin ses.

Godric dönünce sevgili dostu Lazarus Huntington, Baron Caire'in açık renkli gözleriyle karşılaştı.

Godric başını eğdi. "Caire."

"Seni burada göreceğimi tahmin etmezdim," dedi Caire, kâse-
nin başındaki hizmetliye bir kadeh likör istediğini işaret ederken.

"Ben de seni."

Caire alayla kaşını kaldırdı. "Evliliğin sosyetenin gözündeki en kötü şöhretlileri bile değiştirebilmesi çok ilginç, öyle değil mi?"

"Şüphesiz," diye karşılık verdi Godric kuru bir sesle. "Al. Şunu benim için tutar mısın?"

Caire eğlenmiş bir halde kendisine uzatılan likör kadehine baktı ancak hiçbir şey söylemeden uysalca kabul etti. "Karınla geldiğini varsayıyorum?"

"Ve kız kardeşim ve de karımın teyzesiyle."

"Bir ev dolusu kadın, desene," dedi Caire ağır ağır.

Godric dostuna kaşlarını kaldırarak baktı.

Caire'in genelde takındığı kayıtsız yüz ifadesi bir anlığına yumuşamış gibiydi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Godric başını çevirdi. "Evet, pekâlâ."

"Gel," dedi o sırada diğer adam. "Beni eşinle doğru düzgün tanıştırmaman gerekiyor. Temperance onu geçen gün hanımlar sendikasının toplantısında gördüğünü anlatırken heyecandan içi içine sığmıyordu."

Godric başını sallayarak kalabalığın arasına girdi ve Caire ile tek kelime konuşmadan ilerlese de dostunun hemen arkasından geldiğinin farkındaydı.

Balo salonunu yarı yarıya geçtikleri sırada Caire arkasında bir şeyler homurdandı. “Temperance orada birkaç hanımla sohbet ediyor. Şuradaki senin karın mı?”

Godric başını kaldırıp bakınca karısının iyice öne eğilip başını kaldırmış bir halde d’Arque Vikontu Adam Rutledge’in yüzüne gülmekte olduğunu gördü. D’Arque Vikontu Londra’nın en azılı çapkınlardandı.

Vikont D’arque gerçekten de oldukça yakışıklı biri diye düşündü Megs ve kendisi de bunun farkında. Açık gri rengi gözleri kurnaz fakat dile gelmemiş sözlerle doluydu: *Şu ana kadar gördüğün en yakışıklı erkek ben değil miyim? Haydi gel, bana olan hayranlığını ifade et!*

Ve Megs de bunu yaptı –pürüzsüz yanaklarından tut aşk tanrısınıninkine benzer günahkârca bükülmüş belirgin dudaklarına varıncaya kadar onu inceledi–, gerçi Megs’in burada, bu adamın bu kadar yakınına sokulmuş halde durup ağzından çıkan her espriye gülmesinin sebebi bu değildi. Hayır, Lord d’Arque bir zamanlar Roger’ın yakın dostuydu. Roger daha yaşarken, Megs vikontu ve abartılı yakışıklılığını her zaman için biraz ürkütücü bulurdu. Aynı zamanda sosyetedeki tehlikeli bir çapkın olarak tanınıyordu ve Megs’in de evlenmemiş bir genç kadın olarak ondan uzak durması itibarı açısından çok önemliydi.

Yaşını başını almış kadınlar için durum tamamen farklıydı tabii.

Evliliğin de birtakım avantajları var tabii, diye düşündü Megs acı acı. Artık gerçekte yapmak istediği tek şey Godric’le yarım kalan konuşmasına devam etmek olduğu halde, çapkınlarla üstü kapalı biçimde flört edebilirdi.

Sanki bu düşünceyle kocasını çağırmış gibi, kalabalık arasında birdenbire beliren Godric'in ciddi bir yüz ifadesiyle kendilerine doğru geldiğini gördü. Megs çenesini kaldırarak kasıtlı olarak yeniden Lord d'Arque'a döndü. "Sizi son gördüğümünden bu yana sanki asırlar geçmiş gibi, Lordum."

"Böylesine güzel bir hanımın uzağında geçirilen her dakika sonsuzluk gibidir," diye karşılık verdi Lord d'Arque kibarca, kırpıklarını indirip yeniden genç kadının gözlerine bakarken.

Az önce elbisesinin dekoltesine mi bakmıştı? Bu adam gerçekten de utanmazın tekiydi. Megs gülümsedi. "Sanırım ortak bir arkadaşımız var. Ya da vardı."

D'Arque'ın yüzündeki alaycı gülümseme kaybolmasa da gözlerinde sanki hüznü bir bakış belirmiş gibiydi. "Öyle mi?"

"Evet." Roger ve Megs aşklarını gizli tutmuşlardı. O zamanlar bu şekilde her şey sanki çok daha büyümlü gibi görünmüştü gözlerine. Tam nişanlandıklarını açıklayacaklardı ki Roger... Megs derin bir nefes alıp dudaklarının titremesini önlemeye çalıştı. "Roger Fraser-Burnsby."

Lord d'Arque'ın güzel, gri gözleri sertleşmişti.

"Likör," diye mırıldandı o sırada yanına gelmiş olan Godric genç karısını şaşırtarak.

"Ah." Megs gözlerini kırpıştırıp baktı ve kocasının gözlerinin Lord d'Arque'a yöneltilmiş bir çift hançere benzediğini düşündü. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Lord d'Arque o anda pembe mermer zeminde eriyen, kanlı bir yığına dönüşebilirdi.

Pekâlâ, bu çok ilginçti. Neredeyse pişman olacaktı. Zavallı, sevgili Lord d'Arque doğası gereği bir çapkın gibi davranmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Megs'in onunla böyle uluorta flört ederek çapkınlık güdülerini harekete geçirmesi Kont'un suçu değildi ki. Ama kocasının kendisi yüzünden başka bir adamı sadece bakışlarıyla paramparça etmek istercesine bakması son derece tatmin edici bir durumdu.

Godric'in uzattığı kadehi elinden alırken gözleri ıslıl ıslıldı. Godric bakışlarını konta çevirmeden önce karısına gözlerini kısarak baktı. "D'Arque."

Vikont'un dudakları kıvrılrsa da bunun bir gülümseme olduğunu söylemek zordu. "St. John. Ben de tam... şahane karınla sohbet ediyordum. Benden çok daha cesur bir erkek olduğunu söylemeden edemeyeceğim."

"Gerçekten mi? Niçin?"

Lord d'Arque'in gözleri masum bir ifadeyle büyüdü. "Ah, çünkü ben olsam böylesine güzel bir kadını hiçbir surette uzaktaki kırsala göndermezdim. Onun yanımda olmasını isterdim. Gündüz ve özellikle de geceleri."

Bu saçma lâfları aynanın önünde mi ezberliyordu acaba? Gerçekten de çok kötüydü. Hem d'Arque'in ima ettikleri hem de Megs'in Godric'in tepkisinden bu kadar zevk alması çok kötüydü. Ancak buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Gerçekten.

Megs ağzını açtı.

Kocasını çoktan konuşmaya başlamıştı. "Çok şaşırdım, bayım. Oysaki yanınızda hiç boş yer olmadığını düşünürdüm. Özellikle de geceleri."

Megs'in yanında biri kıkırdadı. Genç kadın dönerek gümüş rengi saçlı siyah bir kurdeleyle arkadan bağlanmış olan, çarpıcı adamı gördü.

Yakışıklı adam bakışlarının karşılığıyla, d'Arque'in kocasına o anda bekârlıkla ilgili bir cevap yetiştirmesine rağmen eğilerek Megs'i selamladı. "Leydi Margaret. Umarım size kendimi tanıştırmamda bir mahzur yoktur. Benim adım Caire."

Elbette, bu Lord Caire'dı. Bir zamanlar o da Lord d'Arque kadar adı çıkmış biriydi.

Megs küçük bir reverans yaptı. "Sizinle tanışmak benim için bir onurdur, Lord Caire. Karınızı en iyi dostlarım arasında saymaktan mutluyum."

“Hımm.” Lordun dudaklarında, Godric’in d’Arque’a frengi hastalığıyla ilgili bir yorum yapmasıyla bir gülümseme belirdi. “Temperance ve ben düşününüze katılamadığımız için çok üzgünüz ama bunun küçük ve aile içi bir kutlama olduğuna dair haber almıştık. St. John ve ben birbirimizi uzun yıllardır tanıyoruz.”

“Öyle mi?” Megs kocasına ve Vikont’a tedirgin bir bakış attı. En azından henüz birbirlerine girmemişlerdi. Gerçi girseler bile ve bu da *kendisi* yüzünden olursa, bu balo gerçekten de çok ilginç bir hal alırdı.

Ne kadar da kurnazdı! “Utanmazca flört ettiğimi düşünüyor olmalısınız.”

“Hiç de değil,” diye mırıldandı Lord Caire nazikçe. “Aslına bakarsanız, St. John’u yıllardır bu kadar canlı gördüğümü hatırlamıyorum.” Gözlerinde hafif bir hüznü vardı ama Megs’in bakışlarıyla karşılaşınca gülümsedi. “Bir erkek için tansiyonun arada bir yükselmesi iyi bir şeydi. Londra’da kalmaya niyetli olduğunuzu umarım.”

Megs bunu duyunca dudağını ısırdı çünkü sadece hamile kalıncaya kadar burada olmayı düşünmüştü. İşin gerçeği Laurelwood’u seviyor olmasıydı. Sayfiye hayatı onu mutlu ediyordu ve orası bir çocuk yetiştirmek için mükemmel bir yerdı.

Belli ki Lord Caire Megs’in yüzünden gerçeği okumuştı çünkü kendi yüz ifadesi bir anda anlamsızlaştı. “Anlıyorum. Çok yazık ama dostumla geçireceğiniz zaman için size şimdiden minnettarım.”

“Aramızda bir hayalet olmasa onunla daha fazla zaman geçirebilirdim,” dedi Megs çok fazla savunmacı görünmemeye çalışarak. Ne de olsa gitmesini isteyen Godric’ti.

“Ah,” dedi Lord Caire başını sallayarak. “Clara.”

Megs irkildi. “Kıskanç biri gibi konuşmak istemedim. Gerçekten çok büyük bir aşk yaşadıklarını ve birlikte mutlu olduklarını biliyorum.”

“Birbirlerini derin bir aşkla sevdiler,” diye onayladı Lord Caire düşünceli bir tavırla, “ama korkarım ki size mutlu olduklarını söyleyen yalan söylemiş.”

Megs gözlerini kırptırarak adama daha da yaklaştı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Clara evlendiklerinden kısa bir süre sonra hastalandı. Sanırım daha o yıldız ve hem ülke içinden hem de dışından getirttiği onca doktordan sonra Godric yapabileceği bir şeyin olmadığını anladı.” Lord Caire başını çevirmeden Temperance’ın Sarah’yla sohbet halinde olduğu yere baktı. “Sevdiği kadının yavaşça ve büyük acılar içinde ölmesini izlemenin bir erkeğe neler yapabileceğini tahayyül bile edemem.”

Megs derin bir nefes aldı çünkü kayıtsızlık maskesinin ardına gizlenen bu adamın karısını derinden ve koşulsuz bir biçimde sevdiğini o an anlamıştı. O da bir zamanlar böyle bir aşka ya da en azından başlangıcına sahip olmuştu. Roger’ı yaklaşık üç ay gibi kısa bir süre tanımıştı ve tutkularının ateşiyle yanarken Megs daha işin başında olduklarını idrak ediverdi. Aşk zamanla yeşerip büyüyen bir şeydi ve Megs’in gerçekte istediği de buydu.

Ama buna asla sahip olamayacaktı.

Dudağını ısırды. Roger’la yaşama şansını yitirmişti bir kere ve Godric’le de yaşayamayacağını biliyordu. Lord d’Arque’la ağız dalaşına girmiş olabilirdi ama bu, kocasının kendisine verdiği değerden çok gururundandı.

Bu düşünceyle somurttu.

“Üzgünüm,” dedi Lord Caire. “Niyetim size acı vermek değildi.”

“Ah, hiç önemi yok,” diye karşı çıktı Megs. Gülümsemeye çalışsa da başaramadı. “Sadece, keşke...”

Caire Megs’in konuşmasını sürdürmesini bekledi ancak genç kadın aklına geleni söyleyemediğinde başını genç kadına doğru eğdi. “Clara’yı sevmiş olması sizi de sevemeyeceği anlamına gelmez. Cesur olun, Leydim. Godric’in kabuğu kalın ve serttir ama emin

olun ki içi bütün uğraşlarınıza degecektir. Ve bunu başarabilecek bir kadın varsa onun siz olduğunuzu düşünüyorum.”

Megs Godric’in başını kaldırıp bir an için kendisine baktığını gördü. Gözleri karanlık, öfkeli ve üzgündü; Megs o anda çaresizce Lord Caire’in sözlerine inanmak istedi.

Artemis Greaves, Lord d’Arque’in Bay St. John’a tatlı tatlı gülümseyerek zalimce bir şeyler söylemesini heyecanla izliyordu. Leydi Margaret’in kocası ona her zaman için üzgün ve ağırbaşlı bir beyefendi gibi görünmüştü ama en vakur insanın bile provoke edilmesi mümkündü.

“Bir düello!” diye tısladı Leydi Penelope tatminkâr bir tavırla ve fazlasıyla yüksek sesle. “Ah, bunun bir düelloyla son bulmasını umuyorum.”

Artemis kuzenine dehşetle baktı. Penelope’ye çoğu –daha doğrusu bazı– zamanlarda fazlasıyla düşkün olmasına rağmen bazen gerçekten de sersem gibi davranıyordu.

“Vikont d’Arque’tan hoşlandığını sanıyordum?” dedi Artemis denetlemeye çalıştığı bir öfkeyle.

Penelope başını, makyaj masasının aynasında çalıştığı belli olan bir tavırla yana yatırınca saçına yerleştirilmiş olan küçük taşlı taraklar ışığı yakalayıp parıldadı. Üç taneydiler ve her birinin üzerine, Penelope başını hareket ettirdikçe parlayan minik yakut ve inci çiçekler tutturulmuştu. Artemis’in, kendi dolap dolusu giysisinden daha değerli olduklarına şüphesi yoktu ancak kuzeninin mürekkep siyahı buklelerini mükemmel bir şekilde tamamladıkları da bir gerçektir.

“Lord d’Arque’tan tabii ki hoşlanıyorum,” dedi Penelope ağır ağır, “ama sonuçta o bir düğ değil, öyle değil mi?”

Artemis kuzeninin düşüncelerini anlamakta zorlanarak gözlerini kırıştırdı. Fakat bu zaten sürekli ortaya çıkan bir sorun değil miydi? “Bunun ne ilgisi..”

O sırada uzun boylu bir adam kalabalığı sanki bir kılıcın bir elmayı ikiye yarması gibi yardı. Yüzünde hafifçe kızgın bir ifade vardı ve lacivert, sade bir takım ve üzeri siyah işlemelerle süslenmiş bir yelek giymiş olmasına rağmen tavrındaki gücün yanlış anlaşılması mümkün değildi. Lord d'Arque'ın üzerine eğildiği sırada aynı anda da Lord Caire öne doğru atılarak Bay St. John'un kulağına bir şey fısıldadı.

"Bunun gibi bir dük mesela," dedi Penelope genizden gelen bir sesle. O anda Artemis'in kaşları endişeyle çatıldı. "Üşüttün mü sen?"

"Hayır, küçük aptal," dedi Penelope sabırsızca. Kendini toparlayıp yüz ifadesini yumuşatmaya çalıştı. Penelope yüzünün kırışmasından çok korkardı. "Evlenme zamanımın çoktan geldiğini düşünüyorum ve tabii ki bir dükle evleneceğim. *Sanırım* şununla."

Lord d'Arque'ın gergin yanaklarının kızarmasına neden olan Wakefield Dükü Maximus Batten'dan başkası değildi tabii.

Artemis gözlerini kırıştırdı. Penelope bir kontun kızıydı. Hem de olağanüstü zengin bir kontun. Ve dünyanın kurallarından biri gereği de dükler genellikle olağanüstü varlıklı ve unvan sahibi hanımlarla evlendikleri halde Wakefield Dükü gerçekten de sabah çikolatasına toprak incisi koyduracak kadar sığ biriyle evlenmek ister miydi? Penelope inci tozunun cildini parlattığını iddia ediyordu. Artemis ise kendince bunun güzel bir fincan sıcak çikolatayı kumlu hale getirmekten başka bir işe yaramadığını, hatta incilerin de boşuna israf edildiğini düşünüyordu.

Artemis kendi fikrinin bir önem teşkil etmediğini biliyordu. Eğer Penelope bir dükle evlenmeyi kafasına koymuşsa, gelecek yılın bu zamanlarında bir düşes olacağı kesindi.

Ama Wakefield?

Artemis Dük'ün olduğu tarafa baktı. Doğrulmuştu ve yüzünde sabırsız bir ifade vardı. Uzun boyu fazla abartılı olmamakla beraber omuzları geniş fakat inceydi ve yüzündeki sarsılmaz

ciddiyetle de tam anlamıyla yakışıklı biri olduğu söylenemezdi. Wakefield Dükü'nü tek bir kelimeyle tarif etmesi gerekseydi, Artemis *soğuk* derdi.

Artemis ürperdi. Sayısız balolarda saklandığı köşelerden izlediği kadarıyla dükte en ufak bir espri anlayışına ya da tutkuya rastlanmayacağını düşünüyordu. Ve Penelope ile yaşamak için ikisi de gerekli olan niteliklerdi.

"Başka uygun dükler de var," diye hatırlattı kuzenine. "Scarborough Dükü mesela. Bir yıl önce dul kalmıştı ve sadece kızları var. Yeniden evlenmek istediğinden eminim."

Penelope gözlerini Wakefield'in üzerinden ayırmadan dudaklarını alayla büktü. "Altmış yaşına gelmiş olmalı."

"Doğru ama onun çok nazik bir beyefendi olduğunu duydum," dedi Artemis yumuşak bir sesle. İç geçirerek yeni bir atılım yapmayı denedi. "Peki ya Montgomery Dükü'ne ne dersin?"

Bu ismi duyan Penelope hızla dönüp Artemis'in yüzüne dehşetle baktı. "O adam zamanının çoğunu ya kırsalda ya da ülke dışında geçiriyor. Onu hiç gördüğün oldu mu?"

Artemis burun kıvırdı. "Şey, hayır..."

"Başkaları da görmedi zaten." Penelope dönerek Wakefield'i hesaplı bakışlarıyla incelemeye devam etti. "Yıllardır Montgomery'yi gören hiç kimse olmadı. Ya kamburu ya da tavşan dudağı olduğundan eminim, hatta daha kötüsü bile olabilir." Penelope ürperdi. "Deli bile olabilir. Ailesinde delilik olan biriyle evlenmek istemem."

Artemis derin bir nefes alarak önüne baktı. *Hiç kimse aile geçmişinde delilik olan biriyle evlenmek istemezdi zaten.* Kendini geçmiş birkaç yılın acısından izole etmeye çalışsa da şimdiki gibi zamanlarda, bir şey onu hazırlıksız yakaladığında bu pek mümkün olmuyordu.

Şansına Penelope durumun farkına varmamış gibiydi. "Hem Kıta Avrupası'nda dolaşmaktan parası bitmişse ne olacak?"

“Sen zengin bir *vârissin*.”

“Evet, öyleyim ve paramı kendim için harcamak isterim, yerle bir olmuş bir şatoyu tamir etmek için değil.”

Artemis kaşlarını çattı. “Bu durumda Dyemore Dükü’nü de eleyebiliriz sanırım?”

“Evet, eleyebiliriz.” Dyemore’un restore edilmesi gereken en az üç tane şatosu vardı. Penelope kendinden memnun bir tavırla başını salladı. “Hayır, benim için söz konusu olan tek bir dük var.”

Artemis dönüp Wakefield’in uzaklaşmasını izledi. Bir şekilde Lord d’Arque’ı kendisiyle birlikte uzaklaşması için ya ikna ya da tehdit etmiş olmalıydı. Dük gururlu ve soğuk bir adam olabilirdi ama Artemis ona karşı yine de belli belirsiz bir acıma duygusu hissediyordu.

Çünkü Leydi Penelope Chadwicke istediğini elde eden biriydi.

“Vikont d’arque’tan uzak durabilirsen memnun olurum,” dedi Godric karısına dans pistine eşlik ederken. Kendi sert sesi karşısında içten içe irkilse de bu konuda nedense mantıklı davranamıyordu.

Margaret karısıydı ve onun yoldan çıkmasına seyirci kalması mümkün değildi.

Genç kadın başını kaldırarak öfkeden çok meraklı gözlerle kocasına baktı. “Bu bir emir mi?”

Godric o anda kendini aptal gibi hissetti. “Hayır, tabii ki değil.”

Müziğin başlaması ve dansın ilk hareketleri nedeniyle, Godric kendini henüz açıklama fırsatı bulamadan ayrı düştüler. Godric adımlarını atarken derin bir nefes aldı ve Megs’i d’Arque ile birlikte gördüğü an kendisini ele geçiren öfkeyi bastırmaya çalıştı.

Dansın onları yeniden birleştirmesiyle, Godric dans eden diğer çiftlerin duymayacağı bir sesle bir şeyler mırıldanmaya başladı. “Senin için zor olduğunu biliyorum, bir çocuk istiyorsun ama doğru yolu bu değil.”

“Ne demek istiyorsun,” diye sordu Megs fazlasıyla dikkatli bir sesle.

Godric’in yine de dürüstçe cevap vermekten başka bir çaresi yoktu. “D’Arque’in sevgilin olması yani.”

Megs duygularını gizleme fırsatı bulamadan gözlerinden bir anlık kırgınlığın parıltısı geçti ve Godric o anda kendini çok fena bir halde batırdığını anladı.

“Benim bir fahişe olduğumu düşünüyorsun,” dedi genç kadın.

Battığı çukur çok derindi.

“Hayır, elbette ki...”

Ama Megs dansın bir sonraki adımlarıyla dönerek uzaklaştı. Bu kez genç kadını tedirginlikle izlerken karısı hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti. Clara kendisine hakaret edildiğini düşündüğünde ağlardı. Ya da öfkeyle ayağını yere vururdu. Godric bunu aslında çok iyi bilmiyordu çünkü zaten Clara’yla böyle bir tartışmayı asla yaşamazlardı. Bunun düşüncesi bile saçmaydı.

Buna karşılık Margaret başını dik tutarken yanakları kızarmıştı. Öfkeli bir tanrıçaya benziyordu. Yalnız olsalardı kendisine hakaret edecek bir tanrıça gibiydi ve bu düşünce bile Godric’i beklenmedik bir şekilde tahrik etmişti.

Dans onları yeniden birleştirdiğinde, ikisi de aynı anda konuşmak için ağızlarını açtılar.

“Asla böyle bir niyetim...” diye başladı Godric söze.

“Beni yargısız infaz ediyorsun,” diye tısladı Megs, “üstelik acınası bir kanıta dayanarak.”

“Flört ediyordunuz, hanımefendi.”

“Ne olmuş ettiysem?” diye sordu gözlerini kocaman açarak. “Balo salonlarında flört eden bütün kadınlar fahişe damgasını yiyecek olsa, rahibeler ve bebeklerin dışında herkes aynı kefeye konurdu. Gerçekten de vikontla bir ilişki başlatacağımı mı düşündün?”

Godric’in tereddüdü fazla uzun sürmüştü.

Megs'in güzel kaşları çatıldı. "Sen tanıdığım en sinir bozucu adamsın."

Bakışları üzerlerine çekmeye başlamışlardı ama Godric içinde yükselen öfkeye hâkim olamadı.

"Ben mi? Ben mi sinir bozucuyum. Sizi temin ederim ki Leydim, sinir bozucu olan sizsiniz. Ben bugüne dek toplum içinde böyle bir rezalete sebebiyet vermiş değilim..."

"Ve şimdiyse ikincisine sebebiyet veriyorsunuz," diye karşılık verdi Megs hızla.

Genç kadın bunun çocukça bir cevap olduğunu biliyordu ama dans onları ayırmadan hemen önce söylemesi gerekiyordu.

Bu durumda son sözü söyleyen Megs olmuştu tabii.

Godric, dansla birlikte genç kadının hareketlerine uyum sağlarken somurtmasını gizleyemedi. Hafif kilolu ve yaşlı bir hanımefendi Godric'in yüzüne bakarken sendeleyerek dans eden başka bir çiftte çarptı.

Godic'in yüzü daha da asıldı.

"Sana sadakatimden şüphe etmen için sebep verdim mi hiç?" diye sordu Megs Godric'le birleşir birleşmez.

"Hayır ama..."

"Ama yine de bir erkeğin bir kadını suçlayacağı en ağır şeyle suçluyorsun beni."

"Margaret," dedi Godric çaresizce. Sözlerinin tükendiğini hissediyordu.

Genç kadın derin bir nefes alarak Godric etrafında dönerken sakın bir sesle konuşmaya başladı. "Üstelik bu seni neden ilgilendiriyor ki? Bana karşı olan ilgisizliğini tüm açıklığıyla ortaya koymadın mı? Şimdi neden kendi yiyemediğini başkasına da yedirtmeyen biri gibi davranıyorsun? Benimle en başta neden evlendin ki zaten?"

Godric bakışlarını genç kadından çevirerek kendilerini fark ettirmeden dinleyenlere baktı. "Ağabeyin benden seninle..."

“Griffin seni doğru düzgün tanımıyordu bile.”

Genç kadına bakıp yüzündeki kararlı ifadeyi gördü. “Burası yeri değil...”

“Neden diye sordum?”

“Başka seçeneğim yoktu!” diye homurdandı Godric sonunda ve söylediklerinden anında pişman oldu.

Aman Tanrım, ne kadar da üzgün görünüyordu.

“Margaret,” diye söze başlasa da karısı onu o anda duymayacak bir mesafedeydi. Godric buna sevinsin mi üzölsün mü bilemedi. Aslında bu duruma gerçekten de ilgisiz kalmalıydı. Başka bir erkekle yatıp yatmaması onun sorunu olmamalıydı. Bir zamanlar başka bir erkekten sahip olduğu çocuğu kabullenmeye hazırıldı... ama işte şimdi bunu yapmasına imkân yoktu.

Bu düşünce Godric’i şaşırtmıştı. Belli ki sadece birkaç gün içinde her şey değişmişti. Aslında karısını St. Giles’ta gördüğü o ilk andan itibaren değişmişti.

Lanet olsun. Margaret kendisine ne yapıyordu böyle?

Fakat şimdi bunu düşünecek zamanı yoktu. Bir dans pistinin üzerindeydiler ve etrafları Londra’nın üst tabakasına mensup bir düzine insanla sarılmıştı. Karısını kontrol altına almalı ve normal görünmeye çalışmalıydılar.

Son kez bir araya geldiklerinde Godric buna hazır bir şekilde sakın ve yavaşça konuşmaya başladı. “Az önceki ve şimdiki davranışına rağmen Margaret, senin hakkında hiçbir zaman kötü düşünmedim. Tutkulu karakterinin seni yoldan çıkarmasını istemediğimi belirtmek istedim.”

Bunun üzerine Megs Godric’e doğru eğilerek karşılık verdi. “Tutkulu bir kişiliğe sahip olabilirim ama en azından şimdiden ölmüş gibi davranmıyorum. Üstelik adımın Margaret olarak söylenmesinden de nefret ediyorum!”

Başını dikleştirerek hızla arkasına döndü ve peşinde portakal çiçeğinin kokusunu bırakarak dans pistinden uzaklaştı.

Godric dans pistinin ortasında yalnız kaldığı halde o anda hissettiği hayranlık duygusuna engel olamadı.

Sağ tarafından büyük bir el görüldü.

“Evliliğin kişiliğini değiştirdiği bir gerçek,” dedi Caire ağır ağır. “Bundan önce bir düelloya bu kadar yaklaştığını hiç görmedim ve üstüne üstlük de dans pistinin ortasında hanımefendi eşinle bir fikir tartışması yaşadın. Söyleyecek söz bulamıyorum.”

Godric gözlerini kapadı. “Özür dilerim...”

“Beni yanlış anladın, dostum.”

Godric gözlerini açıp Caire’ın kendisine sırtıtmakta olduğunu gördü. Caire sırtıyordu! “Tanrı aşkına, St. John. Seni neredeyse ölmüş kabul etmek üzereydim.”

“Ben ölmedim,” diye mırıldandı Godric.

“Artık Londra’nın tamamı bunu biliyor,” dedi Caire. “Haydi gel. Ev sahibimizin içkisini nerede sakladığına dair bir fikrim var.”

Godric düşünceli bir halde eski dostunun peşinden giderken, hayat dedikleri şeyin hatırladığından çok daha zor olduğunu düşünüyordu.

Altıncı Bölüm

Hellequin ağzını açıp duraksadı. En son konuştuğundan bu yana ne kadar zaman geçmişti? Yıllar mı? On yıllar mı? Yüz yıllar mı yoksa bin yıllar mı? En sonunda sesini çıkarmayı başardığında, bir karganinkinden farksızdı. “Delikanlının hayattayken ne kadar iyi biri olduğunun bir önemi yok. O bir günahkâr olarak öldü.”

Hellequin’in kalbi Faith’in üzüntülü yüzü karşısında etkilenmiş miydi? Öyle olsa bile yapabileceği bir şey yoktu çünkü kurallar belliydi. Uzaklaşıp gitmek üzere atının başını çevirdi. Bunu yaptığı anda Faith atın üzerine atlayarak arkasına oturdu...

Hellequin Efsanesi’nden

Megs balo salonundan hışımla ayrılırken sebep olduğu rezaleti umursamadı bile. Godric buna nasıl cüret edebilmişti? Ne cüretle Lord d’Arque ile gülmekten başka bir şey yapmadığı halde onun hafifmeşrep bir kadın olduğunu düşünebilmişti? Adamın Roger’ın ölümüyle ilgili yeni bir şey duyup duymadığını öğrenmekten başka bir amacı yoktu ki?

Yanağından süzülen sıcak gözyaşını elinin tersiyle silerek merdivenleri koşarak indi. Gelip adama ve kendisine hakaret etmeye başlamadan önce Lord’a Hayalet hakkında soru sormaya bile fırsat bulamamıştı.

“Megs!”

En alt basamakta durup döndü.

Sarah'nın nefes nefese kalmış bir halde peşinden geldiğini görünce genç kadının adını birden çok defa seslenmiş olduğunu anladı.

“İyi misin?” Sarah durup yüzüne endişeyle baktı.

“Ben...” Megs sakın ve hanımefendilere yakışır bir sesle konuşmaya çalışsa da sonunda pes edip bağırmaya başladı. “Ah, Sarah, bazen onu gerçekten tokatlayasım var!”

“Şey, seni bu konuda ayıplayamam,” dedi Sarah sadakatle. Aslında kendi ağabeyinin değil de karısının tarafını tuttuğu için bunun pek de sadık bir davranış olmadığı da söylenebilirdi.

Ama Megs Sarah'nın bu kadar iyi bir dost olmasına sevinmeden edemedi. “Oraya geri dönemem. Şimdi olmaz.”

Sarah'nın kaşları çatıldı. “Nereye gideceksin?”

“Benim...” gidip Griffin'le konuşması gerekiyordu. Bu düşünce aklına iyice yerleştiğinden, yapılacak en doğru şeyin bu olduğuna karar verdi. Merak ettiği sorularına cevap almasının zamanı çoktan gelmiş geçiyordu. Megs Sarah'ya baktı. “Gitmem gerekiyor. Aslında ağabeyimle konuşmam gereken çok önemli bir mesele var. Kont ve Kontes'ten benim adıma özür dileyebilir misin, lütfen?”

“Elbette.” Sarah'nın gözleri anlayışla ve hafif bir merak duygusuyla yumuşamıştı. “Ama buraya tek arabayla gelmiştik.”

“Ah.” Megs yüzünün asıldığını hissetti.

Ama Sarah çoktan bir çözüm üretmişti. “Elvina teyzen gece boyunca Leydi Bingham'la sohbet etti. Bizi eve götürmesinde bir mahzur olmadığından eminim.”

“Sen bir meleksin.” Megs görümcesinin yanağına hızlı bir öpücük kondurup merdivenleri indi.

On beş dakika sonra arabanın içinde tek başına bir halde Griffin ve Hero'nun evinin yolunu tutmuştu. Ağabeyinin bu saatte evde olmama ihtimali aklına geldi. Ama karanlık Londra sokaklarında ilerlerken bu gece çıkmamış olması ihtimalinin daha güçlü

olduğunu düşündü. Hero'nun yazdığı mektuplardan, bir zamanlar sosyetenin en azılı çapkınlarından sayılan ağabeyinin artık çoğu akşamı evde karısı ve küçük oğluyla birlikte geçirdiğini biliyordu.

Megs ağabeyini kıskanmamaya karar verdi.

Yirmi dakika sonra arabası zarif bir malikânenin önünde durdu. Ağabeyi evlendikten sonra bekâr evinden ayrılmış ve çok daha iyi bir çevresi olan bu eve taşınmıştı.

Megs ön merdivenlerin basamaklarını tırmanırken, ön tarafta yanan iki ışığa rağmen evin kendisinin karanlık olduğunu görünce canı sıkıldı. Bir an için duraksadı ama bu mesele gerçekten de çok önemliydi. Bu gizemli durumu ortadan kaldırmadan kocasının karşısına çıkmak istemiyordu.

Kapının tokmağını kaldırıp iki kez vurdu.

Uzun gibi gelen bir süre sonra kapı bir uşak tarafından açılınca onu gerçekten de Griffin'in kız kardeşi olduğuna ve çok zamansız bir ziyarette bulunduğunu bildiğine dair ikna etmesi biraz zaman alsa da neyse ki adam onu küçük, güzel bir misafir odasına buyur etti. Uykulu bir hizmetçi kız sönmekte olan şömine ateşini canlandırıp yeniden odasına çekilmişti ki Griffin bir hışımla içeriye girdi.

Oturma odasını boydan boya geçen ağabeyi yanına gelip Megs'i omuzlarından tuttu ve onu delici bakışlarıyla süzdü. "Ne oldu, Megs? İyi misin?"

Ah Tanrım, ağabeyini telaşlandırmak istememişti. "Evet, evet. Ben iyiyim. Ben sadece... ah... seninle konuşmak istedim."

Griffin gözlerini kırıpıştırarak bir adım geriye çekildi. "Benimle konuşmak mı istedin? Saat," gözü şömine rafının üzerinde duran bakır saate ilişti, "gece yarısını geçmişken mi? Megs benden yıllardır kaçıyorsun."

Genç kadın yutkundtu. "Demek fark ettin."

Griffin gözlerini devirdi. "En sevdiğim kız kardeşimin benden çok karımla haberleştiğini mi? Gelip bizi ziyaret etmesi için

gönderdiğimiz sayısız daveti geri çevirdiğini mi? William'ın doğumundan sonra geldiğinde benimle neredeyse hiç konuşmadığını mı? Megs ben aptal değilim.”

“Ah.” Megs buna tam olarak ne cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu. Yapabildiği tek şey elbisesinden kopmuş bir ipliği çekerken parmaklarına bakmaktı.

Griffin boğazını temizledi. “Hero sana zaman tanımam gerektiğini söyledi. Haksız mıydı?”

“Hayır.” Megs derin bir nefes alarak başını kaldırdı. Böyle korkakça hareket etmesi bir işe yaramayacaktı. “Hero insanı neredeyse delirtecek kadar bilge bir kadın.”

Griffin hınzırca gülümsedi. “Evet, öyle.”

“Böylesine yabani davrandığım için özür dilerim,” dedi genç kadın yumuşak bir sesle.

“Yabani davrandığın tek an şu andır,” dedi Griffin sesinde hafif bir kızgınlıkla. “Benden özür dilemeni gerektiren hiçbir şey yok.”

Megs nefesini tutarak gözlerinin yanıp yaşardığını hissetti ama bu kadar tatlı bir insan olması Griffin'in suçuydu. Ondan nasıl uzak durabilmişti?

Megs gözyaşlarının arasından ağabeyine bakarak çuha çiçeği renginde, zarif bir kanepeye yerleşti. “Gel konuşalım.”

Griffin'in yüzünde aniden kuşkulu bir ifade belirmişti. “Megs?”

Genç kadın eliyle yanındaki boş yere vurdu.

Griffin gözlerini kısarak sallanan bir koltuk aldı ve Megs'in karşısına koyarak oturdu. Yataktan çıktığı belliydi. Üzerinde, kenarları siyah ve altın işlemeli, lacivert bir sabahlık, ayağında da terlikleri vardı ama kocasının aksine başında yumuşak bir kukuleta yoktu. Günlük hayatlarında peruk takan erkeklerin çoğu gibi Griffin'in de saç kısıp kesilmişti.

“Pekâlâ,” diye homurdandı ağabeyi. “Beni yatağımdan, *sıcacık* yatağımdan üstelik, çıkarmanı gerektirecek kadar önemli olan şu mesele neymiş bakalım?”

Megs'in yüzü kızardı. Sosyetenin bu tabakasındaki çiftlerin çoğunun yatak odalarının ayrı olduğunu bildiği halde birdenbire bu durumun Griffin ve Hero için farklı olduğunu anlamıştı.

Derin bir nefes aldı. "Godric'in benimle neden evlendiğini öğrenmek istiyorum."

Griffin'in yüzü aniden soldu ama daha tek kelime edemeden, Hero üzerinde açık yeşil renkte bir şalla birlikte kapıda belirdi. Olağanüstü güzellikteki kızıl saçı bukleler halinde tek omuzuna dökülmüştü.

"Megs? Ne oldu?"

Griffin hemen ayağa kalkarak karısının yanına gitti. Üzerine eğilerek sessizce bir şeyler mırıldanırken eliyle karısının yanağını şefkatle okşadı. Bu hareketi karısını ne kadar çok sevdiğini belli etmeye yeter de artardı.

Megs onlara imrenerek bakarken dudağını ısırdı. Griffin'e bu dünyada erişebileceği her türlü mutluluğu diliyordu, evet ama... kendisi Godric'le beraber böyle bir mutluluğa asla sahip olamayacaktı, öyle değil mi?

Bu düşünceyle içi yanarak sarsıldı. Arkadaşları ve kendisini önemseyen bir ailesi vardı, varlıklı ve imtiyaz sahibiydi. Hatta Godric'in fikrini değiştirmeyi başarırca belki de bir bebek sahibi bile olabilirdi.

Bunlarla yetinemez miydi?

Hero Griffin'in söyledikleri karşısında başını salladıktan sonra Megs'e gülümseyince Megs de ona el salladı. Uzaktan yengesine "özür dilerim" dedikten sonra kadın tekrar başını sallayarak odadan çıktı.

"Pekâlâ," dedi Griffin yeniden sallanan koltuğa oturduğu sırada. "Godric gelip bu soruyu sormanı gerektirecek ne yaptı?"

Megs o anda Griffin'in bu kısa aradan yararlanarak düşüncelerini topladığını anladı.

Ağabeyine kocasının evliliklerini gerçekleştirmeye yanaşmadığını anlatması mümkün değildi elbette. Ayrıca artık Griffin'in, bu soruyu kendisine yönelterek onu asıl meseleden uzaklaştırmaya çalıştığının da farkındaydı.

"Godric hiçbir şey yapmadı," dedi Megs serinkanlılıkla ve Griffin de kaşlarını şüpheyle çatınca genç kadın iç geçirdi. "O kursuz bir beyefendi. Buraya gelmemin sebebi bu değil. Ben onun benimle evlenmesi için senin ne yaptığını öğrenmek istiyorum."

Griffin'in kaşları havalanmıştı. "Seninle evlenmesi için ne mi yaptım?"

"Benimle evlenmekten başka çaresi olmadığını söyledi, Griffin." Megs ellerini kucagında kavuşturarak kocasının sözleri karşısında içinin nasıl sızladığını hatırladı. "Neden?"

Griffin derin bir nefes alarak başını geriye attı ve gözlerini kapadı. Megs bir an için onun hiç konuşmayacağından korktu.

Sonra gözlerini açtığında bakışlarındaki yoğun kardeşlik sevgisini gördü. "O kadar kırılmıştın ki Meggie. Öylesine kederliydin ki sanki aklını yitirmiş gibiydin." Ağabeyinin çenesindeki kas seğiriyordu. "Bir de karnındaki çocuk meselesi vardı tabii."

Megs kızarak ağabeyinden bakışlarını kaçırdı. Utancı öylesine derindi ki ondan sonra söylediklerini neredeyse duyamamıştı.

"Sevgilin ölmüş olmasaydı, onu kendi ellerimle öldürürdüm."

Megs ona ağzı açık bir halde bakakaldı. "Griffin! Roger iyi bir adamdı, benim sevdiğim adamdı ve o da beni seviyordu..."

"O adam benim küçük kız kardeşimi baştan çıkararak hamile bıraktı." Griffin'in yeşil gözlerinde öfke vardı. "Onu sevdiğini anlıyorum Megs ama onu gözümde yüceltmeye çalışma lütfen. Sana asla dokunmamalıydı."

"Eğer yaşasaydı evlenecektik," dedi Megs gururunu kurtarmaya çalışarak. "Ve sen de arkasından böyle konuşmamalısın."

Bu sözler karşısında Griffin'in yanakları kızardı. Hero'yla evlenmesi neredeyse bir skandala neden olmuştu. Ne de olsa Hero

o zamanlar ağabeyi Thomas'la nişanlıydı. "Konudan uzaklaşıyoruz. Sen acı çekiyordun ve bir kocaya ihtiyacın vardı. St. John'un kusursuz bir itibarı vardı ve köklü bir aileden geliyordu. Belki de en önemlisi adamın seni hayatın boyunca mutlu edebilecek kadar parası vardı. Çok fazla zamanım yoktu ama o zamanki koşullarda elimden gelen en iyi ayarlamayı yaparak sizi evlendirdim."

"Ve ben de sana bunun için teşekkür ederim," dedi Megs içtenlikle. Griffin olmasaydı sonsuza dek sosyeteden sürülüp ailesine verdiği utançla ölünceye kadar gizli saklı ve gözlerden uzak bir hayat yaşamak zorunda kalacaktı. "Ama bu yine de sorumu cevaplamıyor. Godric benimle neden evlendi? O ilk karısını ölesiye seven bir adamdı. Kendisine kalsa bir daha asla evleneceğini sanmıyorum."

"Ama kendisine kalmadı işte," dedi Griffin yumuşak bir sesle.

Megs ağabeyinin zeki yüz hatlarına bakarken aniden ve hiç istemediği halde bir şeyin farkına vardı. "Ona *şantaj* mı yaptın?"

Griffin irkildi. "Bak, Meggie..."

"Aman Tanrım, Griffin!" Öylesine öfkeliydi ki oturduğu yerden ayağa fırladı. "Bu durumda şaşmamam gerek..." *Benimle yatmak istememesine şaşmamam gerek.* Megs fazlasıyla akıllı olan ağabeyinin yüzüne söylemek üzere olduğu şeyin farkına vararak susup derin bir nefes aldı. "Ona neyle şantaj yaptın? Aslında hiç evlenme niyetinde olmayan bir adam için oldukça korkunç bir mesele olmalı."

Griffin'in gözleri kuşkuyla kısılmıştı ama kardeşine yine de cevap verdi. "Düşündüğün kadar korkunç bir şey değil."

"O zaman nedir?"

Ama Griffin daha ayağa kalkıp kardeşinin önüne gelirken başını sallamıştı bile. "Bu pazarlığımızın bir parçasıydı: Ben onun sırrını kendimle beraber mezara götürecektim. Sana söyleyemem. Gerçekten öğrenmek istiyorsan bunu St. John'a sormanı öneririm."

Godric, Lord Griffin Reading'in evinin karşısında durmuş, nefesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Sarah, Margaret balodan ayrıldıktan on beş dakika sonrasına kadar karısının lanet olası ağabeyinin evine gidip önemli bir meseleyi konuşmak istediğini söylememişti. Sarah ve Elvina teyzenin eve gitmelerini sağlamak için on dakika daha harcadıktan sonra onlara pek de inandırıcı gelmeyen bir bahane mırıldanarak yanlarından ayrılmıştı. Hızhca eve gidip her ihtimale karşı üzerine Hayalet kostümünü geçirmişti. Megs'in kendisini nerelere götüreceğini kim bilebilirdi?

Balodan böyle aniden ayrılması pek hoş olmamıştı ama başka seçeneği yoktu.

Aklına Margaret'in, ağabeyiyle böyle aniden konuşmak istemesini gerektirecek bir sebep gelmese de bunu evliliklerinin koşullarını öğrenmek istediği için yapmış olması muhtemeldi.

Lanet olsun. İçinde bir yerlerde hep biliyordu. O gece Reading'in istediği şeye evet derken bunun günün birinde dönüp dolaşıp başına bela olacağını biliyordu. Ama başka çaresi var mıydı? Reading *biliyordu*. Godric'in St. Giles Hayaleti olduğunu biliyordu. Adi herif onu bu bilgiyi herkese açıklamakla tehdit etmişti ve Godric'in içinde bir parça bunun öğrenilmesini istediği halde St. Giles'in iyiliğini düşünerek bundan vazgeçmişti.

St. Giles gecelerinden hâlâ sorumluydu. İçinde oranın insanlarını ve onlara yardım etmeyi önemseyen bir parça vardı. Clara'yla birlikte ölmemiş olan bir parçaydı bu.

Bu yüzden de şantaja boyun eğmiş ve Margaret'le evlenmeyi kabul etmişti ama şimdi onun gidip ağabeyiyle bu konuyu konuşmasından çekiniyordu.

Margaret'in öğrenmesini istiyor muydu?

Godric bu düşünceyle sarsıldığını hissetti. Bu saçmalıktı. Elbette ki istemiyordu.

Üstelik bu meseleyi düşünecek fazla zamanı da yoktu. Reading'in evinin ön kapısı açıldı ve Megs görüldü. Kapının üzerindeki fenerler genç kadını hafifçe aydınlatıyordu. Dönerek ağabeyine bir şey söyledi ve sonra da merdivenleri inmeye başladı. Her zamanki gibi görünüyordu: Somon rengi balo elbisesinin ve boynundan bağladığı altın işlemeli beyaz pelerininin içinde insanın aklını başından alacak kadar zarif ve güzeldi.

Belli ki bir insanın, bir kadına sadece bakmakla kendisinin en gizli sırrını öğrenip öğrenmediğini anlaması mümkün değildi.

Margaret'in arabaya binmesiyle birlikte, arabacı elindeki kamçıyla atları dürttü. Araba harekete geçti fakat Londra'nın sokaklarının dar olmasından dolayı Godric ona yetişmekte hiç zorluk çekmedi. Arabanın arkasından koşar adım giderken gölgede kalmaya özen göstererek yayaların kendisini görmemesini sağlamış oldu.

Pekâlâ, kendisini görüp de çılgık atınca elindeki kovayı içindeki pisliklerle birlikte düşüren kanalizasyon temizleyicisi dışında kimseye görünmemeyi başarmıştı.

Godric adamın yanından geçerken irkildi.

Arabacının arabayı Saint Malikânesi'nin önünde durdurmasıyla rahat bir nefes aldı. Evin arkasından dolaşması daha iyi olacaktı. Margaret'in içeriye girdiği sırada çalışma odasında olmaya gayret göstermeliydi. Tabii karısının gelip kendisini arayacağını varsayarak.

Arabayı izleyip âşık bir delikanlı gibi karısını yeniden görmeyi beklerken bir şey tereddüt etmesine neden oldu. Arabacı arabadan inerek basamağı kapının önüne yerleştirdi ve Margaret'in inmesi için kapıyı açtı. Ancak karısının inmesini beklediği sırada arabacı genç kadının mırıldanarak söylediklerini anlamaya çalışırcasına içeriye doğru eğilmişti. Geriye çekilerek ikinci arabacıya seslenerek bir şeyler söyledi ve yeniden yerine oturdu.

Lanet olsun! Niyeti neydi?

Çaresizlik içinde arabacının arabayı çevirerek Saint Malikânesi'nden uzaklaşmasını izledi.

Godric bir küfür savurarak arabayı takip ederken üzerine Hayalet kostümünü giymiş olduğuna şükretti. Sevgilisiyle buluşmaya gidiyorduydu...

Bu düşünceyle göğsünün daraldığını hissetti. Megs'in dediği gibi kendi yemediğini başkasına yedirmiyor olabilirdi ve başka bir erkeğe gitmesine izin veremezdi. Önce o herifi gebertmesi gerekirdi.

Araba Londra sokaklarında kuzey batıya ilerliyordu. Aslında gittiği yer St. Giles'ti.

Bunu yapmazdı, öyle değil mi? O gece neredeyse saldırıya uğradıktan sonra oraya tekrar gider miydi?

Yüce Tanrım. Giderdi. Araba pazara yeni çıkmış ve eti satılacak bir dana gibi St. Giles'a dönerken savunmasızlığını ve etinin tazeliğini adeta haykırıyordu.

Godric iki kılıcını da çekerek arabanın peşinden gitti.

Megs arabanın penceresinden dışarıya baktı. St. Giles karanlık ve sessizdi. Megs bunun gerçek olmadığını bildiği halde neredeyse huzur verici bir görüntüsü vardı. Burası Londra'nın en tehlikeli bölgesiydi.

Burası Roger'ın iki sene önce bıçaklanarak öldürüldüğü yerd. Serin bir bahar akşamı yerde yatarken kanı sokağın ortasındaki pis kanalın içine akmıştı. O tertemiz ve değerli kanı dışkıların ve çok daha kötü şeylerin içine karışmıştı.

Megs gözlerine hücum eden yaşları kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldı ve arabanın kapısını açtı.

Oliver arabanın tepesinden inmek üzere harekete geçti ama Megs onu eliyle durdurdu. "Sen burada kal."

"Sizinle birlikte gelmesi daha iyi olacaktır, Leydim," diye homurdandı Tom o sırada endişeyle oturduğu yerden.

"Ben... ben biraz yalnız kalmak istiyorum. Lütfen."

Megs arabanın içine eğilerek koltuğun altına sakladığı tabancayı aldı. Bir an için duraksadıktan sonra bir de küçük hançeri alıp elbisesinin koluna sakladı. Süs eşyası gibi görünse de Tom ve Oliver'ın gelmesine yetecek kadar süreyle bir hırsız uzak tutmasına yeterdi.

Gerçi pusuya düşmek gibi bir niyeti de yoktu. Arabadan çok fazla uzaklaşmak istemiyordu ancak Tom'a karşı da dürüst olmalıydı.

Biraz yalnız kalması gerekiyordu... Roger'ın hatıralarıyla baş başa kalmak istiyordu. Belki de bunun sebebi gece boyunca erkeklerin inatlarıyla uğraşmak zorunda kalmış olmasıydı: Griffin, Godric ve hatta bir bakıma Lord d'Arque da buna dahildi. Adam Megs'in kendisinin yanına neden geldiğini merak etmektense onunla flört etmeyi tercih etmişti. Nereye baksa bir engelle karşılaşılıyordu. Londra'ya gelirken yaptığı planların hiçbiri istediği gibi gerçekleşmiyordu.

Özellikle de *bu*.

Kendini Roger'dan daha önce hiç hissetmediği kadar uzaklaşmış hissediyordu, onun son nefesini verdiği sokaklarda dolaşırken bile.

Durup boş sokağın başından sonuna kadar baktı. Londra sokaklarının çoğundan daha karanlıktı. St. Giles esnafı ve halkı evlerini aydınlatmak için ya gereken paraya sahip değildi ya da umursamıyorlardı. İki durumda da bu bölge karanlık ve gölgeleydi, uzun binalar ürkütücü bir biçimde insanın üstüne üstüne geliyor gibiydi. Kırılan bir şeyin sesiyle birlikte ayak seslerini de duydu. Megs, hava fazla soğuk olmasa da ürperdi ve kısa pelerinine sarındı. Burada bir sesin neye ait olduğunu anlamak zordu. Yutkunma ve fısıltı gibi en ufak sesler bile binalardan ve küçük, çarpık çurpuk geçitlerden yankılanıyordu.

Burası Roger'ın anısından çok daha fazlasıyla lanetlenmiş bir yerdi. Megs bir daire çizdi. Arabası aydınlık ve güven verici

duruşuyla sadece birkaç adım ötede dursa da Megs yine de kendini kaybolmuş gibi hissetti.

Roger o gece buraya neden gelmişti?

Evi yakınlarda değildi ve Megs'in bildiği kadarıyla buralarda ziyaret edecek kimsesi de yoktu. Onu seviyordu ve kalbinin derinliklerinde onun da kendisini sevdiğini bilse de Megs'in Roger'ın buraya yaptığı son seyahat için hiçbir açıklaması yoktu.

Gerçekte bildiği tek şey onun St. Giles'a gelmiş ve St. Giles Hayaleti'nin de onu burada öldürmeyi uygun görmüş olduğuydu.

Ama neden? Neden bunca insan dururken Roger'ı seçmişti?

Megs Roger'ı kılıcın ucunda, hiçbir şansı olmamasına rağmen kendini savunduğunu hayal etmeye çalıştı.

Başını salladı. Hayalindeki görüntü bulanıktı. Yüzünü tam olarak canlandıramıyordu. Öldürüldüğü haberini aldığı anda Megs onun bir haydudu provoke edecek kadar düşüncesiz biri olmadığını düşünmüştü. Ama şimdi...

Gölgelerin arasında bir hareket sezdi. İki eliyle tuttuğu tabancayı St. Giles Hayaleti bir kapı girişinden çıkmadan önce doğrultmuştu.

O anda hissettiği öfke ani ve yakıcıydı. Nasıl cüret edebilmişti? Kendisi için kutsal olan bir yeri, Roger'ın anısını kirletmekten çekinmiyor muydu?

"Burada olmamalısınız, Ley..."

Megs tabancayı ateşledi... ancak bir püskürtme sesinden ve küçük bir kıvılcımdan başka bir şey duyulmadı, görülmedi.

O anda üzerine atladı. Vücudu iri ve sertti. Elindeki tabancayı zorla alıp ulaşamayacağı uzaklıktaki kaldırım taşlarının üzerine fırlattı.

Megs öfkesini haykırmak için ağzını açıtsa da Hayalet hemen yüzünün alt kısmını eliyle kavrayarak ona engel oldu, diğer koluyla da genç kadını iyice kendine çekerek ellerini vücutlarının arasında hapsetti.

Megs öfkeden çıldırmak üzereydi. *Erkekler!* Hepsi de ne yapması gerektiğini söyler, hiçbiri de nezaketen kendisinin de bir söz hakkı ve önemi varmış gibi davranmayı beceremezdi. Adamın kolları arasında kıvranarak dirseğiyle vurmaya, ayaklarını tekmelemeye çalıştı ancak dans ayakkabıları Hayaletin çizmelerinin sert derisi üzerinden kaymaktan başka bir işe yaramıyordu. Öfkeden solurken adamın lanet olası eli ağzından çıkan küçük haykırışları bastırıyordu. Hayalet homurdanarak sendeledi, genç kadını kendisiyle birlikte çekerken tam düşecekti ki karanlıkta kalmış bir evin duvarına sertçe çarptı. Megs çenesini indirerek başının üst kısmıyla adamın kafasına vurmaya çalıştı ancak başarılı olamayınca büyük bir acıyla adamın sert göğsüne çarptı. Öfkeden hâlâ titriyordu.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Hayalet alçak bir sesle.

Hiçbir şekilde etkilenmişe benzemiyordu, kendisi için değerli olan ne varsa elinden almış olan bu katil. Megs başını kaldırıp adamın, ağzını kapalı tutan elinin üzerinden yanan gözlerle bakarak ona meydan okudu.

Bakışlarına karşılık veren Hayalet’in o saçma maskesinin ardındaki gözleri kısıldı sonra da elini genç kadının ağzından çekti ama Megs daha ilk nefesini alamadan dudaklarını sertçe dudaklarının üzerine yapıştırdı ve onu...

Öpmeye mi başlamıştı?

Megs’in dünyası o anda altüst olmuştu çünkü Hayalet öfkeliydi ve kendisi de öfkeliydi ve dudakları da nazik olmaktan çok uzaktı ama bir şekilde, bütün olanlara rağmen ya da belki de bütün bu olanlar yüzünden, Megs bir şey hissetti: coşku. Vücudunun alt kısımlarını ele geçiren bir sıcaklık dalgası...

Hayır! Bu doğru değildi. Bu olamazdı, onca adamın içinde bu erkekle asla. Başını geri çekmeye çalışsa da Hayalet eliyle ensesini kavramış, sıcak, baştan çıkarıcı dudakları genç kadının dudaklarını kavradığı sırada onu sıkıca tutarken Megs onu ısırdı.

Adamın altdudağına yapışarak kanın tadını aldı ve inledi. Buna daha fazla dayanması mümkün değildi ama karşısındaki erkek bir türlü geri çekilmiyordu. Genç kadını iri, sıcak ve erkeksi bedene yaslamaya devam ederken Megs onun özel bölgesini hissetti, sert ve dimdikti, kendi bedenini eteklerinin üzerinden dürterken, bu duygunun Megs'e aslında itici ve ürkütücü gelmesi gerekirdi.

Ama onun yerine ıslandığını hissetti.

Megs nefes almaya çalışırken Hayalet de bir zafer edasıyla genç kadının ağzının içine dalmaya devam etti.

Hayır. Hayır hayır hayır. Megs böyle biri değildi. Olmayı reddediyordu.

Ama Hayalet'in durmaya niyeti yoktu. Kendisine, Roger'a ihanet ettirmek istiyordu ama Megs bunun olmasına izin veremezdi. Elinde kalan ne varsa yok olurdu. Hayalet dudaklarıyla, kimin dilini genç kadının dudakları arasına daldırıp böylesine baştan çıkarıcı bir biçimde yaladığının bir önemi olmadığını anlatmaya kararlı iken, Megs'in kollarını serbest bıraktı.

Megs kollarını onun sırtında kavuşturdu ve elbisesinin kolunun içine sakladığı hançeri çıkararak var gücüyle, korkusuyla ve biriktirdiği tüm hüznüyle adamın sırtına sapladı.

Etini keserken üzerindeki kumaşın direncini, adamın kasının gücünü hissetti. Hançeri elinden geldiğince derin saplamaya çalıştı, ta ki sert bir şeye çarpıncaya kadar.

Hayalet başını kaldırdı ve nihayet, en nihayet şoka uğramış, acı dolu, gri gözleriyle bakarken kanlı dudaklarını araladı.

"Ah, Megs."

Yedinci Bölüm

Korkunç küçük şeytanlar Çaresizlik, Keder ve Kayıp Faith'i atın üzerinden itmeye çalıştılar fakat genç kız görüldüğünden çok daha güçlü olduğu için tutunabilmeyi başardı. Hellequin ona bakmak için arkasını dönmese de at koştukça Faith ellerinin altında onun gerilip gevşeyen kaslarını hissedebiliyordu.

"Niyetin ne?" diye mırıldandı Hellequin.

"Sevgilimin ruhunu serbest bırakıncaya kadar sana tutunacağım," dedi Faith cesurca.

Hellequin başını eğmekle yetindi. "O halde Hüzün Nehri'ni geçmeye hazır ol."

Hellequin Efsanesi'nden

Sadece bir aptal St. Giles'ta gardını indirir.

Ustası rahmetli Sör Stanley Gilpin'in kısık sesle söylediği bu sözler Godric'in kafasının içinde yankılanırken, kendisini şu an burada, karısının küçük hançerini sırtına saplanmış bir halde görseydi, lanet olası bir ahmak olarak adlandıracağından şüphesi yoktu.

"Godric!"

Godric gözlerini kırptırarak karısının yüzüne baktı. Genç kadın solmuştu, Godric onun adını fısıldadığı anda gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. Tabii bu durum, sevgilisini öldürdüğünü sandığını hatırladığı anda değişebilirdi.

Nal sesleri yankılanıyordu.

Godric omuzunun üzerinden uzanarak sırtındaki hançerin sapını kavradı.

“Aman Tanrım. Seni öldürdüm.” Megs’in gözlerinde yaşlar vardı.

Godric onlara hayranlıkla bakacak zamanı olsun isterdi.

“Tam olarak değil.” Godric bıçağı baş döndürücü bir acı eşliğinde çıkarırken sırtındaki yaradan akan sıcak ve taze kanı hissetti. Hançeri çizmesinin içine sakladıktan sonra Megs’i dirseğinden tuttu. “Gel.”

St. Giles’ta hiç kimsenin at alacak parası yoktu. Nal seslerinin tek bir anlamı olabilirdi.

“Ama sırtın,” diye feryat etti Megs. “Yatman gerekir. Oliver ile Tom’u çağırayım...”

“Acele et, tatlım,” dedi Godric ve Megs’in arabasının olduğu yöne doğru giderken yüzündeki maske ile başındaki şapkayı çıkardı. Arabacıların bu karanlıkta tuniğinin desenini fark etmemeleri muhtemeldi. Ya da kısa bir pelerin ile çizme giymiş olduğunu.

Önemi yoktu. Şu anda hizmetlilerin sırrını öğrenmesinden çok daha kötü şeyler de olabilirdi.

Neyse ki Megs fazla karşı koymadı. Godric karısını kucaklayıp arabaya taşımak mecburiyetinde kalması halinde bunu yapabileceğinden emin değildi. Genç kadın oldukça şiddetli karşı koyuyordu.

Tom, arabaya bindikleri sırada gelip onları izlese de Godric’in sertçe emrine hiçbir karşılık vermeden uydu. “Eve. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde hem de.”

Arabanın harekete geçtiği anda Megs’e koltuğa oturması için baskı yaptı. Koltukların altında gizli bir bölmesi olmasına çok sevindi. Bunu karşılaştıkları ilk akşamdan bu yana defalarca düşünmüştü Godric. Boş koltuğun altındaki bölmeyi çekerek içine kılıçlarını, pelerinini, şapkasını ve maskesini attıktan sonra yeni-

den kapadı ve arabanın o anda bir köşeyi dönerek sarsılmasıyla birlikte hızla üzerine oturdu.

Dışarıdan bağırış sesleri duyuldu.

Megs bir anda yanına gelmişti. "Sırtın hâlâ kanıyor. Tuninginin sıırıslıklam olduğunu görebiliyorum."

Godric karısına herhangi bir karşılık vermeden tuningi başının üzerinden çekip çıkardı. Altında sade beyaz bir gömleği vardı. "Gel buraya." Zamanları daralıyordu.

Megs o anda Godric'in kanayan yarısından çok daha acil bir durum olduğunu anlamıştı. "Ne oldu?"

"Az sonra süvariler bizi durduracak," dedi Godric sertçe. Karısını hızla kucağına çekerken, eteklerinin altında bacaklarını iki yana ayırarak üzerine oturttu. "Benim Hayalet olduğumu anlarsa bu ikimizin de sonu olur. Anlıyor musun?"

Megs cesur olduğu kadar akıllıydı da. Kocaman açılmış gözleriyle başını sallamakla yetindi.

Yavaşlayan arabanın pencerelerinden askerlerin atlarını gördüler. Adamların bağırışlarını ve arabacının cevap veren sesini duydular.

"Güzel," dedi Godric. "Dediklerimi yap."

Godric çizmesinin içinden çıkardığı küçük hançerle Megs'in elbisesinin yakasının önünü, altındaki korsajını ve iç çamaşırının yakasını kesti. Başka bir kadın olsa anında çılgılığı basardı –ne de olsa bu gösterişli elbise pahalı ipek kumaşından dikilmişti– ama Megs şaşkın kahverengi gözleriyle öylece bakıyordu.

Yakanın kenarlarını tutarak çekince hayatında gördüğü en güzel, yuvarlak, dolgun ve koyu pembe göğüs uçlarının taçlandırdığı bir çift göğüsle karşılaştı. Söz konusu olan sadece kendi hayatı olsaydı, Godric onlara doyaya bakardı. Ama artık Megs'in de hayatı ya da en azından itibarı tehlikedeydi. Bir katil olarak asılırsa karısı da tüm ailesi dahil olmak üzere, herkes tarafından reddedilirdi.

Genç kadını kendine doğru çekip başını eğdiği sırada arabanın kapısı ellendi. Godric o anda ağzına aldığı dolgun ve tatlı göğüs ucunu sertçe emerken kadın kokusuna karışmış portakal çiçeğinin kokusu başını döndürdü. Genç kadının hassas boynunda kuş çırpınışına benzer bir şekilde atan nabzını gördü. Lanet olsun, ağzı dolu olmasaydı gülebilirdi.

Erkekliği bir kaya kadar sertti.

O anda arabanın kapısı hızla açıldı.

Megs'in yerinden sıçrayışını ve ellerinin altındaki genç, güçlü sırtının yay gibi gerildiğini hissederken, karısı elleriyle Godric'in kısacık saçını okşuyordu.

"Ne..." diye duyuldu yüksek ve emredici bir ses. Bu bir süvari yüzbaşısının sesi idi.

Godric başını kaldırdı ve öfkeden kısılmış gözleriyle karısını kendine çekerek çıplaklığını örttü. Megs ürkek ve utangaç bir iç kekişle başını kocasının omuzuna gömdü.

Ve işte o anda Godric'in öfkesi gerçeğe dönüştü.

"Tanrı aşkına bütün bunların anlamı nedir?" diye homurdandı.

Yüzbaşı yüzünün kızarmasına alışkın olmadığına emindi ama bu kez yanaklarının renk değiştirdiği şüphe götürmez bir gerçektir. "Ben... ah... ben dördüncü süvari birliğinin komutanı Yüzbaşı James Trevillion. St. Giles Hayaleti'ni yakalamakla görevliyim. Adamlarımdan biri Hayaletin bu arabaya bindiğini görmüş. Sizce de..."

"O sahtekârı yakalamakla görevlendirilmiş olmanız beni zerre kadar ilgilendirmiyor," diye fısıldadı Godric. "Arabamdan derhal inin yoksa gözlerinizi oyup..."

Ama Trevillion bir özür mırıldanarak geri çekilmişti bile. Arabanın kapısı hızla kapandı.

Megs doğruldu.

"Bekle," diye mırıldandı Godric, eliyle genç kadının yumuşak ve çıplak sırtını tutarken.

Trevillion'un yüzü kızarmış olabilirdi ama o adam kurnazın tekiydi.

"Bu çok akıllıcaydı," diye fısıldadı Megs. "Sırtın nasıl?"

"Önemli bir şey değil," dedi Godric aynı alçak sesle. Arabanın tekerleklerinin sesinden onları kimsenin duyması mümkün değildi ama yine de fısıldamanın daha doğru olduğunu düşünüyorlardı. Godric'in gözleri genç kadının açık dekoltesine ilişti. Göğüs ucu kızarmış ve hâlâ nemliydi. Yutkunarak bakışlarını başka yöne çevirdi. Erkekliği, oyunun bitmiş olduğunu anlamamış gibiydi. "Elbisen için üzgünüm."

"Saçmalama," diye cevap verdi Megs. Yüzü kızarmıştı. Az önce duyduğu heyecanla mı sırtı yay gibi gerilip bedenini adamın dudaklarına yaklaştırmıştı, yoksa oynadıkları oyun gereği mi? "Dur da sırtına bakayım."

Godric iç geçirerek öne eğilince duyduğu acıyla irkildi. Koltuğa yaslanarak oturduğu kısa süre içinde kan kurumaya başlamıştı. Hareket etmesiyle yara yeniden açılınca sırtından akan taze kan hissetti.

Megs nefesini tuttu. "Sırtının tamamı kanla kaplı."

Sesi titriyordu.

"Sadece küçük bir yara," dedi Godric onu sakinleştirmeye çalışarak. "Kanın çoğu zaman yaranın kendisinden daha kötü göründüğünü zamanla tecrübe ettim diyebilirim."

Megs'in bakışında endişe, kuşku ve merak vardı.

Arkasına uzanarak yaranın üzerine bir şey bastırmasıyla Godric'in hissettiği acı alevlendi. Megs bu hareketiyle göğüslerini Godric'in koluna yapıştırdı Godric bir an için gözlerini yumdu.

"Godric," diye fısıldadı Megs telaşla. "Godric!"

Gözlerini açınca genç kadının yüzünün sadece birkaç santimetre uzağında olduğunu fark etti. İçinden onu yeniden kucağına çekip dudaklarının altında yay gibi gerilmesini sağlamak geldi.

Godric gözlerini kırptırınca arabanın sallandığını hissetti.

“Çok ama çok üzgünüm,” diye mırıldandı Megs Godric’in sırtına dokunduğu sırada. Yaptığı her neyse kanamayı durdurmasına yeterli değildi. “Bir doktora ihtiyacımız var. Eve gider gitmez birini çağırabilirim.”

“Doktor olmaz.” Godric başını salladı ama midisinin bulanmasıyla durmak zorunda kaldı. “Moulder.”

“Ne?” Megs ona dalgınca baktı, gözleri önce adamın dudaklarına sonra da gözlerine kaydı. “Hayalet’in sen olduğunu bilseydim seni asla bıçaklamazdım.”

“Bazen ben değilim,” diyen Godric genç kadının şaşkın bakışlarından ne demek istediğini anlayamadığını biliyordu. Kelimeleri ağzının içinde yuvarlayarak söylüyordu ama Megs’in bir şeyi iyi anlamasını sağlamak için içinde bir dürtü hissetti. “Roger Fraser-Burnsby’yi ben öldürmedim.”

Megs sırtına yeniden bakmak için bakışlarını Godric’in yüzünden ayırdı. “Ben yaptığını düşün...”

Godric genç kadının kolunu kavrayarak kendine döndürdü. Saçı neredeyse tamamen açılmış, muhteşem koyu bukleleri bir bulut halinde güzel göğüslerinin bembeyaz tenini çevrelemişti. Eğer bu gece ölürse, cehenneme gitmeden önce onu bu şekilde gördüğü için şükredecekti.

“Ben d’Arque’ın balosundaydım,” dedi nefes nefese. “O gece. Ben...”

O gece Fraser-Burnsby’nin, sevgilisinin, ölüm haberini aldığı anda Megs Godric’in önünde bayılmıştı ama Godric o zaman bunun nedenini bilmiyordu tabii. Godric genç kadını mermer zeminin üzerine düşmeden, son anda tutmayı başarmıştı. Baygın bedenini gözlerden uzak bir odaya taşımış ve onu Isabel Beckin-hall’un nezaretine bırakmıştı.

Godric gözlerini kırıpıştırarak karısının kızarmış yüzüne ve kocaman açılmış, parlak gözlerine baktı. “Ben o sırada St. Giles’ta değildim.”

“Biliyorum.” Megs, üzerine kan bulaşmış olduğunu fark etmediği parmağıyla adamın yanağını okşadı. “Biliyorum.”

Godric’in gözkapakları titreyince Megs onun bayıldığını sandı.

“Godric!” Adamın başı yana düşünce genç kadının kalbi korkudan duracak gibi oldu. Ama sonra sanki sahip olduğu son bir gayretle Godric yeniden doğrularak Megs’in yüzüne solgun yüzündeki delici gri gözleriyle baktı. “Arabacına güvenebilir misin? Uşağına?”

“Evet, evet, tabii,” dedi Megs hemen ve o anda Godric’in hayatının Oliver ve Tom’un ellerinde olduğunu fark etti. Genç kadın yutkunarak düşündü ama sonradan kendinden emin bir şekilde konuşmasını sürdürdü. “Bugüne kadar bana karşı hep sadıktılar. Bütün hizmetçilerim öyledir.”

“İyi. Araba durunca lütfen Oliver’ı Moulder’ı çağırması için içeriye gönder. O ne yapılması gerektiğini bilir.” Sıktağı dudaklarının etrafında ince, beyaz bir çizgi belirdi. Çok acı çekiyor olmalıydı.

“Daha önce kaç kez yaralandın?” diye fısıldadı Megs.

Godric hafifçe başını salladı. “Bu yaranın ölümcül olmadığını bilecek kadar çok.”

Megs ona şaşkınlıkla baktı. Daha birkaç gün önce Godric’in yaşlanmakta olan bir erkek olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi... yaralı haliyle bile, beyaz gömleğin altındaki geniş omuzları ve elleri ne kadar da zarif ve güçlü, yüzü ise sert ve zekiye. Adeta gücün simgesi gibiydi.

Yaşlılık numarasına nasıl da kanabilmişti?

Megs ürperdi. Bedeninin üst kısmı hâlâ çıplaktı çünkü kocası o olağanüstü çekici dudaklarını göğüslerinin üzerine bastırabilmek için elbisesinin önünü *kesmişti*. Yaşadıklarının şokuyla, önce şiddet anlarının ve sonra da cinsel heyecanın getirdikleriyle, içinde bulundukları tehlikeyi unutmuştu. Süvari yüzbaşı arabanın kapısını açtığı sırada attığı şaşkınlık çığlığı gerçektir. Megs başını

salladı. Kendisini ele geçiren bu duyguları daha sonra sindirmesi gerekecekti. Saint Malikânesi'ne yaklaşmışlardı. Elbisesinin korsesinden ve yakasından geriye kalanların uçlarını tutup birleştirdi ve pelerininin düğmelerini boğazına kadar ilikledi. Yakından bakılmadığı sürece kendini çok fazla rezil etmeden odasına çıkabilirdi belki.

Araba sarsılarak durunca Megs kocasının direktiflerini hatırladı. Kapıyı hızlıca aralayarak Oliver'dan Moulder'ı çağırmasını istedi. Bu gece olanlardan sonra arabacısının ve yardımcısının neler düşündüğünü Tanrı bilirdi. Godric arabaya binerken kostümünü kenarından köşesinden görmüş olmalıydılar ve üstüne üstlük yüzbaşı da şüphelerini yüksek sesle dile getirmişti zaten.

Fakat buna rağmen Godric'i gözaltına almamışlardı.

Megs iki adamıyla da konuşup sadakatleri için onlara teşekkür etmeliydi.

Arabanın kapısı açılır açılmaz Moulder'ın sesi duyuldu. "Yine kendinizi zor duruma düşürecek bir şey yaptınız, öyle değil mi, size ne demiştim ben..." Uşağın gözleri Megs'i gördüğü anda büyüdü ve sesi kesildi. "Leydim?"

"Sırtımda bir bıçak yarası var," dedi Godric, elleri titrediği halde son derece sakin bir sesle.

Moulder gözlerini kırpıştırıp dikkatini efendisine verdi. "O zaman sizi iyisi mi içeri taşıyalım, öyle değil mi?"

"Evet, mümkünse kimse görmeden," dedi Godric. Bakışmalarından aralarında geçen sessiz bir konuşma geçtiği belliydi.

"Elbette." Moulder ortaya çıkardığı eski bir pelerini Godric'in omuzlarına dolayarak kostümünü gizlemeyi başardı. Sesini biraz yükselterek yeniden konuşmaya başladı. "İçkiyi biraz fazla kaçırmışız galiba, öyle değil mi, efendim?"

Godric bu sözler üzerine gözlerini devirirken, Moulder da onu belinden kavrayarak arabadan inmesine yardımcı oldu. "Özellikle

bu saçma bahaneden nefret ediyorum, aptal yerine konulduğumu hissediyorum.”

“Sadece bir aptal, serserinin tekinin kendisini sırtından bıçaklamasına izin verir zaten,” dedi Moulder sesini alçaltarak. Godric’in ayakları kaldırım taşlarına basıp sendelediği sırada Moulder homurdandı.

“Bunu yapan bir serseri değildi,” dedi Godric nefesini tutarak.

“Ah? Kimdi o halde?”

İki adam da sanki Godric bir uyuşturucunun etkisindeymiş gibi sağa sola sallanıyorlardı. Megs aceleyle arabadan indi ve Godric’in diğer yanına geçerek adamın kolunu kendi omuzuna doladı. “Bendim.”

Megs’e bakan Moulder’ın gözleri o gece ikinci kez büyüdü. “Bu doğru mu? Bunu görmeyi gerçekten de isterdim, evet, isterdim.”

“Kana susamış serseri seni,” diye tısladı Godric evin ön kapısına geldikleri sırada.

“Yaptığım şeyle gurur duymuyorum,” diye fısıldadı Megs perişan bir halde.

Godric duraksayarak yüzünü karısına çevirdi, gözleri gri birer kristal gibi parlıyordu. “Senin suçun değildi.”

Moulder soluyarak anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı. Godric’in Megs’in omuzundaki kolu kurşun gibi ağırdı ve ertesi sabah ağrısını çekeceğinden şüphesi yoktu ama Megs bunu önemsemiyordu. Godric’in yanında titrediğini hissedebiliyordu ve daha da kötüsü, erkeğe yasladığı bedeninin yanında bir ıslaklık vardı.

Godric’in yarası hâlâ kanıyor olmalıydı.

“Haydi, gel,” dedi nazik bir sesle. “Odana girince dinlenebiliriz.”

Bir an için gözleri Moulder’ın gözleriyle karşılaştı ve Megs o anda aynı endişeyi taşıdıklarını anladı. Godric merdivenlerde bayılacak olursa hizmetlileri Godric’i taşımaları için yardıma çağırmaları gerekecekti. Bu durumdan mümkün olduğunca az kişinin haberdar olması daha iyi olacaktı.

Megs'in düşünceleri kendisini çağırmış gibi, Bayan Crumbs o anda merdivenlerin başında belirmişti. "Bir yardımım doku-nabilir mi acaba?"

Megs başını çevirerek kâhyasına baktı. Sabaha karşı bu saatte bile Bayan Crumbs'ın üzerindeki kolalı siyah elbisesi, beyaz önlüğü ve başındaki kepi kusursuz görünüyordu ve onlara sanki küçük misafir odasına çay servisi isteyip istemediklerini sormuşçasına büyük bir sakinlik içinde bakıyordu.

"Sıcak su," dedi Moulder Megs daha düşüncelerini toparla-yamadan. Uşağın bir sonraki sözleri de bu tür durumlarla sıkça karşılaştığının kanıtı gibiydi. "Biraz temiz kumaş ve Bay St. John'un çalışma odasındaki konyağı da getirebilerseniz memnun olurum, Bayan Crumb."

Megs nefesini tutarak kadının tepkisini bekledi. İşverenlerinin önünde böyle emirler almak hizmetlilerin etiketi açısından kabul edilebilir bir durum değildi.

Fakat Bayan Crumb'ın duraksaması uzun sürmedi. "Hemen, Bay Moulder."

Uşağın direktiflerini yerine getirmek için uzaklaşan kâhyanın yüz ifadesi her zamanki gibi sakindi.

Megs Moulder'a bir bakış fırlattı.

"Bu kadını neredeyse sevmeye başlayacağım," diyen Moulder en az Megs kadar şaşırılmış görünüyordu.

Merdivenlerin geri kalanını yorularak olsa da olaysız bir şekilde çıkmayı başardılar. Yıllarını Hayaletten nefret ederek ve ölümünü dileyerek geçirdikten sonra şimdiyse onu sağ salim bir şekilde yatağına yatırabilmeyi istemesi ne tuhaftı. Megs dudağını ısırды. Ertesi sabah yeniden Roger'ın katilinin peşine düşeceğini bilse de şu an için istediğı tek şey Godric'in iyi olmasıydı.

Nihayet odasına vardıklarında, Godric nefes nefese kalmış bir haldeydi ve solgun yüzü ter içinde kalmıştı. Megs Moulder'ın Godric'i ahşap bir koltuğa oturtmasını sonra da giyinme odasına

gidişini izledi. Godric kan içinde kalmış gömleğini çekıştirmeye başlayınca Megs hızla atılarak kocasının yanına gitti.

“Dur, sana yardım edeyim,” diye mırıldandı ve gömleğin düğmelerini açmaya başladı. Godric’in sırtına yapışan gömleği çekip çıkarırken canının fena halde yanacağını biliyordu. Megs gözlerini adamın gözlerinden kaçırarak titreyen parmaklarına odaklanmaya çalıştı. Godric’in sıcak nefesi Megs’in saçlarında dolaşıyordu.

“Megs,” diye fısıldadı Godric ve genç kadın kocasının o anda ismini sevdiği gibi söylediğini fark etti.

Megs’in gözleri yaşla dolmuştu. “Çok ama çok üzgünüm.” Godric’in, yanağını okşamak istercesine elini kaldırdığını hissetti.

“İşte şimdi oldu,” diye seslendi o anda geri dönen Moulder. Sesi fazlasıyla neşeliydi. Elinde küçük, ahşap bir kutu vardı.

Aynı anda kapının hafifçe vurulduğunu duydular. Megs açmak için aceleyle o tarafa doğru giderken gözyaşlarını silmeye çalıştı. Dışarıda, her zamanki iş bitirici tavrıyla Bayan Crumb duruyordu. Ellerinde düzgünce katlanmış bir deste bembeyaz kumaş, bir şişe brendi ve içinde kaynamış su olan bir ibrik vardı.

“Ah, teşekkür ederim,” dedi Megs kadının elindekileri alırken.

“Başka bir ihtiyacınız var mı, Leydim?” diye sordu Bayan Crumb.

“Hayır, şimdilik bu kadarı yeterli.” Megs dudağını ısırdı. “Bu gece gördüklerinizi hizmetlilere anlatmazsanız memnun olurum.”

Bayan Crumbs’ın kaşı belli belirsiz bir biçimde kalkmıştı. “Elbette, Leydim,” dedikten sonra küçük bir reverans yaptı ve arkasını dönerek uzaklaştı.

Eyvah. Belli ki az önce patavatsızlığıyla yeni işe aldığı harika kâhyasına hakaret etmişti. Megs iç geçirerek kapıyı kapadı. Sabah Bayan Crumbs’la konuşarak hatasını telafi etmeliydi.

Arkasını döndüğünde Moulder’ın Godric’in üzerindeki gömleği çıkarmış olduğunu gördü. Kocasını iskemlenin üzerinde ters

oturmuş, çıplak sırtını, yarasını kararlı hareketlerle temizleyen Moulder'a dönmüştü.

Megs onlara doğru yürürken bir süre sonra gördüğü tablo karşısında yavaşlama ihtiyacı duydu. Godric'in sırtı... hiçbir şekilde orta yaşlı bir adamın sırtı gibi görünmüyordu. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. İskemlenin arkalığine doladığı çıplak kollarının ve omuz kasları gergin görünüyordu. Bunlar balta ya da kılıç sallamaya alışkın bir adamın güçlü ve yapılı kaslarıydı. Godric'in başını eğmesiyle ensesinde parıldayan gümüş bir zincir gördü. Zarif ve güçlü belkemiği gergindi ve dar taytının iyice ortaya çıkardığı ince bir belle kalçaya doğru uzanıyordu.

Yüce Tanrım. Megs kendini zorlayarak bakışlarını adamın üzerinden çekti ve elindeki kumaşları, konyağı ve ibriği bir masanın üzerine bıraktı. Nefes nefese kaldığını hissediyordu. Bir zamanlar gözünde canlandırdığı Godric'le şu anda az ötede oturan kanlı canlı Godric'i bir türlü bağdaştıramıyordu.

Bütün bunlar çok fazla gelmişti.

Godric başını hafifçe yana çevirince güçlü burnu, dudakları ve çenesi göründü. Sanki Megs'in şaşkınlığını hissetmiş gibiydi. "Moulder bunu halleder. Eminim ki yorgunsundur."

"Ama," diye söze başladı Megs ellerini çaresizce havaya kaldırarak, "yardım etmek istiyorum."

"Buna gerek yok, Leydim." Moulder dönüp ahşap kutunun kapağını açtı. Kutunun içinde çok sayıda keskin bıçak, makas, iğne ve iplik vardı. Eline, içinden ipliğin geçirilmiş olduğu bir iğneyi aldı. "Bu görmekten keyif almayacağınız bir iştir."

Tabii ki Godric'in yarasının dikildiğini görmekten hoşlanmayacaktı ama sanki kalmak istediğini ve... onu hiç değilse *rahatlatmak* istediğini biliyordu.

"Megs," dedi Godric emredici bir sesle. "Lütfen. Git yat."

Godric açık açık söylemese de Megs o anda orada bir fazlalık teşkil ettiğini anlamıştı. Onun kendisini rahatlatmasına ihtiyacı yoktu.

“Pekâlâ,” dedi sesinin gerçekçi çıkmasına çalışarak. “İyi geceler.”

Bir şekilde adım atmayı başarak kapıdan çıktı ve kendi odasına girdi.

Godric ertesi sabah sırtındaki ağrıyla yavaşça uyandı. Kısa bir süreliğine gözlerini açmadan yatarken güneş ışığı ve çiçek açan bir ağaçla ilgili gördüğü rüyayı hatırlar gibi oldu. Megs, somon rengi elbisesinin eteklerini etrafına yayarak ağacın üzerinde oturuyordu. Aşağıya, Godric’e doğru eğilmiş gülerken, elbisesinin yakası açılmış ve yuvarlak göğüslerini açıkta bırakmıştı. Godric o anda hem artık rüyada olmadığını hem de sertleştiğini fark etti.

Ve başka birinin daha odada olduğunu anladı.

Hayır. Odasındaki kişinin *Megs* olduğunu anlamıştı.

Orada öylece yatarken gelenin *Megs* olduğunu nasıl anladığına bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Ama en sonunda bu sorusuna bir çözüm bulamadan vazgeçmek zorunda kaldı. Belli ki karısının varlığını algılayan o kısım kendi idrak kabiliyetinin dışında kalıyordu.

Gözlerini açarak sırtüstü döndü.

Ya da en azından denedi. Hissettiği ani acıyla önceki gecenin olayları gözünün önüne geldi. Yusuvarlak göğüslü, tatlı *Megs* kendisini sırtından bıçaklamıştı ve artık St. Giles Hayaleti olduğunu da biliyordu. Hayatı biraz daha karmaşık bir hal almıştı.

Megs, üzerinde elma yeşili ve pembe elbisesiyle şifonyerinin önünde duruyordu. İbriği leğenin içine bırakışını ve bozuk paraları koymak için kullandığı küçük bir kâseyi eline alarak ters çevirini izledi. *Megs* şöminenin rafına doğru yürüdü ve belli ki hiç düşünmeden, rafın en hafif bir dokunuşla yere düşüp kırılacağı en dış köşesine yerleştirdi.

Godric bir ses çıkarmış olmalıydı.

Megs yüzü aydınlanarak ondan yana döndü. “Uyanmışsın.”

Godric acısını bastırmaya çalışarak doğruldu. “Evet, öyle olmalı.”

“Ah.” Parmak uçlarını şömine rafının üzerinde gezdirirken rafın diğer köşesinde duran içi sikkelerle dolu kavanozu görünce kaşlarını çatı. Paralardan bir tanesini eline alarak parmaklarının arasında evirip çevirdi. “Daha iyi misin? Çok daha iyi görünüyorsun. Dün gece yüzün bir... şey, *hayalet* gibi bembeyazdı.”

Godric yutkundu. “Megs...”

Elindeki parayı rafın üzerine bıraktıktan sonra omuzlarını ve çenesini dikleştirerek kocasının yüzüne bakmak için döndü. İlk gece kendisini vurmak için hedef aldığı duruşun aynısıydı. “Griffin bana dün gece seni benimle evlenmeye zorladığını itiraf etti.”

Godric’in şu anda duymayı düşündüğü şey bu değildi. Dik-katlice cevap vermek üzere başını kaldırdı. “Evet, bu doğru.”

Megs başını eğdi. “Bunun için üzgünüm. Böyle bir şeyi asla yapmamalıydı.”

“Yapmamalı mıydı gerçekten?” diye sordu Godric keskin bir sesle. “O senin ağabeyin, Megs ve sen de zor durumda kalmıştın. Griffin’in bana şantaj yapması hoşuma gitmese de, bunu yapma nedenlerini asla sorgulamadım.”

“Ah.” Megs gözlerini indirerek ayakkabılarına baktı. “Ama bütün bu saçmalığı anlasan bile, benden nefret ediyor olmalısın.”

“Saçmalama.” Sesi ve sözleri istediğinden daha sinirli çıkmıştı ve sırtı feci zonkluyordu. “Seni asla suçlamayacağımı bilmen gerekir...”

“Öyle mi?” Başını geriye atarken gözleri parlıyordu. Şöminenin önünde bir aşağı bir yukarı yürürken saçının bukleleri topuzundan kurtulmaya başlamıştı. “Dün akşama kadar seni tanıdığımı sanıyordum. Senin tozlu evinde kendi başına yaşayan ve arada bir değişiklik olsun diye kahvehaneleri ziyaret eden ağırbaşlı, yaşını

başını almış, bilgili biri olduğunu düşünüyordum. Ama sonra...” diyerek odanın en ucundan hızla dönerek sanki başının üzerinde gezen bir kuş sürüsünü kovmak istercesine ellerini sallamaya başladı. “... sonra senin aslında o saçma sapan maskeyle ortalıkta dolaşan ve St. Giles’ın haydutlarıyla savaşıyor, adı çıkmış bir *deli* olduğunu öğrendiğimde seni gerçekte hiç ama hiç tanımadığının farkına vardım.”

Yerinde durup kocasına baktı. Göğüsleri hiddetle inip kalkıyordu. Tanrım, öfkeliyken öylesine büyüleyiciydi ki.

Godric boğazını temizledi. “Yaşını başını almış mı?”

“Yaşını başını almış mı?” diye taklit etti onu Megs korkunç tiz bir sesle. Godric bunu aslında hak etmediğini düşündü. Kendi sesi hiç de öyle değildi çünkü. “Söyleyebileceğin tek şey bu mu? Londra’ya geldiğim o ilk gece seni o serseri öldürürken gördüm.”

“Evet, öldürdüm.”

“Kaç kişi?”

“Ne?”

Genç kadının altdudağı titriyordu. Bu görüntü Godric’i genç kadının öfkesinden daha çok etkiledi. Megs’in korktuğunu görmeyi asla istemezdi. “Bu güne kadar kaç kişiyi öldürdün, Godric?”

Godric bakışlarını o savunmasız dudaklardan çekti. “Bilmiyorum.”

“Nasıl...” Megs susup derin bir nefes aldı ve sesini sakinleştirmeye çalıştı. “Kaç kişiyi öldürdüğünü nasıl bilemezsin, Godric?”

Godric bir korkak değildi bu yüzden de başını kaldırıp karısının gözlerinin içine baktı ve kendi bakışlarındaki cevabı görmesine izin verdi.

Megs zorlukla yutkundü. “Ama hepsi de kötü insanlardı, öyle değil mi?” Sesindeki güvensizliği gizleyemiyordu. Kendi kendini ikna etmeye çalışsa da başarılı olamıyordu. “Öldürdüğün tüm o insanlar, geçenlerde diğerlerini korumak için öldürdüğün o haydut gibiydiler, değil mi?”

Godric genç karısının gözlerinde, onu tam bir canavar gibi görmemek için çabaladığını gördü. Bu yüzden St. Giles'ta hiçbir şey net olmadığı halde Megs'in işini kolaylaştırmaya karar verdi. Hiçbir şey tam anlamıyla siyah ya da beyaz değildi. Evet, bir yanda kendilerinden zayıf olanları ezen katiller ve hırsızlar vardı... ama o katiller ve hırsızlar aynı zamanda kendileri veya başkaları için hayatta kalma mücadelesi veriyorlardı.

Kimsenin gerçekleri tam olarak bilmesine olanak yoktu.

Ama bu durum Godric'i durdurmaya yeterli değildi.

"Evet," dedi o sırada. "Ben sadece düşkün ve savunmasız insanlara saldıranları öldürdüm."

Megs'in bakışlarında gördüğü rahatlama onu memnun etti. Megs aydınlığın ve mutluluğun insanıydı. Her gece St. Giles'ta karşı karşıya kaldığı karanlığı düşünmesine gerek yoktu.

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Bir an için kaşlarını çatarak dalgın bir hareketle kavanozun içinden birkaç sikke aldı ve düzensizce şömine rafının üzerine dizmeye başladı ancak daha sonra ellerinde tuttuğu birkaç sikkeyle birlikte bir şey hatırlamışçasına Godric'e döndü. "Griffin'in sana şantaj yaptığı konu buydu, öyle değil mi? Senin St. Giles Hayaleti olduğunu biliyordu."

Godric dudaklarını sıktı. "Evet."

"Anlıyorum." Megs düşünceli bir halde başını salladıktan sonra elinde kalan sikkeleri şöminenin önünde duran koltuğa fırlattı. Birkaç tanesi yerdeki küçük halının altına yuvarlandı. "Pekâlâ, gerçeği öğrendiğim için çok sevindim. Bir kadının, her ne kadar tuhaf koşullar altında evlenmiş olurlarsa olsunlar, kocasının geçmişini bilmesi gerektiğini düşünenlerdenim. Ve şimdi de bunu ardında –ardımızda bıraktığımıza göre– sanıyorum ki..."

"Megs," diye fısıldadı Godric içinde yükselen dehşet duygusuyla.

Ama genç kadın onu duymamış gibiydi. "Gelecekte daha iyi bir şekilde geçinip gideriz. Ben senin gerçekte kim olduğunu öğre-

nebilirim ve sen de..." bir şeylerin yolunda olmadığını sezercesine sustu genç kadın. "Ne oldu?"

"St. Giles Hayaleti olmaktan vazgeçmeye niyetim yok."

Megs ona bakakaldı. "Ama... buna mecbursun."

Godric kaşlarını kaldırdı. "Niçin?"

"Çünkü," ellerini havaya kaldırmasıyla neredeyse şömine rafının üzerinde duran bir süs eşyasını devirecekti. "bu çok tehlikeli ve... ve sen de insanları öldürdün. Buna bir son vermek zorundasın."

Godric iç geçirerek karısına baktı. Ona geçen ay tecavüze uğramaktan son anda kurtardığı zavallı dul kadını, bir sonraki hafta da çiçekçiye musallat olmuş hırsızları, Megs'in kendisini de kurtardığı gece kurtardığı yetim kız çocuklarını anlatabilirdi. Ona dehşet hikâyeleri anlatabilir ve başarılarıyla övünebilirdi ama bunların hiçbirinin önemi olmadığını biliyordu. İçinde, zedelenmiş ruhunun bir derinliklerinde, bundan sonra artık hiç kimsenin hayatını kurtarmasa da cevabının aynı olacağını biliyordu Godric.

"Hayır, durmayacağım."

Megs'in gözleri bir an için ihanete uğramışçasına büyüdü.

Sonrasında ise çenesini havaya kaldırıp kocasına alev alev parlayan gözleriyle baktı. "Pekâlâ. Sanırım bu senin son kararın."

Godric Megs'in bu konuyu henüz kapatmadığından, kadının az sonra söyleyeceği şeyden de hiç hoşlanmayacağından emindi.

Ama yine ağzından çıkan o sözlerin etkisi sanki bel altına vurulmuş sert bir darbeden farksızdı. "Roger'ın katilini bulmak ve onu öldürmek de benim son kararım."

Sekizinci Bölüm

Faith başını kaldırınca ne yana baksa önlerinde uzanan o uçsuz bucaksız, siyah nehri gördü. Hellequin bir an bile duraksamadan atını nehre doğru sürmeye devam etti. Faith onun omuzlarını sıkıca kavrayarak atın nehirde yüzmesini izledi. Mürekkebe benzeyen suyun içinde yanlarından geçen tuhaf, beyaz küçücük şekillere baktıkça onların gitgide insana benzediğini gördü...

Hellequin Efsanesi'nden

Godric o gün ikinci kez, sessiz kıkırdamalar duyarak uyanmıştı. Odasının penceresine baktı ve güneşin konumundan öğleyi epey geçmiş olduğunu anladı. Demek ki Megs'le yaptığı o korkunç tartışmanın ardından neredeyse tüm günü uyuyarak geçirmişti. St. Giles'a gidip, ölmüş sevgilisinin katilini bulup öldüreceğine dair ettiği yemini hatırlayınca Godric'in kalbi hızlandı.

O karısıydı.

Onu korumak, kendi çılgınlığından uzak tutmak Godric'in göreviydi ve bu görevini birlikte geçirdikleri şu son birkaç gün içinde Megs'e olan ilgisi artmış olmasa bile yerine getirirdi.

Bu düşünceyle sol gözünün üstüne bir ağrı saplandı.

Godric içini çekerek yatağından dikkatle doğruldu. Moulder bir önceki gece yarasının aslında küçücük bir şey olduğunu ve bütün bu zahmete değmediğini söyleyip durmuştu. Bu sabah yara hiç de öyle küçücükmiş gibi gelmiyordu oysa. Gömleğini giymek için sol

kolunu kaldırmakta güçlük çektiği gibi, çoraplarını, pantolonunu ve ayakkabılarını giymesi de oldukça zahmetli oldu. Ancak Godric kendine yine de geçmişte çok daha kötü yaralar aldığını hatırlattı.

Yatağından günlerce kalkamadığı zamanlar olmuştu.

Yeleğini üzerine geçirip düğmeledi ve bugünkü sabah bakımından o an için vazgeçerek doğrudan karısının odasına açılan kapıya yöneldi. Duyduğu yeni bir kahkahayla merakı iyice artınca kapıyı açmadan önce çalmaya karar verdi.

Megs yatağının yanındaki yuvarlak halının üzerinde otuyordu, yeşil elma ve pembe rengi elbisesinin etekleri etrafını sarmıştı. Yetimhaneden gelmiş olan dört genç hizmetçi, güzelliğiyle ünlü bir pagan rahibenin yardımcıları misali yanına çömelmiş, gülüşmelerin sebebi olduğu belli olan kucağındaki kıvranan, tombul bir fareye benzeyen şeye bakıyorlardı.

Godric'in içeri girmesiyle Megs başını kaldırıp baktı. Yüzü ışıltı ışıltı. Godric nefesini tuttu. Sanki genç kadının içinden bir ışık yükseliyordu. Megs'in sabahki tartışmalarını unutmuş gibi bir hali vardı.

"Ah, Godric, gel bak! Ekselansları'nın yavruları oldu," dedi ve köpek yavrusu olduğu anlaşılan faremsi yaratıklardan birini bir zeytin dalını uzatır gibi kocasına doğru uzattı.

Godric kaşlarını kaldırarak koltuklardan birine oturdu. "Bu çok... sevimli mi demeliyim?"

"Ah, öf!" Megs kollarını geri çekerek küçücük hayvanı yanağına değdirdi. "Sen Bay St. John'a bakma," diye fısıldadı köpek yavrusuna sanki gizli bir şey söylüyormuşçasına. "Sen bugüne kadar gördüğüm en tatlı şeysin."

Hizmetçi kızlar yeniden kıkırdamaya başladılar.

Godric kaşını kaldırarak yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Sevimli olduğunu söylemiştim."

Megs gülen gözleriyle yumuşak tüylü hayvanın üzerinden Godric'e baktı. "Evet ama sesinden tam tersi anlaşılıyordu."

Godric omuz silkmek istedi ancak hissettiği ani acıyla irkilerek bundan hemen pişman oldu.

İrkilmesini gizleyebildiğini sanıyordu fakat Megs'in gözleri kısılmıştı. "Teşekkür ederim, kızlar. Mary Compassion, diğer Mary'leri de alıp aşağıya gidebilir misin lütfen? Eminim Bayan Crumb'ın yardımınıza ihtiyacı vardır."

Kızlar biraz hayal kırıklığına uğrasalar da itaatkâr bir tavırla yerlerinden kalktılar ve yaşça en büyük olan Mary'nin peşine takılarak yatak odasından çıktılar.

Megs kapının kapanmasını bekledi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Köpek yavrusunu kendini korumak istercesine yüzüne yakın tutuyordu ve Godric o anda karısının yüz ifadesini görebilmek için hayvanı yere indirmesini diledi.

"İyi sayılıyım."

Megs başını sallayarak sonunda kocasının gözlerine baktı. Gözlerinde beliren yaşları görünce Godric'in göğsü sıkıştı. "Seni yaraladığım için çok ama çok üzgünüm."

Sabahki kavgalarından bahsetmek istemiyorduyorsa, Godric buna itiraz etmeyecekti. "Zaten daha önce özür dilemiştin, hem üstelik buna gerek de yok. Senin suçun değildi. Sanırım sana saldıracağımı düşündün."

Megs başını çevirince Godric büyük bir hayal kırıklığına kapıldı. Öpücüğü bu denli itici miydi?

Kısa ve tuhaf bir sessizlik oldu.

Sonunda Godric Megs'in kollarındaki köpek yavrusunu işaret etti. "Annesi yeni doğan bebeğini yanında istemez mi?"

"Ah, evet," diye mırıldandı Megs ve Godric'i şaşırtarak yüzüstü yere yatıp minik yavruyu yatağının altına bıraktı.

Yatağın altından bir hışırtı ve ciyaklama sesi duyuldu.

Megs doğrularak döndü.

Godric'in kaşları kalkmıştı.

“Ekselansları burada, yavrularıyla birlikte yatağımın altında,” diye cevapladı genç kadın kocasının sessiz sorusunu. “Dün gece yavrudüğünü düşünüyoruz ama ben bu sabah yavruların ağladığını duyuncaya kadar durumun farkında değildim.”

“Tuhaf,” diye mırıldandı Godric karısının ayağa kalkışını izlerken. “Köpeğin doğurmak için senin odanı seçmiş olması yani.”

Megs omuzlarını silkerek eteklerini düzeltti. “Onu bulduğumuz için çok sevinçliyim. Elvina teyze bu sabah Ekselansları’nın odasında olmadığını görünce çok endişelenmişti.”

Godric dalgınlıkla başını salladı. Karısını nasıl güvende tutacaktı? Onu kendi cömert kalbinden nasıl koruyacaktı?

Megs derin bir nefes aldı. “Godric?”

Karısının yüzüne dikkatle baktı. “Evet?”

“Bana anlatabilir misin... nasıl...” ellerini havada sallayarak konuşmasını sürdürdü, “bu nasıl oldu? Yani sen nasıl St. Giles Hayaleti oldun?”

Godric başını eğdi. “Tabii.”

Bu tehlikeli işi niçin yaptığını anlayabilirsem belki de onu vazgeçirebilirim, diye düşündü Megs.

Godric’in yüzü hâlâ solgundu. Megs endişesini gizlemeye çalışarak kocasına baktı fakat bakışları kararlı, koltuğun üzerindeki bedeni ise güçlü ve sağlamdı. Bir kez daha nasıl olur da bir zamanlar bu adamın güçsüz olduğunu düşündüğüne hayret etti. Bazı erkekler kadar uzun boylu ya da yapılı biri olmayabilirdi ancak oldukça sağlam ve dayanıklı bir yapıya sahipti. Granitten yapılmış gibiydi. Ya da paslanmaz çelik gibi. Güçlü ve kaslıydı... üstelik çok da *erkeksi*.

Megs kocasının bedenini düşünürken kafası karışmış bir halde kucağında birleştirdiği ellerine bakıyor ve söylediklerini neredeyse duymuyordu.

“Sör Stanley Gilpin diye birini duymuş muydun hiç?”

Megs başını yeniden kaldırdı. “Hayır, sanmıyorum.”

Megs’in bu cevabını bekliyormuş gibi başını salladı. “Babamın uzak bir akrabasıydı, artık yaşamıyor. Üçüncü dereceden kuzeni gibi bir şeydi sanırım. Şehirde tanınmış, varlıklı bir işadamıydı ama başka ilgi alanları da vardı.”

“Ne gibi mesela?”

“Tiyatro. Bir zamanlar kendi tiyatrosu vardı ve hatta oyunlar yazdığı bile olmuştur.”

“Gerçekten mi?” Bütün bunların St. Giles Hayaleti’yle ne gibi bir ilgisi olduğunu anlayamıyordu fakat kendini zorlayarak Godric’in karşısındaki koltuğa oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. Ne yazık ki yerinde duramama gibi kötü bir huyu vardı. “İsimleri nedir? Belki de içlerinden birini izlemiş olabilirim.”

“Hiç sanmıyorum,” diye karşılık verdi Godric. Bakışları alaycıydı. “Sör Stanley’yi babam gibi severdim ama oyun yazarlığı konusundaki meziyeti korkunçtu. İlki hariç herhangi birinin sahneye koyulduğunu bile düşünmüyorum. Onun da adı *Domuzbalığı ile Kirpinin Aşkı*’ydı.”

Megs istemeyerek de olsa ilgisinin uyandığını fark etti. “Domuzbalığı mı?”

Godric başını evet anlamında salladı. “Ve kirpi. Dediğim gibi korkunçtu ama asıl konudan uzaklaşmayalım.” Öne eğilirken hafifçe irkildi ve dirseklerini dizlerinin üstüne koyarak ellerine baktı. “Bundan haberin var mı bilmiyorum ama annem ben on yaşındayken ölmüştü.”

Sarah’nın annesinin Godric’in üvey annesi olduğunu bildiğinden annesinin ölmüş olduğunu biliyordu Megs ama onu o küçük yaşta kaybettiğinden haberi yoktu. On yaş çok hassas bir yaştı. “Üzgünüm.”

Godric başını kaldırmadan konuşmasını sürdürdü. “Annemle çok yakın bir ilişkimiz vardı ve ölümü beni çok etkiledi. Üç yıl

sonra babam yeniden evlendi. O zaman bu duruma çok olumlu tepki verdiğim söylenemez.”

Godric’in sesi kuru ve duygudan yoksun olsa da Megs onun çocukken böyle hissiz olmadığından emindi. Korkunç bir içsel karmaşa yaşamış olmalıydı. “Sonra ne oldu?”

“Babam beni okumak için uzağa gönderdi,” diye cevap verdi kocası. “Tatilde ise Sör Stanley Gilpin yanında kalmamı teklif etti.”

Megs’in kaşları çatıldı. “Eve, ailenin yanına gitmedin mi?”

“Hayır.” Dudakları hafifçe büzülmüştü. Vücudunun geri kalanı son derece sert olabilirdi ama dudakları, özellikle de altdudağı yumuşacık görünüyordu.

Ve yumuşacıktı da zaten. Birdenbire adamın göğüsleri üzerindeki ağzını, dişlerinin ve dudaklarının dokunuşunu hatırladı. Dudakları göğsü üzerinde ne kadar nazıkse dudakları üzerinde o kadar sert ve tutkuluydu.

Megs yutkunarak hayalinden sıyrılmaya çalıştı. Ona neler oluyordu böyle? Eteklerinden sarkan bir ipliği çekti. “Bu... çok zor olmalı, babandan böyle ayrı kalmış olmak?”

“Öylesi hepimiz için daha iyiydi,” dedi Godric. “Sürekli tartışıyorduk ve bu benim suçumdu. Mantıksız davranıyor, onu annemin ölümünden ve yeniden evlenmesinden dolayı sürekli suçluyordum. Üvey anneme karşı da son derece acımasızdım.”

“Daha on üç yaşındaydın,” diye cevap verdi Megs yumuşak bir sesle ve yüreği sıkışarak. “Eminim senin kederini ve kafa karışıklığını anlamıştır.”

Godric kaşlarını çatarak başını sallayınca Megs onun kendisine inanmadığını anladı. “Neticede bu durum ondan sonraki yılların alışkanlığı haline dönüştü. Okula gitmediğim zamanlarda Sör Stanley’nin yanında yaşıyordum. Ve onun yanında yaşadığım sürede o da beni eğitti.”

Megs kaşlarını çattı ve ipliği istemeden fazlasıyla hızlı çekti. “Ne konuda seni eğitti?”

“St. Giles Hayaleti olma konusunda sanırım.” Godric ellerini uzattı. “Gerçi o zamanlar ben bunun sadece egzersizden ibaret olduğunu düşünüyordum. Talaştan kuklaların, hedef tahtalarının ve buna benzer şeylerin bulunduğu bir çalışma odası vardı ve orada bana havada taklalar atmayı, kılıç kullanmayı ve güreşmeyi öğretti.

“Taklalar atmayı mı? Hani gezici sirklerdeki akrobatların yaptığı gibi mi?” Megs büyülenmiş bir halde öne eğildi ve Godric’i takla atarken hayal etti.

“Evet, tıpkı bir komedyen gibi.” Godric başını kaldırarak baktı ona. Gözlerinin kenarları hafifçe kırışmıştı. “Bunun kulağa delice geldiğini biliyorum ama o hareketleri yapmak aslında gerçekten de çok zordur, üstelik içinde onca öfkeyi taşıyan genç bir çocuk için de...”

Megs dudağını ısırarak kendi dünyası içinde kaybolmuş, ailesinden uzakta yaşayan o yalnız ve öfkeli çocuğu düşündü. Birdenbire ölmüş olan Sör Stanley Gilpine’e karşı bir minnet duydu. Eksantrik biri olabilirdi ama genç erkek çocukları ve onların ihtiyaçları hakkında da bilgi sahibi olduğu belliydi.

Godric’in gözleri önce genç kadının dudaklarına sonra da kendi ellerine kaydı. “Bunu birkaç yıl boyunca sürdürdük. Ancak on sekiz yaşına bastığımda, birtakım hareketlerinden ve tuhaf gidiş gelişlerinden, Sör Stanley’nin St. Giles Hayaleti olduğunu anlayabildim...”

“Ne? Dur bir dakika.” Megs ellerini kaldırınca tuttuğu ipliği de beraberinde çekti ama bunu önemsemeyecek kadar heyecanlanmıştı. “Asıl St. Giles Hayaleti *Sör Stanley* miydi?”

“Evet. Şey...” Godric’in dudakları bükülürken başını eğdi. “En azından bildiğim kadarıyla öyle. St. Giles Hayaleti’nin efsanesi yıllardır, belki de yüzyıllardır bilinmekte. Başka bir zaman diliminde başka bir adamın da o kostümü giymediğini kim söyleyebilir?”

Megs, yıllar boyu St. Giles Hayaleti olduğunu söyleyen erkekler topluluğunu düşününce dudakları aralandı. Böyle bir şeyi kim yapardı ki? Bu soruyu sormak üzere Godric'e baktı ama ondan daha önemli bir konuyu da unutmak istemiyordu.

"Biz dediğin kim?"

"Ah." Godric oturduğu yerde doğrularak elini dalgınlıkla sol omuzuna doğru kaldırırken ağrısını hatırladı ve tekrar kucağına bıraktı. "O konuya gelince..."

Neden duraksıyordu? "Evet?"

Godric derin bir nefes alarak Megs'in gözlerinin içine baktı. "Benden başkaları da var."

"Başka..." diye tekrarladı Megs kocaman açılan gözlerle. "Hayaletler mi?" Neredeyse çılgılık atarcasına sormuştu bu soruyu? "Aynı anda birden fazla, öyle mi?"

Godric başını eğdi. "Ben on sekiz yaşıma geldiğim sıralarda başka bir çocuk daha çalışmalarımıza katıldı. Yaşı benden küçüktü ama en az benim on dört yaşındayken olduğum kadar öfkeliydi." Godric'in kaşları çatıldı. "Hatta daha bile öfkeliydi diyebilirim."

"Kimdi o?"

"Bunu sana söyleyemem," dedi Godric özür dilercesine.

"Ne?" Megs gücenerek doğruldu. "Neden?"

Godric omuzlarını silkti. "Bu sırrı ben veremem."

Pekâlâ, Megs bunun çok onurlu bir davranış olduğunu düşünse de yine de sinir bozucu bir durumdu. "Demek ki iki kişiydiniz..."

Godric boğazını temizledi. "Aslına bakarsan, üç. Ben ayrıldıktan sonra biri daha gelmişti."

Megs'in gözleri açıldı, kafasındaki sorular birbirine girmişti. "Üç mü? Ama..."

Godric ellerini kaldırarak avuçlarını Megs'e doğru uzattı. "Birilerinin sana, Roger'ın St. Giles Hayaleti tarafından öldürüldüğünü söylediklerini biliyorum ama bu doğru değil. İçimizden hiçbirinin Roger gibi iyi bir insanı öldürmesi mümkün değil."

Megs yutkunarak başını eğdi. Roger'ın katiliyle ilgili hikâyede doğru olmayan bir şeyler vardı. Görgü şahidi ya yanılmıştı... ya da yalan söylemişti. Bu düşünceyle kaşları çatıldı.

“Megs.”

Genç kadın başını kaldırarak Godric'in bakışlarına karşılık verdi. Roger'ın katilinin izini sürmeye devam edecekti ama şu anda Godric'in hikâyesinin devamını dinlemeliydi.

“Nasıl oldu da üç tane hayalet oldu?”

Godric iç geçirdi. “Sanırım Sör Stanley Hayalet gibi giyinmeyi bir çeşit muziplik olarak görüyordu. Zaten oldukça ilginç bir mizah anlayışı vardı. Ama ben o zaman Oxford'a gitmek üzere yanından ayrıldığımda o büyük planı için kendisine bir vâris arıyordu. St. Giles halkına fazlasıyla bağlanmıştı ve kendisi artık Hayalet'i oynayamayacak yaşa geldiğinde bile onları koruyacak birilerinin olmasını sağlamaya çalışıyordu.”

Megs'in dudaklarından daha çok soru dökülecek gibi oldu fakat Godric'in anlattıklarını bölmek için yanağının içini ısırarak ağzını kapalı tuttu. Devam etmesi için Godric'e başıyla bir işaret yaptı.

“Dediğim gibi, ben yanından ayrıldım,” diye sürdürdü konuşmasını Godric. “Babamla anlaşmanın bir yolunu bulmuş, daha önce toy bir aptal gibi davrandığının farkına varmışım. Hayatımı düzene sokup babamın ve üvey annemin saygısını kazanmaya kararlıydım. Sör Stanley'nin bu kararımdan dolayı hayal kırıklığına uğradığını biliyordum ama o da bana anlayış göstermişti. Zaten o zaman da ikinci öğrencisini göreve hazır hale getirmiş sayılırdı.”

Megs aklına gelen soruları sormamak için tırnaklarını avuçlarına gömdü. Diğer öğrenci kimdi? Godric o kadar genç yaştayken St. Giles Hayaleti olmak istemiş miydi? Babası Sör Stanley'nin, oğlunu Hayalet olması için eğittiğini biliyor muydu?

Ama kocası o sırada konuşmasını sürdürdü. “Dediğim gibi Oxford’a gidip bir sürü şey öğrendim ve yetişkin bir adam haline geldikten sonra eve döndüğümde de bir sayfiye balosunda Clara ile tanıştım.”

Godric gözlerini kapadı. “Bundan sonrasını sana anlatmıştım zaten. Bir yıl kadar mutluyduk, çok mutluyduk. Ondan sonra da hastalandı. Doktorlara daha yakın olabilmek için Londra’ya taşındık. Onu iyileştirebilecek bir ilaç bulmayı ümit etmiştim. Bunun için çok dua ettim. Bir buçuk yıl kadar bu umudumu ayakta tuttum, ta ki Clara’m için bir tedavinin mümkün olmadığını anlayıncaya kadar. Onun bu hastalıktan öleceğini ve benim de seyretmek dışında yapabileceğim bir şey olmadığını anlamıştım.” Dudağının kenarı bükülerek acı dolu bir ifadeye dönüştü. “Hastalığın onu içten içe yemeğe başlayarak günden güne zayıflattığını izlemek zorunda kaldım.”

Godric parlak gri gözlerini yeniden açınca Megs onun o zamanki çaresizliğini görür gibi oldu. Sevdiğinin acı çektiğini görmek bir çeşit cehennem azabı olmalıydı.

Megs daha fazla dayanamadı. Elini uzatarak adamın soğuk elini tuttu.

Godric başını eğerek genç kadının kendi elini kavrayan parmaklarına baktı. Megs’in parmaklarını kavramasa da onlardan kurtulmak için herhangi bir hareket de yapmadı.

Megs rahatladı.

“O günlerden birinde Sör Stanley ziyaretime gelmeseydi aklımı kaçırabilirdim,” diye mırıldandı Godric birleşmiş ellerine bakarak. “Babamdan Clara’nın hastalığını öğrenmişti ve bana basit bir teklif sunmaya gelmişti: Gidip onunla yeniden çalışmamı önerdi. O zamanlar zümremizin üçüncü üyesini de yetiştirmişti, daha delikanlılık çağlarında biriydi. Benim de görmüş olduğum ikinci öğrencisi ise yanından ayrılıp St. Giles Hayaleti olmuştu bile. Sör Stanley yeni öğrencisinin bir antrenman arkadaşına

ihtiyacı olduğunu öne sürmüştü ama ben işin aslını anlamıştım. Bana bir çeşit kurtuluş imkânı sunmaya gelmişti. Beni gün be gün Clara'nın ölümünü seyretmekten alıkoyacak bir çözüm üretmişti. Bana da Hayalet olmamı teklif etti."

Megs bakakaldı. "Anlamıyorum. Zaten bir Hayalet varsa, sen nasıl oldun?"

"Sadece ben değildim ki," dedi Godric. "Üçüncü genç adam da benden kısa süre sonra maskeyi ve kılıcı kuşanarak göreve başladı. İki yıl öncesine kadar üçümüz de St. Giles Hayaletleriydik."

Megs'in kaşları çatıldı. "Birbirinizle karşılaşmadınız mı?"

Godric'in ciddi bakışları bir gülümsemeyle yumuşadı. "Çok ender zamanlarda. Anlaman gereken bir şey var. Ne ben ne de diğer Hayaletler her gece dışarı çıkıyorduk. Eğer tesadüfen aynı gece iki kişi de görev başındaysa insanlar Hayalet'in aynı anda birden fazla yerde olabileceğini fısıldıyorlardı. Ki bu da mümkündü."

"Ama üç farklı adam..." dedi Megs başını sallayarak. "İnsanlar bunların aynı kişi olmadığını anlamadılar mı?"

Godric omuzlarını silkti. "Hayır. Vücut yapılarımız birbirine benzer. Ayrıca maske, pelerin, büyük bir şapka ve bir palyaço kostümü giydiğin zaman insanlar bunların altındaki gerçek kişiye pek dikkat etmezler."

Megs düşünceli bir biçimde başını salladı. "Şu Sör Stanley denen adam oldukça akıllı biri olmalı."

"Ah, evet, öyleydi," dedi Godric yumuşak bir sesle. Başını öne eğdi, anılarına dalmış bir hali vardı. Elini genç kadının avucunda çevirip başparmağıyla Megs'in elinin üzerinde daireler çizmeye başladı.

Bu çok hoş bir duyguydu.

"Godric," diye fısıldadı Megs dikkatle.

Godric başını kaldırıp ona baktı. "Hımm?"

Genç kadın yutkundu. Bu anı bozmaktan nefret ediyordu. Ama merakı onu her zaman için zor durumda bırakmıştı. “Clara üç yıl önce öldü, öyle değil mi?”

Godric ilk karısının adını duyunca gerildi ve Megs’in elini bıraktı. “Evet.”

Megs kendini bir an için terk edilmiş hissetse de cesaretini toplayıp bir sonraki sorusunu sordu: “O zaman sen neden hâlâ St. Giles Hayaleti’sin?”

Neden hâlâ St Giles Hayaleti’ydi?

Godric dökülmekte olan bina duvarının dibine geldiğinde burnundan soludu. Etrafına bakarak aşağıdaki sokakta asker olmamasına dikkat etti ve hızlıca arkasına geçti. Aslında çoğunlukla çatının üzerinde hareket etmek daha kolay ve emniyetliydi ama sırtındaki yara bunu bu gece için imkânsız kılıyordu. Bu yüzden bir yandan Trevillion ve adamlarını kollarken bir yandan da yoluna yaya olarak devam etmek zorundaydı.

Sokağın sonuna gelince duraksayarak etrafı dinledi ve Megs’in sorusunu sorarken gözlerindeki endişeli bakışları hatırladı. Kendisi için endişeleniyordu.

Godric’in dudakları kıvrıldı. En son kim kendisi için endişelenmişti? Clara öldüğünden bu yana hiç kimse tabii ve ondan önce de Godric karısı için endişelenmişti, tersi söz konusu olmamıştı. Clara Godric’in Hayalet olduğunu hiçbir zaman öğrenmemişti ama ona rağmen Godric’in yeterince güçlü ve zeki bir *erkek* olduğuna ve ona zarar gelmeyeceğine inanmıştı. Megs’in kendisi için endişelenmesi aslında bir nevi hakaret sayılırdı ama Godric ona yine de kızamıyordu.

Aslına bakılırsa endişesi hoşuna bile gitmişti. Karısının yumuşak bir kalbi ama sağlam bir aklı vardı. Hayalet olmaktan vazgeçmeye yanaşmadığında şoka uğramıştı. Godric onu hayal

kırıklığına uğrattığını biliyordu ve aslında bir yanı da karısının isteğini yerine getirebilmek için yanıp tutuşuyordu.

İsteddiği iki şeyi de verebilmek için.

Godric sokağın karşısına geçti ve yaklaşan ayak seslerini duyar duymaz yine gölgelerin arasına saklandı. Ayın aydınlattığı sokağa giren iki adam bir yandan birbirine yaslanırken bir yandan da birbirlerini yere bastırıyorlardı. Daha uzun boylu olanı kendi ayağına takılarak çok sarhoş insanlara has bir şekilde kaldırım taşlarının üzerine yığılıverdi. Yanındaki adam da dizlerini döverek yüksek sesle kahkaha atarken, Godric'in saklandığı yerden çıkıp yoluna devam ettiğini gördüğünde sustu. Omuzunun üzerinden arkaya baktı ve ayakta olan sarhoşun kendisine baktığını gördü.

İki sarhoş palyaçoya benzese de, Godric o anda Megs'in onlarla karşılaşma ihtimalini düşündüğünde kanı dondu. St. Giles'ta sarhoş olsun ya da olmasın, zengin ve güzel bir kadınla karşılaşan çok az kişi iyi huylu davranışlar sergilerdi.

Godric'in çenesi kenetlendi. Başka hangi kadın olsa o ilk gelişinden sonra Londra'nın bu semtinden uzak dururdu. Ama Megs öyle biri değildi ve geçen geceki olayların da onu buradan uzak tutacağını hiç sanmıyordu Godric. Hayır, o, Fraser-Burnsby'nin katilini buluncaya kadar St. Giles'a gelip gitmeye devam edeceğini söylemişti. Bu her ne kadar cesur bir davranış olsa da Godric hiç de öyle düşünmüyordu. Karısı resmen intihar girişiminde bulunuyordu.

Lanet olsun. İnadından dolayı yaralanmasına ya da daha kötüsünün olmasına izin veremezdi. Onu sayfiyeye geri göndermenin bir yolunu bulmalıydı; ne kadar erken, o kadar iyiydi.

Önünde tüm ihtişamıyla yükselen St. Giles Kilisesi'nin çan kulesi ayı ortadan ikiye bölmüştü. Godric küçük mezarlığı çevreleyen tuğla duvarın önüne gitti. Kapısının üzerinde asılı duran kilit açıktı.

Büyük bir dikkatle kapıyı açtı.

Menteşeleri yeni yağlanan kapıdan içeriye ses çıkarmadan süzüldü. Mezarlığın orta yerinde tek başına duran ağacın dalları esen rüzgârın etkisiyle eğilerek mezar taşlarına değiyordu. Kimisi bunu ürkütücü bulabilirdi ama Godric'e göre St. Giles'in uyuyan ölülülerinden çok daha tehlikeli şeyler vardı.

Karşı duvardan gelen bir homurdanma sesini duyan Godric'in yüzünde sert bir gülümseme belirdi; bu gece buraya boşuna gelmediği anlaşıyordu. Gölgelelerin arasında hareket ederek mezarlığın çevresini dolaştı ve hedefindeki kişinin önüne gelinceye kadar hiç konuşmadı.

"İyi akşamlar, Kürek."

Kısa boylu ve kambur bir adam olan Kürek Jack, Londra'nın en tanınmış mezar hırsızları olarak tanınırdı.

Adını duyunca nefesini tutarak doğrulan Jack'in yanındaki kaslı, hantal delikanlı da dönüp baktı. "Şeytanın ta kendisi!"

Elindeki küreği fırlatan genç cüssesine göre oldukça etkileyici bir hızla mezarlığın kapısına doğru koşmaya başladı.

Kürek Jack de kaçmak üzere bir hamle yapmaya kalkıştı fakat Godric elini onun omuzuna koyarak hareket etmesine engel doldu. "Seninle konuşmam gerekiyor."

"Ahhhh!" diye inledi Kürek. "Bunu neden yaptın, söyler misin? Jeff'i korkuttun. St. Giles'ta sırtı sağlam bir delikanlı bulmanın ne kadar zor olduğundan haberin var mı? Yaşlanıyorum, bel fıtığım da işimi zorlaştırıyor. Onun yardımı olmadan işimi nasıl yapabilirim?"

Godric maskesinin ardından kaşını kaldırdı. "Hikâyen her ne kadar üzücü olsa da zavallı bir ölüyü mezarından çıkarırken sana acımam pek de mümkün değil."

Kürek doğrularak ona baktı. "İnsanın bir şekilde hayatını kazanması gerekiyor, Hayalet. Hem," diye sürdürdü konuşmasını gözlerini kısarak, "en azından ben bir katil değilim."

"Ah, yaftalama oyununa başlamayalım hiç."

Diğer adam küfür etti.

“Kürek,” dedi Godric alçak bir sesle, sabrı tükenmek üzereydi. “Buraya sana benim hakkımdaki düşünceni sormaya gelmedim.”

Mezar hırsızları sinirle dudaklarını yalayıp gözlerini Godric’ten kaçırdı. “O zaman ne istiyorsun?”

“Kız çocuğu hırsızları hakkında ne biliyorsun?”

Kürek, kemikli omuzlarını kaldırdı. “Sağda solda konuşulan bir şeyler duydum.”

“Anlat bana.”

Kürek’in küçük, sert suratı düşünceli bir hal aldı. “Duyduğuma göre geri gelmişler.”

Godric iç çekti. “Evet, biliyorum.”

“Ah...” Kürek ayakucuyla yarı yarıya açtığı mezarın kenarını dalgın dalgın eşeledi. Toprak parçaları sessizce mezarın içine düştü. “Kimilerinin söylediğine göre yaklaşık iki düzine kız çocuğunu alıp götürmüşler.”

Yirmi dört kayıp kız çocuğu mu? Londra’nın hangi köşesinde olursa olsun böyle bir olay büyük ses getirirdi. Gazeteler bu haberi büyük harflerle yazar, parlamentodaki lordlar bu konuda uzun uzun konuşmalar yapardı. Ama anlaşılan burada, hiç kimse ama hiç kimse bunu dikkate bile almıyordu.

“Nereye götürmüşler?”

“Bilmiyorum.” Kürek başını salladı. “Ama genelev olmadığı kesin çünkü bir daha gören duyan olmamış.”

Godric gözlerini kıstı. Kürek’in küçük kızların bir atölyede çalıştırıldıklarından haberi yoktu anlaşılan. Oldukça iyi gizlenen bir yer olmalıydı. Oldukça iyi muhafaza edilen bir sır.

“Ama kadının biri var,” dedi Kürek sonra hatırlarcasına. “Hırsızlara çocukları yakalamaları için yardım eden.”

“Nasıl biri olduğunu biliyor musun?”

“Fazlasını biliyorum,” dedi Kürek yüzünde gururlu bir ifadeyle. “Adını bile biliyorum.”

Godric başını kaldırarak bekledi.

“Duyduğuma göre Bayan Cook deniyormuş.”

Çok fazla olmasa da bu bilgi hiç yoktan iyiydi. Godric cebinden çıkardığı bir gümüş parayı Kürek’in kirli avucuna tutuşturdu. “Teşekkür ederim.”

Parayı gören Kürek’in yüzü aydınlansa da cevap verirken sesi hâlâ biraz aksiydi. “Rica ederim.”

Godric gitmek üzere arkasını döndü fakat sonra aklına gelen şeyle duraksadı. “Bir şey daha var.”

Mezar hırsızları derin bir iç çekti. “Nedir?”

“İki sene önce St. Giles’ta bir asilzade öldürülmüştü. Adı Roger Fraser-Burnsby’ydi. Bu konu hakkında bildiğin bir şey var mı?”

Godric yıllarını şaibeli muhbirleri sorgulamakla geçirmiş olmasaydı, o anda Kürek’in vücudunun hafifçe gerildiğini fark edemezdi.

“Hiç duymadım,” dedi Kürek umursamazca. “Şimdi eğer bir mahzuru yoksa güneş doğmadan önce şu işimi bitirmek istiyorum.”

Godric kısa boylu adamın üzerine eğildiği sırada maskesi neredeyse suratına değecekti. “Mahzuru var desem?”

Kürek yutkundtu, gözleri dehşetle açılmıştı. “Ben... ben bir şey bilmiyorum, gerçekten!”

“Jack,” dedi Godric sakın bir sesle. “Sen bir yalancısın.”

“Tamam, tamam.” Kürek sanki fiziksel bir saldırıdan korkmuşçasına ellerini havaya kaldırdı. “O zaman olay meydana geldiğinde ortalıkta birtakım söylentiler dolaşmıştı. Asilzadeyi öldürenin Hayalet olmadığı konuşuluyordu.”

Godric kaşlarını kaldırdı. “Gerçek katilin kim olduğunu duydun mu?”

Kürek omuzunun üzerinden kulak misafiri var mı diye etrafına bakındı. “Söylenene göre bunu yapan başka bir asilzadeymiş.”

“Başka bir şey var mı?”

Mezar hırsızları ellerini havaya kaldırdı. “Bu kadarı yetmez mi? Eğer sana bunları anlattığım duyulursa beni öldürürler.”

“Kimse duymayacak, bilmeyecek,” dedi Godric yumuşak bir sesle. “Sen kimseye bir şey söyleme. Benim de zaten söylemek gibi bir niyetim yok.”

Kürek Jack’in tek cevabı burnunu çekmek oldu.

Godric eliyle şapkasına dokunarak kısa bir selam verdikten sonra mezarlıktan ayrılarak nehrin kenarından Saint Malikâne-si’ne doğru yürüdü. Megs’in kanlı bir intikam peşinde olması onu rahatsız ediyordu. O neşe dolu bir kadındı. Acımasız intikamlar ve ölüm ona göre değildi.

Bu Godric’in işiydi.

Karısının bunu yapmasına izin veremezdi. Bir hanımefendi için St. Giles’ta bir katili aramak emniyetli bir şey olsa bile, kendi ışığını söndürmesine, gülüşünü yok etmesine izin veremezdi. Böyle bir intikamın izi ömür boyu geçmezdi.

Megs’i bu niyetinden vazgeçirmesinin ve onu bir an önce Londra’dan uzaklaştırabilmesinin tek bir yolu vardı.

Yirmi dakika sonra Saint Malikânesi’ne yaklaştığında her zamanki gibi yavaşlayarak eğildi ve kapıya gidinceye kadar etrafına bakarak yakınlarda kendisini gören kimselerin olmamasına dikkat etti. St. Giles Hayaleti olarak dolaştığı bunca yılda, gecenin bir yarısı evinin yakınlarda birilerini görmesi bir elin parmaklarını geçmezdi. Ama o zamanlarda bile dikkatli olması işe yaramıştı.

Bu da o zamanlardan biriydi.

Evinin köşesindeki karanlık gölgeyi fark etmesi uzun sürmedi. Gölge öylesine hareketsiz ve sessizdi ki Godric evinin ay ışığındaki tekdüze hatlarını ezberlememiş olsaydı şimdi onu fark etmesi mümkün olamazdı.

Godric durdu. Orada duran kişiyi ya şaşırtıp kaçırabilirdi ya da Saint Malikânesi’yle bu kadar çok ilgilenenin kim olduğunu görmek için biraz daha bekleyebilirdi. Sol omuzu zonkluyordu

fakat buna rağmen derin ve düzenli nefes alıp vermeye çalıştı, ne de olsa önünde uzun süreli bir bekleyiş var gibiydi.

Bekleyişi üç saat sürdü. Üç saat boyunca hareketsiz kalarak kapının eşliğine yaslanmıştı. Kendi yatağında uyuyarak geçirmeyi dilediği üç uzun saat geçmişti. Ama bu sürenin sonunda en azından artık evini gözetleyen kişinin kim olduğunu öğrenmişti.

Yüzbaşı James Trevillion gölgelerin arasından çıktığı sırada doğuda ilk pembe-gri ışıklar yükseliyordu. Bütün gece boyunca gözetlediği eve bir kez olsun dönüp bakmadan sakince yürüyüp uzaklaştı.

Godric süvari yüzbaşısının ayak sesleri tamamen uzaklaşınca kadar bekledikten sonra fazladan beş dakika daha oyalandı.

Ondan sonra da evin arka tarafından çıkarak çalışma odasına girdi. Godric kostümünü ağır hareketlerle çıkarırken, yorgunluktan ve ağrıdan iyice sersemlemiş bir haldeydi. Kılıcının kuşağı parmaklarının arasından kayıp büyük bir gürültüyle yere düştü. Godric yerde yatan kuşağa bakakaldı. Megs'in kendisini bıçakladığı gece ortaya koyduğu oyun süvari yüzbaşısını tam anlamıyla ikna etmemiş olmalı. Trevillion Godric'in Hayalet olduğundan şüpheleniyordu. Yoksa niçin gece boyunca kendisini yakalamak için evinin önünde nöbet tutsundu? Godric adamın, Hayalet'in aristokrat tabakasına mensup biri olduğu ortaya çıktığı takdirde rütbesinin yükseleceğiyle falan ilgilendiğini sanmıyordu. Yüzbaşı işinin dışında başka bir hayatı olmayan, son derece azimli biriydi. Godric'in dudağı alaycılıkla kıvrıldı. Belki de yüzbaşının intikam duygusu sadece Godric ava çıktığı zaman ayakta kalabiliyordu.

Eğer öyleyse ortak noktaları süvarinin tahmin ettiğinden çok daha fazlaydı. Godric Clara'nın ölümünden sonra o maskenin ardında sadece çok küçük bir parçasının hayatta kaldığı gerçeğini kabul etmişti.

Derin bir oh çekti. İlgilenmesi gereken işlere bir de yüzbaşı eklenmişken hâlâ çocuk hırsızlarını ve Bayan Cook'u bulması,

ayrıca Megs'i kendi isteğine karşı bile olsa güvende tutması gerekiyordu.

Bütün bunları yapması gerekiyordu, evet ama şu anda ihtiyacı olan tek şey uykuydu.

Godric Hayalet kostümünün aksesuarlarını kaldırıp üzerine gece için bir gömlek ve sabahlığını geçirdikten sonra çalışma odasından çıktı. Yatak odasına çıkan merdivenleri tırmanırken aklına Megs'in sorusu: *Niçin hâlâ St. Giles Hayaleti olmaya devam ediyordu?* –ve o gün vermediği cevabı geldi: Nefes almaya devam etmesini sağlayan tek şey oydu da ondan.

Dokuzuncu Bölüm

Çaresizlik, keskin sarı dişlerini göstererek sırıtıyordu. "Ruhları cennet ve cehennem arasında kalmış olanlar sonsuza dek bu suların içinde boğulmaya mahkûmdurlar. Onlar, sürelerinin dolup serbest bırakılmayı beklerler. Sevgilinin ruhunun bu sulara gömülü olmadığına sevin çünkü burada tutulanlar intihar edenlerin ruhlarıdır." Faith küçük şeytanın bu sözleri karşısında titreyerek kara suların içinde ağzını çığlık atmak istercesine açan bir ruhu izledi. Boşluğun içinden hiçbir ses duyulmuyordu...

Hellequin'in Efsanesi'nden

Megs ertesi sabahın geç saatlerinde Saint Malikânesi'nin bahçesinde durmuş, yaşlı, yamuk yumuk meyve ağacına bakıyordu. Birkaç gün önceki halinden hiçbir farkı yoktu.

Ölüydü.

Higgins kesmek için izin istemişti ama Megs'in gönlü buna bir türlü elvermiyordu. Her ne kadar çirkin ve eğri büğrü olsa da burada, bahçenin ortasında yapayalnız bir hali vardı. Bir ağaca insani duygular yüklemenin aptalca olduğunu bilse de bunu değiştiremiyordu. Megs bu yaşlı, çirkin ağaca acıyordu.

"O ağaç ölü," diye duyuldu arkasından gelen karanlık bir ses.

Arkasını dönerken göğsündeki çarpıntıyı sakinleştirmeye çalıştı. Godric, üzerinde her zaman giydiği koyu renk –bu sa-

bahki griydi- takım elbisesiyle bahçenin patika yolunda durmuş, Megs'e berrak, kristal gözleriyle bakarken yüzünde sanki bir şey arıyormuş gibiydi.

Megs gülümsedi. "Bunu bahçıvanım Higgins de söylemişti."

"İstersen kestirebilirim."

"Bunu o da teklif etmişti."

Godric ona tuhaf bir ifadeyle baktı. "Ama sen kesilmesini istemiyorsun, doğru mu?"

Megs burnunu kıvrarak elini korumak istercesine ağacın gövdesine yasladı. "Hayır."

"Elbette hayır," diye mırıldandı Godric kendi kendine konuşur gibi.

Megs ellerini önünde birleştirdi. "Ayağa kalktığını görmek beni sevindirdi. Bu sabah hâlâ yatakta olduğunu söylediklerinde durumunun yeniden kötüleşmiş olmasından endişelendim."

Godric gözlerini bir an için onunkilerden ayırdığında Megs onun kendisine yalan söyleyeceğini düşündü ancak Godric, "Çok yorgun olduğum için biraz daha uyumak istedim," demekle yetindi.

Megs dalgınlıkla başını sallayarak söyleyebileceği bir şey bulmaya çalıştı. Bu adam elbisesini yırtıp da teninin tadına bakamazsa ölecekmiş gibi duran adam mıydı gerçekten?

"Bu akşam bir eğlence parkına davetliyiz," dedi Megs. "Yengem, Leydi Hero, Harte'nin Saray'ını pek sever ve bu akşam oraya tiyatroya gitmemizi önerdi. Gelir misin?"

Godric'in dudakları gerildi. "Ağabeyin Griffin de orada olacak mı?"

"Evet."

Megs Godric'in bu teklifi geri çevirmesini bekledi ama kocası rahatlayarak gülümsedi. "Onunla eninde sonunda karşılaşmam gerekecek, ne de olsa kız kardeşiyle evliyim, öyle değil mi?"

Godric'in kendisiyle bir oyun izlemeye gelecek olmasına bu kadar heyecanlanmaması gerektiğini bildiği halde kendine engel

olamıyordu. Geleceğinden emin olmak için bir kez daha sordu. “O halde geleceksin, öyle mi?”

Godric başını ağırbaşlılıkla eğdi. “Evet.”

Megs yine dalgın bir halde başını salladıktan sonra dönüp parmak ucunu ağacın dallarından birinin kıvrımlarında gezdirmeye başladı. “Godric?”

“Evet?” Godric ona yaklaşmıştı. Sanki o an arkasını dönerse, kendini kocasının kollarında bulacakmış gibi hissediyordu.

Megs ürpererek ağacın kabuğundaki desenleri izlemeye devam etti. “Ağabeyim senin St. Giles Hayaleti olduğunu nereden biliyordu?”

Godric sessizdi fakat Megs onun düşündüğünü hissedebiliyordu. “Dikkatsiz davrandım. Bir gece beni St. Giles’tan dönerken izlemiş.”

Megs kaşlarını çattı. “St. Giles mı? Griffin’in gece vakti St. Giles’ta ne gibi bir işi olmuş olabilir ki?”

“Bilmiyor musun?”

Böyle bir soru karşısında kayıtsız kalması olanaksızdı. Döndü ve gerçekten de neredeyse kocasının kollarında olduğunu gördü. Godric, genç kadının yüzüne artık tanıdık gelen o hafif şaşkın ifadeyle bakıyordu.

“Neyi bilmiyor muyum?” diye sordu Megs nefes nefese. Bu çok saçma bir soruydu elbette. Godric ona bildiğini söylemezdi, genellikle beyefendilerin hanımefendilere yaptığı gibi, o da kendisini yarım yamalak bir cevapla geçiştirecekti.

Ancak Godric onu şaşırttı. “Ağabeyin Griffin’in St. Giles’ta bir işletmesi vardı.”

Megs gözlerini kırptırdı, hem kocasının dürüstlüğü hem de az önce duyduğu şey onu çok şaşırtmıştı. “Ama... Griffin’in hiçbir zaman işi olmadı ki... Buna gerek yoktu...”

Godric’in ifadesini görünce söyleyecekleri yarım kaldı. “Öyle değil mi?”

Kocası rahatsız olmuşçasına omuzlarını silkti. “Ağabeyinin mali durumu hakkında bir bilgim yok. Bildiğim tek şey Leydi Hero ile evlenmeden önce St. Giles’ta bir işi olduğudur.”

Megs’in kaşları çatıldı. “Ne tür bir iş?”

Godric genç kadının yüzüne uzunca bir süre baktı. Megs onun cevap vermeyeceğini sandı.

Kocası nihayet iç geçirerek yanıtladı onu: “Bir cin imalathanesi vardı.”

“Ne?”

Megs’in ağzı açık kalmıştı. Bir *markinin* oğlu olan ağabeyinin yasadışı, ahlaka tamamen aykırı olan bir cin imalathanesi işletmesini akıllı bir türlü almıyordu. Bunu niçin yapmış olabilirdi? Griffin’in evlenmeden önce uygunsuzluğun sınırlarını zorladığı olmuştu, üstelik bir çapkın olarak da kötü itibarı ayyuka çıkmıştı evet ama Megs ağabeyini tanıyordu. O, özünde iyi bir insandı ve eğer gerçekten de paraya ihtiyacı olmasa böyle bir şeyi asla yapmazdı. Ama öyle bir duruma düşmüş olması da imkânsızdı. Ailesinin toprakları ve yeterince parası da vardı...

Megs’in düşünceleri bir anda yerle bir oldu çünkü ailesinin mali işleri hakkında en ufak bir bilgisi olmadığını anlayıverdi. O bir leydiydi. Leydilerin bu gibi meseleleri araştırıp sormaları bayağılık sayılırdı. Bir elbise almak istediğinde ya da sosyeteye gireceği zaman elbise dolabının baştan aşağı düzülmesi gerektiğinde paralarının yetip yetmeyeceğini sormamıştı hiç çünkü yettiğini biliyordu.

Yoksa yanılıyor muydu?

Şimdi ufak tefek şeyleri hatırlamaya başladı. Mesela annesi bir keresinde işlemeli olanın yerine çizgili, ipek elbiseyi almasını önermişti. Gerçi Megs çizgili elbisenin tatlı pembesini daha çok sevmişti o yüzden de meseleyi fazla önemsememişti. Ve bir kere-sinde de modacının parasını zamanında alamadığı gerekçesiyle

işleri ağırdan aldığını da hatırlayıverdi. Annesi bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemişti ama ya durum öyle değildiyse?

Ya ailesi mali açıdan zorluk içindeydiyse –gizli tutulan maddi zorluklar– ve Megs de bunun hakkında hiçbir zaman yeterli bilgiye sahip değildiyse?

“St. Giles’taki o işletmesi hâlâ duruyor mu?” diye sordu Godric’e yavaşça.

“Hayır.” Godric başını kararlı bir şekilde salladı. “Ağabeyin orayı kapadı. Aslında Leydi Hero’yla evlenmeden hemen önce yanmıştı.”

Megs rahatlayarak başını salladı. “Buna sevindim. Ama o zaman paraya ihtiyacı vardıysa, şimdi nasıl kazanıyor?”

“Bilmiyorum,” dedi Godric nazık bir sesle. “Son yıllarda pek konuştuğumuz söylenemez. Ancak Leydi Hero’nun çeyizinin ihtiyaçlarını fazlasıyla karşıladığından eminim.”

Megs’in aklına birdenbire korkunç bir düşünce geldi. “Peki ya benim çeyizim? O yeterli miydi?”

“Ağabeyin bana bir şey teklif etmedi.”

Megs’in gözleri kocaman açıldı. “Fakat...”

“Önemi yok.” Godric ellerini uzatarak Megs’in itirazını yarıda kesti. “Yeterince param var. Senin çeyizine asla ihtiyacım olmadı, Megs.”

Pekâlâ, en azından bunu duyduğuna sevinebilirdi. Megs kızgınlıkla elma ağacını dürtüp iç geçirdi. “Üzgünüm ama bundan haberim yoktu. Ağabeyimin böyle bir taleple gelmesi seni çok kızdırmış olmalı.”

Kirpiklerinin altından kocasına baktı.

Godric omuzlarını silkti, yüzünde nazık bir ifade vardı. “Sana daha önce de söylediğim gibi ona kızmıştım, evet ama sana asla kızgınlık duymadım. Ne de olsa seninle evlenmek çok da büyük bir zorluk değildi benim için.”

Az da olsa bir övgü, hiç olmamasından daha iyiydi tabii. Ya da en azından Megs tırnağını ağacın gövdesine batırırken kendini buna inandırmaya çalıştı. “Anlamıyorum. Niçin bana içinde bulunduğumuz durumu hiç anlatmadı?”

“Bilmiyorum,” dedi Godric omuzlarını kaldırarak. “Sanırım seni korumak için.” Megs erkeklerin kadınları *korumak* adı altında bilgisiz bırakmaları hakkında hiç iyi düşüncelere sahip değildi. Hiç değilse Godric ona şimdi ağabeyi ve içki imalathanesi hakkındaki gerçeği anlatmıştı.

İçini çekerek ağaçtan uzaklaştı. “Gidip Daniels’a bu akşam tiyatroya giderken giyeceğim yeni elbiselerimin hazır olup olmadığını sorsam iyi olacak.”

Godric’in yanından geçmek isterken, kocası onu elinden tutarak durdurdu.

Parmaklarını saran parmakları serindi ve Megs durup ona bakınca Godric, sanki Megs’in sıcaklığıyla yanmış gibi genç kadının elini aniden bırakıverdi.

Godric dudaklarını yaladı. Megs onu daha iyi tanımasa, kocasının gergin olduğunu düşünebilirdi. “Aslında buraya sana bir şey söylemeye gelmiştim.”

Megs başını merakla yana eğdi. “Evet?”

“Bir karar verdim,” dedi Godric berrak, gri gözlerini genç kadının yüzüne yoğunlaştırarak. “Bu gece evliliğimizi tamamına erdirmek istiyorum.”

İstedikini almıştı: Godric nihayet yatağına gelmeyi kabul ediyordu. Peki, bu düşünce onu neden bu kadar çok heyecanlandırıyordu?

Tiyatronun seyirci bölümünden yükselen kahkaha sesleriyle birlikte Megs sahnede erkek kılığına girmiş olan genç ve güzel aktrise baktı. Aktris yaptığı bir espri üzerine omuzunun üzerinden muzip bir bakış fırlatınca seyirciler yeniden gülmeye başladı. Megs’in yanında oturan Hero da kıkırdamıştı, hatta Griffin’in

yüzünde bile bir sırıtış belirmişti ancak Godric'in yüzünde gülümsemeden eser bile yoktu.

Belki de bu gece yüzünden o da kendisi kadar gergindi.

Dördü birlikte Harte'nin Sarayı sahnesinin üzerindeki locada oturuyorlardı. Locanın içi kırmızı kadife kumaşla kaplıydı ve tırbazan da yaldızlı desenlerle süslenmişti. Gözü, üzerinde şarabın, küçük keklerin, meyve, fındık ve peynirin olduğu küçük masaya ilişince Megs böyle bir locayı kiralamanın oldukça pahalı olması gerektiğini düşündü. Griffin'in üç yıl önce yaşadığı maddi zorluk bugün ortadan kalkmış gibi görünüyordu.

Ama o zamanlar, yani Hero'yla evlenmeden önce de herhangi bir para sıkıntısının izleri yoktu.

Megs sıkıntıyla nefesini verdi. Ağabeyiyle tek başına biraz zaman geçirebilmeyi diliyordu. Bu gece eve döndüklerinde Godric'in kendisiyle yatacağını unutmayı diliyordu.

Bakışlarını önce öne sonra kocasından yana çevirdi. Bu gece üzerinde kahverengi bir takım elbise vardı, kol ağızları ve ceplerinin kenarları altın rengi iplikle işlenmişti. Altında ise bedenini saran gümüşü mavi renkteki yelek, karnının düzlüğünü ortaya çıkarmıştı. Onu daha önce –kıscık bir an için de olsa– üstü çıplak bir halde görmüş ve o görüntü karşısında büyük bir şaşkınlığa uğramıştı. Tamamen çıplak olduğunda nasıl görünüyordu acaba?

Godric Megs'in bakışlarını sezmiş gibiydi. Çenesini belli belirsiz bir şekilde kaldırıp gözlerini genç kadının yüzüne çevirdi. Megs nefesini tuttu. Gözkapaklarının altında o parlak gözlerdeki bakışların yoğunluğu gizliydi. Sanki kendisini tam olarak nasıl yiyeceğine karar veriyormuşçasına bakıyordu. Megs düşünmeden dudaklarını aralayınca Godric bakışlarını genç kadının ağzına indirdi. Düşünceli bir tavırla bakarken burun delikleri hafifçe açılıp kapanıyordu. Gözlerini yeniden kaldırıp Megs'in gözlerine dikince genç kadın nasıl nefes alması gerektiğini tamamen unuttu.

Megs seyircilerin alkış tufanıyla birlikte yerinden sıçradı.

Griffin homurdandı. “İkinci yarı başlamadan gidip birer dondurma almamı ister misiniz?”

Hero kocasının yüzüne bakıp gülümsedi. “Evet, lütfen.”

Griffin Godric’e bakmadan önce başını eğdi, yüz ifadesi ciddi. “Bana katılmak ister misin?”

Godric kaşlarını kaldırsa da hiç itiraz etmeden ayağa kalktı.

Megs Hero’nun heyecanlanarak elini uzattığını gördü. “Biraz ileride ağabeyimi gördüm. Onu selamlamak için bana eşlik etmek ister misin?”

“Evet, tabii.” Hero Megs’in koluna girdikten sonra birlikte tiyatro salonunun diğer tarafına ilerlemeye başladılar. Locaların arkasındaki koridorlar kalabalıktı. İnsanlar arada tanıdıklarını bulma ya da yepyeni elbiselerini gösterme fırsatını kaçırmak istemiyorlardı. “Griffin ve Godric anlaşmanın yolunu bulacaklardır.”

“Senin kadar emin olabilmeyi çok isterdim.”

Hero Megs’in elini telkin edercesine sıktı. “Griffin hem seni hem beni çok seviyor ve Godric’in de sana oldukça düşkün olduğunu görebiliyorum. İkisinin de bu küçük kavgalarına son vermek için geçerli sebepleri var.”

Megs, ipek dantelli, duman yeşili elbisesinin içinde sakince yürürken yengesine kısa bir bakış fırlattı. “Godric bana düşkün mü? Bunu nereden anladın?”

Hero Megs’e eğlenircesine baktı. “Seninle ilgilenme biçiminden, küçük aptal. Geldiğinizde en iyi koltuğa oturmanı istedi. Benim yanıma yani, böylece biraz olsun dedikodu yapabilecektik. Sana kek ve üzümle dolu bir tabak hazırladı –çok fazla sevmediğini bildiği için ceviz koymadı– ve bu gece operaya gelmesi bile... işte böyle. Doğruyu söylemek gerekirse onun bu daveti geri çevireceğini düşünmüştüm. Son yıllarda iyice kabuğuna çekildi çünkü. Sosyetede onu gören pek kimse yok. Hayır, bu gece yaptığı her şeyi, her ne kadar küçük şeyler olsa da, senin için yaptı, sevgili kardeşim.”

Megs gözlerini kırptırdı. Bu doğru muydu? Godric kendisine karşı az da olsa bir şeyler hissediyor olabilir miydi? Ne de olsa birlikte bir çocuk yapmayı kabul etmişti. Bunun düşüncesi bile Megs'in bedeninin alev alev yanmasına yetti ama yine de içinde bir huzursuzluk hissediyordu. Laurelwood'dayken, Londra'ya gelip kocasını baştan çıkararak hayalini gerçekleştirmeyi düşündüğü sırada Godric sadece kartondan bir şekil gibiydi. Onu sadece düzensiz olarak yazdığı kısa mektuplarından tanıyordu. Kartondan bir erkekle yatma fikri ona o zamanlar yeterli gelmişti.

Ama *Godric*'le yatmak tamamen farklı bir meseleydi.

O gerçekti, et ve kemiktendi, her ne kadar tüm dünyadan gizlemek için büyük bir çaba sarf etse de hisleri son derece güçlü olan bir adamdı. Ve Megs eğer Godric'le yatacak olursa hislerinin tehlikeye girebileceğinin farkına yeni yeni varabiliyordu.

Dudaklarını ısırды. Duygusal bir beraberlik hedeflediği bir şey değildi. Roger hayatının aşkıydı ve onun kaybının acısını hâlâ gün be gün hissediyordu. Godric'le yatmadan başka türlü çocuk sahibi olması mümkün değildi ama onun için aynı zamanda bir şeyler hissetmesi... İşte bu Roger'a karşı hissettiği aşka büyük bir ihanet olacaktı.

Roger'a ihanet etmiş olacaktı.

Hero birdenbire elini sıktı. "İşte orada."

Megs gözlerini kırptırdı. "Kim?"

"Hippolyta Royle," diye mırıldandı Hero. "Üzerinde enfes güzellikteki koyu kahverengi pembe desenli elbise olan hanım." Megs Hero'nun gösterdiği yere baktı. Tek başına duran uzun boylu leydi, etrafını yarı kapalı gözlerle süzüyordu. Güzel olduğu söylenemezdi ancak esmer teni ve koyu renk saçlarıyla ve o muhteşem duruşuyla kesinlikle çarpıcı bir kadındı.

"Kim o?" diye sordu Megs yüksek sesle.

Hero hafifçe burnundan soludu. "İki yıl boyunca vahşi kırsallarda saklanmamış olsaydın bilirdin. Bayan Royle oldukça gizemli

bir mirasçısıdır. Birkaç ay öncesinde, Londra'da aniden ortaya çıkıverdi. Bazıları onun İtalya'da, hatta Doğu Hint Adaları'nda büyüdüğünü söylüyor. Çok ilginç biri olmalı diye düşünüyorum ama ne yazık ki henüz tanışamadık."

Bayan Royle'un arkasını dönerek salonda gezinmesini izlediler. "Ve bu akşam da bu şansı yakalayacağımı sanmıyorum," dedi Hero sesinde üzüntüyle. "Bizi tanıştıracılabilecek kimseyi göremiyorum. Ama Maximus'un locası da şurada. Gidelim mi?"

Megs başını sallayarak locanın yolunu tutan Hero'yu izledi. Tam olarak Griffin'in kiraladığı locanın karşısında ve sahnenin de diğer tarafının üzerindeydi.

İçi, en az Griffin'in locası kadar şaşıaalıydı, hatta belki de daha gösterişliydi. Tek başlarına oturan iki hanımdan yaşça büyük olanı onların içeri girmesiyle elini uzattı.

"Hero, seni gördüğüme sevindim, canım," dedi ebeveynlerinin ölümünden sonra Hero ve küçük kız kardeşi Phoebe'yi büyüttmüş olan Bayan Bathilda Picklewood. Yumuşak, gri saçı bukleler halinde alnına dökülmüş olan hanımın kucağında yaşlıca Spanyel cinsi bir köpek vardı.

Hero zarif bir biçimde öne eğilerek Bayan Picklewood'un yanağına bir öpücük kondurdu. "Nasılsın, Kuzen Bathilda?"

"Oldukça iyiyim," diye karşılık verdi Bayan Picklewood, "ama William'ı son görüşümün üzerinden çok uzun zaman geçtiğini de söylemeliyim."

Kucağındaki köpek sanki sahibesinin sözlerini vurgulamak ıstercesine havladı. Hero gülümsedi. "Bu hatamı en kısa zamanda telafi edeceğime söz veriyorum. Yarın öğleden sonra yanınıza geleceğiz."

"Harika!"

"Yanımdaki kim, Hero?" diye sordu diğer hanım. Megs yüreğinin sızladığını hissetti çünkü konuşan Leydi Phoebe Batten'di.

Megs locanın içinde yanan loş mum ışığının işe yaramasını ümit ederek bir adım daha yaklaştı. “Benim, Phoebe. Megs.”

“Elbette,” dedi Phoebe şaşkınlıkla karışık bir telaşla. Gözlerini Megs’in yüzüne dikmiş olsa da Megs üzülerek genç kızın kendisini hâlâ göremediğini anladı. “Gösteriyi beğendin mi?”

“Ah, evet,” dedi Megs, oyuna neredeyse hiç dikkat etmemiş olmamasına rağmen. “Uzun zamandır hiç oyun izlememiştim o yüzden oldukça büyük bir keyif aldığımı söyleyebilirim.”

“Robin Goodfellow çok zeki biri,” dedi Bayan Picklewood ve Megs de adı geçen sahnedeki erkek kılığına girmiş olan aktris olduğunu hatırlamadan önce biraz bocaladı. “Oynadığı her oyundan zevk aldığımı söylemeliyim.”

“Harte, Bayan Goodfellow’u Kraliyet Operası’ndan ayartmakla çok iyi yaptı,” dedi arkalarından gelen derin bir ses.

Megs ve Hero dönerek locanın girişinde, iki elinde de dondurma tutarak duran Wakefield Dükü Maximus Batten’i gördüler.

Adamın kaşı havalandı. “Bize katılacağınızı bilseydim, Hero, daha fazla dondurma alırdım.”

“Griffin ve Bay St. John bizim için dondurma almaya çıktılar zaten,” dedi Hero. “Leydi Margaret’i hatırladın mı?”

“Elbette.” Dük ellerinde dondurma olduğu halde son derece zarif bir şekilde eğilerek Megs’i selamladı.

“Ekselansları,” diyerek karşılık veren Megs bir reverans yaptı. Wakefield Dükünü yıllardır tanıyor olmasına rağmen –ağabeyi Thomas ile siyasi işbirliği içindeydiler– hakkında çok fazla şey bilmiyordu. Gözüne her zaman biraz ürkütücü bir beyefendi olarak görünmüştü.

“Harte’nin Sarayı’ndaki Harte’yi tanıyor musun?” diye sordu Hero ağabeyine meraklı bir tavırla. Dondurmalardan birini alıp Phoebe’nin eline tutuşturdu.

“Şahsen tanımıyorum, hayır.” Ekselansları diğer dondurmayı da Bayan Picklewood’a uzattı. “Aslına bakarsan Harte’nin

sadece bir kişi olduğundan da emin değilim –eğlence parkının arkasındakiler iş adamlarından oluşan bir sendika bile olabilir– ama neticede Bayan Goodfellow’un bir önceki tiyatrosundan çok büyük bir meblağ karşılığında buraya transfer edildiğı bilinen bir gerçek. Harte’nin Sarayı’nı işleten her kimse, bunun çok akıllıca bir hamle olduğunu söylemem lazım. Eğlence parkının tanınmış bir aktrise ihtiyacı vardı.”

“Ve Bayan Goodfellow da Londra’nın en tanınmış erkek kılığına giren aktrisidir,” dedi o sırada locaya giren Vikont d’Arque. “Ekselansları.” Eğilerek selam verdi. “Hanımlar.”

“D’Arque.” Dük yeni gelen adama kayıtsız bir bakış fırlattı.

Vikont, beğeni dolu bakışlarını Megs’e yöneltmeden önce diğer hanımların üzerinde gezdirdi. Hızlı bir hareketle Megs’in yanına gelip elini avucunun içine aldı. “Leydi Margaret, bu akşam büyüleyici görünüyorsunuz.”

Megs, parmakları üzerine eğilen Vikonta büyüyen gözlerle baktı. Vikont’un tam arkasında ise Griffin ve... Godric duruyordu.

“Ara neredeyse bitmek üzere,” diye mırıldandı Artemis Greaves. “Locamıza dönsek iyi olacak.”

“Öff,” dedi Leydi Penelope, başını geriye atmasıyla koyu renk saçının içindeki taşlı tokalar parıldadı. “Bu kadar endişelenmene gerek yok. Daha Wakefield Dükü’nü selamlayamadım.”

Artemis sessizce iç geçirerek locaların arkasındaki koridorda ilerledikleri sırada kucagında Bon Bon vardı. Yumuşak tüylü, beyaz köpek tekrar uyumadan önce esnedi. Artemis –birçok kez olduğu gibi bugün de– Penelope’nin biraz olsun mantıklı olmasını diledi. Küçük köpek, her ne kadar tatlı ve uslu olsa da her yere götürülmeyecek kadar yaşlanmıştı. Köpeğı arabanın koltuğundan kaldırdığı sırada hayvancık ciyaklamıştı ve Artemis arka bacaklarında romatizması olduğundan şüpheleniyordu.

“Herkesin onu neden bu kadar çekici bulduğunu anlayamıyorum,” diyen Penelope Artemis’in dikkatini çekmişti.

“Kimi?”

“Onu.” Penelope eliyle ö anda localardan birine girmekte olan uzun boylu bir hanımı işaret etti. “Şu Hippolyta Royle denen kadını. Duyduğum en saçma isim bu. Afrika’daki vahşiler kadar kara tenli ve neredeyse bir erkek kadar uzun boylu, üstüne üstlük *unvanı* bile yok.”

“Aynı zamanda da inanılmaz zengin olduğu konuşuluyor,” diye mırıldandı Artemis hiç düşünmeden.

Penelope gözlerini kısarak baktı ona.

Ah, Tanrım.

“İngiltere’nin en zengin vârisi benim,” diye tısladı Penelope. “Bunu herkes biliyor.”

“Elbette,” diye mırıldandı Artemis yatıştırırcasına ve kucağında uyuyan Bon Bon’u okşamaya devam etti.

Penelope son bir derin nefes aldıktan sonra sesini yumuşatarak konuşmaya devam etti. “İşte geldik.”

Artemis başını kaldırıncı Dükün locasının önüne gelmiş olduklarını gördü.

Penelope içeriye daldı ya da en azından bunu yapmaya niyet etti. Loca oldukça kalabalıktı. Artemis kuzeninin arkasından içeriye girip etrafına bakındı. Leydi Hero, Leydi Margaret ve Leydi Phoebe’nin yanı sıra Bayan Picklewood, Dük, Lord Griffin ve D’Arque Vikontu ile bakışma yarışında olduğu belli olan Bay St. John, hepsi bir aradaydılar.

Hiç değilse sıkıcı bir akşam olmayacaktı.

Penelope belli ki aşırıya kaçarak bir şey söyleyince erkeklerin dikkatini üzerine çekti. Artemis Leydi Phoebe’nin olduğu yere geçerek yanına oturdu.

Phoebe yüzünü çevirerek hafifçe nefesini içine çekti. “Artemis?”

“Evet.” Artemis gurur duyuyordu. Leydi Phoebe’nin bazı zamanlarda insanları kokularından tanıdığını anladıktan sonra limon ve defneyaprağı karışımı parfümünde karar kılmıştı. Işığın bu akşam tiyatrodaki gibi fazlasıyla loş olduğu durumlarda genç kadının neredeyse hiçbir şey göremediğinden şüphe ediyordu. “Bon Bon’u getirdim, gerçi o kendini biraz yorgun hissediyor. Sanırım romatizması var.”

“Ah, zavallı yavrucak.” Phoebe parmaklarını küçük köpeğin tüylerinin arasında gezdirdi. “Beylere ne oldu böyle? Lord d’Arque’in gelmesiyle gerilmiş gibi bir halleri var.”

Artemis başını genç kıza doğru eğdi. “Lord d’Arque Leydi Margaret ile flört edince kocası, yani Bay St. John bundan rahatsız oldu. Kershaw balosunda aralarında neredeyse bir olay çıkacaktı.”

“Gerçekten mi?” Kaşlarını kaldıran Phoebe’nin ela rengi gözleri yumuşak, yuvarlak yüzünde parlıyordu. Hero’nun kız kardeşi olabilirdi ama bu genç kadın tamamen farklı biriydi. Hero uzun boylu ve dal gibi inceyken, Phoebe kısa boylu ve tıknazdı. “Bunu duyduğuma Leydi Margaret adına üzıldüm ancak... bunu görebilmeyi çok isterdim doğrusu.” Dudakları üzüntüyle büzülmüştü. Ailesinin kendisine büyük bir özenle eşlik ettiği bazı durumların dışında, Leydi Phoebe’nin sosyete etkinliklerine katılması, sık rastlanan bir olay değildi. “Bu yüzden hakkımda kötü düşünmenizi istemem.”

“Ah, hayır canım,” dedi Artemis genç kızın dizine dokunarak. “Balolarda korkunç davranışlar sergileyen beyefendiler olmasa, şimdiye kadar sıkıntıdan çoktan ölmüştüm.”

Phoebe küçük bir kahkaha attı. “Şimdi ne yapıyorlar?”

“Pek fazla bir şey yaptıkları söylenemez. Leydi Penelope sohbeti ele aldı,” dedi Artemis iç geçirerek. “Korkarım gözünü ağabeyinize dikmiş durumda.”

Phoebe başını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet, gerçi pek fazla şanslı olduğunu sanmıyorum ama?”

Phoebe omuzlarını silkti. “Şansı bütün diğer hanımlarla eşittir, sanırım. Ağabeyim er ya da geç evlenmek zorunda ve Leydi Penelope de son derece varlıklı bir mirasçı. Ağabeyim bunun büyük bir avantaj olduğunu düşünebilir.”

“Gerçekten mi?” Artemis kaşlarını çatarak Dük’ün başını sol eline dayamış bir halde Penelope’nin laf kalabalığını dinleyişini izledi. Yerinde kıpırdandığı sırada, altın mühür yüzüğünün kırmızı taşı parladı. Yüz ifadesi sıkılmanın eşiğinde gibiydi. “Ondan çok etkilenmişe benzemiyor.”

“Maximus’un etkilendiği tek şey politika ve içkiye karşı yürüttüğü savaştır,” dedi Phoebe, yaşına göre büyük bir olgunlukla. “Kalbinde bir kadına yer kaldığını sanmıyorum.”

Artemis ürperdi. “Umarım, Leydi Penelope nasıl birini kapana kısırmaya çalıştığını biliyordur.”

Phoebe başını hafifçe Artemis’e çevirdi. Gözlerinde hüznü bir bakış vardı. “Umurunda olur muydu? Onun istediği ağabeyimin unvanı, altında yatan erkek değil.”

“Sanırım haklısınız,” dedi Artemis yavaşça. Bu durumun farkına varması üzücü olmuştu.

Leydi Penelope baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle öne eğilerek Dük’ün koluna hafifçe dokundu ve sonra da locanın kapısına döndü.

Artemis Penelope’nin yakışıklı bir erkeğe her zamanki veda etme şeklini tanıdı ve Bon Bon’u kucaklayarak ayağa kalktı. “Korkarım artık gitmemiz gerekiyor fakat sizinle sohbet etmek çok keyifliydi, Phoebe.”

Diğer kadın hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. “Oyunun geri kalanında iyi eğlenceler dilerim.”

Artemis locanın kapısına yönelerek Penelope’ye yetişmeye çalıştı.

“Dük’ün nasıl da ağzımın içine baktığını gördün mü?” diye sordu Penelope yanına gelen Artemis’e.

“Ah, evet,” diye karşılık verdi Artemis gerçeğin tam olarak öyle olmadığını bildiği halde.

“Bence çok iyi geçti,” dedi Penelope sesinde tatminkâr bir ifadeyle.

“Çok sevindim.” Penelope, keyfi yerine geldiğine göre bir iyiliği de çok görmeyebilirdi. Dikkatle boğazını temizledi. “Gelecek cuma gününün sabahında izin alabilir miyim acaba diye düşündüm.”

Penelope’nin kaşları birden çatıldı. “Ne sebeple?”

Artemis yutkundu. “O gün ziyaret günü.”

“Sana daha önce de onu unutman gerektiğini söylemiştim,” diye karşılık verdi Penelope azarlarcasına.

Artemis sessizliğini korudu çünkü aklına amacına yardımcı olacak bir şey gelmiyordu, geçmişte de denediğinden artık iyice biliyordu.

Kuzeni derin bir iç geçirdi. “Pekâlâ.”

“Teşekkür ederim...”

Ama Penelope’nin düşünceleri çoktan kendi meselelerine kaymıştı bile. “Ekselanslarının dekolteme en az bir kere baktığından eminim. En azından bu, Bayan Royle’un rekabet edebileceği bir şey değil. Göğsü bir erkek çocuğunki kadar düz.”

Artemis’in kaşları çatıldı. “Bayan Royle’un rekabet halinde olduğunun farkında değildim.”

“Bu kadar saf olma, kuzen,” dedi Penelope localarına döndükleri sırada. “Kazanma şansını gören her kadın Wakefield Dükünün dikkatini çekmek için uğraşır. Neyse ki bu oldukça küçük bir grup.”

Penelope, perdenin yeniden açıldığı sırada kırmızı kadife koltuğuna yerleşince Artemis de yanındaki koltuğa oturdu. Oyunun ilk bölümü oldukça eğlenceli geçmişti, aynı zamanda da biraz müstehcendi ve Artemis Bayan Goodfellow’un erkek aktörlerle nükte yarışına girdiğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Yanında oturan Penelope yerinde kıpırdanarak önce yere sonra da koltukların arasındaki masaya baktı. “Kahretsin.”

“Ne oldu?” diye fısıldadı Artemis. Orkestra canlı bir parça çalmaya başlamıştı.

“Yelpazemi bulamıyorum.” Başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı. “Dükün locasında bırakmış olmalıyım. Bu çok kötü oldu çünkü eğer oyun başlamamış olsaydı gidip dükle biraz daha zaman geçirebilirdim.” Omuzlarını silkti. “Ama bu durumda senin gidip alman gerekecek.”

“Elbette,” dedi Artemis sessizce iç çekerek.

Locadan çıkmadan önce Bon Bon’u koltuğuna bıraktı. Artemis bomboş koridorda eteklerini kaldırarak hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Dükün locasının önüne gelince durup nefesini düzenleyip saçını düzelttiği sırada locanın aralık bırakılmış kapısının ardındaki sesleri duydu.

“... Leydi Penelope’nin olmalı. Artemis’e ait olamayacak kadar pahalı bir şey,” diyordu Bayan Picklewood.

“Kime?” diye sordu o sırada Dük sıkılmış bir edayla.

“Artemis Greaves,” diye karşılık verdi Bayan Picklewood. “Haydi ama Maximus, Leydi Penelope’ye eşlik eden biri olduğunu fark etmemiş olamazsın.”

Artemis kapıyı açmak üzere elini kaldırdı.

“Nereye gitse peşine takılan o küçük, görünmez kadından mı bahsediyorsun?”

Dük’ün derin, erkeksi sesi Artemis’in göğsünü delegecek gibi oldu. Kapının üzerindeki parmaklarının titrediğini belli belirsiz bir şekilde fark etmişti. Sessizce yumruğunu sıkıp indirdi.

“Maximus!” Bayan Picklewood dehşete uğramış gibiydi.

“Son derece yerinde bir tarif olduğunu kabul etmelisin,” dedi Dük sabırsızca. “Üstelik kendini kamufle edebilmek için elinden geleni yapan bir kadının adını hatırlayamadığım için beni ayıplayamazsın.”

“Artemis benim arkadaşım,” dedi Phoebe. Bu kadar genç biri için sesi oldukça sert çıkmıştı.

Artemis derin bir nefes alarak sessizce, yavaşça kapıdan uzaklaştı. Birdenbire gözlerinin önünde kapının kendiliğinden açılıp içeridekilerin onu orada öylece durup dinlerken görmesi gibi korkunç bir görüntü belirmişti.

Hızla dönüp geldiği yöne doğru koştu. Phoebe’nin nazik sözleri Dük’ün özensiz ve yaralayıcı konuşmasını bertaraf etmeliydi aslında. Kendisini tanımadığı gibi, bunun için herhangi bir çaba da sarf etmiyordu. Onun gibi bir adamın düşüncelerinin kendisi gibi bir kadın için herhangi bir önem teşkil etmemeliydi aslında.

Ancak bunu kendi kendine kaç kez tekrar ederse etsin, adamın sözleri kanayan göğsüne bir ok gibi saplanmıştı.

Artemis öfkeden titrediğini hissetti.

Zekâsıyla gurur duyan biri olarak Godric’in, Megs’in d’Arque ile gerçekte neden konuşmak istediğini anlaması fazlasıyla uzun sürmüştü. Bunu Dük’ün locasında durdukları sırada ve Megs’in Godric’in kendisine bakmadığını düşündüğü bir anda d’Arque’a doğru eğilerek sorduğu soruyu duyuncaya kadar anlamamıştı. “Roger Fraser-Burnsby’yi çok özleyor olmalısınız,” diye fısıldadığında Godric’in beyinde bir şimşek çakmıştı.

D’Arque Fraser-Burnsby’nin en iyi dostuydu. Aslında Fraser-Burnsby’nin öldürüldüğü haberi de ilk olarak Vikont’un balosunda duyulmuştu. Megs bu adamı sevgilisi olarak değil, bilgi alabileceği biri olarak görüyordu.

Bu gerçeği gördüğü anda da kıskançlık duygusu yatışmış ve kendisini yeniden düşünmeye sevk etmişti. D’Arque sadece Fraser-Burnsby’nin dostu değil aynı zamanda da Winter Makepeace’in adını söylediği kişiler arasındaydı.

Çocuk hırsızlarının arkasında olabilecek adamlardan biri.

Wakefield'in locasından ayrıldıkları sırada Godric Megs'in yüzündeki endişeyi ve Reading'in şüpheli bakışlarını görmezden gelerek d'Arque'a dönmüş ve adamı kendi localarına davet etmişti.

Vikont'un, daveti kabul etmeden önce yüzünde beliren fakat yine de maskeleyi başardığı o şaşkınlığı görmek, Godric'in çok hoşuna gitmişti. Şimdiyse dünyada en az sevdiği bu iki adam arasında oturmak zorundaydı.

Oyunun yeniden başlamasıyla Megs ve Leydi Hero erkeklerin önündeki koltuklara yerleşmişlerdi. Sahnede olan biteni mest olmuş yüzlerle izliyorlardı.

D'Arque biraz zaman geçmesini bekledikten sonra Godric'e dönüp bir şeyler mırıldanmaya başladı. "Nezakatiniz beni hayrete düşürdü, St. John. Yoksa az sonra kaburgalarım bir hançer mi oynayacaksınız?"

Godric başını hafifçe diğer adama doğru çevirse de yüzü ifadesizdi. Megs'in bu züppeden birtakım bilgiler almak dışında başka bir şey istemediğini anlamış olsa da bu durum Vikont'un karısıyla flört etmiş olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaya yeterli değildi. "Hançerlenmeyi hak ettiğinizi düşünüyor musunuz?"

Diğer tarafında oturan Griffin derin bir iç geçirerek dışlerinin arasından bir şeyler söyledi. "Hak ettiğine ne şüphe, St. John? Ancak locanın birdenbire kanla dolması hanımları rahatsız edebilir, öyle değil mi?"

Sahnedeki aktörlerin eğlenceli halleri seyirciler arasında gülüşmelere neden oldu.

Godric boğazını temizledi. "Aslına bakarsanız, ben karıma Fraser-Burnsby hakkında ne söylediğinizi öğrenmek istiyorum."

D'Arque gerilmişti. "Ona gerçeği söyledim: Roger benim çok iyi bir dostumdu."

Godric başını eğdi. "Ölümü hakkında bildiğiniz başka bir şey var mı?"

Vikont'un gözleri kısıldı. O, günlerini ve de gecelerini kadınların peşinden koşarak geçirir gibi görünen, adı çıkmış bir çapkın olsa da Godric onun aptal olmadığını biliyordu. D'Arque önce duraksadı –Fraser-Burnsby'nin ölümü hakkında niçin soru sormuştu ki zaten?– sonra da omuzlarını silkti. “Dünya âlem arkadaşımı öldürenin St. Giles Hayaleti olduğunu biliyor zaten.”

Godric Griffin'in bakışlarını hissetti. “Ama o öldürmedi.”

“Ve siz bunu nereden biliyorsunuz?” Vikont'un sözleri alaycıydı ama yüz ifadesinden konuya merak sardığı anlaşılıyordu.

“Biliyorum işte,” dedi Godric alçak bir sesle. “Birisi Roger Fraser-Burnsby'yi öldürdü ve suçu en elverişli sanığın üzerine yıktı: O da St. Giles Hayaleti.”

“Öyle olmuş olsa bile,” diye fısıldadı d'Arque, “bunun karınızla ne ilgisi olduğunu sorabilir miyim?”

Reading sanki araya girmek istermiş gibi derin bir nefes aldı ama Godric ondan hızlı davrandı. “Kendisi Fraser-Burnsby'yi severdi ve korkarım ki bu yüzden de kendine onun katilini bulmayı görev edindi.”

“Ne?” Reading'in yüksek sesle sorduğu sorusu üzerine hanımların ikisi de arkalarına dönüp onlara meraklı gözlerle baktılar. Neyse ki o anda sahnede meydana gelen bir olayla bütün seyirciler nefeslerini tuttular.

Godric, hanımların dikkatlerini yeniden oyuna verdiklerinden emin olana kadar bekledi ve Reading'e bir bakış fırlattı. “Emi-nim kız kardeşinize Londra'ya dönüş sebebini sormuş olsaydınız, kendiniz de bunu öğrenebilirdiniz.”

Reading'in yüzü bir an için kızardı. “Megs'le olan ilişkim sizi zerre kadar ilgilendirmez.”

“Yanlış,” diye çıktı Godric. “Evlilik anlaşmasını imzaladığınız gün bu durumu zaten yeterince açıklığa kavuşturmuş oldunuz.”

“Bu tartışma her ne kadar ilgi çekici olsa da beyler,” diyerek araya girdi d’Arque, “ben daha çok arkadaşımın ölümüyle ilgileniyorum. Eğer onu Hayalet öldürmediyse, kim öldürdü?”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Godric. Vikont arkasına yaslanarak çenesini sıvazladı. Sahneden yükselen açık saçık şarkı sözleri sessizliği bölüyordu.

D’Arque sonunda başını çevirip Godric’e baktı. “Eğer iddianız doğruysa –ki şu an için henüz buna tam anlamıyla inanmaya hazır olmadığımı da belirtmeliyim– Roger’ın ölümü basit bir hırsızlık ya da tesadüften ibaret değil demektir. Anladığım kadarıyla birisi onu öldürüp suçu örtbas etmeye kalkıştı.”

Godric başını eğdi.

“Ama bu mümkün değil,” diye devam etti d’Arque alçak sesle, kendi kendine konuşur gibi. “Roger’ın hiç düşmanı yoktu. Herkes onu severdi –çocukluk yıllarımızdan beri bu hiç değişmedi. En kaba saba zorbaya bir kez gülümsemesi bile onunla dost olmasına yeterdi. Açıkçası, onu öldürmek isteyebilecek hiç kimseyi düşünemiyorum bile.”

“Olayı gören şahitler yok muymuş?” diye sordu Reading.

D’Arque bakışlarını ona yöneltti. “Bir arabacı vardı. Evimde verdiğim balo davetine gelip de olanları anlatan kişi.”

“Onu sorguladınız mı?” diye sordu Godric.

“Sadece üstünkörü bilgiler aldım.” Vikont duraksadı. “Adamın adı Harris’ti. Roger’ın ölümünden sonraki haftalarda ortadan kaybolmuştu. Birkaç gün sonra gelen notta eşyalarının St. Giles’taki Tek Boynuzlu Keçi pansiyonuna gönderilmesi istenmişti.”

“Bu arabacı katilin St. Giles Hayaleti olduğunu söyleyen kişi miydi?” diye sordu Reading.

D’Arque başını evet anlamında salladı.

“Belki de rüşvet almıştır,” diye mırıldandı Reading.

Godric öne eğildi. “Uzun bir süredir mi Fraser-Burnsby için çalışıyordu?”

“Hayır.” D’Arque başını yavaşça sallarken çenesinde bir kas seğiriyordu. “Roger onu daha bir ay önce işe almıştı.”

Adamların üçü de sessizliğe bürünmüşlerdi, az önce ortaya çıkan gerçeği hazmetmeye çalışıyorlardı.

“Lanet olsun!” diye tısladı d’Arque yavaşça. “Roger’ın katilini bulmak için aylarımı verdim ama bunu yapan kişinin St. Giles Hayaleti olmayabileceğini hiç göz önünde bulundurmادم.”

Vikont’un bu itirafı oldukça samimi görünüyordu. Ama Godric bir yandan daha önce sakat kalan bacakları için gerçek gözyaşları döküp bir saniye sonra da bir çantayı çalıp koşarak uzaklaşan dilencileri hatırladı.

“Seymour denen arkadaşınız hakkında ne söyleyebilirsiniz?” diye sordu Godric vikonta.

“O da St. Giles’ta öldürülmemiş miydi?”

Reading bir şey söylemek üzere ağzını açtı ancak sonra vazgeçti.

D’Arque’ın gözleri kısıldı. “Bunun Roger’ın ölümüyle ne gibi bir ilgisi var?”

Godric omuz silkti, ne de olsa Seymour’un ölümü hakkında bildiklerini açıklaması mümkün değildi. Vikont iç geçirerek arkasına yaslandı ve sahneyi izlemeye koyuldu ancak Godric onun olup biteni gerçekte görmediğinden emindi. “Hepimiz iyi arkadaştık; Kershaw, Seymour, Roger ve ben. Kershaw ve Seymour bana St. Giles’ta Hayalet’i aramama yardım ettiler, ta ki Seymour münasebetsiz bir durumda öldürülene dek.”

Gözkapaklarının titrediğini gören Godric bunu kafasının bir köşesine not etti. Winter Makepeace’ten öğrendiğine göre d’Arque Seymour’un çocuk hırsızlarıyla ilişkisini öğrenmiş ve Seymour’un dul kalan eşinin iyiliği için Seymour’un ölüm şeklini gizlemeye yardım etmişti.

Makepeace d’Arque’ın yasadışı işletilen atölyelerle ve çocuk hırsızlarıyla bir ilgisi olmadığını düşünüyordu. Godric yine de temkinli olmaya karar verdi. Ne de olsa, d’Arque atölyenin diğer

ortağıysa bir süreliğine gizlenip Makepeace'i çocuk hırsızları meselesini kökten çözdüğüne inandırması, kendisine büyük bir yarar sağlayacaktı.

Ve ortalık durulunca da bütün işleyişleri yeniden başlatabilecekti.

"Tuhaf," dedi Godric sakince, "dört arkadaştan ikisinin St. Giles'ta öldürülmesi pek tuhaf gerçektir."

D'Arque düşünür gibi kaşlarını çatı. "Bu konuyu daha önce düşünmediğimi sanmayın ama olan biten bu ne yazık ki. Cinayetler arasında herhangi bir bağlantı bulunamadı." Dönüp Godric'in gözlerine baktı. "Hem de hiç."

Seyirciler büyük bir gürültüyle ayaklanarak sahnedekileri alkışlamaya başladılar. Godric'in gözleri Leydi Hero'yla baş başa vermiş, fısıldayan karısına kaydı. Belli ki oyun bitmişti.

Vikont, Godric'in kolunu yakaladı.

Godric bakışlarını kolunu tutan ele indirdi.

D'Arque elini çekti, yüzünde utanca benzer bir ifade belirmişti. "Bu konuşmaya kaldığımız yerden devam etmek isterim."

"Merak etmeyin." Godric ayağa kalkarak Megs'in dönüp kendisine ışıldayan, capcanlı, muhteşem gözleriyle baktığını gördü. Kendinde olmayan ne kadar özellik varsa hepsi onda mevcuttu. Ve her biri de korunmaya değerdi. "Devam edeceğiz."

Onuncu Bölüm

“Sıkı tutun,” diye homurdandı Hellequin büyük, siyah atını nehrin uzak kıyısına doğru sürerken.

“Demek ki iyiliğimi düşünüyorsunuz?” dedi Faith Hellequin’in kulağına eğilerek.

Hellequin hafifçe yan dönüp genç kızın yüzüne alaycı bir bakış fırlattı.

*“Hüzünler nehrine düşmen senin için iyi olmaz.”
“Neden?”*

Hellequin geniş omuzlarını silkti. “Sular intihar ettiğini düşünebilir ve bu durumda sen de sonsuza kadar boğulmaya mahkûm olursun.”

Büyük, siyah at mürekkep siyahı suların içinden çıkınca silkelendiği anda Faith de Çaresizlik’i nehrin içine itti...

Hellequin’in Efsanesi’nden

Megs’in titreyen parmakları şalının bağlarını yokladı. Odasında yalnızdı, yani yatağının altında uyumakta olan Ekselansları ve üç yavrusu dışında yalnızdı. Harte’nin Sarayı’ndan Godric’le birlikte neredeyse hiç konuşmadan eve dönmüşlerdi. Eğer aksini bilmeseydi, kocasının da en az kendisi kadar az sonra yaşayacakları gecikmiş gerdek gecesinden ötürü dehşete kapılmış olduğunu düşünebilirdi.

Ama bu durum çok saçma değil miydi? O bir erkekti. Kendisini daha önce ölmüş karısının anısını lekelemek istemediği için

reddetmiş olsa bile, evliliği gerçekleştirme düşüncesine erkekliğin doğası gereği bir kadından daha rahat biçimde yaklaşıyor olmalıydı. Yoksa neden bu konu hakkındaki fikrini böylesine ani bir biçimde değiştirmiş olsundu ki?

Megs dudağını ısırды, kendi kendini kandırıyor olmaktan korkuyordu. Londra'ya geldiğinden beri Godric'in herhangi bir konuda daha rahat davrandığına şahit olmamıştı. Bunun bir sebebi, Megs'in istediği şeyi kabul ettiğine göre, önceden tasarlanmış bir planı olmalıydı. Lanet olsun! Öğleden sonra bahçede heyecandan mantığını susturmak yerine Godric'e daha çok soru sorması ve durumu iyice araştırması gerekirdi. Kocasının sebepleri ne olursa olsun Megs'in bunları anlaması, Godric'i anlaması çok önemliydi. Bu geceden sonra artık ona sadece ismini veren erkek değil, gerçek anlamda kocası olacaktı. En azından nedenlerini anlama nezaketini göstermesi gerektiğini düşündü. Ama buna rağmen suçluluk duygusuna kapılmak niyetinde değildi. Godric kocasıydı ve bu da bir evliliğin kanuni *ve doğal* bir sonucuydu.

Godric ilk başta bu evliliğe zorlanmış olsa bile bu böyleydi.

Derin bir nefes alarak makyaj masasının üzerindeki pembe porselen saate baktı. Gece yarısını çoktan geçmişti ve eve geleli bir saat oluyordu. Yoksa yanına gelmeyi unutmuş muydu?

Ya da uyuya mı kalmıştı?

Megs parmak ucunda odasını Godric'in odasıyla birleştiren kapıya doğru yürüdü. Eğer uyuyakaldıysa da onu uyandıracaktı elbette.

Kapının aniden açılmasıyla Megs olduğu yerde donarak gözlerini kırptırdı.

Godric de bir an için en az onun kadar şaşırmış göründü. Gece gömleğinin üzerinde sabahlığı ve ayağında da o korkunç işlemeli terlikleri vardı.

Megs o anda gülmek için kendini zor tuttu.

Godric arkasından kapıyı kapadı. “Düşündüm ki...” Duraksadı ve konuşmasını sürdürmeden önce kaşlarını çatı. “Söylemeye çalıştığım... şey yapmadan önce... seninle konuşmak istediğim bir şey var.” Sessizce, sanki uzaktan gelen bir gök gürültüsüne benzer bir sesle boğazını temizledi. “Gel.”

Zarif parmaklarını Megs’e doğru uzattı. Genç kadın yutkundu. Yoksa fikrini mi değiştirmişti?

“Megs.” Godric’in gözleri berrak ve sakindi ve tüm dikkati genç kadının yüzündeydi.

Megs adamın sıcak ve arzulu dudaklarının göğüs ucunun üzerinde bıraktığı hissi hatırladı. Yüzü yanarak elini adamın avucuna bıraktı.

Godric onu yavaşça çekerek kapının yanında duran koltuğa oturmasını istedi. Megs oturarak ellerini kucığında birleştirdi ve kocasına baktı.

“Eğer bunu yaparsam...”

Megs’in kaşları çatıldı, eteklerini kavrayan parmakları gerildi.

“Daha doğrusu bunu *yaptığımızda*,” diyerek kendini düzeltti Godric, “senden bana bir söz vermeni istiyorum.”

“Ne istersen,” dedi Megs hiç düşünmeden.

Godric’in yüzü vakur ve ciddiydi ve Megs bir an için gölgesi yanağına düşen uzun kirpiklere öylesine dalmıştı ki ilk sözlerini duyamadı. “Hamile kaldığın anda, Londra’dan ayrılmanı ve Laurelwood’a dönüp orada yaşamayı istiyorum.”

Megs’in ağzı açık kalmıştı ama gerçek şuydu ki onu bir çeşit *damızlık* olarak kullanmak üzere olduğu halde, adamın az önce söyledikleri çok ama çok *yaralayıcıydı*. “Gitmemi mi istiyorsun?”

“Senin emniyette olmanı istiyorum.”

“Laurelwood’da daha emniyette olacağımı düşündüren nedir?” Bu soruyu sorar sormaz gözlerini kıstı çünkü Megs olup biteni bir anda kavrayıvermişti. “Roger’ın katilini bulmamı istemiyorsun.”

Godric’in çenesi seğiriyordu. “Hayır.”

Megs doğruldu, gözleri alev alevdi. “Beni durduramazsın.”

Adamın dudakları gerildi. “Bu doğru. Ama şartlarımı kabul etmezsen yatağından uzak durabilirim.”

Bir bebek ya da Roger’ın intikamı... Megs bu seçimi yapmak istemiyordu. İkisini de istiyordu, ikisine de ihtiyacı vardı.

Megs aniden ayağa kalkarak yanan gözlerle etrafına bakındı ve Godric’in kendisini anlamasını sağlamak için bir şeyler bulmaya çalıştı. O mantıklı bir erkekti ama son derece derin hislere sahip olduğunu da biliyordu. İlk karısına duyduğu aşk bunun kanıtıydı. Yeniden kocasına baktı. “Söz konusu olan senin Clara’n olsaydı, katilini aramaktan vazgeçer miydin?”

Godric’in ağzı dümdüz bir çizgi halini almıştı. “Elbette hayır ama ben bir erkeğim ve...”

“Ve ben de bir kadıyım.” Megs duygularını anlatmak istercesine kollarını iki yana açtı. “Cinsiyetimden dolayı benim aşkıma kendininkinden daha az değer biçme, lütfen. Ben Roger’ı tüm kalbimle sevdim. Öldüğünde onunla birlikte öleceğimi sandım. Katilini bulmaya hakkım var. İntikamının alındığından emin olmak için. Bu görevi tamamlamadan durmayacağım. Lütfen beni bundan vazgeçirmeye çalışma çünkü bu konuda hoşgörülü olmayacağım.”

Godric genç kadının yüzüne uzun süren bir sessizlikle bakınca Megs onun odadan çıkıp gitmesinden korktu. Godric sonunda derin bir nefes aldı. “Pekâlâ. Londra’da bulunduğun ve biz de bebek yapmaya çalıştığımız sürece Fraser-Burnsby’nin katilini aramaya devam edebilirsin.”

Megs ona şüpheli gözlerle baktı. “Ama?”

“Ama hamile kaldığını, karnında *benim* çocuğumu taşıdığını öğrendiğin anda buradan gideceksin, katilini bulmuş olsan da olmasan da.”

Megs dudağını ısırdı, düşünüyordu. İsteddiği her şeyi elde edememişti ama kendisine sunulan bu imkânı elinin tersiyle itemeyeceğinin de farkındaydı. Nihayetinde, bu bir uzlaşmaydı.

Bu durumda Roger'ın katilini bulmak için daha çok çalışması gerekecekti.

Megs çenesini kaldırarak elini uzattı. “Anlaştık.”

Godric, genç kadının elini ciddiyetle sıkarken dudağının bir kenarı yukarıya kıvrılmıştı. “En azından arayışına yardım etmeme izin verir misin? Mesela senin yerine St. Giles’a ben gidebilirim.”

Megs derin bir nefes aldı, kendini birdenbire çok güçsüz hissetmişti. “Elbette.”

Godric başını ciddiyetle eğerken karısının elini sıkıca tutmaya devam ediyordu. “Pekâlâ. Ben sana, Londra’da olduğun süre boyunca Roger Fraser-Burnsby’nin katilini bulmanda yardım edeceğim. Her gece yatağına geleceğim. Ve sen de hamile kalır kalmaz kendi emniyetin için bu evden ve Londra’dan ayrılıp yeniden sayfiye evine yerleşeceksin. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

“Fakat Megs...”

“Hımm?” Genç kadının dikkati Godric’in ağzından çıkan yatak ve her gece kelimeleri çıktığından beri biraz dağılmıştı.

“Sevgilinin katili meselesini yeniden gözden geçirme hakkına sahip olacağım,” diye devam etti Godric yumuşak ama kararlı bir sesle. “İkimiz için de daha uygun koşulları belirleyebiliriz.”

Megs buna karşı çıkması gerektiğini biliyordu çünkü Godric daha anlaştıkları gibi, oyunun kurallarının gerektirdiği şekilde davranmıyordu. Ama eli öylesine sıcak ve güçlüydü ki uzun ve zarif parmakları kendi parmaklarını tutuyordu ve *yatak* da hemen şuracıkta, yanı başlarındaydı.

Londra’ya geldiğinden beri bu anı bekliyordu.

Hızlı bir hareketle başını eğdi. “Pekâlâ, ısrar ediyorsan öyle olsun.”

“Evet, ediyorum,” diye fısıldadı Godric ve genç kadını kendine doğru çekti.

Aniden adamın çok yakınındaydı, boğazında atan nabzını görebiliyordu. Yutkunarak dudaklarını açtı...

Ve Godric de eğilerek onu öpmeye başladı. Bu öpücük St. Giles'ta paylaştıkları öpücüğe benzemiyordu. O öpücük vahşi, öfke dolu ve de tutkuluydu. Şimdiki ise yumuşacık bir öpücüktü, belli belirsiz bir dokunuş gibi, sanki dudaklarıyla bir soru sorar gibiydi: *İstediğin bu mu? İstediğin ben miyim?* Megs'in aklı karışmıştı. İstediği kişi bu değildi. Roger'ı istiyordu çünkü o hayatının aşkıydı. Bekâretini hiç düşünmeden, mutluluk içinde feda ettiği kişiydi. Kaybı için hissettiği kederle neredeyse ölmek üzere olduğu kişi.

Ama Godric'in dudakları yavaş ve ikna edici biçimde hareket ediyordu. Genç kadının dudaklarına neredeyse merakla, sanki yeni ve bilinmeyen bir varlıkmiş gibi dokunuyordu. Yabancı ve değerli bir şeymiş gibi. Godric ellerini kaldırarak Megs'in kollarını ve omuzlarını okşadıktan sonra boynundan yüzüne kayarak başını iki elinin arasına aldı ve başını yana eğerek genç kadının altdudağını yalamaya başladı. Megs nefesini tutarak dudaklarını hafifçe aralayınca Godric dilini içeriye kaydırды. Dilini genç kadının ağzına zorla değil de oyun oynarmış gibi kaydırırken, dişlerine ve diline tatlı bir selam verircesine dokunuyordu. Bu çok fazlaydı.

Megs geriye çekilerek kocaman açılmış gözleriyle kocasının yüzüne bakarken göğsü olmaması gereken bir hızla inip kalkıyordu.

“Ne oldu?” Godric'in sesi alçak ve boğuktu.

Megs yutkundu. “Hiçbir şey. Sadece...” Dudağını ısırdı. “Öpüşmek zorunda mıyız?”

Godric kaşını kaldırdı. “İstemiyorsan, tabii ki zorunda değiliz.”

“İstemediğimden değil...”. Megs başını iki yana salladı, bir türlü doğru kelimeleri bulamıyordu. Bunu yaparken *onu* düşünmek istemediğini söylemek istemiyordu. Godric'in kendisi için sadece

bir erkek vücudundan ibaret olmasını istediğini, adamın kendisi olmasını istemediğini söyleyemezdi.

Godric'in yüzü kararmıştı. İfadesi soğuk ve neredeyse mesafeliydi. "Bunu bu gece yapmaya mecbur değiliz."

"Hayır," diye karşılık verdi Megs titrek bir sesle. "Yani, demek istediğim..."

Derin bir nefes alarak çaresizce dengesini bulmaya çalıştı. Az önce bir şeyi mahvetmişti, bunu hissedebiliyordu ama kapıdan çıkıp gitmesine izin verirse bunu bir daha asla yapamayabilirlerdi.

Gözlerini açarak adamın yüzüne kararlılıkla baktı. "Lütfen. Bunu şimdi istiyorum."

Godric ona kısa bir süre daha baktı –gözlerindeki ifadeyi anlamak olanaksızdı– ve sonra da başını eğdi. "Pekâlâ."

Kocası yatağı işaret edince Megs çekingen bir tavırla üzerindeki şalı çıkarıp yatağa yattı. Çıplak bacaklarının soğuk çarşaflara değmesiyle ürperdi.

Godric sabahlığını ve terliklerini çıkardıktan sonra, üzerindeki gece gömleğiyle genç kadına düşünceli gözlerle baktı. "Mumları söndürmemi ister misin?"

Megs minnettar bir tavırla başını salladı. "Evet, lütfen."

Godric bir şey söylemeden şifonyerin üzerindeki ve yatağın yanı başında duran şamdanı söndürdü. Şöminenin ateşi de geçmişti ve korların donuk ışığı ortalığı pek aydınlatmıyordu. Megs Godric'in yatağın örtülerini kaldırmasını dinledi ve yanına yattığı anda yatağın, ağırlığıyla esnediğini hissetti.

Genç kadın gerilmeye başladı sonra da adamın nazik fakat kararlı dokunuşunu hissetti. Artık fikrini değiştirmesi için çok geçti.

Megs Roger'ı düşünmeye, onun sevgili yüzünü gözünün önüne getirmeye çalıştı fakat Godric'in vücuduna dokunan eli dikkatini dağıtıyor, Roger'ın görüntüsü bir gölet üzerindeki yansımanın kaybolduğu gibi yok oluyordu. Dirseğine yaslanan Godric'in cüs-

sesi genç kadının üzerine eğilen karanlık bir gölge gibiydi. Megs, yanındaki erkek başkası olsaydı, ondan korkabileceğini düşündü.

Ama bu Godric'ti.

Elini kalçasında gezdiren adamın üzerine eğilmesiyle onun nefesini yüzünde hissetti. Geceliğinin ince kumaşının üzerinden okşayışına kısa bir ara verdikten sonra parmaklarını nazikçe bacaklarında gezdirmeye başladı. Bu tatlı ve şefkat dolu sevişmenin Megs'i *heyecanlandırmaması* gerekirdi.

Nefesi hızlanmıştı. Belki de bir şehvet düşkünüyüm diye düşündü o anda. Belki de tensel zevklerin tadına varmış olması onu bilmeden bağımlı kılmıştı, ne de olsa fazla kişisel olmayan bir dokunuş bile içinde unuttuğu bir alevi yeniden canlandırmaya yeterli olmuştu.

Godric pek etkilenmişe benzemiyordu. Kendi aksine *onun* nefes alışverişleri düzenli ve sakindi. Geceliğinin eteğine uzanıp yukarıya çekerek dizlerini, bacaklarını ve kadınlığını açıkta bıraktı. Elinde tuttuğu kumaşı ihtiyatlı bir biçimde genç kadının karnının üzerine yerleştirdikten sonra elini aşağılara, yeniden şimdi çıplak olan dizlerine kaydırdı. Kocaman, sıcak elini dizinde bir süre bekletince Megs herhangi bir ses çıkarmamak için dudaklarını ısırıldı.

Godric'in de nefesi artık sakin değildi ve Megs bunun için minnettardı. Sadece parmak uçlarını kullanarak genç kadının dizinin iç kısmında daireler çizerek yavaş ama çok yavaş bir şekilde bacaklarının birleştiği noktaya ulaştı. Megs adamın daha rahat hareket edebilmesi için bacaklarını ayırarak parmaklarını kadınlığının merkezine davet etse de o uzak kalmayı tercih ederek elini bacağıyla karnının arasındaki kıvrımda gezdirmeye devam etti.

Godric üzerine eğilince Megs onun kendisini öpeceğini düşündü fakat kocası son anda az önceki konuşmalarını hatırlayarak durdu. Genç kadın onu kendine çekmek istiyordu. Dudaklarını adamın

dudaklarıyla birleştirmek, ona, daha önce yanıldığını söylemek istiyordu. Onun kendisini öpmesini *çok* istediğini.

Fakat Megs şu anda daha sonra düşüncelere ve duygulara sebep olacak şeylerle uğraşmak istemiyordu. Bunu yapmalarının tek sebebi bir bebek sahibi olmaktı. Sadece buydu.

Godric'in parmakları genç kadının kasık tüylerinde hafifçe gezinirken, gitgide altında yatan kıvrımlara yaklaşıyordu. Megs başını çevirerek bakışlarını şömineye dikti ve dengesini elden bırakmamaya çalıştı. Adamın kendisine dokunan eline karşılık o da ona dokunmak, sıcaklığını ve çarpan kalbini hissetmek istiyordu fakat bunu mümkün olduğunca kişisel olmayan bir şey haline getirmeye kararlıydı. Doğru düzgün düşünemiyorken fikrini değiştirmesi hiç de iyi olmazdı.

Godric'in orasına dokunmasıyla tüm düşünceleri aklından uçup gitti. Adamın parmakları, daha önce kendisi ve Roger'ın dışında hiç kimsenin dokunmadığı o en gizli yerlerine kaydığında Megs kendini saldırıya uğramış gibi hissetmesi gerektiğini biliyordu ama Tanrı şahidi olsun ki hiç de öyle olmadı.

Öyle olmadı. İçinde durdurulması, bastırılması imkânsız bir hıçkırık yükseldi. Bu özel anı mahvetmekten korkarak ses çıkarmamak için yumruğuyla ağzını kapadı.

Godric küçük şehvet noktasına dokununca Megs sanki bıçaklanmış gibi yerinden sıçradı. Daha... fazlasını istiyordu. Bedeniyle ona sürtünüp yüksek sesle ve özgürce inlemek, elini alıp kendisine daha kararlı bir şekilde dokunmasını sağlamak istiyordu. Ancak bunların hiçbirini yapmadı çünkü her şeyden önce o Godric'ten neredeyse imkânsız denecek bir fedakârlık istemiş olan bir hanımefendiydi ve o da gerçek bir beyefendi gibi isteğine boyun eğmişti. Hiç değilse bu durumda gereken sakinliği gösterebilmeliydi.

Kendini ölecekmiş gibi hissetse bile.

Godric hafif ve acımasız okşayışlarını sürdürünce Megs içinin yavaş yavaş kabardığını hissetti. Kasıklarında oluşan o nabız gibi atan ve yakıcı zevk dalgalarının içinde kaybolmak üzereydi. Bunu daha önce de hissetmişti ve sonunun nereye varacağını biliyordu.

Megs adamın bileğini kavrarken boğazından inlemeye benzeyen bir ses yükseldi.

“Şişşt,” diye fısıldadı Godric. “Her şey yolunda. İzin ver de...”

“Hayır,” diyerek nefesini tuttu genç kadın. “Lütfen, hayır.”

“Megs,” diyerek iç geçirdi Godric, sesi üzüntülüydü.

Megs ona cevap veremedi, sadece bileğini çekiştirerek sessizce ihtiyacı olan şeyi gösterdi.

Godric merhamet göstererek üzerine yuvarlandı.

Genç kadın adamın elini bırakarak bacaklarını açtı ve adamın olanca ağırlığıyla kalçalarının arasına yerleşmesine izin verdi. Gömleğini yukarı çekince Megs onun çıplak bacaklarının sıcaklığını ve vücudunun tüylerinin dokunuşunu hissetti. Bu çok özeldi. Çok yakın. Göğüslerinin arasına düşen ince, soğuk bir metal parçasının temasını hissetti. Boynundaki zincirin ucundaki bir kolye olmalıydı. Megs dalgınca bunun ne olabileceğini merak etse de bir sonraki an bütün düşünceleri yerle bir oldu.

Adamın penisinin başı kadınlığını dürtüyordu.

Megs dişlerini sıkarak kontrolsüz bir şekilde gerildi.

Godric sakinleştirici bir ses çıkardıktan sonra erkekliğini kıvrımlarının arasında gezdirerek ıslattı. Megs’le oynuyordu sanki.

Megs ona bir an önce içine girmesini söylemek istedi, lanet olsun. Bir an önce dengesini yeniden bulabilmek için hızlıca olsun bitsin istiyordu. Ancak Godric hiç acele etmeden ona doğru kayıyor, daireler çiziyordu. Megs küçük, ıslak sesleri duyabiliyor, uzvu *orasına* her dokunduğunda uçuşan kıvılcımları hissedebiliyordu. Penisinin yuvarlak başını nihayet içine yerleştirip itmeye başladığında da Megs sarsılarak malum uçurumdan düşmemek için kendini zor tuttu. Godric, dayanılması zor bir yavaşlıkla içine

girdi. Hafifçe içine girip geri çekilirken, her seferinde Megs'in kadınlığını daha da çok dolduruyordu. Genç kadın sanki bir bakireymiş gibi özenli davranıyordu.

Bunu böyle devam ettirirse, Megs delireceğini düşündü.

İstedığı, *ihtiyaç duyduğu* şey bu değildi. Özenli, sıcak bir sevişme istememişti.

İstedığı tek şey onun tohumuydu.

Artık daha fazla dayanamayacağını düşündüğü sırada Godric son bir hareket yaptı ve Megs adamın kalçalarının kendi kalçalarına değmesiyle bacaklarının içinin gerildiğini hissetti. Bir an duraksayıp derin bir nefes alan adamın göğsü, Megs'in geceliğinin altında serbest kalan göğüslerine çarptı. Godric onu sarsarak ve tek kelime etmeden içine kayarken karanlıkta duyulan nefesi kesik kesikti. Megs o anda adamın yüzünü, sevişmelerinin ifadesini değiştirip değiştirmedığını, göremese bile kendisini izleyip izlemediğini merak ediyordu.

Bunu ona yaptırdığı için kendisinden nefret edip etmediğini...

Megs ona dokunamıyordu –kendi kendini bu zevkten mahrum bırakmaya karar vermişti. Bu yüzden yumruklarını sıkıp başının yanına koyup tırnaklarını yastığına geçirdi.

Adamın sert penisi onu istila etmeye, içinde gidip gelmeye devam ederken, konuşmadan bir şeyleri talep ediyor gibiydi. Megs'in kendince vermeyi reddettiği şeyi talep ediyordu.

Godric'in nefesi kesilip nabızı hızlandığında ve kalçaları adamın kalçası altında yatağa iyice gömüldüğünde, genç kadın yutkundtu ve karanlıkta görmek için gözlerini zorladı. Kocası, içinin derinliklerinde hayvani bir güçle kenetlenmiş halde, aniden hareketsiz kalınca Megs'in arzusu... öylesine yoğundu ki.

Ama alabildiği yegâne şey, istediği şeydi.

Onun tohumu.

Godric yavaşça Megs'in içinden çıkarak yanına yuvarlanırken yumuşayan erkekliği de sıcak kıvrımlarının arasından kaydı. Kalmak, ona sarılmak, hatta izin verse onu öpmek de istiyordu.

Ancak Megs bunu herhangi bir duyguyla yapmadığını açıkça ifade etmişti ve o da toy bir delikanlı değildi.

Yataktan kalkarak örtüyü genç kadının üzerine çektiği anda Megs soru sorar gibi bir ses çıkarınca ona kısaca, "İyi geceler," dedi.

Arkasını dönüp el yordamıyla yerden sabahlığını ve terliklerini aldı ve genç kadının odasından çıktı.

Kendi odasında bıraktığı mumun yanan ışığını görünce memnun oldu. O fazlasıyla özel karanlığın içinden çıkması, kendi kendine kim olduğunu hatırlamasını sağlamıştı.

Onun kim olduğunu.

Ama yanan muma rağmen kendini şifonyerin önünde buluverdi. Anahtarı kilide yerleştirirken parmaklarının titremediğini görünce kendiyle gurur duydu.

Emaye kutuyu açtı. Saç bukleleri içinde, her zamanki yerindeydi. Uzanıp dokunmak istedi ama yapamadı. Parmaklarında hâlâ Megs'in teninin nemi vardı.

"Beni affet," diye fısıldadı Clara'ya.

O an onun yüzünü, gülüşünü ve gözlerindeki sıcak bakışları hatırlayamadı. Sanki boşluğa konuşmuştu.

Sıkıca kavradığı çekmecenin köşeleri avuç içlerine batmasına rağmen Clara'yı bulamıyordu.

Bir şekilde onu kaybetmişti.

Artık yalnızdı.

Sarsılarak derin bir nefes aldı ve titreyen parmaklarını aradığını buluncaya kadar çekmecenin içindeki mektupların arasında gezdirdi.

2 Kasım 1739

Sevgili Godric,

Gönderdiğin para için teşekkür ederim. Çatıyı tamir ettirdim ve sağ kanattaki su sızıntısı şimdiden durdu sayılır! Sadece kütüphanenin yanındaki odada inatçı bir sızıntımız kaldı diyebilirim. Bu odanın daha önce ne amaçla kullanıldığını bilmiyordum. Battlefield'ın anlattığına göre evin eski ev sahibi, kocası (erkek!) hizmetçilerden birine abayı yakınca burada kilit altında tutulmuş ama Battlefield'ın bu tür küçük şakalardan ne kadar hoşlandığını sen de biliyorsun.

Geçen hafta bahçenin son ahududularını yedikten sonra dikenli dalları kestik. Kıvırcık lahanada dışında, toprak üstünde ne varsa dondu ve ben kıvırcık lahanayı pek sevdiğimi söyleyemem. Ya sen? Yılın bu zamanında tuhaf bir melankoliye kapıldığımı itiraf etmeliyim. Yeşilliklerin hepsi öldü ve elimde donmuş ağaçların dallarından sarkan cansız yaprakların dışında hiçbir şey kalmadı.

Ne kadar da kasvetli! Bu iç sıkıcı gevezeliklerimi ciddiye almayıp elinin tersiyle bir kenara itsen de sana kızamam. Korkarım ki pek eğlenceli bir mektup arkadaşı değilim.

Dün papazın evine çaya gittim. İkrâm edilen keklerin ve çayın eşliğinde malikânenin hanımefendisine yakışır bir ziyaret gerçekleştirdim. Belki inanmayacaksın ama bir çeşit portakal hurmasından yapılmış kek bile vardı, çok güzel olmasına rağmen tadı biraz acıydı (tahminimce hurmalar henüz tam olgunlaşmamıştı). Söylediklerine göre de papazın hanımının özel tariflerinden biriymiş. (Bu yüzden keki yutup cesurca gülümsemekten başka çarem yoktu). Papazın en küçük oğlu olan kırk beş gün-

lük bebeği sevmem için kucığıma verdiler. Çok uslu bir çocuk olmasına rağmen gözlerim açıklayamayacağım bir nedenden dolayı yaşırdı ve ben o anda gözüme bir şey kaçmış gibi yaparak kendimi gülmeye zorladım.

Bunu sana neden anlattığımı bilmiyorum.

Ve işte yine sıkıcı hikâyelerle başını şişirmeye başladım. Bundan sonra bunu yapmamaya özen göstererek sana sadece neşeli konulardan bahsedeceğime söz veriyor, sevgilerimi gönderiyorum.

Megs

Not: Sana gönderdiğim zencefil, arpa ve anasonlu ıhlamur karışımı reçetesini denedin mi? Oldukça itici geldiğini biliyorum ama inan bana acıyan boğazına çok iyi gelecektir!

Mektubu gözlerinin önünde bulanıklaşınca Godric gözlerini kırparak derin bir nefes aldı. Bu fedakârlığı yapmasına neden olan kişi buydu işte: Huysuz uşakların tuhaf bir mizah anlayışı olduğunu düşünen, yerel papazın hanımını memnun etmek için acı hurmalı kekler yiyen ve bir bebeği görünce ağlamaya başlayıp sebebini kendine bile açıklayamayan Megs.

Kendi bebeğine sahip olmayı hak ediyordu. Harika bir anne olacaktı: nazik, sevecen ve anlayışlı.

Mektubu çekmecenin içine geri koyup kapadıktan sonra kilitleti.

Ona bir çocuk vermeye söz vermişti ve bu sözünü yerine getirecekti.

Karşılığında ödemesi gereken bedel ne olursa olsun.

Megs dolabını karıştıran Daniels'ın sesiyle uyandı. Pencereye göz atınca saatin epeyce ilerlemiş olduğunu fark etti. Gerinince fark ettiği bir şey daha oldu: Bacakları yapış yapıştı.

Godric dün gece kendisiyle sevişmişti.

Megs yüzünün yandığını biliyordu. Bacaklarının arasında ağrıyan kaslarını hissetti, bu yıllardan beri hiç tanımadığı bir duyguydu ve o anda odasında yalnız başına uyanıp hayatındaki bu değişiklikleri sindirebilmeyi diledi.

Kendisinde meydana gelen değişiklikleri.

Neyse ki Daniels'ın akıllı başka şeylerle meşguldü. "Misafirlerimiz var, Leydim."

Megs gözlerini kırptırdı. Saat *o kadar da* ilerlemiş olamazdı. Üstelik Londra'ya geldiklerinden beri hiç misafirleri olmamıştı. Misafir odasının temizlenip temizlenmediğinden bile emin değildi. "Öyle mi?"

"Evet, Leydim." Daniels kaşlarını çatarak elindeki sarı sırmalı, ipek kumaştan dikilmiş elbiseye baktıktan sonra yeniden dolaba koydu. "Üç hanımefendi."

"Ne?" Megs aceleyle doğruldu. "Kim onlar?"

"Bay St. John'un akrabaları sanırım."

"Yüce Tanrım." Megs yataktan çıkarken kendini biraz gergin hissediyordu. Godric ailesinin geleceğini neden söylememişti? Ama sonra da Saint Malikânesi'ne ilk geldiklerinde evin durumunu hatırladı ve belki de onun da haberinin olmadığını düşündü.

Aman Tanrım.

Megs, Daniels'ın arkası dönük olduğu sırada önceden getirilmiş sıcak suyla çabucak yıkandı. Sonra da Daniels ve yetimhaneden gelen üç genç kızın önünde itaatkâr bir tavırla durup üzerine pembe siyah desenli bir elbise geçirmelerine izin verdi. Elbise birkaç yıllıktı ve Megs kendine bir kez daha hazır Londra'ya gelmişken bir modacıya gitmesi gerektiğini hatırlattı.

Daniels Megs'in saçını tararken hiç durmaksızın konuşuyordu. Normalde hizmetçisi inatçı buklelerini taramak için kırk beş dakikalık bir süre harcarken, bugün on dakikayla yetinmek zorundaydı.

"Bu kadarı yeter," dedi Megs. Godric'in akrabalarının gelip evin berbat durumunu görmeden merdivenleri koşarak inmek istemesine rağmen sesi sakindi. İyi hizmetçileri bulmak gerçekten zordu –özellikle de sayfiyede çalışmaya razı olanları. "Teşekkür ederim, Daniels."

Daniels burnunu çekerek geriye doğru bir adım atınca Megs hızlı adımlarla odadan çıktı.

Evin birinci katı oldukça sessizdi. Megs dudağını ısırarak aşağıya indi. Yoksa gitmişler miydi?

Alt kata indiğinde her zamanki gibi mükemmel görünen Bayan Crumb tarafından karşılandı. "Günaydın, Leydim. Çuha çiçeği rengi misafir odasında sizi bekleyen ziyaretçileriniz var."

Megs nefesini tuttu. Saint Malikânesi'nin çuha çiçeği renginde bir misafir odası mı vardı? "Şey... bu dediğiniz oda hangisi acaba?"

"Kütüphaneyi geçer geçmez soldaki ilk oda," dedi Bayan Crumb gayet sakince.

Megs'in gözleri büyümüştü. "Tavanının köşesinde örümcek ağları yumağı olan mı?"

Bayan Crumb'ın sol kaşı havalandı. "Ta kendisi."

"Şey..." Megs dudağını ısırarak heybetli kâhyasına baktı. "O örümcek ağları hâlâ..."

Bayan Crumb'ın sol kaşı yeniden yavaşça havalandı.

"Hayır. Elbette ki hayır." Megs içi rahatlayarak gülümsedi.

Kâhya kadın ağırbaşlı bir edayla başını eğdi. "Aşçıdan çay ve bisküvi hazırlamasını rica ettim."

Megs'in nefesi bir kez daha kesildi. "Bir aşçımız mı var?"

"Evet, Leydim. Bu sabah saat altıdan bu yana var."

"Bayan Crumb, siz tam bir kusursuzluk örneğisiniz!"

Kâhyanın dudağı belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Teşekkür ederim, Leydim.”

Megs derin bir nefes alarak sakın adımlarla koridorda yürümeye başlamadan önce elbisesinin eteklerini düzeltti. Misafir odasının kapısını açarken kendini Godric’in yaşını başını almış akrabalarını görmeye hazırlamıştı ancak içeride oturan hanımları görür görmez rahatladı.

“Ah, Bayan St. John,” diye seslendi Megs hızlı adımlarla öne doğru atılırken. “Londra’ya geleceğinizi bize neden haber vermediniz?”

Megs yaşlıca kadına sarılıp geri çekildi. Godric’in üvey annesi yaklaşık elli beş yaşındaydı. Kısa boylu, biraz da tıknaz bir hanımdı ve bütün kızları gibi onun da –yaşı gereği artık biraz solmuş ve canlılığını yitirmiş olsa da– altın sarısı saçları vardı. Bayan St. John’un yüzü yıllar içinde kızarık bir hal almıştı. Aslında fiziksel anlamda son derece sade bir kadındı ama yüzündeki hayat dolu ifadeden dolayı bu pek de göze çarpmıyordu. Megs sayfiyede duyduğu dedikodulardan Godric’in babasının ikinci karısına deliler gibi âşık olduğunu öğrenmişti.

“Senin örneğini takip ederek Godric’e sürpriz yapmaya karar verdik, Megs.” Kanepeye oturan Bayan St. John’un yüzü hafifçe asılmıştı.

“Hani şu serseri seyyar satıcıları gibi,” dedi on sekiz yaşıyla St. John kız kardeşlerin en küçüğü olan Jane. “Sattıkları çirkin kurdeleden bir parça satın almadıkça kapından gitmeyenlerden.”

“O kurdele çirkin değildi.” Jane’den iki yaş büyük olan Charlotte içerlemiş gibiydi. “Seyyar satıcı geldiğinde Pat ve Harriet’la tarlaların arasında koşuşturmakla meşgul olduğun için kıskanıyorsun.”

“Pat ve Harriet’in koşmaları gerekiyordu,” dedi Jane burununu havaya kaldırarak. “Üstelik bedavaya bile verseler o çirkin kurdeleyi istemezdim.”

“Kızlar,” diyen annelerinin araya girmesiyle kardeşler hemen sustu. “Megs’in sizin süsünüz ve köpeklerinizle ilgili kavganızı dinlemek istemediğinden eminim.”

Aslında Megs rahatsız olmamıştı. St. John kardeşlerin –kavga etmedikleri zamanlarda tabii– birbirlerine olan bariz düşkünlüğü iç açıcı bulurdu. Ablası Caro ile hiçbir zaman fazla yakın olmamıştı. St. John’un aile malikânesi Yukarı Hornsfield’in bir köyündeydi ve Megs sıkça gidip onların sevecen enerjilerine şahit olma fırsatı bulmuştu.

“Sarah’nın nerede olduğunu bilemiyorum,” dedi Megs diplomatik bir tavırla. “Aslına bakarsanız, Godric’in de.”

“Godric’in erken saatlerde evden çıktığını söylediler bize,” diyerek karşılık verdi ona Jane. “Ama hiç kimse Sarah’yı bulamıyor.”

“Çünkü yürüyüş için dışarıdaydım,” diye duyuldu o anda Sarah’nın kapıdan gelen sesi. Arkasından gelen iki genç hizmetçinin ellerinde çay ve ikramlıklarla dolu tepsiler vardı. “Eve şimdi döndüm.”

Charlotte ve Jane yerlerinden kalkarak ablalarına sanki henüz bir hafta değil de aylardır görüşmemişler gibi sarıldılar.

Hizmetçi kızlarla birlikte içeriye giren Bayan Crumb kalabalığın arasında kızları sessizce yönlendirerek ikramlıkların masalara yerleştirilmesini sağladı. Kızların işi bitince soran gözlerle Megs’e baktı. Megs’in teşekkür etmesiyle Bayan Crumb başını eğerek hizmetçileri odadan dışarı çıkardıktan sonra kendi ardından odanın kapısını kapadı.

“Anne,” dedi Sarah öne eğilip annesinin yanağına bir öpücük kondururken. “Bu ne güzel bir sürpriz.”

“Amacımız da buydu zaten,” dedi Bayan St. John.

Sarah yerine oturdu. “Neden?”

“Bana kalırsa bu yabancılaşma durumu gereğinden fazla uzun sürdü ve Godric’in de bu konuda bir şey yapmaya niyeti olmadığından, ben yapmaya karar verdim. Teşekkür ederim, canım,” dedi

Bayan St. John Megs'in uzattığı çay fincanını alırken. Megs'in de bildiği gibi çayını, içine attığı bol miktarda şekerle içmeyi se-verdi yaşlı kadın. "Ve," diye ilave ettiği fincanından ilk yudumu aldıktan sonra, "kızların ve benim de yeni elbiselere ihtiyacımız var, özellikle de bu sonbaharda sosyeteye girecek olan Jane'in. Senin de ihtiyacın var, öyle değil mi, Sarah canım?"

"Ah, güzel," diye mırıldandı Megs. "Ben de bir modacıya gitmek istiyordum. Bu durumda hep birlikte gidebiliriz."

"Ne kadar eğlenceli," dedi Jane yerinden zıplayarak. Misafir odasının kapısının açıldığını duymadan konuşmasını sürdürdü. "Bu, yaşlı ve huysuz Godric'i ziyaret etmekten çok daha eğlenceli bir fikir."

"Jane!" diye tısladı Megs ama artık çok geçti.

"Misafirimizin geleceğinden haberim yoktu?" diye duyuldu Godric'in kapıdan gelen sesi.

Megs dudağını ısırды. Godric'in hiç de memnun olmuş gibi bir hali yoktu.

On Birinci Bölüm

“Burası Cehennem mi?” diye sordu Faith kayalık kıyıyı görünce.

“Hayır,” dedi Hellequin. Faith’in Çaresizlik’i büyük atın üzerinden ittiğini ya görmemiş ya da umursamamıştı.

“Cehenneme daha çok uzun bir yolumuz var. Şu önümüzde gördüğün şey Fısıltı Tepesi’dir.” Ufukta yükselen siyah, sarp dağları işaret etti. “Bu yolculuğa devam etmek istediğinden emin misin?” “Evet,” dedi Faith ve Hellequin’in beline sıkıca sarıldı.

Hellequin başını eğmekle yetindi ve atını mahmuzladı...

Hellequin Efsanesi’nden

Huysuz ve yaşlı Godric.

Aslında pek de haksız bir tanımlama sayılmazdı. Gerçi Godric Jane’in bu meseleyi düşünmek için zamanını harcadığını hiç sanmıyordu. O gerçekten de huysuzun tekiydi ya da en azından somurtkandı. Ve yaşlı olmaya gelince, bunun da doğru olduğunu düşünüyordu, en azından kendini üvey kız kardeşleriyle karşılaştıınca. Otuz yedi yaşına gelmişti. Sarah kendinden en az on iki yaş gençti ama Charlotte ondan on yedi, Jane ise on dokuz yaş küçüktü.

Onun babası olacak yaştaydı.

Bu kapanması mümkün olmayan bir uçurumdu. Hep öyle olmuştu ve her zaman da olacaktı.

“Godric,” dedi üvey annesi o sırada yumuşak bir sesle. Ayağa kalkıp Godric’in yanında geldi ve elini kendi yumuşak avuçlarının arasına alarak onu şaşırttı. “Seni gördüğüme çok sevindim.”

İşte yine olmuştu. Bu kadını her gördüğünde içini bir suçluluk ve huzursuz bir dargınlık duygusu kaplıyordu. Onu tuhaf bir okul çocuğuna dönüştürüyordu ve Godric de bu durumdan nefret ediyordu.

“Hanımefendi,” dedi, kendi sesindeki mesafenin ve gerginliğin farkındaydı. “Bu ziyaretinizi neye borçluyum acaba?”

Yaşlı kadın yüzüne baktı. Alnı Godric’in göğsünün hizasına ancak yetişiyordu. Üvey oğlunun yüzünde bir şeyler arıyor gibiydi.

“Seni görmek istedik,” dedi kadın sonunda.

“Ayrıca yeni elbiselere ihtiyacımız var,” dedi annesinin arkasında duran Jane. Meydan okuyan bir sesle konuşmuştu ancak yüz ifadesi güvensizdi.

Godric onun yaşındayken tam olarak böyle görünüyormuş olmalıydı.

Godric başını eğerek üvey annesini daha önce oturduğu koltuğuna yönlendirdi. “Ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?”

“İki hafta,” diye karşılık verdi yaşlı kadın.

“Ah,” diye mırıldandı Godric Megs’in bakışlarını üzerinde hissederek. İlk kez o an karısına baktı.

Daha dün gece yatağını paylaştığı karısına.

Üzerinde siyah işlemeli, uçuk pembe bir elbise vardı, koyu renk saçları gösterişliydi ve koltuğunda dik oturmuş, yüzünde endişeli bir ifadeyle kendisine bakıyordu. Neredeyse nefesi duracaktı. Megs, *karısı*, o kadar güzel görünüyordu ki. Babasının ailesi burada olmasa yanına gidip onu oturduğu yerden kaldırıp odalarına götürmesi işten bile değildi.

Ama hayır.

İstediği şeyin bu olmadığını açıkça ifade etmişti genç kadın. Üvey annesinin ve kız kardeşlerinin meraklı bakışları olmasa bile geceye kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Ne de olsa bir damızlıktan başka bir şey değildi.

Godric derin bir nefes alarak dikkatini yeniden sohbete vermeye çalıştı. “Size alışverişinizde eşlik etmemi ister misiniz?”

Göz ucuyla Megs’in şaşkın yüz ifadesini gördü.

Beklendiği gibi ağzını ilk açan Jane oldu ama annesinin bakışını görünce aynı hızla kapadı.

Üvey annesi gülümsedi. “Evet, bu çok güzel olur.”

Godric başını eğdi. Megs ona teşekkür eder gibi gülümsedikten sonra çay fincanını uzattı. Godric’in çay içmeyi sevdiği pek söylenemezdi. Ama itiraz etmeden fincanını yudumlamaya ve etrafında sohbet eden hanımları sessizce gözlemlemeye başladı.

Karısı, Laurelwood’da yaşadığı süre içinde babasının ailesiyle yakın bir bağ kurmuş gibiydi. Aslında bunda şaşılacak bir durum yoktu, ne de olsa hanımların yaşadığı ev Megs’in yakınındaydı. Kız kardeşleriyle güzel bir resim, koyu renk bukleleri kardeşlerinin açık renk saçıyla güzel bir tezat oluşturunuyordu. Üçü de annelerinin saç rengini almışlardı. En açık olanı Charlotte’unki iken Jane’in saçlarının tonu daha koyuydu. Sarah Megs’in yanına oturmuş bir şeye gülerken, Jane neredeyse Charlotte’un kucağına uzanmış, kolunu arkadaşça kardeşinin omuzuna dolamıştı; elbiselerinin etekleri ise oturdukları yerde iç içe geçmişti. Üvey annesinin yüzünde yumuşak bir ifade vardı ve halka tamamlanmıştı: Karşısındaki mükemmel ve çok ayrıcalıklı bir kadın dayanışmasıydı.

Godric elindeki çaya baktı.

Babasının ailesiyle aynı evde olmak tuhaf olacaktı. Hayaletin görevlerini sürdürmesi, çocuk hırsızlarının peşine düşmesi üstelik bir de Roger Fraser-Burnsby’nin katilini de bulması gerekiyordu. Buna ilave olarak Yüzbaşı Trevillion’un da artık kendisini şüpheyile izlediğini düşünecek olursa, işinin ne kadar zorlaştığını fark etti.

Gerçi engeller onu hiçbir zaman durduramamıştı.

“... bu senin için de uygunsa tabii, Godric?” diye sordu üvey annesi o sırada.

Başını kaldırınca beş çift kadın gözünün kendisine baktığını gördü. Godric boğazını temizledi. “Affedersiniz?”

Megs içini çekince Godric bir ya da ikiden fazla cümleyi kaçırdığını fark etti. “Öğle yemeğinden hemen sonra modacıya gitmeye ve akşam yemeğini de Griffin ve Hero ile yemeğe karar verdik. Ancak,” diyerek kocasının ailesine baktı Megs, “şehirde olduğunuzu öğrendiğinde Hero’nun da sizleri yemeğe davet edeceğinden eminim.”

Jane’in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “O bir *dükün* kızı, öyle değil mi?”

Megs gülümsedi. “Aynı zamanda da bir *dükün* kız kardeşi. Hatta belki *dük* de bu akşam yemeğinde orada olabilir.”

Genç kız bir an için duyduğu şaşkınlıktan donakaldı. Sonra da heyecanlı bir şekilde akşam yemeğinde giyeceği elbiselerden ve ayakkabılardan bahsetmeye başladı.

Godric içini çekti. Belli ki uzun bir gün olacaktı. Megs’in kendisini yüzünde küçük ve onaylayıcı bir gülümsemeyle izlediğini fark etti.

Ama belki de buna değerci.

O akşam Megs, Wakefield Dükü’nün kaşlarını çatarak ve bariz onaylamayan bakışlarla küçük yeğenine baktığını gördü. “Bu oğlanın beni her gördüğünde neden ağladığını bir türlü anlayamıyorum.”

“İyi bir zevk geliştiriyor demek ki,” dedi Griffin nazikçe, tatlı William’ı kucaklarken. Çocuk hemen susarak babasının göğsüne yaslandı ve işaretparmağını ağzına götürüp emmeye başladı.

Hero gizlice gözlerini devirdi. Bu Griffin’le evlenmeden önce asla yapmayacağı bir şeydi.

Bakıcısı'nın William'ı yatmadan önce herkese iyi geceler dilemesi için aşağı getirdiği malikânenin oturma odasında toplanmışlardı. Elvina teyze Hero'ya doğru eğilmiş, bir eli kulağının arkasında, Hero'nun yüksek sesle söylediklerini duymaya çalışıyordu. Jane dimdik oturmuş, büyümüş ve şaşkın gözlerle Wakefield Dükü'nün her hareketini izliyordu. Yanında oturan annesi ve ablaları daha rahattılar, belli ki böylesine seçkin bir toplulukta olmanın keyfini çıkarıyorlardı. Yukarı Hornsfield'daki dedikodu kazanının nasıl işlediğini bildiğinden, Megs bu gecenin onlar için aylar boyu sürecek bir sohbet konusu olacağından emindi. Godric şömine rafının yakınında durmuş, olanları izliyordu. Megs'in kaşları çatıldı. Nasıl oluyordu da tüm aile fertlerinin ortasında olsa bile her zaman böyle ayrı durabiliyordu?

Williams'ın çıkardığı ses üzerine çocuğa baktı. Bebeğin ağzından akan sular Griffin'in yeleğine damlayınca Megs gülümsemeden edemedi. Ağabeyi Hero'yla tanışmadan önce adı çıkmış çapkının tekiydi.

"Alabilir miyim?" diye sordu çekingen bir sesle çocuğu göstererek.

"Tabii ki."

Griffin küçük çocuğu Megs'in kucağına verince genç kadın babasının tıpatıp benzeri olan bir çift yeşil, kocaman gözle karşılaştı. Beklediğinden daha ağırdı; sağlam, sıcak bir kütle. Sütle karışık bisküvi kokulu. William'ın kıvrırcık saçları kızıl kahveydi, yanakları tombul ve parmağının etrafını saran dudaklarıysa öylesine pembe ve tatlıydı ki Megs kendini tutamayıp çocuğun elinin üzerine bir öpücük kondurdu.

Yakında, ah, lütfen çok yakında olsun.

William ıslak parmağını ağzından çekip genç kadının yanağına dokundu.

"Bebekler çok pasaklı olurlar," diyen Elvina teyze sert sözlerini yumuşatmak için William'a bakarak gıdıklama sesleri çıkardı.

“Yine dış çıkarıyor,” dedi Megs’in yanında oturan Hero. “Onu almamı ister misin? Elbiseni mahvetmesi işten bile değil.”

“Hayır, izin ver biraz daha kucağında tutayım,” diye mırıldandı Megs. “O çok tatlı.”

“Evet, öyle, değil mi?” diye karşılık verdi Hero annelere has sevgi dolu bir bakışla.

Megs’in göğsü çaresiz bir özlem duygusuyla kabardı. *Bu. İsteddiği şey buydu işte.*

Başını kaldırıp Godric’in kendisini izleyen gözleriyle karşılaştı. Sanki düşüncelerini duymuş gibi, o anda başını sessiz bir söz verircesine öne eğdi. Megs’in nefesi kesildi. Hangi erkek ona bu kadar iyi davranabilirdi? Ne kadar korumacı ve de iyi kalpliydi. Gününü kendisine ve St. John hanımlarına alışverişte eşlik ederek geçirmiş, bir kez olsun onu mahcup edecek bir söz söylememiş ya da kadınların istekleri karşısında sıkılmış görünmemişti. Megs gün boyunca öylesine eğlenmişti ki ancak akşam yemeği için üzerini değiştirdiği sırada kendine, Roger’ın katilini bulmak üzere verdiği sözü hatırlamıştı. Godric’e bu konudaki planının ne olduğunu sorması gerektiğini ve anlaşmalarını unutmaması için ona baskı yapması gerektiğini de biliyordu ama nasıl olduysa Megs kısa bir süreliğine de olsa bu meseleden uzaklaşmak istediğini hissediyordu.

Ölümden, üzüntüden ve kayıptan uzaklaşmak istiyordu. Keşke...

“Ah, Mandeville,” dedi Dük o sırada ağır ağır.

Megs arkasını dönünce diğer ağabey, Mandeville Markisi olan Thomas Reading’in de geldiğini gördü. Yanında alev rengi, ıslıl ıslıl saçlarıyla hayat dolu karısı Lavinia vardı.

“Yeğininde bir leke var,” dedi Thomas Griffin’e bakarak.

“Evet, biliyorum,” diye karşılık verdi Griffin ona sıkılı dışlarının arasından.

Megs derin bir iç çekti. Ağabeyleri en yakın iki dost sayılmazlardı ama hiç değilse artık *konusuyorlardı*. Griffin'in evlenmesinin üzerinden geçen birkaç hafta boyunca durum hiç de böyle değildi.

Beyler bir araya toplanarak alçak sesle siyaset hakkında konuşmaya başladıktan kısa bir süre sonra uşak gelip akşam yemeğinin hazır olduğunu duyurdu.

Hero tatlı William'ı Megs'in kucağından alıp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra bakıcısına verirken birkaç tatlı söz mırıldandı ve özlem dolu gözlerle odadan çıkan çocuğunun ardından baktı. Megs'in bakışlarını görünce yüzünde üzüntülü bir gülümseme beliriverdi. "Genelde onu kendim yatırırım. Çok aptalca biliyorum ama bunu başkasının yapmasına izin vermekten nefret ediyorum."

"Daha sonra gidip ona bakabilirsin," dedi kolunu karısına uzatan Griffin şefkat dolu bir sesle.

Hero kocasının koluna girerek ona baktı ve burun kıvırdı. "Duygusal zaafılarımdan zevk almaman gerekir."

"Ama ben senden zevk almayı *seviyorum*," diye fısıldadı Griffin karısının alnındaki buklelerinin arasında. Megs kızarak son sözleri duymaması gerektiğini düşündü.

"Gidelim mi?" Godric yanına gelmişti.

"Elbette." Elini adamın kolunun üzerine koyarken parmaklarının hafifçe titrediğini fark etti. Ona bu kadar yakın olmasıyla adamın bedeninden yayılan sıcaklığın neredeyse bir titreşime benzer şekilde kendi bedenine geçtiğini ve böylece adamın vücuduna uyum sağladığını hissetti. Ve o anda dehşete kapılarak kocası, kendisine bir bebek verecek olmasa bile onu *arzuladığını* fark etti.

Bu olmamalı, diye düşündü titrek bir halde kocasının kolunda yemek odasına girerken. Hiç düşünmeden kendini Godric'in çektiği koltuğa bıraktı, aklı karmakarışık. Bedeninin bunu istememesi gerekiyordu. Roger'ı seviyordu ve Godric'e minnettar olduğu ve onu

artık biraz daha iyi tanıyıp belki de bir çeşit hayranlık geliştirmiş olabileceği halde, bunun aşk olmadığını biliyordu.

Bedeninin sevgi olmadan tepki vermemesi gerekiyordu, bu çok yanlıştı.

Charlotte'un solunda yer aldığını ve hanımlarla beylerin karışık bir masa düzeninde oturduğunu fark etti. Aman Tanrım, sağına da Dük oturmuştu. Megs belli etmeden içini çekti. Wakefield Dükü pek de iç açıcı sohbetlerin adamı olarak tanınmazdı. Uşaklar ellerinde taşıdıkları üzeri balık dolu büyük tepsileri getirip servis etmeye başladıkları sırada Megs, ona yöneltebileceği bir söz düşündü.

Ancak onun yerine konuşmaya başlayan Dük oldu. "Geçen gece Harte'nin Sarayı'ndaki gösteriyi beğendiğinizi umarım, Leydim?"

"Ah, evet Ekselansları," diye mırıldandı genç kadın, Dük'ün, tabağındaki çıtır ruloyu ikiye ayırmasını izleyerek. "Peki ya siz?"

"Tiyatronun beni fazla eğlendirmediğini itiraf etmek zorundayım," diye karşılık verdi Dük, sesinde sıkılganlıkla ama sonradan gözlerinin etrafı yumuşayarak baktı Megs'e. "Ancak hem Phoebe hem de Kuzen Bathilda çok keyif aldılar."

Megs o anda hayatında ilk defa, Dük'e karşı sempati hissetti. "Onları oraya sık sık götürüyor musunuz?"

Dük omuzlarını silkti. "Oraya ya da Londra'daki başka tiyatrolara, evet. Operayı da çok seviyorlar, özellikle Phoebe. Sanırım müziğin varlığı sahneyi tam anlamıyla görememesini biraz olsun telafi ediyor." Tabağındaki balığa hakarete uğramış gibi somurarak baktı.

Megs yüreğinin burkulduğunu hissetti. "Durum o kadar kötü mü?"

Başını eğmekle yetinen Dük, masanın diğer tarafından yükselen Thomas'ın sesini duyunca rahatladı.

“Kanuna yeterince zaman tanınmadı,” diyordu Thomas Griffin’e. “Cin satıcılarının tamamı tutuklandığında Londra sokaklarındaki içki satışının da ister istemez azalması gerekir.”

“İki yıl oldu,” diye homurdandı Griffin, “ve senin şu içki karşıtı hareketin birtakım hilekâr muhbirlerin cebini doldurmaktan başka bir işe yaramadı. İstesem hâlâ St. Giles’taki her dört evden birinden cin satın alabilirdim.”

Uşaklar ikinci yemeği –fırında but ve yanında bolca sebze– getirdikleri sırada Thomas gözlerini kısarak cevap vermek üzere ağzını açtı.

Ancak Dük o anda müdahale etti. “Griffin haklı.”

İki kardeş de şaşkınlık içinde düke dönüp baktılar. Dük’ün Griffin’le çok yakın ahabap olduğu söylenemezdi –hatta kız kardeşiyle evlenmesine kararlılıkla karşı çıkmıştı– ve Megs onun Thomas’ın dost ve müttefiki olduğunu da biliyordu.

Dük elindeki çatalı masaya bırakarak arkasına yaslandı. “Kanun çıkalı iki yıl olmasına rağmen hiçbir şey değişmedi. İşe yaradığı tek husus, otuz altıncı kanunun eksikliklerini düzeltmesi oldu,” dedi yüzünü ekşiterek, “o da açık söylemek gerekirse, yeterli değil. Şu anda bir çıkmazdayız. Londra’nın, sanki berbat bir parazitin pençesindeymiş gibi güç ve kan kaybederek ayakta kalması mümkün değil.”

“Öneriniz nedir?” diye sordu Thomas yavaşça.

Dük soğuk bakışlarını arkadaşının yüzüne dikti. “Yeni bir kanuna ihtiyacımız var.”

Griffin, Thomas ve Dük hararetli siyaset tartışmasına girerken, Godric şarap kadehini parmaklarının arasında çevirerek sohbeti kararlı bakışlarla takip ediyordu. Bir asilzade olmadığı için parlamentoya mensup değildi ama her erkek gibi o da içkinin yol açtığı yıkımdan etkilenerek etrafında yürütülen tartışmalara büyük bir ilgi duyuyordu.

Üstelik içkinin sebep olduğu bu yıkım St. Giles'ta olan biten her şeyi etkiliyordu.

Megs iç geçirerek diğer yanında oturan Charlotte'a döndü. "Bugün seçtiğin gece elbiselerinden memnun musun?"

"Evet ama o gök mavisi, hareli kumaştan dikilmiş olanı da çok istiyordum."

Charlotte masanın karşı tarafında oturan Jane'e hoşnutsuz bir bakış fırlattı. İki kız kardeşin kumaşı muhteşem elbise yüzünden kavgaya tutuşmalarına ramak kalmıştı ki Bayan St. John bu mesele anında çözümlenmediği takdirde ikisinin de elbiseye sahip olamayacağı tehdidini savurmuştu. Charlotte ve Jane birbirlerine sessizlik içinde bakmıştı ve sonunda Charlotte da burnundan soluyarak elbiseyi Jane'in almasına razı olmuştu. On dakika sonra baş başa vermiş keyifle dondurmalarını yiyorlarken iki kız kardeşin neredeyse on dakika önce büyük bir tartışma yaşadıklarına bin şahit gerekirdi.

Ama bu yine de Charlotte'un kardeşini tamamen affettiği anlamına gelmezdi.

"Sen de o güzel turkuvaz renkteki, sırmalı ipekten olanı aldın," diye hatırlattı ona Megs diplomatik bir şekilde.

"Evet," diye karşılık verdi Charlotte, yüzü bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Ve o harika dantel eldivenleri de." Megs'e dönmeden önce mutlulukla iç geçirdi. "Şeftali-pembe ipek elbise koyu saçına çok yakışacaktır. Godric'in büyüleneceğinden eminim."

Megs gülümsese de bakışlarının görümcesinin üzerinden başka bir yöne kaymasına engel olamadı. Godric'in büyülenmesini istiyor muydu? Bakışlarını kaldırıncı kocasının tam da o anda kendisini yarı kapalı gözlerle izlediğini fark etti. Şarap kadehini uzun, zarif parmaklarının arasında evirip çeviriyordu.

Fırl fırl döndürüyordu.

Bilmediği bir sebepten ötürü yüzü kızarınca Megs bakışlarını hızla başka yöne çevirdi ve sakinleşmek için kendi kadehinden bir yudum şarap aldı.

“Megs?” diye sordu Charlotte çekingen bir tavırla.

Megs dikkatini yeniden görümcesine vermeye çalıştı. “Evet?”

Charlotte tabağındaki kremalı patateslerden ve yaban ha-
vuçlarını bir araya getirdikten sonra yumuşak sebzeleri çatalın
dişleriyle ezerek onları küçük ve birbirine paralel duran ince şeritler
haline getirdi. Megs’e doğru eğilip sesini alçalttı. “Sence Godric
günün birinde...” Boğazını temizlerken sanki doğru kelimeleri
arar gibiydi, alnındaki çizgiler az önce tabağında oluşturduğu
şeritlere benziyordu. “Bizimle daha *yakın* olmak ister mi sence?”

“Bilmiyorum,” dedi Megs dürüstçe. Godric’in çocukluk hikâye-
lerini dinledikten sonra ailesiyle arasındaki uçurumun Clara’nın
ölümüyle inzivaya çekilmesinden çok önce açıldığını anlamıştı.
Birbirlerine o kadar uzaktılar ki. Hem zamanın hem de mesafenin
yol açtığı bir uçurumu kapatmak mümkün olabilir miydi?

Uşaklar masadaki tabakları alıp herkese birer kâse beyaz
şarapla tatlandırılmış kremalı tart getirdikleri sırada Megs du-
dağını ısırarak arkasına yaslandı.

“Olay şu ki...” önündeki tatlıya bakan Charlotte’un kaşları
hâlâ çatıktı. Kaşığını alıp yumuşak kitlenin içine daldırdı fakat
sonra derin bir iç geçirerek kaşığı yerine bıraktı. “Çok genç ol-
duğum zamanları hatırlıyorum. O zamanlar çok uzun boylu ve
güçlü görünüyordu. Ben de ağabeyimin bir yarı tanrı olduğunu
düşünürdüm. Annem, bizi ziyarete geldiği ender zamanlarda sü-
rekli peşinden koştuğumu söyler. Hâlâ çocuk odasından çıkmamış
olan bir kızın kendisini takip etmesinden çok sıkılmış olmalı.”

Megs o anda kendi kaşığını alıp kocasına fırlatmak istedi.

“Seni sıkıcı bulduğunu hiç zannetmiyorum,” dedi yumuşak
bir sesle. “Sorun sadece anne ve babanın Godric’in bir delikanlı
olarak en zor zamanında evlenmiş olmaları. Üstelik o da annesini

kaybetmişti...” Kendini yetersiz hissederek düşüncelere daldı. Godric ergenken kırılmış olabilirdi ama o artık yetişkin bir *erkekti*. Kız kardeşlerinden böyle uzak durması için hiçbir sebep yoktu.

“O benim ağabeyim,” diye fısıldadı Charlotte. Öylesine alçak sesle konuşmuştu ki Megs onun söylediklerini neredeyse duyamıyordu. “*Tek* ağabeyim.”

Megs’in kalbinin burkulmasına harika lezzetteki tart bile engel olamamıştı. Godric’in, kız kardeşlerinin ve üvey annesinin önemli olduklarını anlaması için bir yol bulmalıydı. Bu onun tek şansı olabilirdi. Evlenip kendi ailelerini kurduklarında Godric’i yanlarında görmek için çok daha az çaba sarf edeceklerdi.

O zaman da tamamen yalnız kalacaktı.

Megs bu düşüncelerle elindeki kaşığı boş tatlı kâsesinin yanına bıraktı. Hamile kalır kalmaz Londra’dan –Godric’in yanından– ayrılacağına söz vermişti. Yanında bebeği, dostları ve tüm tanıdıklarıyla beraber taşrada son derece mutlu ve huzurlu bir hayatı olacaktı. Kendine ait bir çocuğu olması yeterli olacaktı. Ama Godric...

Evet, Godric’in yanında kim vardı gerçekten?

Lord Caire denen o dostu vardı. Ama onun da kendi ailesi vardı ve ailesi genişledikçe zamanının çoğunu onlara ayıracaktı. Godric’i gözünün önüne getirdi, etrafında kitapları ve ufak tefek meşgaleleri ile yaşlanmış ve yalnız bir haldeydi. Günün birinde St. Giles Hayaleti olmaktan vazgeçmek zorunda kalacaktı –tabii o işi yaparken ölmezse– ve sonunda da elinde kalan koca bir hiç olacaktı.

Bu düşünce çok rahatsız ediciydi. Megs, o anda kendisine bir şeyler söyleyen Lavinia’ya doğru eğilen Godric’e baktı. Onu sevmiyor olabilirdi fakat her şeyden önce o, kocasıydı. Bu da onu *sorumlu* kılıyordu. Daha önce onu yalnız bırakmasının imkânsız olduğunu nasıl görememişti?

Erkeklerin bir anda ayağa kalkmasıyla, Megs Hero'nun hanımları çay içmek için oturma odasına davet ettiğini kaçırmış olduğunu fark etti. Dük yaşı sınıfın önünde tutarak önce Bayan St. John'un sonra da Megs'in sandalyesini geriye çekerek kalkmalarına yardımcı oldu. Adamın bu hareketi Megs'i çok memnun etmişti.

Bayan St. John bir yanında Megs'in, diğer yanında ise Charlotte'un koluna girdi. "Tatlıları yerken fısıl fısıl ne konuşuyordunuz bakalım?"

"Godric." Charlotte içini çekince Bayan St. John başını eğmekle yetindi. Ne de olsa söylenebilecek çok fazla bir şey yoktu.

Oturma odasına geldikleri sırada Hero çayları ikram etmeye başlamıştı ve Sarah da piyanonun başına geçmiş, tuşlara basarak deneme amaçlı bir şeyler çalıyordu.

"Ah, kızlar, haydi şarkı söyleyin," dedi Bayan St. John, ikram edilen çayı alırken. "Geçen gün öğrendiğiniz şu eski halk şarkısını mesela."

Jane ve Charlotte kol kola girerek Sarah'nın çalmayı bildiği şarkıyı söylemeye başladılar.

"Güzel, çok güzel," diye mırıldandı Elvina teyze ve parmaklarını koltuğun kenarına vurarak şarkıya eşlik ediyordu.

Megs arkasına yaslanarak kız kardeşleri büyük bir keyifle dinlemeye koyuldu. Kendi sesi bir kargayı bile kaçırabilirdi ancak başkalarını söylerken dinlemek hoşuna gidiyordu ve St. John kardeşlerin söylediği şarkı, bugüne dek duyduğu en güzel seslere sahip olmasalar bile, çok güzeldi. Durup kıkırdayarak bir bölümü yeniden söylemeyi deneyecek olsalar bile Megs bundan rahatsız olmazdı. Çünkü aile içinde şarkı söylüyorlardı ve onların da Hero ve Lavinia'nın yanında kendilerini yeterince rahat hissederek onları bu küçük gösteriye dahil etmeleri Megs'in hoşuna gitmişti.

Yaklaşık bir saat sonra beyler hanımların yanına gelince Megs, St. John kızlarının istemeden de olsa gerildiklerini fark edince derin bir iç çekti. Thomas'ın ya da Dük'ün yanında rahat

olmak hiç de kolay değildi. Ama Griffin de buradaydı ve Megs onunla konuşmaya kararlıydı.

Ağabeyinin yanına giderek alçak sesle kendisine yeni evini gezdirmesini rica etti. Ne de olsa daha önce evi etraflıca görme şansı olmamıştı.

Griffin alarına geçmiş bakışlarla ama yine de hiç itiraz etmeden kolunu kız kardeşine uzatarak Hero'ya mırıldandığı birkaç kelimenin ardından onu oturma odasından çıkardı. Megs kapı kapandıktan sonra bile Godric'in merak dolu gözlerini hissetmeye devam etti. Oturma odasının dışında ev sessizdi ta ki piyanonun yeniden çalınıp derinden gelen olağanüstü güzellikte bir bariton ses şarkı söylemeye başlayınca kadar. Megs kaşlarını çattı. Bu çok garipti. Thomas'ın şarkı söyleme yeteneği kendisininkinden daha iyi değildi ve Godric'in şarkı söyleyebildiğinden de haberi yoktu.

Griffin onu büyük merdivenlere yönlendirdiği sırada *tavan pencereleri* ve *dört köşeli sütunların* yanı sıra bir de *İtalyan etkisiyle* ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. Megs yan gözle ağabeyine baktı. Kendisiyle dalga mı geçiyordu?

"Ah, Tanrı aşkına Griffin, sus artık," dedi Megs en sonunda dayanamayarak.

Griffin kendisine dönerek yüzünde bir sırıtmayla kız kardeşine baktı. "Amacının evi gezmek olmadığını anlamıştım zaten. Ne oldu, Megs?"

"Sen ve cin üretimi," dedi Megs doğrudan çünkü bu konuyu nasıl incelikle ele alabileceğini bilemiyordu, üstelik buna zamanı da yoktu.

"Ne olmuş bana ve cin üretimine?" diye sordu Griffin umursamaz bir tavırla ama yüzü karardığı için ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

Megs derin bir nefes aldı. "Aileyi, hatta Thomas'ı bile St. Giles'ta içki üreterek desteklediğini duydum."

“Lanet olası St. John!” diye parladı Griffin. “Sana bunları anlatmaya hakkı yoktu.”

Megs kaşlarını kaldırdı. “Bense buna hakkı olduğunu düşünüyorum. Ben onun *karısıyım* ama bundan daha da önemlisi senin *kız kardeşinim*. Griffin! Maddi zorluk çektiğimizi bize neden hiç söylemedin?”

“Bu sizi ilgilendirmezdi.”

“Bizi ilgilendirmez miydi?” Büyük ağabeyine bakarak nefesini tuttu ve bir kez daha başına indireceği bir darbenin tam zamanı olduğunu düşündü. “Caro ve ben bu hayatta hiçbir kaygımız yokmuş gibi para harcıyorduk. Thomas’ın babamızın ölümünden sonra o korkunç yaldızlı süslemeli arabayı aldığını da hatırlıyorum. Eğer durumu bilseydi eminim ki bunu yapmazdı. Elbette ki *bizi ilgilendirirdi*. Daha tutumlu davranabilir, alışverişlerimizi daha dikkatli yapabilirdik.”

“Alışverişlerinizi daha dikkatli yapmanızı istemiyordum.” Griffin nefesini verdi ve bir adım geriledi. “Görmüyor musun, Megs? Bu benim taşımam gereken bir yükü. Seninle, annemle ve Caro’yla ilgilenmek benim görevimdi.”

“Peki ya Thomas?” diye sordu Megs inanmaz ama yumuşak bir sesle.

“Onun kafası para işlerine pek yatkın değil. Babamın da değildi. Başka da kimse yoktu.”

“Griffin,” dedi Megs elini nazikçe ağabeyinin kolunun üzerine koyarken. “Ben vardım. Belki daha küçük olduğum zamanlarda değil ama artık yirmi beş yaşındayım. En azından sana manevi anlamda destek olabilirdim. Bunları *bilmeye* hakkım vardı.”

Griffin yüzünü ekşiterek başını çevirdi. Megs onun haksız olduğunu söylemesini bekledi –Hero’yla evlenmemiş olan üç yıl önceki Griffin bunu yapardı– ama yüzünü yeniden kendisine çevirince Megs onun bakışlarının yumuşadığını gördü.

“Ah, Megs,” dedi ağabeyi. “Senden hiçbir şeyi esirgeyemediğimi biliyorsun.” Megs’in kaşlarını kaldırdığını görünce Griffin ellerini havaya kaldırarak teslim oldu. “Pekâlâ. Evet. *Evet*, sana söylemem gerekirdi, sıkıntılarımin bir kısmını göğüslemene izin vermeliydim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Megs sesinde az da olsa bir memnuniyet vardı. “Son bir sorum daha var.”

Griffin’in yüzünde tuzığa düşmüş bir ifade vardı ama ona rağmen başını cesurca salladı.

“Ailemizin maddi sıkıntısı devam ediyor mu? *Senin* maddi sıkıntın var mı?”

“Hayır,” diye cevap verdi Griffin hemen, rahatlamış bir hali vardı. “Hâlâ pis bir işle uğraşıyorum ama o anlamda değil. Aile arazilerimizin üzerinde koyun otlakları ve burada da yünü eğiren bir atölye işletiyorum.” Omuzlarını silkti. “Biraz küçük belki ama yeterince kâr elde ediyoruz ve yakında da işi büyötmeyi düşünüyorum. Bunu...” diye sürdürdü konuşmasını alaycı bir sesle, “sosyete de yüksek sesle duyuramam tabii.”

Paraya *sahip olmak* iyiydi, tabii. Ama para kazanma şekli sosyete içinde asla hoş görülmezdi. Onlara kalırsa bir beyefendi ellerini ticaretle kirliletmektense aç kalmayı yeğlemeliydi.

Megs, Griffin’in sosyete kurallarını hiçbir zaman fazla dikkate almadığına sevinliyordu.

Ağabeyinin koluna girdi. “Bunu duyduğuma sevindim. Ancak, Griffin?”

“Hımm?” Bariton sesin şarkı söylemeyi sürdürdüğü oturma odasına geri dönüyorlardı.

“Bir daha zorluk çekecek olursan –maddi olsun, olmasın– bana anlatacağına dair söz vermeni istiyorum.”

“Ah, pekâlâ Megs,” diye karşılık verdi ağabeyi gözlerini hafifçe devirerek.

Megs kendi kendine gülümsedi. O ayak diretme isteye bilirdi ama Griffin'in kendisine karşı dürüst olması çok önemliydi. Aile içinde dürüstlük olmazsa olmazdı. İyilikleri olduğu gibi kötülükleri de paylaşmak aile fertlerinin birbirlerine karşı olan göreviydi.

Mesele üzerine kafa yorarken Godric'i kendi ailesine karşı bu şekilde davranmaya nasıl ikna edebileceğini düşünürken oturma odasına girdikleri anda Megs şaşkınlıkla olduğu yerde kalakaldı.

Görünüşe göre Wakefield Dükü'nün muhteşem bir sesi vardı.

Megs o gece, odasının soğuk karanlığının kendisini çevrelediği yatağında yatarken Godric'in gelmesi için sabırsızlanmamaya çalışıyordu.

Onu özlememeye çalışıyordu.

Kendi kendine bunu yapma sebebini hatırlatmaya çalışırken içinden ettiği kavgalar karmakarışık bir hal almıştı ve duyabildiği tek şey alıp verdiği nefesinin sesiydi. Griffin ve Hero'nun evindeki akşam yemeğini, tatlı William'ın yüzünü, Griffin'le vardığı anlaşmayı ve öfkeli bir melek gibi şarkı söyleyen kaskatı Wakefield Dükü'nü hatırlamaya çalışsa da bütün düşünceleri bir bir aklından çıkıp gidiyordu. Yemekte yedikleri tatlının tadını, içine şarap katılmış o kremi yumuşak kıvamını bile yeniden hatırlamaya çalıştı ancak hayali tat ağzında çözülüp yok olurken dilinin üzerinde hissedebildiği tek şey Godric'in dudaklarıydı.

Karanlıkta yattığı yerde inleyebilirdi.

En sonunda bir hayaletin sessizliğiyle hareket ederek geldi. Megs yatağın esnediğini hissedinceye kadar onun odaya girdiğini bile fark etmemişti. Vücudunun sıcaklığı etrafa yayılıyordu sanki.

Godric ona daha dokunmadan bile titremeye başladı genç kadın.

Ellerini omuzlarından aşağıya kaydırarak geceliğinin üzerinden bedeninin yanlarını okşadıktan sonra, avının üzerine eğilmiş bir şahin gibi dururken, göğüslerinin eğimlerini yokladı.

Megs nefesini tuttu. Bu adamı tehlikeli kılan bir şeyler vardı. Belki de hep vardı ancak Godric bir önceki gece bunu örtbas edebilmişti. Bu daha ikinci birleşmeleriydi ve Megs bunu düşünürken neredeyse paniğe kapılacaktı. Önlerinde birlikte geçirecekleri daha çok gece vardı. Gecenin karanlığında yatarken adamı bekleyeceği çok gece. Çaresizce aklını başına toplamaya çalışacağı bir sürü gece. *Hissetmemek* için çabalayacağı onca gece.

Aynı şimdi hissetmemeye çalıştığı ama bir türlü başaramadığı gibi.

Adamın hareket eden elleri çabuk ve kendinden emindi, parmakları göğüslerini kavrayınca Megs onların uzun ve zarif olduklarını hatırlamakta hiç zorlanmadı. Kendi teninde oluşacakları tezatlığı hayal etti.

Godric başparmaklarıyla dikleşmiş ve büyümüş göğüs uçlarını tutup sıkınca Megs dudaklarını ısırды. Adamın bu dokunuşuyla bütün bedeninin ürperdiğini hissetti. Göğüs uçlarına yeniden dokunup ikisini aynı anda çekiştirince Megs gerinerek kendini o güzel ellere doğru itmeme kedinin için zor tuttu.

Roger. Roger'ı düşünmeliydi.

Godric'in başı korkutucu bir süratle eğilince Megs birdenbire onun sıcak ve ıslak dudaklarını göğüs ucunda hissetti. Geceliğinin ince kumaşı üzerinden diliyle dokunmasıyla birlikte Megs'in bütün düşünceleri yerle bir oldu. Adamın altında gerinerek sızlandı. Godric'in elleri göğüs kafesini kavrayıp genç kadını hareketsiz kıldı. Kadının göğüs ucunu sertçe emerken kolyesi karnının üzerinden serin bir dokunuşla kayıyordu. Godric göğüs ucunu serbest bırakarak geri çekildi. Islak kumaşın üzerinden hassaslaşmış tenine üflerken Megs hissettiği bu serinlik karşısında ürperdi. Godric onun diğer göğsüne yönelerek büyük bir dikkatle ve kararlılıkla emmeye başladı. Bütün dikkati Megs ve onun bedeni üzerindeydi. Genç kadının adamın bu cinsel kuşatmasından kendine gelecek ve kontrolünü yeniden ele alacak zamanı bile yoktu.

Yapabildiği tek şey hissedip inlemektir.

Godric başını nihayet kaldırdığında Megs'in nefesi kesik kesikti. Aralık dudaklarını kadının titreyen karnına indirince Megs ilk başta onun niyetinin ne olduğunu bile anlayamadı –böyle bir şeyi aklına bile getiremezdi– ama kocası geceliğinin kumaşını yukarı çekip dudaklarını aşağıya doğru kaydırmaya devam edince Megs'in aklı korkunç bir önseziyle sarsıldı.

“Hayır.” Bu aralarında o ana kadar geçen ilk kelimeydi ve kendi kulaklarına bile fazlasıyla sert gelmişti.

Megs dudaklarını yaladı, kalbi hâlâ göğsünü delecek gibi hızla çarpıyordu, göğüs uçlarının ıslaklığını ve gecenin sessizliğini hissediyordu.

Godric Megs'in bu sözü karşısında donmuştu ama bu korku ya da endişeden olmamıştı.

Genç kadının üzerindeki duruşunda, üzerinde asılı kalmasında ve kollarını onun kalçalarının yanlarına yaslamasında bir çeşit tehlike var gibiydi. Sanki niyeti incecik bir iplik tarafından engelleniyormuş ve genç kadının isteğini duymazdan gelip dudaklarını istediği yere koyabilecekmiş gibiydi.

Kadınlığının üstüne.

Varmak istediği nokta orasıydı. Megs artık bakire değildi ve adamın niyetinin ne olduğunu anlamıştı: Dinginliğini ve huzurunu paramparça etmek istiyordu. Megs buna dayanamayacağını biliyordu. O güzelim ağza ve sessiz uzmanlığa teslim olacak ve her şeyi unutacaktı.

Roger'a ait son izler de dağılıp aklından uçup gidecekti.

Bu yüzden derin bir nefes alarak adamın omuzlarına uzandı. Kasları gergin ve sertti ve o istemedikçe Megs'in onu hareket ettirmesine olanak yoktu.

“Lütfen,” diye fısıldadı genç kadın.

Godric bir süre hareket etmedi. Sonra kadının elini omuzundan silkeledi ve geceliğinin kumaşını kaldırarak bacaklarının

arasına yerleşti. Megs ıslanmıştı ama belki de bu yeterli değildi. Sert penisıyla onu dürterek önce ıslaklığının içinde gezdirdi sonra da yavaşça içine kaymaya başladı.

Megs yutkunarak başını geriye attı ve Godric içine girdikçe rahatlamaya çalıştı. Hayvanlar bunu hiç düşünmeden yapabiliyorlardı. O halde insanlar neden yapamamışdı? Bazılarının yapabildiğini biliyordu. Ama belli ki bu durum kendisi için geçerli değildi.

Megs fazlasıyla düşünüp *hissediordu*.

İçinde gidip gelerek iyice yerleşmeye çalışan adamın kollarını kavradı. Başını kaldırıp onu karanlığın içinde görmeye çalıştı. Yüzündeki bir ifadeyi ya da başının duruşunu görmek istiyordu.

Ama o sadece büyük ve erkeksi bir gölgeden ibaretti.

Buna rağmen... Megs onun kim olduğunu biliyordu. Gözleri bağlı olsa bile bilirdi. Ya kokusundan ya da çok daha ilkel bir biçimde –belki de buna ruhların simyası denilebilirdi– Megs onu iliklerine kadar hissedebiliyordu.

Godric. zerinde hazır duruma geçmişti.

Godric. Erkekliğini tek bir uzun hareketle geriye çekiyordu.

Godric. Kalçasını esneterek sonunda küçücük bir kıvrıma hareketiyle yeniden içine giriyordu.

Genç kadının duyuları üzerinde baskın bir gücü vardı, sanki ruhunu eline geçirmek ister gibiydi.

Megs içinden mücadele ederek karşı koymaya çalıştı ve gözlerini kapayarak adamın kollarını bıraktı. Bütün duyularını saf dışı bırakmak istiyordu.

Ama bu imkânsızdı. Nasıl olmasındı ki zaten? *Godric kendisiyle kelimenin tam anlamıyla sevişiyordu*.

Megs elinden geleni yaptı, gerçekten yaptı ve sonunda küçücük de olsa bir zafer elde etti; adamın gidiş gelişleri güçlenip doruk noktasına yaklařtıķa, Megs kendini tuttu. Kadının bedenini itip, içinde sertçe gidip gelerek br şeyler hissetmesine neden olsa da Megs

güçlü ve kararlı duruşunu elden bırakmıyordu. Ve erkek sonunda sarsılarak başını geriye attı ve zevkin doruklarına onsuz ulaştı.

Megs kendi kendini kutlayacak zamanı bulamadı.

Godric karanlıkta öne eğilince genç kadın onun kendisini öpeceğini sandı. Başını yana çevirdi ve adamın kulağına fısıldayan boğuk sesini duyarken dudaklarını teninde hissetti.

“Seviştiğiniz kimdir, Leydim? O kişinin ben olmadığını biliyorum.”

On İkinci Bölüm

Faith Hellequin'in geniş sırtına tutunduğunda acıktığını hissetti.

Elbisesinin cebinden küçük bir elma çıkardı. Sert, mayhoş meyvenin kokusunu duyan Hellequin'in burun delikleri titredi.

Faith kendi kabalığı karşısında şaşkınlığa uğramıştı.

"Sen de ister misin?"

"Ben insanların meyvesini bin yıldır yemiyorum," diye cevap verdi Hellequin boğuk bir sesle.

"Pekâlâ," dedi Faith, "yemenin zamanı çoktan gelmiş de geçiyor demektir."

Elmadan bir parça ısırıktan sonra dudağının arasından aldı ve Hellequin'in dudağına doğru uzattı...

Hellequin Efsanesi'nden

Megs Godric'in sözleri karşısında donakaldı.

Godric'in damarlarında dolaşan öfke yok edici ve yakıcıydı, bu odadan derhal çıkmazsa onu ele geçirip içinde patlayacağını hissediyordu.

Genç kadının ipeksi derinliklerinden yavaşça ve onu incitmekten korkarcasına geri çekildi.

Bugüne dek öfkeliyken bile bir kadına zarar verebileceğinden hiç endişe etmemişti.

Hareket etmesiyle yatak örtüleri yerinden oynayınca burnuna sperm ve seks ve *onun* kokusu geldi. Doğru düzgün düşünemiyordu; duygularının yoğunluğu altında ezilecek gibiydi.

“Ben...” diye söze başladı, aptal kadın.

Ne cüretle inkâr etmeye kalkıştıyordu?

“Sus,” diye tersledi onu Godric yataktan kalkarken.

“Godric.”

“Keser misin lütfen?” diye tısladı Godric karanlıkta Megs’e sırtını dönerek. Pişman olacağı bir şey söylemeden ve yapmadan buradan gitmeliydi.

Ama Megs her zaman dik başlının teki değil miydi? Genç kadının kadınsı ve güçlü parmaklarının bileğini kavradığını hissetti.

Godric durdu.

“Nereye gidiyorsun?” diye fısıldadı genç kadın.

Godric hâlâ onun kokusunu duyuyordu. Dehşete kapılarak tenine kazınmış olabileceğini düşündü. “Dışarı.”

“Nereye?”

Karanlıkta göremeyeceğini bildiği halde yüzüne alaycı bir gülümseme yerleştirdi. “Nereye gideceğimi sanıyorsun? St. Giles’a gidiyorum. Sevgilinin katilini bulmaya. Hayalet olarak görevimi yerine getirmeye.”

“Ama...” Genç kadının sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. “Ama gitmeni istemiyorum Godric. St. Giles Hayaleti olarak oraya gittiğin her defasında ruhundan bir şeyler kaybettiğini düşünüyorum.”

“Bunu benimle o pazarlığı yapmadan önce düşünmeniz gerekirdi, Leydim.” Elini oynatmaya çalıştığında kadının onu tutan eli arasındaki kaslar gerildi ama bileğini Megs’in parmaklarının arasından çekip almaya çalışmadı. “Araştırma yapmamı istemiştin. Bu durumda ben de araştırmamı Hayalet olarak yapacağım. Yoksa fikrini mi değiştirdin? Fraser-Burnsby’nin katilini avlamaktan vazgeçmemi mi istiyorsun?”

Megs'in karanlıkta derin bir nefes aldığını duyuyordu, saçının koluna dokunuşunu hissettiğini sandı. Genç kadın tereddüt içindeydi ve işte o kısacık an boyunca Godric kalbinin duracağını sandı, tam olarak ne olduğunu bilmesede bekledi, hatta *umut* etti.

En sonunda genç kadının parmakları bileğini serbest bıraktınca onların yokluğuyla sanki bedeninin tüm sıcaklığı kaybolmuş gibiydi. “Hayır.”

“O zaman pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmeliyim.”

Başka bir şey söyleyecek mi diye beklemeden aceleyle odadan fırladı.

Alt kata indiğinde hızla kostümünü giyerken aklını tüm düşüncelerden arındırmaya çalıştı ve kendini gecenin kollarına bıraktı.

Yirmi dakika sonra Godric, St. Giles'ın ara sokaklarından birindeydi.

Tek Boynuzlu Keçi oldukça tanınmış bir tavernaydı. Fraser-Burnsby'nin arabacısının burayla öyle veya böyle bir bağlantısı olduğu gerçeği bile d'Arque'ın Harris'in niyeti hakkında şüpheye kapılmasına yeterli olmalıydı.

Ama belli ki Vikont, St. Giles'ı kendisi kadar iyi tanımıyordu.

Tek Boynuzlu Keçi kiremit ve ahşaptan yapılmış ve gitgide yana doğru eğilen bir binanın giriş katında bulunuyordu. Binanın köşesine asılmış olan levhanın üzerindeki keçinin –en azından kafasında– hiç boynuzu yoktu. Tavernaya adını veren “boynuz” hayvanın vücudunun başka bir yerindeydi. Burası, St. Giles'ta her türlü şeyin yasadışı ticaretinin adeta kaynağı gibiydi: içki, fuhuş ve elbette ki çalıntı mal ticareti. Tek Boynuzlu Keçi bugüne dek birçok eşkıyanın kirli işlerini yürüttüğü yer olmuştur.

Godric, tavernada çalışan bir delikanlının dışarı çıkıp da pis sularını kanala döktüğünü görünceye kadar karanlık gölgelerin içinde bekledi.

“Delikanlı.”

Bu çocuk St. Giles'ta büyümüşü. Ortaya çıkan Hayaleti görünce gözleri büyüse de kaçmaya bile yeltenmedi. Ama yaklaşmadı da.

Godric çocuğa bir madeni para attı. "Archer'a onunla konuşmak istediğimi söyle ve iki dakika içinde dışarıya çıkmadığı takdirde peşine düşeceğimi de hatırlat."

Delikanlı madeni parayı cebine attı ve tek kelime etmeden az önce çıktığı tavernaya geri döndü.

Godric'in çok beklemesi gerekmedi. Uzun boylu, zayıf bir adam kapının üst eşiğine çarpmamak için başını eğerek dışarı çıktı.

Doğruldu ve Godric'i görmeden önce dikkatle etrafına baktıktan sonra gücenmiş ve kaderine boyun eğmiş bir tavırla bakışlarını ona çevirdi. "Benden ne istiyorsun, Hayalet?"

"Harris isimli bir adam hakkında bilgi almak istiyorum."

"Harris diye birini tanımıyorum ben." Archer gözlerini kaçırır gibi oldu ama bu Godric için herhangi bir şey ifade etmiyordu. Archer her daim gözlerini kaçırırdı. Teninin rengi sağlıksız sarılıktaydı, bir çeşit sualtı mağarasında yaşayan bir hayvan kadar solgundu. Gözleri soğan biçiminde ve renksizdi, cansız, yağlanmış siyah saç da kafasına yapışmıştı.

Godric kaşını kaldırarak duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Roger Fraser-Burnsby'nin St. Giles'ta öldürüldüğünü gören arabacı vardı ya?"

"St. Giles'ta bir sürü katil var," dedi Archer omuzlarını silkerek.

"Bana yalan söylüyorsun." Godric'in sesi ipeksi bir fısıltı halinde çıkmıştı. "Fraser-Burnsby bir asilzadeydi. Ölümünden hemen sonra bir katilinin peşine düşülmüştü. St. Giles'taki herkes bunu hatırlar."

"Peki ya ben hatırlamıyorsam ne olacak?" diye sordu Archer aksi bir tavırla. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Eşyaları cinayetten birkaç hafta sonra buraya gönderilmişti."

"Ne olmuş?"

“Onları kim teslim aldı?”

Tavernanın sahibi gülmeye benzer tuhaf bir ses çıkardı. “Bunu hatırlamamı nasıl beklersin? Üzerinden yıllar geçti, Hayalet.”

Godric kollarını açtı.

Archer’ın gülmesi anında son buldu. “Gerçekten, Hayalet! Annemin mezarı üzerine yemin ederim ki Harris’in eşyalarını kimin aldığını hatırlamıyorum.”

Godric bir adım daha yaklaştı.

Tavernanın sahibi bir çığlık atarak geriledi, ellerini havaya kaldırmıştı.

“Dur! Dur! Hoşuna gidebilecek bir şey biliyorum.”

Godric başını kaldırdı. “Neymiş o?”

Archer sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. “Duyduğuma göre Harris ölmüş.”

“Ne zaman?”

Archer başını sallıyordu. “Bilmiyorum ama çok uzun zaman önce. Eşyaları buraya gönderilmeden önce bile olabilir.”

Godric taverna sahibini süzdü. Archer doğuştan yalancıydı ancak Godric onun bu kez doğruyu söylüyor olabileceğini düşündü. Adamı daha da çok tehdit edip korkutabilirdi ama bunun zaman kaybından öteye gitmeyeceğini hissediyordu.

Tek Boynuzlu Keçi’nin kapısının açılmasıyla birlikte üç asker zil zurna sarhoş bir vaziyette dışarı çıktı.

“Yeni bir şey duyarsan beni haberdar et.” Godric adama bir madeni para attıktan sonra hızla arkasını dönerek sessizce ara sokaklardan birine daldı.

Gökyüzündeki ay oval, ışığı ise solgun ve ipeksiydi. Arkasından gelen yüksek kahkahaları ve devrilen varillerin sesini duydu. Arkasını dönmeden ilerlemeye devam etti.

Peşinden birinin geldiğini hissedince kalbi mutlulukla doldu. Gecenin daha önceki saatinde hissetmiş olduğu o öfke geri dönmüştü, her zamankinden daha taze ve canlıydı.

Nasıl cüret edebilmişti?

Onun için evinden, yalnızlığından, mantığından ve lanet olası *bedeninden* vazgeçmişti ve aldığı karşılık da buydu, öyle mi? Onun aleti içindeyken, başka bir erkekle seviştiğini hayal etmek? İlk seferinde de şüphelenmişti ama bu düşüncesini dikkate almamıştı. Ancak bu gece bir şey olmuştu –kendini tutması, gözlerine bakmayı reddetmesi, kendisiyle doğru düzgün *sevişmesine* izin vermemesi, lanet olsun– işte bunları gördükçe bütün şüphesi geri gelmişti. Sonra da birdenbire durumu kavramıştı: O anda becerdiği erkek kesinlikle kendisi değildi. Hayal ettiği kişi Fraser–Bursnby mi yoksa d'Arque mı ya da hiç tanımadığı herifin teki miydi bilemiyordu ama bunun zerre kadar bir önemi yoktu.

Kendini lanet olası bir yedek gibi kullandırmaya niyeti yoktu.

İlerideki köşeden dönmüş, yan yana iki at üstünde seyrediyorlardı ancak Godric'in dikkati o kadar dağılmıştı ki onları ancak burun buruna geldikleri sırada fark edebildi.

Godric o anda kimin daha çok şaşırdığını anlayamadı: Kendisi mi yoksa süvariler mi?

Kendini ilk toparlayan sağdaki asker oldu. Kılıcını çekip atını mahmuzladı. Dörtmala koşan bir attan kaçmasına olanak yoktu, üstelik sokak çok dardı. Godric sırtını kirli duvara iyice yapıştırdı. Yanından geçen süvarilerden biri neredeyse tuniğine degecekti ama diğeri daha akıllıydı ve daha yavaş hareket etti. Asker atına diziyle vurarak Godric'i ya ezecek ya da kılıcıyla onu delik deşik edebilecek duruma gelmişti. Terleyen ve kişneyen atın etrafından dolaşıp kaçacak yeri yoktu. Başını kaldırıncı sarkan ahşap balkonu gördü, sırtını yasladığı binaya sonradan yapılmış gibi bir hali vardı. Ağırlığını kaldırabilecek sağlamlıkta olmaya bilirdi fakat Godric'in başka seçeneği yoktu.

Kollarını başının üzerine uzatarak zıpladı ve balkonu destekleyen parmaklıklardan birini yakaladı. Bacaklarını yukarı kıvrırken sol omuzundaki yaranın açılan dikişinin acısını hissetti.

Bacakları atın başıyla aynı hizaya geldiği anda hayvan bu hareket karşısında şaşırır gibi oldu. Süvari dizginleri sertçe çekerek şaha kalkan atını kontrol etmeye çalıştı.

Godric sallanarak kendini atın üzerinden diğer tarafa attı ve sert kaldırım taşlarının üzerine düşmesiyle birlikte kılıcını çekip ayağa kalkması bir oldu.

Ancak o ana kadar dönüp geri gelmiş olan diğer süvari Godric'i diğer askerle kendi arasında hapsetti. Sevinebileceği tek şey, karşısında sadece iki kişilik bir atlı devriyenin olmasıydı.

"Teslim ol!" diye bağırdı o anda ikinci süvari eyerinin altındaki tabancaya uzanırken.

Lanet olsun! Godric adama doğru bir hamle yaparak, tabancayı eline alamadan kolunu yakaladı ve hızla geri çekti. Eyerin üzerinde dengesini kaybeden süvari düşecek gibi oldu. Ağırlığın bir anda kaymasıyla birlikte ürken at adamı sırtından attı.

Godric tam zamanında birinci süvariye doğru dönerek başının üzerine gelen kılıç darbesini karşıladı. Yerde dezavantajlı durumda olduğu halde geri çekilmek gibi bir niyeti yoktu. Kılıcını atın üzerindeki adama savurdu fakat ıskaladı ve tam zamanında adamın gözündeki parıltıyı gördü.

Ancak belki de aslında *tam zamanında* değildi.

Arkasından gelen darbeyle dizlerinin üzerine çöktü. Baş dönüyordu, siniri fena bozulmuştu. Godric dönerek saldırganının bacaklarına sarıldı ve süvariye yere devirdi. Yerde yatan diğer adamın üstüne tırmanıp oturdu ve...

Lanet olsun!

Süvarinin, hayalarını tekmelemesi hiç iyi olmamıştı.

Godric acı dolu bir nefes alarak süvarinin üstünde kükredi ve yumruğunu adamın suratına sertçe indirdi. Bir daha ve bir daha. Karanlık sokağın ortasında duyulan çıplak etin çıplak ete çarpma sesinin tatmin edici bir yanı vardı. Arkasındaki süvarinin bağırarak bir şeyler söylemesi üzerine atın nalları tehlikeli bir

biçimde diğer adamla dövüştükleri yere doğru yaklaşmaya başladı ama Godric'in umurunda bile değildi.

Sadece daha çok sayıda atın yaklaştığını duymasıyla durdu. Altındaki adama baktı. Süvarinin gözleri şişmişti ve yarılmış dudakları kanıyordu ama hâlâ hayattaydı ve kendisine karşı koyuyordu.

Tanrı'ya şükür.

Bir anda olduğu yerden kalkıp koşmaya başladı, atlar peşindeydi. Köşede duran bir varilin üzerine atlayarak bir evin yan tarafından yukarı tırmanırken ayak parmakları ve parmak uçlarıyla tutuna tutuna binanın tepesine ulaştı.

Aşağıdan gelen bağrıışmaları duysa da dönüp bakmadan çatının üzerinde hızlı adımlarla koşmaya devam ederken gevşemiş olan kiremitler yerlerinden çıkıp aşağıdaki sokağa düşüyordu. Koşarken göğsünde pompalanan kanı hissetti ve ancak yaklaşık bir kilometre uzaklaştıktan sonra durdu.

Nefes nefese kalmış bir halde bir bacaya yaslandığı sırada hâlâ takip edildiğini fark etti.

Godric hançerini çekti ve ince bir vücudun çatının kenarına geldiğini gördü ve büyük bir dikkatle aşağıya tırmanmaya başladı. Delikanlının kendiyile aynı hizaya gelmesini bekledi. Godric onu yakasından yakalayıp başını geriye çekti ve hançerini boğazına dayadı.

"Beni neden takip ediyorsun?"

Hızlı, zeki bakışlarını yüzüne dikmiş olan çocuk kendini kurtarmak için hiçbir hareket yapmadı. "Kürek Jack çocuk hırsızları hakkında bilgi almak istediğini söyledi."

"Evet?"

Çocuğun büyük ağzı neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben onlardan biriyim."

Yirmi dakika sonra Godric delikanlının ağzını çay ve tereyağlı ekmekle doldurmasını izliyordu. Çocuk hırsızının tahmin ettiği

yaşını aşağıya çekti. İlk görüşünde Godric onun genç bir erkek olduğunu düşünmüştü ama bunun sebebi boyunun bir yetişkinle aynı olmasıydı. Şimdi, burada Kimsesizler Yurdunun mutfak-
ğında otururken, çocuğun yumuşak yanaklarını, ince boynunu ve çenesinin yumuşak çizgisini fark etti. Bu çocuk en fazla on beş yaşında olmalıydı.

Kahverengi saçını bir iple gelişigüzel bir şekilde arkadan bağlamıştı, kurtulan perçemler oval yüzünü çevreliyordu. Üzerinde kirli bir yelek ve birkaç beden büyük olduğu anlaşılan bir manto vardı. Alnına indirdiği üçgen şapkayı içeri girdiğinde çıkarmaya gerek görmemişti. Bilekleri ince ve kırılgandı ve tırnaklarının kenarı kirliydi.

Çocuk Godric'in kendisini izlediğini görünce asi bir tavırla çenesini kaldırdı. Ağzının kenarları içtiği sütlü çaydan ıslaktı. "Ne?"

Godric'in yanında oturan Winter Makepeace kıpırdandı. "Adın ne?"

Çocuk omuzlarını silkti ve herhangi bir tehdit hissetmediğinden olsa gerek dikkatini yeniden önündeki ekmek dolu tabağa verdi. "Alf."

Toprak kavanozun içindeki reçelden bir kaşık dolusu alıp yağlı ekmek dilimlerinden birinin üzerine sürdü ve dilimi ortasından katladıktan sonra yarısını ağzına attı.

Godric ile Winter birbirlerine baktılar. Biraz ikna yeteneğiyle ve birkaç tehdit üzerine Alf'i yuvaya getirmeyi başarmıştı. Godric süvariler ortalıkta dolaşırken dışarıda kalmak istemiyordu ve yabancı bir delikanlıyı kendi evine götürmesi de söz konusu olamazdı.

Üstelik daha az önce bir çocuk hırsız olduğunu da itiraf etmişken.

"Ne kadar zamandır çocuk hırsızları için çalışıyorsun?" diye sordu Winter derinden gelen sakin sesiyle.

Alf ağzındaki ekmeği yuttu ve çayından büyük bir yudum aldı. “Yaklaşık bir aydır ama artık o şerefsizler için çalışmamaya karar verdim.”

Winter hiçbir şey söylemeden çocuğun fincanına yeniden çay koydu ama Godric onun kadar sabırlı değildi. “Beni *şu anda* da bir çocuk hırsız olduğuna inandırdın.”

Alf çiğnemesine ara verdi ve bakışlarını kaldırdı. Gözleri kısılmıştı. “Ve *şu anda* bulabileceğinizin en iyisiyim. Çocuk hırsızlığına devam edenlerin ağzından laf almanız mümkün değil. Benimle yetinseniz iyi olur.”

Winter Godric’le göz göze gelerek başını belli belirsiz salladı.

Godric iç geçirdi. İleride tanınmaması için fısıltıyla konuşurken karşısındaki genci anlamamanın ne kadar zor olduğunu düşünüyordu. Üstelik Winter’ın erkek çocukları konusundaki tecrübesi çok daha fazlaydı.

En zor olanlar için bile bu böyleydi.

“Sen nasıl çocuk hırsızı oldun?” diye sordu Winter o sırada. Ekmeğe uzanıp iki dilim daha kesti.

Godric kaşlarını kaldırdı. Alf ekmeğin yarısını yemişti.

“Bu tür şeyler konuşuluyor,” diye söze başladı Alf ekmeğinin üzerine tereyağını kalın bir tabaka halinde sürerken. “Genelde ekipler halinde çalışmayı severler. Bir yaşlıyla beraber bir delikanlı olarak mesela. Bir yük arabasının altında kalan çocuklardan birini tanıyordum. Başına aldığı darbe sonucunda ölmüştü. Ekipte adamları eksilmişti, parası da iyiydi.” Duraksayıp çayından bir yudum aldı ve ekmeğinin üzerine reçel sürdü. “Güzel bir işti.”

“O zaman niye onlarla çalışmaya devam etmiyorsun?” diye sordu Winter ifadesiz bir sesle.

Alf’in ekmeği hazırды, üzerine sürdüğü reçel kenarlarından akmaya başlamıştı ancak çocuk ısırmadan ekmeğine bakıyordu. “Küçük bir kız vardı, adı Hannah’ydı. Saçları kızıldı. Beş yaşında ya vardı ya yoktu. Çok konuşurdu, teyzesi onu bize sattığı halde ne

benden ne de başkasından korkardı. Sam'le beraber onu atölyeye getirmiştik ve yeterince iyi görünüyordu...”

“İyi mi?” diye homurdandı Godric alçak sesle. “O küçük kızları çalıştırıyorlar, dövüyorlar ve neredeyse aç bırakıyorlar.”

“Çok daha kötüsü de olabilirdi,” dedi Alf kendini savunurcasına ancak Godric’in gözlerine bakmaya cesareti yoktu. “Genelevler, bir çocuğun görüntüsünü daha da zavallı hale getirebilmek için gözlerini kör eden dilenciler.”

Winter Godric’e uyarıcı bir bakış fırlattı. “Hannah’ya ne oldu, Alf?”

“Konu da bu zaten.” Alf kirli parmaklarını ekmeğe daldırarak kenarlarından kırmızı reçelin akmasına neden oldu. “Bir sonraki gidişimde orada değildi. Öylece ortadan... kayboluvermişti.” Alf içi öfke dolu, ıslak bakışlarını kaldırdı. “Ben de bu işe son vermeye karar verdim. Küçük kızlara zarar veren bir çetenin üyesi olmak istemiyordum.”

“Bu yaptığın çok cesurca,” dedi Winter yumuşak bir sesle. “Ne de olsa çocuk hırsızları kendilerine ihanet edilmesinden hoşlanmazlar.”

Alf burnunu çekerek parmaklarının arasındaki ezilmiş ekmeğe baktı. “Eminim beni tahtalı köye yollamak hoşlarına gider.”

“Bize nerede olduklarını, *kim* olduklarını anlat ki bu sorunu senin için çözelim,” diye mırıldandı Godric.

“Sadece bir yerde değiller,” dedi Alf son derece ciddi bir sesle. “Benim bildiğim üç atölye var ama tahminimce çok daha fazlalar.”

“Üç mü?” Winter derin bir nefes aldı. “Bundan nasıl habermiz olmadı?”

“Çok kurnazlar, öyle değil mi?” Alf ekmeğini ağzına attı ve bir süre sessizlik içinde çiğnedi. Sonra da yutkundu. “Gece harekete geçmek lazım. Nöbetçileri var ancak hepsi geceleri daha uykulu oluyor. Size gösterebilirim.”

“Hızlı hareket etmek zorundayız,” dedi Godric Winter’dan onaylayıcı bir karşılık alarak. “Bana yerlerini yarın gece gösterebilir misin?”

“Olur.” Alf kesilmiş ekmeğin geri kalanını alıp mantosunun cebine soktu. “Ben hava aydınlanmadan gideyim o halde.”

“İstersen burada kalabilirsin,” diye teklifte bulundu Winter delikanlıya.

Alf başını iki yana salladı. “Çok nazıksınız ama ben bu kadar büyük yerlerde kalmaktan hoşlanmıyorum.”

Godric kaşlarını çatı. “Emniyette olabilecek misin?”

Alf başını kaldırdı. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. “Yarın geri gelmeyeceğimden mi endişe ediyorsunuz? Korkmayın, istemediğim sürece beni hiç kimse yakalayamaz. Çay için teşekkür ederim.”

Delikanlı bunları söyledikten sonra mutfağın kapısından çıkıp gitti.

“Lanet olsun, onu takip etmeliydim,” diye mırıldandı Godric.

Ancak Winter başını salladı. “Onu korkutmamalıyız. Üstelik biraz önce arka sokaklardan birinde süvarilerin gezdiğini gördüm.”

Godric içinden bir küfür savurdu. “Beni takip ettiler.” Bu durum eve dönmesini her zamankinden daha da zorlaştıracaktı. Winter’a baktı. “Çocuğun yarına kadar iyi olacağından emin misin?”

Winter omuz silkererek kalan ekmeği dolaba kaldırdı. “Şu an için yapabileceğimiz çok fazla bir şey yok.”

Godric durumu olduğu gibi kabullenerek yarın akşama kadar beklemesi gerektiğini anladı.

Megs, penceresinin altından duyulan erkek sesleriyle huzursuz uykusundan uyandı. Uykulu gözlerini kırpıştırarak yatak odasının içinde etrafına bakındı. Hava aydınlanmıştı ama saat henüz çok erken olmalıydı çünkü Daniels giyinmesine yardım etmek için gelip kendisini uyandırmamıştı.

Megs yataktan kalkıp pencerenin yanına gitti ve perdeleri aralayarak avluya baktı. Godric, üzerinde peleriniyle öylece durmuş, üçgen şapka giymiş olan bir adamla konuşuyordu. Megs onları izledi. Diğer adamla ilgili anlayamadığı bir şey vardı. Godric öyle gergin görünüyordu ki Megs bir huzursuzluk hissetti.

Şapkalı adamın başını aniden kaldırıp eve bakmasıyla Megs'in nefesi kesilir gibi oldu.

Bu Yüzbaşı Trevillion'du.

Megs onlara bakarken süvari birdenbire uzanıp eliyle Godric'in pelerinin önünü açtı.

Megs hızla dönerek aldığı sabahlığının üzerine geçirdikten sonra odadan çıkıp merdivenleri koşarcasına inmeye başladı. Kalbi boğazında atıyordu. Godric'in kostümü yüzbaşının onu tutuklaması için geçerli bir sebep olabilir miydi?

Ancak girişe vardığı sırada Godric sanki az önce kralla bir görüşmeden çıkmış gibi son derece sakin bir tavırla kapıyı kapatmakla meşguldü.

"Godric!" diye tısladı Megs.

Godric başını kaldırıncaya olduğu yerde donakaldı genç kadın.

Belli belirsiz olmasına rağmen Megs işaretleri okuyabiliyordu. Adamın ağzı ince, gergin bir çizgi halindeydi ve gözleri kısılmıştı. Aslında hiç de sakin değildi. Hem yorgun hem öfkeli görünüyordu.

Megs merdivenlerin geri kalanını nasıl indiğini hatırlamıyordu, ellerini kaldırıp adamın yüzüne dokunmak ve onu rahatlatmak istedi.

Godric ellerini kaldırarak genç kadına engel oldu.

Megs adamın gözlerine bakarak gözlerini kırptırdı ve onun kendisine boş bakışlarla baktığını gördü.

Demek ki onu gece olanlardan dolayı affetmemişti.

"St. Giles'ta ne oldu?" diye sordu genç kadın alçak bir sesle. Ona dokunmayı, iyi olduğundan emin olmayı öylesine çok istiyordu ki. "Yüzbaşı Trevillion'dan kurtulmayı nasıl başardın?"

“Godric.” Bayan St. John’un şaşırmış sesinin merdivenlerden duyulmasıyla Megs arkasını dönüp yaşlı kadınla birlikte üç kız kardeşinin de orada durduğunu gördü.

Moulder da başka bir yerden çıkıp gelmişti. “Efendim?”

“Neden herkes bu kadar erken saatte ayakta?” diye mırıldandı Godric.

“Dışarıda mıydın sen?” diye sordu Sarah sakın bir sesle.

“Bu seni ilgilendirmez,” diye karşılık verdi ağabeyi dümdüz bir sesle evin arka tarafına doğru yürüyerek.

“Ama...” diye söze başladı üvey annesi şaşkınlıkla.

“Bana soru sormayın,” dedi Godric arkasına bile bakmadan ve koridorda ilerleyerek gözden kayboldu.

Bayan St. John Megs’e çaresizce baktı. Gözlerinde yaşlar vardı.

“Ben onunla konuşurum,” dedi Megs yaşlı kadına karşı takınabildiği olanca güvenceyle ve aceleyle Godric’in peşinden gitti.

Söz konusu olan gözü yaşlı kayınvalidesi olmasaydı, dün geceki felaketten sonra onun karşısına yeniden bu kadar çabuk çıkmaya cesaret edemezdi. Godric kendisine çok kırgındı ve onu yanında istemediğini açıkça belli etmişti.

Ama genç kadın buna rağmen onun karşısına çıkacaktı.

Kapıyı çalmaya gerek görmeden çalışma odasına girdi.

O sırada kendine bir kadeh konyak doldurmakla meşgul olan Godric Moulder’la konuşuyordu. “Her zamanki yerde. Takip edilmediğinden emin ol.”

“Evet, efendim.” Moulder odadan çıkıp gidebileceği için rahatlamış görünüyordu.

Megs kapıyı kapayarak boğazını temizledi.

“Git buradan,” diye homurdandı Godric ve kadehini bir di-kişte yarıladi.

Megs irkildi. İnine çekilmiş öfkeli bir ayıdan farkı yoktu.

Genç kadın derin bir nefes aldı. “Hayır. Ben senin karınım.”

Godric başını kaldırdı, güzel dudakları kıvrılmıştı. “Öyle misin?”

Megs’in yüzü yanıyordu. “Evet.”

Godric yüzünü başka yöne çevirdi, sanki genç kadına olan ilgisini kaybetmiş gibiydi. Üzerinden pelerinini ve mantosunu silkeledi. Hareketleri sertti.

Megs gözlerini kırıştırdı. Godric’in pelerinin altında sade, kahverengi takım elbisesi vardı, hayalet kostümünden en ufak bir iz bile yoktu. Parmaklarıyla şömine duvarının üzerindeki panele dokundu. Panelin birdenbire açılmasıyla ardındaki gizli dolap ortaya çıkmıştı. Megs, adamın pelerinin iç cebinden hançerini çıkarıp gizli bölmelerden birine yerleştirmesini izledi.

Genç kadın odanın içinde ilerledi. “Yüzbaşı Trevillion seni takip mi etti?”

“Evet.” Godric gömleğini başının üzerinden yavaşça çıkarınca Megs derin bir nefes aldı. Yarası açılmıştı, içinden sızan kan geniş sırtından aşağıya doğru süzülüyordu. “St. Giles’tan buraya kadar. Aslına bakarsan işini çok iyi yapıyor. Birçok kez arkamda olduğunu bile fark edemedim.”

Megs yerdeki gömleği aldı. Kandan mahvolmuştu. “Dün gece hayalet kostümünü giymediğine çok sevindim.”

“Ama giymiştim.”

Omuzlarını silkerken duyduğu acıyla irkildi. “Beni takip ettiğini ve onu eve kadar getirdiğimde benimle yüzleşeceğini biliyordum. Neyse ki böyle durumlara karşı yıllar öncesinden önlem almayı alışkanlık haline getirmiştım. Eski bir pencerenin pervazına günlük elbiselerimi koymuştum. Kalabalığın arasına dalıp Hayalet kostümümü çıkarıp onları giymem kısacık bir zamanımı aldı. Aslına bakarsan,” dedi Godric elindeki kadehi düşünceli bakışlarla süzerken, “Trevillion’un beni o kalabalıkta

gözden kaybetmemesi mucize sayılır. Ama dediğim gibi o işini çok iyi yapan biri.”

“Ona hayran olman beni çok sevindiriyor,” dedi Megs gömlektan bir şerit kumaşı sertçe yırtarken. Elinde buruşturduğu kumaşı Godric’in konyak kadehine daldırdı.

“Bu kaliteli bir Fransız konyağıdır,” dedi Godric yumuşak bir sesle.

“Ve senin sırtın da kaliteli İngiliz etidir,” diye yapıştırdı Megs ipe sapa gelmez olduğunu bildiği cevabını ve elindeki kumaşı kocasının sırtındaki yaraya bastırdı.

Godric homurdandı.

“Ah, Godric.” Adamın yanan tenine nazıkçe dokunurken parmakları titriyordu. “Dün gece ne oldu?”

Godric omuzunun üzerinden karısına baktı. Gözleri parlıyordu ve Megs bir an için onun ikisinin de sonradan pişmanlık duyacağı bir şey söyleyeceğini sandı. “Senin adına bir taverna sahibini sorguya çektim.”

“Ve?”

Godric’in çenesi gerildi. “Korkarım ki çok az bilgi edinebildim. Fraser-Burnsby’nin ölüm haberini getiren arabacının da öldüğü söylentiler arasında.”

Megs’in eli hareketsiz kaldı. “Öldürölmüş mü?”

Godric başını salladı. “Belki. Gerçekten de bilmiyorum. Ama tek görgü şahidinin Fraser-Burnsby’nin ölümünden kısa süre sonra ortadan kaybolması ve söylenene göre ölmüş olması da oldukça şüpheli bir durum.”

Kanaması durmuş, yarası da temizlenmişti. Megs buna rağmen elindeki kumaş parçasını adamın sırtına hafifçe bastırmaya devam ediyordu, ona dokunmaktan vazgeçmek istemiyor gibiydi. “Bundan sonra nereye bakacağız?”

“Arabacının ailesi ya da arkadaşları olmalı.” Godric’in kaşları çatılmıştı. “Hiçbir şey bulamazsak yeniden d’Arque’a gidip Fraser-Burnsby hakkında sorular sorabilirim.”

“Ama bunu ben de yapabilirim...”

“Hayır.” Godric genç kadından uzaklaştı.

Megs adamın sert bakışını görünce irkildi, eli havada kalmıştı.

Godric yüzünü ekşiterek bakışlarını çevirdi ve bir koltuğun arkasında asılı duran sabahlığını aldı. “Arabacı kasıtlı olarak öldürüldüyse Megs, bu da demektir ki dışarıda kendi suçunu örtbas etmek için cinayet işlemeye hazır biri var. Senin bunu kurcalamanı istemiyorum.”

“Godric...”

“Bir anlaşma yaptık.” Godric sabahlığını giyerek önünü ilikledi. “Ben üstüme düşeni yerine getireceğim.”

Megs elindeki kanlı kumaş parçasını atmadan önce kocasının yüzüne uzun uzun baktı. Hizmetçilerin görmemesi için kanlı gömlekle beraber yakılması gerekiyordu. “Pekâlâ.”

Godric’in omuzları rahatladı.

Megs ellerini birleştirdi. “Daha önce St. Giles’ta bir hayalet işinin olduğunu söylemiştin. Bunun ne olduğunu sorabilir miyim?”

Godric’in gözleri bir an için kısılınca Megs onun cevap vermeyeceğini düşündü. “Küçük kızları kaçıran ve onları ipek çorap ve daha birçok işte neredeyse ölümüne çalıştıran bir çetenin izini bulmaya çalıştım. Onlara çocuk hırsızları diyorlar.”

Megs’in ağzı dehşet içinde açık kaldı. Yetimhanedeki çocukları ve kısa zaman önce işe aldıkları genç kızları düşündü. O çocukların istismar edilmesi düşüncesi bile midisinin bulanmasına neden oldu.

“Ah,” dedi zayıf bir sesle.

Godric kısaca başını salladı. “Merakın giderildiyse...”

Godric onu kovmuştu ama Megs’in merakı henüz *giderilme-miştir*. “Sırtına ne oldu? Dikişlerin açılmış.”

“Telaşa gerek yok. Moulder’a sonra yarayı yeniden sarmasını söylerim,” diye cevap verdi Godric kısaca. “Nasıl bu gece... yeniden açılacak.” Genç kadına bakıp dudaklarını sıktı.

Megs’in içinde korkunç bir önsezi belirmişti. “Bu gece ne yaptığında açılacak, Godric?”

Adamın güzel dudakları büküldü. “Bu gece yeniden St. Giles’a gittiğimde.”

On Üçüncü Bölüm

Hellequin'in büyük atı Fısıltı Tepesi'ni tırmanmaya başladığında hava iyice sertleşmişti. Faith titreyip Hellequin'in geniş sırtına iyice yaslanınca Hellequin uzanıp eyer çantasının içinden bir pelerin çıkardı.

"Bunu bedenine dola, kızım," dedi aksi bir sesle. Faith minnettar bir tavırla pelerini alıp üzerine geçirdi.

Etraflarında yükselen kasvetli ve karanlık çam ağaçlarının dalları esen rüzgârda oynasırken Faith'in kulağında belli belirsiz ağlamalar ve mırıltılar belirdi. Başını kaldırıp baktığında ise rüzgârda uçuşan minicik ışık toplarını gördü...

Hellequin Efsanesi'nden

Artemis Greaves o sabah, Londra'nın kalabalık caddesinde hızlı ve kararlı adımlarla ilerliyordu. Penelope uyanınca onunla sohbet etmek ve geçen akşamki balonun en ince ayrıntısına kadar dedikodusunu yapmak isteyecekti. O zamana kadar da kendine ayırabileceği birkaç saati vardı sadece. Artemis bu düşünceyle derin bir iç geçirdi. Daha önceleri kuzeninin aklının bir karış havada olduğunu düşünürdü. Bir de onu şimdi, kafasına bir dükle evlenmeyi koyduğu sırada görmek gerekirdi. Dolaylı davetler, önceden planlanan tesadüfi karşılaşmalar ve Bayan Royle'a karşı bitmek tükenmek bilmeyen bir kıskançlık söz konusuydu ki Artemis'e

kalsa, zavallı kadının Penelope ile kıyasıya bir rekabet halinde olduğundan bile haberi yoktu.

Ortada Penelope'nin tutkusunun hedefi olan kişi Ekselansları Wakefield Dükü olmasa, bütün bunlar aslında oldukça eğlenceli bile sayılabilirdi. Artemis o adamdan hoşlanmıyordu ve kuzenini mutlu edebileceğinden de şüpheliydi. Ve eğer evlenecek olurlarsa da...

Durunca neredeyse kollarının altında birer kaz taşıyan bir hamal tarafından ezilecekti.

“Dikkatli ol tatlım,” dedi adam kibarca omuzunun üzerinden, Artemis'in etrafından dolanırken.

Artemis yutkunarak oradan oraya koşuşturan insan kalabalığı arasından yoluna devam etti. Londra sokaklarını insanlardan oluşan ve durmadan akıp geri çekilen, daha da büyük akıntılara karışan, sağlıklı sollu akarsulara ayrılan ve devinip duran bir insan selinden oluşan girdaplara kapılarak akıp giden büyük bir nehre benzetmek mümkündü.

İnsan burada ya yüzer ya da boğulma tehlikesiyle karşı karşıya kalırdı.

Penelope Wakefield Dükü'yle evlenecek olursa, Artemis, Ekselanslarının daha önce tarif ettiği gibi mütemadiyen solgun ve mutsuz haliyle onların yanına taşınabilirdi. Penelope'nin hizmetçisi olmaya devam edebilir, belki ileride de çocuklarına teyzelik yapabilirdi. En kötüsü ise Penelope'nin artık kendisine ihtiyacı olmadığına karar vermesiydi.

Artemis titrek bir nefes aldı. Bu endişeleri gelecek içindi. Şu anda başa çıkması gereken daha acil sorunları vardı.

Yirmi dakika sonra hedefine yaklaşmıştı: Londra'nın pek de şık olmayan bir yerindeki bir kuyumcuya. Tanıdığı hanımlar arasında aylarca ve dikkatle yaptığı araştırmalar sonucunda uygun olan bu dükkânı bulabilmişti. Eğer sorularını sorarken ve araştırmalarını yaparken daha doğrudan davranmış olsaydı dedikoduların yayılması işten bile olmazdı.

Artemis dikkatle etrafına bakındıktan sonra küçük dükkânın kapısını iterek açtı. İçerisi oldukça loş ve neredeyse bomboştu. Vitrininde sadece birkaç yüzük, bilezik ve kolye olan yüksek tezgâhın arkasında bir adam oturuyordu. Artemis içerideki tek müşteriydi.

Dükkânın sahibi başını kaldırıp ona baktı. Oldukça kısa boylu ve tıknaz adamın kayış gibi ve kırış kırış yüzündeki burnu kocamandı. Başında yıpranmış, gri bir peruk, üzerindeyse kırmızı bir yelekle ceket vardı. Bakışlarıyla Artemis'in giyimini kuşamını tartıyordu: Zengin değil. Artemis başını eğmemek için kendini tuttu.

"Günaydın," dedi adam.

"Günaydın," diye karşılık verdi Artemis cesaretini toplayarak. Bunu yapmaya *meceburdu*, başka bir yolu yoktu. "Zaman zaman ziynet eşyalarını satın aldığınızı öğrendim."

Adam gözlerini kırptırıp dikkatle baktı. "Evet?"

Artemis tezgâha yaklaşarak cebinden küçük bir ipek kese çıkardı. Düğümlemiş iplerini çözerken gözlerinde yaşların birikmesine engel olamadı. Bu, sahip olduğu en değerli şeydi.

Ancak duygusallığını bir kenara bırakmalıydı.

İpler nihayet çözülünce Artemis kesenin ağzını açtı ve içindeki küçük hazineyi çıkardı. Yeşille altın, dükkânın loş ışığında bile kolyenin gerçek değerini ispatlarcasına parıldıyordu; taşın sahte, altının ise sadece yaldızlı boyadan oluştuğunu biliyordu.

Ama yine de elindeki kolyeye, bundan on üç sene önce, on beşinci yaş gününde ilk kez gördüğü andaki gibi büyük bir hayranlıkla baktı. Adamın güzel gözleri o zaman ipek keseyi kendisine uzattığı anda büyük bir beklenti ve hevesle parlamıştı ve Artemis de ona bu kolyeyi nasıl aldığını bile sormamıştı. Buna cesaret edememişti.

Kuyumcunun gözlüğünü gözüne yerleştirip lambayı yakınına çekmesini ve elinde tuttuğu büyüteçle öne eğilişini izledi. Yeşil taşın etrafındaki zarif yaldızlı filigran ışıktaki parlıyordu. Gözyaşı şeklindeki kolyenin asılı durduğu zincir çok daha basit ve ucuzdu.

Kuyumcu gerilerek iyice öne eğildi ve sonra aniden başını kaldırıp Artemis'e baktı. "Bunu nereden buldunuz?" Sesi sertti.

Artemis çekingenlikle gülümsedi. "Bir hediye idi."

Yaşlıca adamın keskin ve berrak gözleri Artemis'in gösterişsiz kıyafetleri üzerinde gezindi. "Bundan şüpheliyim."

Artemis adamın kabalığı karşısında gözlerini kırıpıştırdı. "Anlayamadım?"

"Genç hanım," dedi kuyumcu o sırada arkasına yaslanıp da tezgâhın üzerinde duran kolyeyi işaret ederek. "Tamamen saf olduğunu düşündüğüm altına yerleştirilmiş kusursuz bir zümrütten bahsediyoruz. Bunu ya hanımınız için satıyorsunuz ya da çaldınız."

Artemis düşünmeden hareket etti. Kolyeyi hışımla tezgâhın üzerinden alıp eteklerini kaldırdığı gibi kuyumcunun söylediklerini duymazdan gelerek küçük dükkândan koşarcasına çıktı. Caddede hızlı adımlarla yürüyüp de önüne çıkan arabalardan ve yük taşıyan hamallardan kaçınmaya çalışırken, kalbi avcısından kaçan bir ceylanınki gibi atıyordu. Arkasından her an birilerinin bağırarak kendisini takip etmesini bekliyordu. Nefesi boğazında düğümlenene kadar hiç durmadan koşuttuktan sonra kendini biraz olsun yavaşlayarak yürümeye zorladı.

Kuyumcuya adını söylememişti. Adam onun kim olduğunu bilmiyordu bu yüzden de kimseyi peşine takamazdı. Bu düşünceyle ürperdi ve göz ucuyla hâlâ elinde sımsıkı tuttuğu zümrüt kolyeye baktı.

Kolye ona kurnazca göz atıyor gibiydi, hiçbir zaman sahip olmayı düşünmediği bu hazineyi, bugüne kadar kendisi için çok değerli olduğu için satamamıştı. Artemis acıyla güldü. Bu kolye kendisine verilmiş bir hediye idi ancak Artemis'in elinde buna dair bir kanıt yoktu.

Yüce Tanrım, Apollo bu kolyeyi *nereden* bulmuştu?

Megs, akşamın erken saatinde yenilen yemekten sonra bir gezinti yapmak için bahçeye çıktığında, hava yeni yeni kararıyordu. Higgins patika yollarını temizleyip üzerlerine ince çakıllar dökmüş ve yabani otlardan arındırıp kenarlarını güzelce belirginleştirmişti. Godric'in ataları tarafından zamanında ekilmiş ama sonradan unutulduğu belli birkaç kararsız nergis evin yakınlarında cesurca açmışlardı.

Megs yürürken düşünüyordu. Bahçeler ne kadar da huzur verici yerlerdi, bunun gibi yarı çıplak sayılanlar bile öyleydi. Fakat yakın bir zamanda Higgins'le beraber buraya gül ve süsen çiçeğinin yanı sıra, şakayık ve papatyaları da ekeceklerdi.

Tabii eğer Godric o kadar uzun süre burada kalmasına izin verirse.

Megs kaşlarını çatı. Bu sabahın erken saatindeki karşılaşmalarından sonra kendini odasına kapatmış, hem öğle hem de akşam yemeğine inmemişti. Megs odasına götürülen yemek tepsilerini görmüştü. En azından kendini odasında açlığa mahkûm etmemişti.

Yaşlı meyve ağacının yanına gelince durdu ve elini sert gövdesine yasladı. Ağacın varlığının genç kadının üzerinde sakinleştirici bir etkisi vardı. Hava neredeyse kararmıştı ancak Megs ağacın alçak dallarına yakından bakınca kalbinin hızlandığını hissetti. İnce bir dalın üzerinde bir dizi tomurcuk gördüğünden emindi. Belki de...

"Megs."

Sesi alçaktı fakat bahçenin diğer tarafından gayet buyurucu ve net olarak duyulmuştu.

Arkasını dönünce Godric'in Saint Malikânesi'nin açık duran kapısının girişinde durduğunu gördü, arkasından vuran ışık bahçede uzun ve siyah bir gölge oluşturmuştu. Megs bu görüntü karşısında ürperdi. Önce bu karanlık yabancının gelip bahçesini

istila ettiğini düşündü fakat sonra kendini topladı. Karşısında duran kişi Godric'ti ve her ne olursa olsun, o artık bir yabancı değildi.

Kocasıydı.

Godric kendisine doğru yürüyüp yaklaşan genç kadına elini uzattı. Megs adamın elini tutup başını kaldırdı ve az önce ağaca baktığı gibi onun yüzüne bakarak bir yaşam belirtisi aradı.

“Gel,” dedi Godric ve onu nazıkçe evin içine çekti. Koridoru geçip genç kadını merdivenlere yöneltirken eli hâlâ elindeydi. Adım adım ilerlerken kalbi hızlanan Megs, Godric'in odasının kapısını açmasıyla nefes nefese kaldığını hissetti.

Odanın içi mum ışığıyla aydınlanmıştı. Megs gözlerini kırıştırarak Godric'e baktı.

Kocası kendisini yarı kapalı gözlerle izliyordu. Bu ısrarlı bakışlarda tehlikeli bir şey vardı. Megs neredeyse bir adım geri çekilecekti.

Genç kadının elini tutmaya devam ediyordu.

“Sana bir söz verdim,” dedi Godric. “Ve bu sözümü tutacağım ancak daha önceki sefer yaptığımız gibi olmayacak.”

Megs bir anda onun bir önceki sevişmelerinden söz ettiğini anladı.

“Ben... ben çok üzgünüm,” diye kekeledi genç kadın. “Sana Roger olduğunu hissettirmek gibi bir niyetim yoktu. Yaptığım bu değildi. Sadece ona ihanet ediyordum gibi geldi. Onu daha da çok kaybetmek istemedim.”

Genç kadının dudakları aralandı ama birdenbire ihanete uğrayan bir diğer kişinin varlığını daha hatırlayarak sustu.

“Benim de aynı şeyi Clara'ya karşı hissedebileceğimi düşünmedin mi?” diye sordu Godric alçak bir sesle. “Sana istediğin şeyi verebilmek için benim de büyük bir fedakârlık yapmam gerektiğini görmüyor musun?”

Megs utanç içinde başını öne eğdi. “Çok üzgünüm, Godric.”

Godric genç kadının yüzünü avuçlarının arasına alarak kaldırıncı Megs onun berrak gri gözlerinin içine baktı. “Artık bir önemi yok. Önemli olan bundan sonra ne yapacağım, daha doğrusu birlikte ne yapacağımız. İşe bununla başlayabiliriz.”

Başını yavaşça, Megs’in, onun niyetini anlamasına izin vererek genç kadına doğru eğdi. Megs’in gözleri önce büyüdü, sonra ise teslim olup kapandı.

Bazı şeyleri düzeltmek için bunu yapması gerekiyordu.

Adamın öpücüğü öncekiler gibi nazık birer dokunuştan ibaret değildi. Bu bir mühür, bir niyet sözü, bir anlaşma gibiydi. Çenesine bastırıldığı başparmağıyla genç kadının dudaklarını aralıyor, dilini ağzının içine kaydırarak hakkını arıyordu. Megs’in su yüzüne çıkan endişeleri gerilmesine neden olsa da Godric onun uzaklaşmasına izin vermedi. Genç kadını sımsıkı tutarak altdudağını hafifçe ısırđı ve yeniden rahatlamasını bekledi.

Megs gözlerini açıp adamın kendisine baktığını, dudağını serbest bırakıp sıcak diliyle yalamaya devam ederken bile yüz ifadesini okumaya çalıştığını gördü. Megs gözlerini yeniden kapadı. Godric’in bu yaptığı çok özeldi, teması çok yakındı.

Dudağının kenarında duraksayan Godric onu dalgınca yalamaya devam ediyordu, ta ki Megs ürpererek boyun eğinceye ve dudaklarını iyice aralayıp adamın dilini içeriye davet edinceye kadar. Boğazından hafif bir inilti yükselirken, Godric dilini tekrar genç kadının ağzının içine daldırdı ve Megs onu hemen yakalayıp bir şeyleri telafi etmek istercesine emmeye başladı. Adamın elleri Megs’in ensesine kayarak başını geriye çekince genç kadının ağzı daha da açık ve savunmasız kaldı. Megs, dudaklarını kendisine feda etmiş gibiydi.

Ellerini genç kadının boynundan aşağıya, elbisesinin yakasına oradan da beline kaydırıdıktan sonra onu kaldırıp dudakları dudaklarında, diliyse Megs’in ağzında, odanın diğer tarafına geçti. Genç kadını yatağın yanına yere bıraktıktan sonra başını kaldırdı.

Megs göğsünün daraldığını, ciğerlerinin ise nefes almakta zorlandığını hissediyorken, sadece adamın dudaklarının ıslaklığı ve göz kapaklarının ağırlığı o anda ne yaptıklarına dair bir işaretti.

“Elbiselerini çıkar,” diye emretti Godric.

Megs’in gözleri kocaman açıldı.

Godric başını eğerek genç kadının gözlerinin içine baktı. “Hemen.”

Genç kadın şişmiş ve iyice hassaslaşmış olan dudaklarını aralayıp diliyle araştırırcasına yokladı. “Bana yardım eder misin?”

“Ulaşamadığın kopça ve bağların hepsini çözerim.”

Megs başını eğerek korsesini çözmeye başladı. Bir hanımefendinin soyunması kolay değildi. Genelde Daniels’ın yanı sıra iki hizmetçinin daha yardımına ihtiyaç duyardı. Bu biraz zaman alacaktı. Çok da zarif bir görünüm olmayacaktı.

Ve en sonunda da adamın karşısında çıplak bir halde kalacaktı.

Ancak Godric sadece birkaç santim ötesinde, önünde durup bunu talep ettiği için Megs istenileni yerine getirecekti.

Önce korsajının kopçalarını açıp önünü araladı. Üzerinden çıkardığında ise yana çekilip bir koltuğun ya da sehpanın üzerine bırakmak istedi ancak Godric o daha hareket edemeden korsajı tuttuğu gibi yere fırlattı.

Megs hiçbir şey söylemeden dudaklarını ısırды ve belindeki bağları çözmeye başladı. Etekleri bir yığın halinde ayaklarının dibine düşünce Megs onları ayağıyla yavaşça yana itti. Terliklerini çıkardıktan sonra eğilip kombinezonu kaldırdı ve çoraplarını indirmeye başladı. Bu duruşu nefesinin kesilmesine neden oldu.

Ya da en azından duruşunun buna neden olduğunu düşünüyordu.

Megs çıplak ayaklı bir halde doğrularak korsesindeki korkunç bağları çözmeye başladı. Onları ne zaman kendi başına çözmeye kalkışsa hep birbirlerine dolanırlardı. Parmakları titredi ve düğümlemlerden biri iyice çözülmez bir hal alınca da sinirli bir şekilde

iç geçirdi. Godric'in tavrı kayıtsız gibiydi; önünde durmuş, sakın bir şekilde nefes alıp veriyordu. Ama o anda aşağıya kayan Megs'in gözleri...

Onun gerçekte pek de kayıtsız *olmadığını* gördü.

Sonunda bağlar açılınca Megs onları deliklerinden çekti ve böylece serbest kalan göğüsleri ortaya çıktı. Başını kaldırıp bakışlarını kendisini izleyen adamın kristal grisi gözlerinden ayırmadan korseyi başının üzerinden çekip çıkardı.

Godric genç kadının vücuduna bakmanın dışında bir tepki vermedi. Kombinezonu hâlâ üzerindeydi.

Godric bakışlarını kaldırıp Megs'in yüzüne baktı. "Hepsini."

Megs işlerin buraya varacağını, Godric'in bu gecenin daha farklı olduğunu ispatlamaya kararlı olduğunu biliyordu. Yüzü ve boynu yansa da Megs istenileni yapacaktı ancak yapmayı neden kabul ettiği konusu hissettiği sıcaklığın ve duyguların arasında kaybolup gitmişti. Çünkü gerçekte bir bebek sahibi olmayı istediği –hem de çok istediği halde– daha acil bir arzu da söz konusu olabilirdi.

Ve Godric de önünde durmuş, kendisi için soyunmasını birtirmesini bekliyordu.

Kombinezonunun eteğini tutup daha ne yaptığını düşünmeden çıkarıp yana fırlattıktan sonra adamın karşısında çınlıplak bir halde kaldığının farkına varıp olduğu yerde donakaldı.

Godric bir adım atıp aralarındaki mesafeyi tamamen yok ederek bedenlerini buluşturdu. Genç kadının göğüs uçları ceke-tinin yumuşak kumaşına temas ediyordu çünkü Godric hâlâ tam olarak giyinikti. Avuçlarıyla genç kadının omuzlarını kavradıktan sonra parmaklarını yavaşça göğüslerine doğru kaydırды. Dolgunluklarını ölçtükten sonra ise parmaklarıyla göğüs uçlarına uzandı ve tırnaklarını hafifçe pembe tenin beyazla buluştuğu o incecik çizgide gezdirdi.

Megs nefesini tuttu ancak daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan Godric ani bir hareketle öne eğilip genç kadını tüy kadar hafifmişçesine kucağına aldı.

Megs adamın kendisini taşımakta olduğunu tam olarak anlamamıştı ki Godric onu yatağın üzerine bıraktı. Megs yattığı yerden adamın önce ayakkabılarını, sonra da ceketini ile yeleğini çıkarmasını izledi. Godric, başından çıkardığı peruğunu şifonyerin üzerine bıraktıktan sonra yeniden Megs'e döndü. Genç kadın onun soyunmaya devam edeceğini düşündü fakat Godric onun yerine sırtüstü yatan genç kadının vücuduna temas etmeden yatağın üzerine çıktı. Godric onu, genç kadın elini kaldırıp adamın yüzüne dokununcaya kadar ciddi gri gözleriyle inceledi.

Adam dokunuşundan acı duyarmışçasına gözlerini yumdu. "Adımı söyle."

Megs dilinin dönmesini sağlayabilmek için yutkundu. "Godric."

Gözlerini açan Godric'in bakışları artık soğuk olmaktan çok uzaktı. "Megs."

Öne eğilerek dudaklarıyla genç kadının dudaklarına önce hafif sürtünüşlerle dokundu, sonra ağzını sıkıca kavrayarak daha talepkâr bir şekilde öpmeye başladı. Megs adamın dilini kabul ederek kendi diliyle oynaşırken adamın ağzının tadını, dudaklarının verdiği hissi ezberlemeye çalıştı. Godric öpücüğü yarıda kesip ona bir daha baktı, gözlerinde bir şeye dair bariz bir istek vardı.

"Godric," dedi Megs itaat edercesine.

Bu Godric'in hoşuna gitmiş gibiydi. Dilini genç kadının boğazından kaydırınca Megs vücudunu erkeğe doğru iterken, onun Roger'dan ne kadar farklı olduğuna hayret ediyordu. Roger'la buluşmaları hep gizli ve kısa olmuştu ve bu yüzden de birleşmelerinde her zaman bir acele vardı. Aniden alevlenen ve kontrol edilmesi imkânsız olan arzuları geldikleri gibi yok olmuştu.

Buna karşın Godric, genç kadını uzun uzun keşfetmekten zevk alıyor gibiydi. Genç kadından bir şeyleri zorla almak istercesine zamana yayıyordu. Salt tutkudan fazlasını istiyordu.

Bu düşünce Megs'i huzursuz etti.

Genç kadının dikkatinin başka yöne kaydığını fark etmişçesine başını hızla kaldırdı, fırtınaya benzeyen gri gözlerinin üzerindeki kaşları çatılmıştı. "Adımı söyle."

"Godric," diye fısıldadı Megs.

Godric dudaklarını genç kadının sağ göğsüne doğru eğip dilini hassas ucunun etrafında gezdirdikten sonra aniden ağzının içine çekti.

Nefesi kesilen Megs içgüdüsel bir hareketle ellerini adamın kısıcık kesilmiş saçlarına götürerek başını sıkıca kavradı. Godric diliyle kadının göğüs ucunun alt kısmına hafif darbeler vurarak emerken parmaklarıyla da diğer göğsünü okşuyordu. Megs'in hissettiği zevk o kadar yoğundu ki dudaklarını sessizce araladı.

Godric diğer göğsüne yönelip uzunca bir süre yaladıktan sonra dakikalarca emdi. Megs'in bacakları birbirine sımsıkı kenetlenmişti.

Başını kaldıran Godric'in gözleri genç kadının kızarmış ve ıslak göğüslerindeydi. "Söyle."

"G-Godric."

Godric göğüs uçlarını yeniden sıktı –ödül mü yoksa ceza niyetine mi, Megs bunu bilemiyordu– ve ağzını genç kadının kaburgalarından aşağıya, karnına doğru kaydırды. Bir önceki gece hedeflediği noktaya doğru ilerlediğini anlayan Megs aniden gerildi.

İki elini birden kalça kemiklerinin üzerine yerleştirip genç kadının karnını, tüylerin başladığı yerin hemen üstündeki noktayı uzun uzun öptü.

Sonra da başını kaldırıp genç kadının yüzüne baktı.

Megs dudaklarını aralamadan önce yaladı. "Godric."

Godric, elleriyle bacaklarını kavrayıp yavaşça ayırdığı sırada genç kadının yüzüne bakıyordu.

Sonra da aşağıya baktı.

Megs içgüdüsel bir hareketle bacaklarını kapatmaya çalışsa da adamın güçlü elleri ona engel oldu. Roger bile onu bu kadar yakından ve mahrem bir biçimde incelememişti. Bir araya geldikleri odaların ışığı hep loş olurdu. Genç kadını kadınlığından öpse bile bu yüzeysel bir dokunuştan ileriye gitmezdi. Megs o kadar utanmıştı ki...

Şimdi de ölesiye utanıyordu.

Kadınlığının ıslanmış, tüylerinin nemli olduğunu ve asla güzel bir görüntü sergilemediğini gayet iyi biliyordu. Godric böyle bir şeyi neden yapmak istesindi? Hiç hareket etmeden neden orasına uzun uzun bakıyordu? Megs telaşla odanın içinde yanan mumlara baktı. İstese onları söndürür müydü acaba?

“Adımı söyle.” Daha da alçalmış olan sesi her zamankinden daha ciddiydi ve Megs’in hummalı düşüncelerini böldü.

“G-Godric.”

İsmi telaffuz etmesiyle birlikte Godric’i harekete geçiren bir şeyler oldu. Genç kadının herhangi bir tepki vermesine ve başını geriye çekmesine fırsat bırakmadan eğildi ve hedefine ulaştığında ise...

Megs onu artık durdurmak istemiyordu.

Böylesine ahlaksızca bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Godric onu yalıyordu. Kadınlığının kıvrımlarını yalarken, o küçük çıkıntıyı dil darbeleriyle şımartıp diliyle derinliklerine ulaşıp, daireler çizip dürtüyordu. Megs nefesini tuttu ve bir daha bırakmadı; bedeni ürperiyor, ruhuysa sarsılıyordu. Buna nasıl dayanacaktı? Bundan nasıl sağ çıkacaktı? Sesler duydu, ıslak ve mahrem sesler. Adamın kendisine ilkel bir dağlamaya benzer bir şekilde zevk verirken çıkan seslerdi bunlar. Nasıl bilebiliyordu?

Godric bu dehşetengiz, korkunç, acı verici güzellikteki şeyleri nerede öğrenmişti?

Ağzını açıp genç kadının klitorisinin üzerine yerleştirdikten sonra onu emmeye başlayınca Megs aklını kaçıır gibi oldu.

Aklı, genç adamın altında gerinip alçak ama yine de utanç verici yükseklikteki bir sesle inlediği sırada pencereden uçup gitmişti. Aklı hâlâ başında olsaydı, bu çok utanç verici bir durum olurdu ama neyse ki aklı artık yerinde değildi. Çünkü adamın yaptığı harikulade günahkâr şeyler karşısında tek yapabildiği kalçalarını kaldırıp ona doğru iterek nefesinin altında inleyip daha fazlasını istemektir. Godric yaptığına durmaksızın devam ediyordu. Emiyor, yalıyor ve –ah!– bir de genç kadın patlayıncaya kadar parmağını içine sokup çıkarıyordu. Megs yanıp tutuştuğunu, sarsıldığını, kulaklarındaki uğultuyu hissettikten hemen sonra ise bunların ardından gelen o harika, kendisini bitkin bırakan sıcaklık vardı. Bütün uzuvlarını yoklayıp kaslarını pelteye, kemiklerini ise zencefilli bisküviye çevirmiş, onu tamamen halsiz ve tatlı ve savunmasız bir halde bırakmıştı.

Megs kıkırdadı. Belki de gerçekten aklını yitirmişti.

Gözlerini açıp Godric'in yanında doğrulmuş, oturduğunu ve kendisini izlediğini gördü. Dudakları küçücük bir gülümsemeyle kıvrılmış, bakışları ise neredeyse sıcaktı.

“Godric,” diye fısıldayan Megs elini kocasına doğru uzattı.

Godric genç kadının elini tutarak sırayla parmaklarını öptü.

Megs'in nefesi kesildi, gözleriye bulanıktı. Godric ona sanki taparcasına dokunuyordu. Sanki az önce paylaştıkları, basit bir fiziksellğin çok ötesinde bir şeymiş gibiydi. Godric ayağa kalkarak pantolonunu ve çoraplarını çıkardıktan sonra gömleğini başının üzerinden çekip bir kenara attı. Onu izleyen Megs, adamın boyundaki gümüş zincirin ucunda sallanan küçük anahtarı fark etti. Fakat sonradan adamın çıplak göğsünün görüntüsünün dikkatini dağıtmasıyla, Megs mum ışığının açığa çıkardığı yara

izlerini gördü: Göğüs kafesinin üzerindeki uzun, beyaz kıvrımlı çizgiyi, omuzundaki kabarık şeridi ve sol kolunun ön kısmındaki derin çukuru. Sanki geçmişte etinin büyük bir parçası hoyratça koparılıp atılmış gibi görünüyordu. Ama bütün yara izlerine rağmen –ya da belki de onların yüzünden– Megs onun çok güzel olduğunu düşünüyordu. Göğsü genişti, kollarının ve omuzlarının kıvrımlarıysa son derece düzgündü. Koyu renk göğüs uçlarının arasını bir tutam tüy süslerken karnı dümdüz ve gergindi. Belinin ve kalçasının kıvrımları zarifti ve...

Megs, iç çamaşırlarını çıkaran erkeğe bakakaldı. Gururlu bir biçimde dikleşmiş olan erkekliğinin ıslanmış başı parlıyordu, hayaları ise gerilmişti. Roger'ı hiç çıırılçıplak görmemişti. Başka hiçbir adamı çıırılçıplak görmemişti. Bu muhteşem bir görüntüydü. Godric'in kocası olduğunu bilmek, içini mutlulukla doldurdu. Bir konuda bencil olabilirdi: Başka hiç kimse onu bu haliyle göremeyecekti. O kendisine aitti.

Sadece kısa bir süreliğine olsa bile.

Gözlerini adamın gözlerine kaldırdığında onun da kendisine baktığını gördü.

Megs kızardı.

“Godric.”

Kocası gergin, onaylar ve baştan aşağı güçlü ve erkeksi bir biçimde gülümsedi ona.

Bir dizini yatağa yaslayarak Megs'e doğru eğildi.

“Şimdi. Şimdi seni alacağım. Sadece sen ve ben olacağız, Megs.”

Genç kadının içini hâlâ bir şüphe kemiriyordu, Roger'ı aldatıldığını söyleyen korkutucu bir ürperti. Ama eğer bunu belli edecek olursa Godric'i kıracağını biliyordu. Kocası ona bugüne dek iyilikten başka hiçbir şey yapmamıştı.

Bu yüzden titrek bir gülümsemeyle adamın yüzüne baktı. “Sadece sen ve ben,” diyerek karşılık verdi.

Godric genç kadının üzerine eğilerek bacaklarının arasına yerleşti ve Megs o anda onun bacağından üzerinden kadınlığına doğru kayan, ağırlaşmış ve kaygan erkekliğini hissetti.

Megs derin bir nefes aldı. Az önce harika ve sarsıcı bir biçimde doruğa ulaşmıştı ve teni adamın sıcaklığı ve erkeksi hâkimiyeti karşısında hassaslaşmıştı. Elleriyle genç kadının yüzünü kavrayan Godric başını ona doğru eğdi. Öpücüğü nazikti, neredeyse çekimser ve Megs o anda gözlerine hücum eden yaşları hissetti. İsteddiği şey bu değildi, *ihtiyaç* duyduğunu sandığı bu değildi. Godric etrafında çözülmesi imkânsız ipliklerle bir mahremiyet ağı örerek onları birbirlerine bağlıyor ve Megs'in kaçmayı bile istemeyeceği bir şekilde birbirlerine yaklaştırıyordu.

Godric'in kalçasını hafifçe kaldırıp ereksiyonunu genç kadının vadisine daldırmak istemesiyle Megs'in düşünceleri yerle bir oldu.

Genç kadının nefesi boğazında takılı kaldı.

Adamın kendisine sürtünmesiyle birbirine karışan ıslaklıkları Godric'in uzvunun tatlı kayışını kolaylaştırıyordu. Davetkâr bir biçimde gülümseyen genç kadın o anda başını kaldıran Godric'in de dudaklarının belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmış olduğunu fark etti.

“Şimdi.”

Penisinin başını vajinasının girişine kaydırarak itmeye başladı. Amansızca ve insafsızca. Kararlılıkla. Godric onu izliyordu. Kadınlığının girişinde kendine yer açmaya çalışıp bedenlerini birleştirirken bakışlarını kadının bakışlarına kenetledi.

Megs onun altında açıktı; bedeni, vajinası, dudakları, yüzü, her şeyiyle apaçıktı. Vücudu yanlara doğru açılmış, tamamen savunmasız kalmıştı.

Godric hareket etmeye başladı.

Sadece birazcık, geri çekilmeye ve kadının sıcaklığını terk etmeye korkarcasına. Genç kadını her seferinde sarsan küçücük darbelerle gidip geliyordu.

Megs boynunu geriye uzatınca başı yastıklara gömüldü. Yarı aralık gözkapaklarının ardındaki bakışları hâlâ adamın gözlerindedeydi. Bacaklarını iyice açıp onu bir ikram, bir vaat gibi kabul etti.

Godric onun ne yaptığını anlamış gibiydi. Yüz ifadesi değişmese de bir an için nefesi kesilerek gözkapaklarını indirdi ve dirsekleriyle genç kadının dizlerinin altına uzanarak bacaklarını daha da açtı. Bedeninin üst kısmını genç kadına temas ettirmeden, genç kadının içinde gidip geldikçe onları birbirlerine bağlayan o tek noktaya daha belirgin bir basınç uyguluyordu.

Megs, en ufak bir belirti veya vücudunu saran sıcaklığı hissetmeden doruğa ulaşınca büyük bir şaşkınlık yaşadı. Bu seferki hızlı ve güçlüydü, bir önceki orgazmın zayıflattığı uzuvlarını ele geçiren bir alev gibi. Ellerin adamın belinde, omuzlarında gezindiğini belli belirsiz fark ederken, onu *bir şeyler* yapması için harekete geçirmeye çalışıyor gibiydi. Eğer Godric ritmini bir an önce yükseltmez, penisıyla içinde sertçe gidip gelmeye başlamazsa son nefesini verip öleceğini hissediyordu.

Godric belki de genç kadının içinde bulunduğu durumu fark etmişti ya da kendisi de artık o noktaya çok yaklaşmış olmalıydı ki Megs'in istediği şeyi yaptı. Bacaklarını bıraktı ve güçlü kollarından destek alarak kalçalarını genç kadının kalçalarına çarparak onunla vahşi, aceleci ve mutlu edici bir birleşme sağladı. Yatak sallanıyor, başlığı ise ritmik bir şekilde duvara çarpıyordu, başka bir zaman olsa Megs duyduğu utançtan yerin dibine geçerdi ancak şu anda... şu anda kendini cennette gibi hissediyordu. Parlak, beyaz bir ışık görüşünü bulandırırken içi mutlulukla, hazla doluyor, bedeni ise sarsılıp yeniden hayat buluyordu.

Megs bu halde ulaşabileceğini, ölümsüz bir hayat yaşayabileceğini düşündü.

Doruklardan inerken uzuvları pelte gibi olmuştu. Tam o anda gözü Godric'e ilişti. Adamın başı geride, gözleriye kapalıydı. Terle kaplı göğsü parlıyordu, dudakları gücünün sınırlarını zorluyor-

muşçasına gerilmişti. Muhteşem görünüyordu. Fiziksel hazzın doruklarında gezinen ölümlü bir tanrı gibiydi ve Megs onu hayranlıkla izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Son anda açılan ateşli gri gözleri genç kadının gözlerine değince Megs nefesini tuttu.

Sanki ruhunun derinliklerine bakmasına izin verir gibiydi.

Sonra kendini aniden bırakmasıyla birlikte başı gevşekçe öne düştü, bedeni ise Megs'i üzerine çöktü. Genç kadını ezmekten çekinerek yana yuvarlandığında Megs hayal kırıklığına uğradı: Onun ağırlığını üzerinde hissetmek istiyordu.

Olduğu yerde yatarak nefesini düzenlemeye çalışırken, Megs ürperdi. Başını çevirip ona, kocasına baktı. Adamın yüz ifadesi her zamankinden daha rahatlamış görünüyordu, yüzündeki çizgiler hafiflemiş, başının üzerine attığı kolu ve uzun, zarif parmakları gevşekçe bükülmüştü. Megs, onun alnında parlayan tek bir ter damlasına dokunup almak, adamın taşıdığı zırhın altındaki adamı hissetmek istiyordu. Elini uzattı fakat Godric o anda tek kelime bile etmeden yana yuvarlanarak yataktan kalktı.

Megs yatak örtüsünü üzerine çekerek ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

Godric ona bakmıyordu. "Gitmeliyim."

"Nereye?" diye fısıldadı genç kadın, kendini bir anda kaybolmuş ve terk edilmiş hissediyordu.

"St. Giles'a."

On Dördüncü Bölüm

Keder, yüzünde yağlı bir gülümsemeyle öne eğilerek Faith'in koluna dokundu. "Rüzgârda oradan oraya uçuşan ruhları görüyor musun? Bunlar daha dünyaya gelmeden ölen bebeklerden geriye kalanlardır. Annelerinin memelerini bekleyerek orada öylece kalırlar, ta ki dünya güneşle birleşinceye kadar."

Faith ürperdi. "Ne kadar korkunç! Bu şekilde ölmüş olmaları onların suçu değil ki?"

Keder, afacan kuyruğunu öne arkaya sallayarak sırttı. "Bu doğru ama Cehennemde adalet yoktur. Ne onlar ne de senin sevgilin için."

Faith kaşlarını çatarak Keder'i atın üzerinden itti...

Hellequin'in Efsanesi'nden

"İşte orada," diyordu Alf o gecenin ilerleyen saatlerinde. Godric, kulağının dibinde fısıldayan çocuğun hızla alıp verdiği nefesini duyuyordu. Alf korksa da durumu iyi idare ediyordu. "Yolun karşısındaki bodrum katında. Görüyor musun?"

"Evet."

Bu, gecenin ikinci ve en büyük atölyesiydi. Pis bir avlunun arkasında bulunan barakanın içinden altı kız çocuğunu kurtarmıştı bile ve bu oldukça kolay olmuştu çünkü orada sadece biri kör kütük sarhoş, iki nöbetçi vardı.

Şimdi de Godric ve Alf, çocuğun gösterdiği mahzenin karşısındaki çatının kenarında yüzükoyun yatmış, bekliyorlardı. “İçeriye girmenin başka bir yolu var mı?”

Alf başını kararlı bir biçimde iki yana salladı. “Bugüne kadar hiç görmedim.”

Godric homurdanarak düşündü. Çocuk hırsızları atölye için iyi bir yer seçmişlerdi. Mahzenin kapısı dar bir kuyunun içindeydi. Gelen saldırganlar arkadan fark edilebilir, kapıdan giriş ise sadece tek sıra halinde mümkün olabilirdi.

Godric her zaman tek başına hareket ettiği için bu durumun herhangi bir önemi yoktu.

Winter, Godric altı titreyen kız çocuğunu yetimhaneye teslim ettiği sırada, ikinci atölye için fazladan adam getirmeyi önermişti fakat Godric kimseye güvenemediği için, kimliğini ele verme ve yakalanma riskine karşın kabul etmemişti. O yalnız çalışmaya alışkındı. En azından bu şekilde başkasının becerisine ve güvenirliliğine bağımlı olmayacaktı.

Yalnız olduğu sürece onu kimse başarısızlığa sürükleyemezdi.

“İki nöbetçi var.” Alf bu kadar yakınında olduğu halde fısıltısı zar zor duyuluyordu.

Godric çocuğa bakınca onun narin profilini gördü. Zihninin gerisinde bir şey belirir gibi oldu. Bu çocukla ilgili onu rahatsız eden bir şey vardı.

Alf çenesiyle bir hareket yaparak Godric’in dikkatini dağıttı. “Gördün mü? Biri kapıda, diğeri de avlunun girişinde duruyor.”

“Ve bir tanesi de çatıda,” diyerek karşılık verdi Godric.

Alf şaşırarak çatıya baktı. “Gözlerin keskin,” dedi sonra isteksizce. “Ne yapacaksın? Tek başınasın.”

“Bırak da bunu ben düşüneyim,” diye fısıldadı Godric dizlerinin üzerinde doğrularak. “Sen burada kal ve sakın karışma. Hem onlar hem de senin için endişelenmek istemiyorum.”

Gözlerinde gördüğü başkaldırı, Godric'in bu haylaza daha da çok saygı duymasına neden oldu.

Delikanlı başını çevirip atölyeyi korumakla görevli olan üç nöbetçiye baktı. "Bol şans o halde."

Godric çocuğa gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Çömelerek sessizce çatının üzerinde koşmaya başladı. Mahzenin bulunduğu binadan uzaklaştı ve daire çizerek o çatıdan bu çatıya atladı. Büyük bir dikkatle ve yaklaşık on beş dakika boyunca en sonunda mahzenin olduğu binanın çatısındaki nöbetçinin arkasına gelinceye kadar oradan oraya atladı. Sonrası ise basit bir gizli hareket etme ve sessiz kalmadan ibaretti. Nöbetçiye öldürmek zor değildi: Saçını arkadan yakalayıp sıkıca tutması, boğazını açığa çıkarması ve hızlı bir hareketle kesmesi anlık bir işti. Asıl önemli olan nöbetçinin ölmeden önce ses çıkarmasını engellemekti.

Ama çıkarmadı. Godric'in tecrübesi bunun için fazlasıyla yeterliydi. Sıra avlunun sonunda duran adama gelmişti; açıkta duruyor olması işi biraz olsun zorlaştırıyordu. Tam üzerine giderken adam son anda dönünce Godric onu öldürmeden önce boğazına sert bir yumruk darbesi indirmek zorunda kaldı. Yere yığılan adam, düşerken sessizce hırıliyordu. Boynundaki hassas çukur ezilmişti. Boğularak ölmesi uzun zaman alacaktı.

Godric'in hançer darbesi hızlı ve insaflıydı.

Artık bir saniye bile kaybedecek zamanı yoktu. Üçüncü gardiyanın arkadaşının avlunun diğer ucunda durmadığını görmesi ve alarm vermesi an meselesiydi. Godric binayı yeniden gözden geçirdiği sırada göğsü yavaşça inip kalkıyor, kendini yukarı çekerken kolları ve omuzları yanıyordu. Çatının üzerinden koşarken sadece aşağıdaki nöbetçinin nerede durduğuna bakmak için durdu ve kendini boşluğa bıraktı.

Gardiyanın tam üzerine düşmesiyle diğer adam yere düştü ve başını kaldırım taşlarına çarptı. Bir daha da hareket etmedi.

Ama Godric, nöbetçinin üzerine düşmesiyle birlikte yana yuvarlanarak içgüdüsel bir hareketle sol elinden destek almaya çalıştı. Bileğindeki ani ve kör edici sancıyla irkildi. İçinden yükselen fenalık hissiyle midesinin boşalacağından korktu.

Sendeleyerek ayağa kalktı.

Godric mahzenin merdivenlerini koşarak indi ve kapıyı tekmeleyerek açtı.

İçerisi karanlıktı. Üzerine abanmak üzere olan bir karaltı gördü fakat Godric çoktan karşı saldırıya geçmeye hazırdı. Adamı yana savurmak için sol omuzunu kullandıktan sonra kılıcını karnına sapladı. İçerideki nöbetten sorumlu olan adam kocaman açılmış gözleriyle kanlı gövdesine bakıp yere yığıldı. Godric midesi kalkarak kılıcını geri çektikten sonra öğürerek yutkundu ve etrafına baktı.

Bir başka adam elindeki tabancayı yere atarak geriye çekildi ve ellerini havaya kaldırdı. “Merhamet et! Beni öldürme!”

“Bob,” diye inledi kanlar içinde yerde yatmakta olan adam. “Bob.”

“Neredeler?” diye sordu Godric nefes nefese. Yüzü ter içindeydi ve ayakta durabilmek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. “Kızlar.”

“Arka tarafta,” dedi Bob.

“Fena yaralandım,” dedi yerde yatan adam.

“Ölüyorum desene şuna,” dedi Bob duygusuz bir sesle.

Tek sağlam eliyle adamı bağlaması mümkün değildi. Kılıcının kabzasıyla adamın alnına bir darbe indirdi. Bob hiç ses çıkarmadan, ölmekte olan arkadaşının yanına düştü. Godric gözlerinin kararmasını önlemek için başını hızla salladı ve yerde yatan gardiyanların üzerinden geçti. Küçük odanın diğer ucunda ikinci bir kapı daha vardı. Godric derin bir nefes alarak ağzının içine dolan safrayı fark ederken o kapıyı da tekmeleyerek açtı ve karşıdan gelebilecek herhangi bir saldırıya karşın kılıcını hazır vaziyette tuttu.

Ama orada hiç kimse yoktu. Sadece darmadağınık odanın uzak köşesinden kendisine bakan gözler, küçük kızların gözleri vardı. İşte o anda Godric nihayet Alf'le ve onun narinliği ile ilgili kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlayıverdi.

Alf bir kızdı.

Godric bu farkına varışını kusarak kutladı.

Megs birinin omuzunu sarsmasıyla derin bir uykudan uyandı.

“Leydim. Leydim, lütfen uyanın!”

“Moulder?” Genç kadın uykulu gözlerle uşağın elinde tuttuğu mumun aydınlattığı yüzüne baktı. Yatağın yanında hafifçe yan dönmüş olarak durup gözlerini başka yöne çevirdiği halde bedenin her zerresi acil bir durum olduğunu haykırır gibiydi.

Ah. Megs çıplaktı. Megs yatak örtülerine sarınarak yattığı yerden doğruldu. “Ne oldu? Godric nerede?”

“O...”. Uşağın gerçekten de çok sıkıntılı, hatta neredeyse paniklemiş bir hali vardı. “Bilmiyorum. Yaralanmış. Bay Makepeace yetimhaneden haber göndermiş. Oraya gidip eve getirmenizi istiyorlar.”

“Arkanı dön.” Megs daha o anda yataktan çıkıp yerden geceliğini almaya koyulurken üzerine ne geçireceğini düşünüyordu. “Arabayı hazırlattın mı?”

“Evet, Leydim.” Moulder istenileni yaparak arkasını dönmüştü ama Megs onun ağırlığını bir ayağından diğerine verdiğini görebiliyordu. “Doktoru çağırmamı ister misiniz? Doktorları sevmiyor, onların çok konuştuklarını söylüyor ama gerçekten ağır yaralıysa bu benim becerilerimi de aşan bir durum olabilir.”

Megs hiç düşünmeden cevabını verdi. “Evet lütfen, hemen bir hekime haber verilsin.”

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde, terliklerini arıyordu. Gözleri yaşlarla yanyor, kalbi ise içeriye girmeye çalışan bir şey varmışçasına delicesine çarpıyordu. Terlikleri Godric'in yatağının altına

düşmüştü. Hâlâ onun odasındaydı bu yüzden kendi odasına geçip üzerine alabileceği bir şal bulması gerekiyordu. Bununla birlikte de aklına başka bir şey geldi.

“Arabaya pelerinini ve üzerini değiştirebileceği yeni kıyafetler koymayı unutma lütfen. Ve benimle birlikte gelecek en az iki uşağa ihtiyacım olacak.”

“Elbette, Leydim.”

“Ne oldu?”

Megs başını kaldırınca Bayan St. John’un kocaman açılmış gözleriyle karşılaştı. Moulder odadan sessizce çıkarken yaşlı kadın ona bir an bile bakmadı.

Kapıda duran kayınvalidesinin beyazlaşmaya yüz tutmuş saçları omuzlarına düşmüş, mor ipek şalıysa boynunun altından bağlanmıştı. “Megs? Godric nerede?”

“O...” Megs ne diyeceğini bilemiyordu. Aklına yaşlı kadını rahatlatacak ve yatağa dönmesini sağlayacak bir yalan da gelmiyordu.

Birdenbire her şey fazla geldi. Gözlerine hücum eden yaşlar akmaya başlayarak yanaklarını ıslattı.

“Megs?” Bayan St. John yaklaşarak Megs’in yanaklarını elleriyle kavradı. “Ne oldu. Bana anlatmak zorundasın.”

“Godric St. Giles’ta. Onun yanına gitmem için haber geldi. Yaralanmış.”

Kayınvalidesi onun yüzüne sessizce bakarken Megs yaşlı kadının yüzündeki çizgilerin birdenbire iç içe geçerek çoğaldığını görür gibi oldu. Yaşadığı onca üzüntü ve hayal kırıklıkları su yüzüne çıkmıştı.

Bayan St. John o anda karalı bir biçimde başını eğerek kapıya doğru döndü. “Sadece üç dakika sürer. Fazla değil. Bekle beni.”

Megs telaşla gözlerini kırptırdı. “Ne yapıyorsunuz?”

Bayan St. John omuzunun üzerinden baktı, yüzü sert ve karalıydı. “Ben onun annesiyim. Seninle geliyorum.”

Bunu söyledikten sonra kapıdan çıkıp gitmişti.

Megs gözlerini kırptırdı ama şu anda Bayan St. John'u St. Giles'a gelmemesi için ikna etmekle uğraşacak hali yoktu. Fazlasıyla endişeliydi. Godric üvey annesinin, gerçek kimliğini öğrenmesinden dolayı kendisini suçlayacak olursa da, bu sorunu daha sonra çözmeye karar verdi.

Daha sonra çözebileceği bir sorun olmasına dua ederek tabii. Godric'in şu anda ölmek üzere olmaması için dua etti.

Megs yanaklarındaki yaşları sildi ve terliklerini giydi. Bunun için zamanı yoktu. Vücudunun her zerresi ona acele etmesini ve bir an önce Godric'in yanına gitmesini söylüyordu. Bayan St. John'un hazırlanmasını bekleyebileceğinden emin değildi.

Ancak koridora çıkıp aşağıya inince kayınvalidesinin hazırlanmış bir şekilde kapının yanında beklediğini gördü. Yaşlı kadının yüzü solgundu, sanki kendini az sonra korkunç bir haber almaya hazırlıyormuş gibi gerilmişti ama Megs'in merdivenleri indiğini görünce doğrularak kısaca başını salladı.

Söylenecek pek fazla bir şey yoktu. Karanlık gecenin serinliğine çıkıp kararlı adımlarla arabaya yürüdüler. Saat henüz o kadar erkendi ki gökyüzünde, gecenin karanlığını bertaraf edecek en ufak bir ışık huzmesi bile görünmüyordu.

Arabanın arkasındaki koşma tahtasının üzerinde Oliver'ı ve Johnny'yi gördüğüne çok sevinen Megs, Bayan St. John'la birlikte arabanın içine bindi. Yol aldıkça endişesi artıyordu. Godric kendinde değilse ne yapacaktı? Ya yaraları kalıcı bir hasara yol açıtıysa?

Sonradan göğsüne yerleşen korkunç hissin farkına vardı: Roger'ın öldüğü gece hissettiği o umutsuz pişmanlığın aynısıydı bu. Göğsü sıkıştı ve gözleri karardı. Buna bir daha katlanamazdı. Kendine bu kadar yakın hissettiği birini daha kaybedemezdi. O Roger değil, diye kendini telkin etmeye çalıştı. Gerçek aşkı o değildi. Ancak kalbi aradaki farkı kabullenmek istemiyor gibiydi. Hissettiği

panik duygusu gerçektir –kenarları kestane rengi çamur yeşiline karışmış bir halde– içini burkuyor ve midesini bulandırıyor.

Yapamam. Yapamam.

“Bunu atlatacaksın.” Bayan St. John’un sesi bugüne kadar duyduğundan çok daha keskindi.

Gözünün önündeki karaltı, Megs’in kayınvalidesinin yüzünü görmesini sağlayacak kadar gerilemişti. Bayan St. John’un ifadesi sertti, rahatlatıcı yumuşaklığı bugüne kadar kadında var olduğunu asla tahmin etmediği bir dayanma gücünün üzerini örter gibiydi. Sonra Megs hatırladı: Bayan St. John çok sevdiği kocasını kaybetmişti. Kederi yaşamıştı ve hâlâ ayaktaydı.

“Beni dinle,” dedi o sırada kayınvalidesi akıllıca sesiyle. “Neyle karşılaşarsak karşılaşalım çok sağlam durmalısın. Sana ihtiyacı olacak ve onu yüzüstü bırakmaman gerekir.”

“Evet,” dedi Megs başını titrek bir biçimde sallayarak. “Evet, elbette.”

Bayan St. John Megs’in şevkini ölçmek istercesine onu son bir keskin bakışla süzdükten sonra başını kısaca sallayarak arkasına yaslandı. Cehennem azabı gibi gelen yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde geçirdiler.

Yetimhanenin önündeki patika yolu çok dar olduğu için arabayı evin uzağında durdurmak zorunda kaldılar. Megs, içinde Godric’in kıyafetlerinin olduğu çantayı sıkıca kavrayarak Bayan St. John’la birlikte arabadan indi. Oliver ve Johnny’nin yanlarına ellerinde birer tabancayla gelmesiyle birlikte rahat bir nefes aldı.

Başını kaldırıp Tom’a baktı. “Burada tek başına kalabilecek misin?”

“Evet,” diye karşılık verdi arabacı ciddiyetle. İki tabancasını da açığa çıkarıp gösterdi. “Birinin beni rahatsız etmeye cesaret edeceğinden şüpheliyim.”

Megs başını sallayıp arkasını döndü ve aceleyle Maiden Lane Sokağındaki yetimhaneye doğru yürüdü. Ön kapısının iki

yanında asılı duran fenerlerin davetkâr ışığına öylesine dalmıştı ki gölgelerin arasından sıyrılan adamı, Oliver'ın dikkat çığığını duyuncaya kadar fark edemedi.

Yüzbaşı Trevillion ellerini küstah bir kayıtsızlıkla kaldırdı. “Adamınızın Kraliyet askerlerinden birini vurmasını istemezsiniz, öyle değil mi, Leydim?”

“Tabii ki hayır,” diye karşılık verdi Megs gözlerini kısarak. Süvarinin gecenin bu saatinde evin dışında, gölgelerin arasında gizlenmesinin sebebi neydi? Megs kayınvalidesine bir bakış attı. Yaşlı kadının kendisini dikkatle izlediğini ancak akıllıca davranarak tek kelime etmediğini görünce rahatladı. “Ama yine de St. Giles'ta silahlı bir askeri şaşırtmanın pek de akıllıca olmadığını kabul edersiniz sanırım?”

“İnsan ne kadar dikkatli olsa azdır.” Süvarinin sert dudaklarının kenarı bükülmüştü. Buna gülümseme demek için bin şahit gerekirdi. “Özellikle de bu gece St. Giles Hayaleti görülmüşse.”

“Bu beni hiç ilgilendirmez.”

“Öyle mi?” Yüzbaşı Trevillion Oliver'ın homurtusunu duymazdan gelerek Megs'e bir adım daha yaklaştı. “Hayalet buralarda bir yerde görüldü.” Yüzbaşı imalı bakışlarını yetimhaneye çevirdi.

Megs'in nefesi kesilir gibi olsa da çenesini havaya kaldırdı. “Geçmemize izin verin.”

Yüzbaşının solgun, mavi gözleri koyulaştı. “Siz herkesin sevdiği, saydığı birisiniz, Leydim. Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım kocanız gibi bir katili koruyabileceğinize asla ihtimal vermezdim.”

Megs yanında duran kayınvalidesinin keskin bir nefes aldığını duydu. Dönüp yaşlı kadına uyarıcı bir bakış atması imkânsızdı, bakışlarını süvari yüzbaşısının gözüne dikmekle meşguldü. Karşısındaki adam lafı hiç dolandırmadan Godric'i St. Giles Hayaleti olmakla suçlamıştı. Korkusunu, hatta herhangi bir duygu belirtisi göstermemesi gerekiyordu.

“Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok,” dedi sakın çıkmasına gayret ettiği sesinde hafif bir şaşkınlık ifadesiyle.

“Gerçekten de yok mu?” Yüzbaşının dudakları bükülmüştü. “Kocanız bir asilzade olabilir ancak yine de bir lord değil, Leydim. Er ya da geç onu Hayalet kılığında yakalayacağım ve bunu yaptığım zaman da Tyburn’de ipin ucunda sallandığını göreceğim.”

Megs’in çenesi adamın bu duygusuz sözleri karşısında kasıldı.

Süvari ellerini uzlaştırıcı bir jestle uzattı. “Lütfen, Leydim. Bay St. John gözden düşmeden ondan kurtulmanız sizin için iyi olacaktır. Sessiz sedasız bir şekilde taşraya taşınırsanız bir katille evlenmiş olmanın utancıyla yüzleşmek zorunda kalmazsınız.”

Megs kendini adamın sarf ettiği o son, korkunç sözlerin karşısında irkilmekten alıkoyamadı. Haklıydı. Godric daha önce adam öldürmüştü –hatta bugüne kadar kaç kişiyi öldürdüğünü bilmediğini de itiraf etmişti– ve Megs bu durumdan nefret ediyordu. Ama bu, kocasından nefret ettiği anlamına gelmiyordu.

“Yanılıyorsunuz,” diye karşılık verdi övgüye değer bir sakinlikle.

Yüzbaşı kaşını kaldırdı. “Öyle mi dersiniz?”

Megs öne atılarak bu küstah adamın yanından geçip gitmek istese de o anda içinde kabaran kör edici bir öfke dalgası mantığına galip geldi. Bu adamın Godric hakkında bu şekilde konuşmaya hakkı yoktu!

Hızla döndü süvari yüzbaşısının önüne geldi ve işaretparmağını adamın göğsüne bastırdı. “Ben kocamı asla terk etmeyeceğim, Yüzbaşı Trevillion ve eğer Godric St. John ile evli olduğum için en ufak bir utanç duyacağımı sanıyorsanız da ne onu ne de beni tanımışsınız demektir. Kocam tanıdığım en saygıdeğer erkektir. O iyi bir adam –bugüne dek hayatımda tanıdığım en iyi insan– ve siz bunu göremiyorsanız, ahmağın önde gidenisiniz demektir.”

Megs arkasını dönüp uzaklaşmadan hemen önce süvari yüzbaşısının yüzünde şaşkınlığa benzer bir ifade gördüğünü sandı

ancak dönüp ona bir daha bakamayacak kadar da heyecanlı ve öfkeliydi.

“Leydim,” diye seslendi süvari arkasından.

Megs küstah adamı duymazdan gelip yetimhanenin merdivenlerini tırmandı ve kapının tokmağını kaldırdı. Eli ufak bir ürpertiyle titredi. Sadece içeri girip Godric’i bulmak ve onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

Tanıdığı en iyi erkek. O anki öfkesiyle böyle konuşmuştu belki ama Megs bunun doğru olduğunu biliyordu. Roger’ı tüm kalbiyle sevmiş olabilirdi ancak kendisine tamamen yabancı olanları kurtarmak için hayatını tehlikeye atan *Godric*’ti. Şiddete meyilli olabilirdi ancak aynı zamanda birilerini kurtarmayı kendine amaç edinmişti.

Bu, kendi ruhunu kaybetmek anlamına gelse bile.

O anda açılan kapının ardında Isabel Makepeace’in endişeli yüzü görüldü. Megs’e baktıktan sonra bakışı genç kadının omuzunun arkasına kaydı. Yüzüne anında sakın ve neşeli bir gülümseme yerleştirdi. “Ah, buyurun içeri gelin, Leydim,” diye seslendi Bayan Makepeace, sanki Megs’in yetimhaneye şafak sökmeden yaptığı ziyaret bu dünyadaki en olağan şeymişçesine. “Yüzbaşı Trevillion? Siz misiniz? Ah, efendim, görev aşkınız gerçekten de takdire şayan ancak gün doğmak üzere olduğundan artık kendi evinizde dinlenmeyi tercih edeceğinizden eminim. Ayrıca,” Isabel gülümsemesinin altında inci gibi dişlerini gösterdi, “bekâr bir adamın, her ne kadar cesur olursa olsun, St. Giles’in çok sayıdaki haydutlarıyla tek başına başa çıkabileceğini sanmıyorum.”

Megs, Bayan St. John ve uşakların yanına gelmesiyle yetimhanenin holüne girdi ve Isabel kapıyı kapadı. “Gitti mi?”

“Hayır.” Isabel başını salladı. Az önceki misafirperver gülümsemesi süvari yüzbaşısının görüş alanından çıktıkları için sönmüştü. “Yüzbaşı Trevillion gördüğüm en inatçı adam. Ama bu sizi endişelendirmesin lütfen. İki seneden fazladır St. Giles

Hayaleti'nin peşinde ve onu hâlâ yakalayabilmiş değil. Bu durum en sakın olarak bilinen bir beyefendinin bile bu hale gelmesi için yeterlidir.”

Isabel'in ses tonu hafifti ama Megs yine de emin olamıyordu. Süvari yüzbaşı Godric'in kim olduğunu biliyordu ve Isabel de onun çok inatçı biri olduğunu söylemişti. Megs ürperdi. Adam, avından vazgeçecek birine benzemiyordu.

“Godric nerede?” Bayan St. John'un sesi Megs'in iç karartıcı düşüncelerini bölmüştü.

“Yukarıda.” Isabel hemen arkasını dönüp yolu göstermeye koyuldu. Megs kayınvalidesine bakmaya çekinerek Isabel'in peşinden gitti. Yaşlı kadın kim bilir neler düşünüyordu. Yüzbaşının suçlamalarını duymamış olması imkânsızdı.

Ancak bu endişeleri Isabel'in üst kattaki koridorun sonundaki kapıyı çalmasıyla son buldu. Megs, açılan kapının ardından Godric'in, üzerinde kısa kollu bir gömlek ve hayalet taytıyla yatağın kenarında oturduğunu gördü. Yüzü solgundu ve sargıya alınmış sol kolunu kucağında tutuyordu ancak onun dışında dikkati yerinde ve gayet iyi görünüyordu.

Megs büyük bir rahatlama hissetti.

O sırada yatağın yanındaki koltukta oturan yaşlıca kadın yerinden kalktı.

“Teşekkür ederim, Bayan Medina,” dedi Isabel yaşlı kadının peşinden odadan çıkarken. Kapı arkalarından sessizce kapanmıştı.

Megs Godric'e doğru bir adım attı fakat adamın sert sesiyle olduğu yerde kalakaldı.

“Neden,” diye sordu öfkeli bir sesle, “onu buraya neden getirdin?”

Bileğindeki sancı dayanılacak gibi değildi. Keskin, zonklayan bu ağrı şimdi bile boğazının safrayla dolmasına neden oluyordu. Ancak Godric buna rağmen sözlerinin fazlasıyla sert çıktığının

farkındaydı. Megs irkilerek kendisine doğru uzattığı eli geri çekti, güzel dudakları hissettiği kırgınlıkla bükülmüştü.

Ama onun yerine cevap veren üvey annesi oldu. “Lütfen Megs’e kızma. Ben buraya gelmek için ısrar ettim, Godric. Yaralısın ve ben de senin için çok endişelendim.”

Godric ağzını açtı, hissettiği acı ve öfke dudaklarından öfkeli sözlerin dökülmesine neden oluyordu. Fakat sonra duraksayıp yaşlı kadına baktı. Bu küçük, tıknaz kadın cesur kurbanların Romalı aslanların önünde durduğu gibi duruyordu. Çenesini kararlılıkla kaldırmıştı, sıcak kahverengi gözleri ise aynı zamanda hem kararlı hem üzgün bakıyordu. Yapamadı. Yüzünde gördüğü küçücük umut ışığını kıramadı.

Belki de sadece çok bitkindi.

Bayan St. John Godric’in zayıflığından yararlanarak öne doğru bir adım attı. “Sana yardım etmemize izin ver, Godric.”

Godric dudaklarını sıktı fakat kolunun ön kısmında yeniden alevlenen sancıyla söylemek istediğini unutuverdi. Tamamen iyileşebileceğinden emin değildi. Birçok insanın kırılmış kemiklerinin bir daha iyileşmediğini, ömürlerinin sonuna kadar sakat kaldıklarını biliyordu. Böyle bir durum söz konusu iken bütün bunların ne önemi vardı?

“Pekâlâ,” diyerek yavaşça doğruldu. Megs’in gözlerine bakınca genç kadının rahatladığını gördü.

“Bir çıkıkçı bulmamız lazım,” diye mırıldandı genç kadın. “Isabel’le konuşup tanıdığı, sır saklayabilecek biri var mı diye öğreneceğim. Bu arada sana, olur da Yüzbaşı Trevillion ile yeniden karşılaşmamız olasılığına karşın birtakım yedek kıyafet getirdim.”

Megs elindeki torbayı yatağın üzerine koydu ve Godric’i üvey annesiyle baş başa bırakıp aceleyle odadan çıktı.

“Giyinmek için yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu yaşlı kadın.

“İhtiyacım olursa Makepeace bana yardım eder,” diyen Godric ayağa kalkarak yetimhanenin müdürünü aramak için harekete geçti.

Bayan St. John onun yanına giderek omuzunu üvey oğlunun sağlam kolunun altına yerleştirmeye çalıştı. “Bana yaslanabilirsin.”

“Buna gerek yok,” dedi Godric sertçe.

Yaşlı kadın keskin bakışlarını onun yüzüne doğrulttu. “O zaman benim için yap. Seninle ilgilenmeme izin ver, Godric.”

Godric tartışmanın çok yorucu olduğunu düşünerek kadının istediğini yaptı. Üvey annesi görüldüğünden çok daha güçlüydü. Godric ona şaşkınlıkla baktı. Bunu neden yapıyordu?

Bakışları karşılaştıkça yaşlı kadın bir an için Godric’in düşüncelerini okumuşçasına gözlerini devirdi. “Bu kadar endişelenmene gerek yok. Sen her zaman her şeyi gereğinden fazla önemseyerek dallandırıp budaklandıran, aşırı hassas bir çocuktun. Şimdilik sadece sana koridora çıkmaya yardım ettiğim gerçeğini kabullemen yeterli.”

Godric kadının söyledikleri karşısında hafifçe güldü. “Pekâlâ.”

Yetimhanenin hasta odasının dışında duvara yaslanmış bir halde duran Winter Makepeace’i gördüler. Adamın koyu gözleri Godric’in üvey annesinin yüzüne kaydı. “Sen gitmeden önce... konuşmamız gereken birtakım mevzular var.”

Godric Bayan St. John’a baktı. “Ben sizinle aşağıda buluşurum, hanımefendi.”

Üvey annesi dudaklarını sıktı ancak hiçbir şey söylemeden başını eğdi ve arkasını dönerek uzaklaştı.

Godric Winter’a baktı. “Karım üzerimi değiştirmem için kıyafet getirmiş.”

Yetimhane müdürü Godric’in peşinden odaya girdi ve Godric’in taytının düğmelerini çözmesini izledi. “Bu gece neredeyse otuz kız çocuğunu kurtardın. Altısının birkaç günlük yatak istirahatına ihtiyacı var ama geri kalanlarının durumu, içinde bulundukları

koşullara bakılacak olursa oldukça iyi sayılır. Hepsinin düzgünce beslenmesi gerekecek.”

Godric küçük kızların neredeyse açlıktan ölmek üzere olduklarını hatırlayarak yüzünü ekşitti ancak hemen sonra asıl endişesini anımsadı. “Alf sana üçüncü atölyenin nerede olduğunu söyledi mi?”

“Evet, söyledi.” Winter kaşlarını çatarak taytını çıkarmasına yardım etti. “Ama bana kalırsa orayı bu gece yaptığın işten sonra taşımışlardır. Oldukları yerde kalıp saldırmanı bekleyecek kadar aptal olduklarını sanmıyorum.”

“Doğru.” Godric üzerine siyah bir pantolon giydikten sonra şişmiş koluna baktı. Eğer kolunu sargıya alırsa yeterince zamanı olabileceğini düşündü. “Bu gece bir daha gidersem...”

“Bunu aklından bile geçirme,” dedi Winter kararlılıkla. “Bir daha denemeden önce iyileşmen gerekir.”

“O kızları bulmam lazım,” diye homurdandı Godric. Pantolonunun düğmelerini tek eliyle kapatması oldukça zordu.

“Evet ama yeniden yaralanmanın ya da öldürülmenin bize hiçbir faydası olmaz.” Winter tereddüt etti. “Bir şey daha var.”

Godric sabırsızlıkla başını kaldırıp baktı.

“Alf seni ve kızları buraya getirdikten hemen sonra gitti,” dedi Winter. “Ama çok huzursuzdu. Belli ki Hannah, daha önce bahsettiği şu kıızıl saçlı küçük kız, kurtardığın kızların içinde yokmuş.”

“Lanet olsun.” Godric öfkeyle koluna baktı. “Yoksa şimdi kız başına gidip üçüncü atölyeye saldıracak mı dersin?”

“Kız başına mı?”

Godric kısaca başını salladı. “Alf kılık değiştirmiş bir kız. Onu bu geceki göreve yanımda götürmemeliydim.”

“Senin –bizim– bunu bilmemize imkân yoktu.” Winter düşünceli görünüyordu. “Evet, şimdi de gidip kıızıl saçlı arkadaşını tek başına kurtarmak istiyor olabilir.”

Godric kendini daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Şey, aslında bu pek de doğru sayılmazdı. Clara ölüm döşeğindeyken de böyle hissetmişti. Bu korkunç anıları bir kenara itti.

Winter huzursuz görünüyordu. “Alf’in tek başına hareket edeceğini sanmıyorum,” dedi yavaşça. “Atölyelere gardiyanlık yapan nöbetçilerden çekindiği her halinden belliydi. Ve unutma: Böylesine aptalca bir şeye kalkışsa bile atölyenin yerinin çoktan değiştiğinden eminim.”

Bu hatırlatma onu teselli etmese de başını salladı. Alf dışarıya karşı çokbilmiş ve çetin bir görünüş sergileyecek kadar akıllı olabilirdi ancak yine de atölyelerin yerini söyleyerek kendini tehlikeye atmıştı. Üstelik kızıl saçlı küçük kızı onlardan birine teslim ettiği için de derin bir pişmanlık duymuştu.

Godric, kızın aptalca bir şey yapmaması için duacıydı.

İyileşmesi gerekiyordu. Sonra da St. Giles’a geri dönüp başladığı işi bitirmeliydi.

Açılmadan önce, kapıdan gelen bir ses duyuldu.

Megs başını içeriye uzattı. “Araba aşağıda bekliyor. Şafak sökmek üzere.”

Godric ona baktı, karısı odanın içinde öylesine tedirgin bir şekilde geziniyordu ki reddedilmekten korktuğu için yanına yaklaşmaya bile çekinir gibi bir hali vardı. Winter haber gönderince kendisi için hiç tereddüt etmeden ve sorgusuz sualsiz çıkıp gelmişti. Gecenin daha erken saatlerinde yanında yatmış, ondan talep ettiği her şeyi vermişti. Genç kadının yüce gönüllülüğü karşısında kendini onun beklentilerini karşılamayacak kadar küçük hissediyordu ki fazlasıyla zedelenmiş, yaşlı ve bitkindi. Onu serbest bırakmalıydı, kanatlanıp uçuşmasına ve Roger gibi daha genç bir sevgili bulmasına izin vermeliydi.

Bütün bunları yapmalıydı ve belki daha sonra, yaraları iyileşip acısı dindiğinde gerçekten yapabilirdi ama şu anda yapabildiği tek şey Makepeace’e teşekkür edip pelerinini omuzlarının üzerine

atmak ve karısının sağlam koluna girmesine izin vererek o incecik, narin omuzlarına dolamasına, ağırlığının bir kısmını sırtlayarak merdivenleri inmesine yardım etmesine razı oldu.

Üvey annesi onları Megs'in yardımcılarıyla birlikte yetimhanenin girişinde bekliyordu. Adamlar, acı içindeki Godric'i ve kadınları aralarına alarak arabaya yürümelerine yardımcı oldular. Godric, yetimhanenin yakınındaki gölgelerin arasında gizlenmiş olan Yüzbaşı Trevillion'u ve adamın manalı baş hareketini gözden kaçırmadı. Bu baş hareketi bir uyarıydı, ertelenmiş bir karşılaşmanın işaretiydi. *Kim olduğunu biliyorum. St. Giles'a bir dahaki gelişinde seni yakalayacağım*, demek istiyordu.

Godric sözlerini, süvari sanki yüksek sesle haykırmışçasına anlamıştı. Ama kendinde bunu umursayacak gücü bile bulamadı. Makepeace haklıydı. Öncelikle iyileşmesi gerekiyordu. Ancak eski gücü yeniden yerine geldiğinde St. Giles'a dönecekti. Trevillion olsun ya da olmasın, o küçük kızların kurtarılması şarttı.

Üvey annesi ancak hepsi arabaya yerleştikten sonra konuşmaya başladı.

Kapının kapanmasını ve arabanın harekete geçmesini bekleyen yaşlı kadın Godric'e bakıp ağzını açtı. "Ne zamandan beri St. Giles Hayaleti'sin?"

On Beşinci Bölüm

Keder Fısıltı Tepeleri'nden aşağı yuvarlanırken yol boyunca öfkesini haykırıyordu. Hellequin herhangi bir şey söylemese de sert dudaklarının bir kenarı sanki hafiften yukarı kıvrılmış gibiydi. Faith susadığını hissedince elini cebine sokup içinden küçük bir şarap tulumu çıkardı. İlk yudumunu içerken Hellequin dudaklarını yaladı. Faith tulumu ona uzattı. "İçmek ister misin?"

"Ben insanoğlunun şarabından bin yılı geçkin bir süredir içmedim," diye yanıtladı onu Hellequin kızgın bir sesle.

"O halde çok susamış olmalısın," diye karşılık verdi Faith tulumu onun dudaklarına doğru tutarken...

Hellequin Efsanesi'nden

Homurtusu belli belirsizdi, Godric sanki hiç ses çıkarmamak için elinden geleni yapıyordu ancak bu Megs'in işini daha da zorlaştırıyordu. Çektiği acı o kadar büyük olmasına rağmen sadece sessizce sızlanıyordu.

Megs kapalı olan yatak odası kapısına bakıp ellerini kenetledi.

"Gel, otur Megs," diyordu arkasından Bayan St. John. Megs yaşlı kadına dalgınca baktı ve kapının arkasından gelen bir sonraki hırıltıyla yerinden sıçradı.

"Lütfen." Kanepede oturan kayınvalidesi yanındaki boş yeri işaret etti. "Böyle bir aşağı bir yukarı yürüyerek ona bir faydan dokunmaz. Aslına bakarsan onu bu halde görmenden büyük utanç

duyacaktır ve sen de perişan olacaksın. Onu duyduğunu bilecek. Erkekler zayıf görünmekten nefret ederler.”

Megs dudağını ısırdı ama yine de itaatkâr bir şekilde kendini kanepenin minderlerinin üzerine bıraktı. “Ben onun zayıf olduğunu düşünmüyorum. O *yaralı*. Ve bu kadar acı çekiyorken yanında kalmama izin vermesini çok isterdim.”

“Mmm,” diye mırıldandı Bayan St. John onaylarcasına. “Ancak anlamam gereken şu ki erkekler yaralı olduklarında korkunç inatçı ve mantıksız davranırlar. Godric’in babası ileri yaşlarında gut hastalığına yakalanmıştı ve bu konudaki davranışları bir *ayıdan* farksızdı. Yanına hiç kimseyi yaklaştırmazdı, ben dahil olmak üzere.” Yaşlı kadın düşünceli görünüyordu. Bir an için ellerine baktı ve onları kucığında birleştirip konuşmaya devam etti. “Bu benim suçum, biliyor musun?”

Megs şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Sizin suçunuz olan nedir?”

“Bu işte,” diye karşılık verdi Bayan St. John bir elini Godric’in yatak odasına doğru sallarken. “Clara öldükten sonra yalnız olduğunu, acı çektiğini biliyordum ancak yine de metin duruşunun beni kendinden uzaklaştırmasına izin verdim.” Yaşlı kadın yüzünü ekşitti. “Hep kendi kendine yeten biri olmuştu, ona ne zaman yaklaşmak istesem o kadar *soğuk* davranırdı ki onun da herhangi bir insandan farksız olduğunu düşünmek zordu. Herkes gibi onun da ailesinin desteğine ihtiyacı olduğunu düşünemedim.”

“Bunlarda sizin ne gibi bir suçunuz olabildiğini anlayamıyorum,” diye cevap verdi Megs. “Siz elinizden geleni yapmışsınız ancak Godric yaklaşma isteğinizi her seferinde reddettiye suç tamamen ona aittir, size değil.”

“Hayır.” Kayınvalidesi başını iki yana salladı. “Onu kendim taşımış ve dünyaya getirmişim gibi seviyorum. Bir anne çocuğunu asla terk etmez, çocuk bunu istiyor gibi görünse de. Etrafında ördüğü duvarları yıkmak benim görevimdi. Teslim olana kadar

denemeye devam etmeliydim.” Yaşlı kadının Megs’e bakan gözlerinde şefkat vardı. “Onu bulup evliliğinizi gerçek bir evliliğe dönüştürmeye karar verdiğin için Tanrı’ya şükrediyorum. Sana ihtiyacı var, Megs. Onu kurtaracak olan sensin.”

Megs duyduğu utançla başını çevirdi. Bayan St. John kendisini yanlış yere övüyordu: Londra’ya gelip evliliğini gerçek bir evliliğe dönüştürmesinin sebepleri tamamen bencilceydi. Ancak bunları kayınvalidesine anlatmasına olanak yoktu.

Onun yerine Bayan St. John’un son söylediği cümleye yoğunlaştı ve göğsünün güvensizlikle daraldığını hissetti. “Kendi kendini yok etmeye kararlı bir adamı kurtarmak mümkün mü?”

Yaşlı kadının kaşları havalandı. “St. Giles’a bunun için mi gittiğini düşünüyorsun?”

Megs ona üzüntüyle baktı. “Başka neden olabilir?”

Bayan St. John derin bir iç çekti. “Clara’nın ölmesinin yıllar sürdüğünü anlamalısın – Godric’in eli kolu bağlı bir şekilde durup izlemekten başka bir şey yapamadığı yıllar. Belki de Hayalet kılığında dolaşması, onca zaman hiçbir şey yapamadığı için şimdi kendine göre iyi bir şeyler yapıyor olmasının göstergesidir.”

“St. Giles’ta iyi şeyler yapıyor.” Megs kanepenin minderinin püskülüyle oynarken kaşlarını çatı. “Ama hanımefendi, yaptığı her iyiliğin karşılığında kendine kötülük yaparak bir denge sağlamaya çalışıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“St. Giles’taki insanlara yardım ediyor olabilir ama bütün bunları kendinden ödün vererek yaptığını düşünüyorum.” Biraz fazla sert çekiştirdiği püskül elinde kaldı. Püsküle titreyen dudaklarla baktı. “Bu kadar şiddetle iç içe olmak, Godric gibi hassas ve ahlâklı biri için iyi olamaz. Sanki gün be gün kendi ruhundan uzaklaşıyor gibi.”

“O zaman onu durdurmanın bir yolunu bulmalısın,” dedi Bayan St. John sakince.

Megs bunu nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri olmamasına rağmen başını öne eğdi. Onunla bir anlaşma yapmıştı –buna göre de Hayalet kılığında gezmesi kaçınılmazdı. Hem istediği her şeyi elde edip hem de Godric'i nasıl kurtarabilirdi ki?

Godric'in odasının kapısı açıldı.

"İşimiz bitti, Leydim." Doktor tuhaf duruşlu ve İtalyan, belki de Fransız isimli bir adamdı. Isabel Makepeace onun bir çeşit mülteci olduğunu ve Godric'in yaralanmasını bir sır olarak saklayacağını söylemişti.

Megs ayağa kalktı. "Kolu düzgün biçimde iyileşebilecek mi?"

"Elimden geleni yaptım. Bundan sonrası ise Tanrı'nın merhametine kalmış." Doktor oldukça yabancı gelen bir jest yaptıktan sonra ayrıntıya girmek istercesine omuzlarını kaldırdı. "Bay St. John'un en az bir haftalık –fazlası tercih edilir tabii– güzel bir yatak istirahatine ihtiyacı var. Balık ya da tavuktan oluşan sade bir diyet, yumuşak taze ekmek, et suyu ve şarap da yeterli olur sanırım. Şalgam, havuç ve benzeri birkaç sebze çeşidi de ilave edilebilir. Soğan, sarımsak ve fazlaca baharatlı yemek tüketmemesini tercih ederim."

"Elbette." Megs başını eğerek endişeli bir yüzle doktora baktı. "Onu görebilir miyim?"

"Görebilirsiniz, Leydim ancak ziyaretinizi kısa tutmanızı..." Megs doktorun sözünü bitirmesini beklemeden kapıdan girmişti bile. Büyük yatağın içinde yatan Godric sol kolunu yatak örtüsünün üzerine uzatmıştı. Elini gelişigüzel hareket ettirmemesi için, kolunun alt kısmı sağlı sollu iki düz ahşap parçası ile desteklenmişti.

Megs parmak ucunda yatağa yaklaşarak ona baktı. Yüzü hâlâ terle kaplıydı, kısacık saçıysa başına yapışmıştı. Sakalı, tıraş olmamış yüzünde karanlık gölgeler oluşturunuyordu.

"Megs." Gözlerini açmadan sağ eliyle uzanıp genç kadının elini tutmaya çalıştı.

“Ah, Godric,” diye mırıldandı Megs. Elini adamın eline bırakırken gözleri yaşlarla doldu.

Godric onun elini kendine doğru çekti. “Gel, bir süreliğine yanıma yat lütfen.”

Megs karşı koymaya çalıştı. “Doktor rahatsız edilmemen gerektiğini söyledi.”

“O Fransız şarlatanın canı cehenneme.” Dudağının bir kenarı bükülmüştü. “Sen beni rahatsız etmiyorsun, Meggie’m benim. Üstelik sen yanımdayken çok daha iyi dinlenebilirim.”

Megs dikkatle ve tamamen giyinik bir halde yatağın üzerine tırmandı ve adamın yanına uzandı. Godric, genç kadının başı omuzuna yerleşene ve kolunu sıkıca bedenine sarıncaya dek kıpırdandı ve derin bir iç çekti.

Birkaç dakika içinde uykuya dalmıştı.

Ve ondan yaklaşık bir dakika sonra Megs de uyumuştü.

İki hafta sonra Godric yarım ay şeklindeki gözlüğünün üzerinden, Ekselansları’nın ağzında top gibi kıvrılmış bir yavruyla birlikte yatak odasına girişini izledi. Köpek ona ihtiyatlı bir bakış fırlattıktan sonra herhangi bir tehdidin söz konusu olmadığını görünce de onu görmezden gelmeyi tercih ederek giyinme odasının açık duran kapısından geçti. Beş dakika gibi kısa bir süreden sonra da bu kez ağzında yavrusu olmadan geri geldi.

Godric kaşını kaldırarak köpeğin bu kez yatak odasından çıkışını izledi. Bu hiç de hayra alamet değildi.

Omuz silkerek Moulder’ın kendisine getirdiği siyasi ve felsefi makaleleri okumaya devam etti. Bir haftalık zorunlu yatak istirahatından sonra evin bütün kadınlarının onu bir haftalık istirahata daha mahkûm etmeleri canının iyice sıkılmasına neden olmuştu. Gerçi kız kardeşlerinin her biri, üvey annesi ve karısı dönüşümlü olarak onunla vakit geçirmek için ellerinden geleni yapmış, ona sesli kitap okumuş, hatta sadece sohbet etmek için bile olsa yanına

gelmişlerdi. Elvina teyze bile yalnızca azarlama amaçlı da olsa iki kez gelip yanında oturmuştu. Megs'i, Londra'nın halka açık bahçelerinden biri olan Bahar Bahçesinde bir gezintiye için ikna etmeye çalışmıştı. Ancak çakıl taşları üzerinde yapacakları hafif yürüyüş ve egzotik bitkilerin güzelliği bile Godric'i evden çıkarmamak hususunda verdiği kararı bozmasına yeterli olmamıştı.

Megs'le yaptığı pazarlıkta üstüne düşen görevleri bu son iki haftada da yerine getirememişti. Öncelikle kırık bileğinin acısı her türlü fiziksel aktiviteden uzak kalmasına neden olmuştu. Şimdilerde kendini artık Hayalet işlerine dönmeye ve bu gece genç kadını –tamamen evliliğin gerektirdiği görev icabı tabii– yatağına almaya da hazır olduğunu hissediyordu.

Godric elindeki siyasi makaleye çatık kaşlarla baktı. Her kelimeyi iki kez okuduğu halde hiçbir şey hatırlayamıyordu. Bir adamın kendi kuruntularına teslim olması yanlıştı. Karısıyla yatmak istediği doğrudu ancak bu *sadece* görev icabı bir istek değildi.

Ya da kısmen bile öyle değildi.

Ekselansları yeniden, bu kez ağzında başka bir yavrusuyla birlikte kasıtlı bir endamla yatak odasına girdi. Bu yavrunun parlak çikolata rengine olduğunu fark eden Godric Ekselansları'nın yavrularının babasının tam olarak kim olduğunu merak etti. Elvina teyzenin Ekselansları'nın açık kahverengi bir boksörle çiftleştirildiğini söylediğini çok iyi hatırlıyordu.

Şıfıntı giyinme odasına doğru giderken kapıda Megs belirdi. Üzerinde, Godric'in daha önce görmediği oldukça gösterişli pembe ve sarı renkte bir elbise vardı.

“Soyunma odamda köpek yavruları var,” dedi Godric elindeki kitapçığı masanın üzerine bırakırken.

Megs derin bir iç geçirirse de şaşırılmış gibi görünmüyordu. “Ben de bundan korkuyordum. Ekselansları'nı ve yavrularını Elvina teyzenin odasına koyup duruyoruz ancak o onları başka

yere taşımak konusunda ısrar ediyor. Geçen hafta Bayan Crumb onları çamaşır dolabının içinde bulunca hiç de memnun olmadı.”

Ekselansları giyinme odasından çıktı ve Megs’in etrafında şöyle bir dolandıktan sonra koridorda gözden kayboldu.

“Bayan Crumb’ın şaşkınlığını anlayabiliyorum,” diye karşılık verdi Godric ciddiyetle. “Çok düzenli bir hanıma benziyor ve köpek yavrularının temiz çarşaflarının arasında dolaşması pek de temizlikle bağdaşan bir durum değil.”

“Mmm,” diye mırıldandı Megs dalgınca koridora yeniden göz atarak. Köpeği mi arıyordu?

Godric’in içi, genç kadının geldiği gibi gidebileceği düşüncesiyle sızladı. “Üzerindeki elbise yeni mi?”

“Evet.” Megs’in yanakları pembeleşmişti. Elbisesinin eteklerine bakıp eliyle düzeltti. “Modacıya verdiğimiz elbise siparişlerimiz geldi. Beğendin mi? Kumaşın sarısı konusunda pek emin olamamıştım. İnsanı genelde sarılık hastası gibi gösterir.”

“Seni öyle göstermemiş,” diye yanıtladı onu Godric içtenlikle.

Bahar renkleri genç kadının şeftali rengi yanakları ile koyu bukleleri arasında büyük bir tezat oluşturmıştı. Saçından kurtulan bir perçem zarif boynuna değiyordu. Bunu gören Godric, genç kadının saçındaki bütün tokaları çekip çıkarma, parmaklarını o gür saçının arasında gezdirme ve yüzünü parlak dalgaların arasına gömme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Tesadüfi bir hareketmişçesine paltosunun eteğini kucağının üzerine attı. “Çok güzelsin.”

“Ah,” dedi Megs yumuşak bir sesle. Başını kaldırıp adamın yoğun bakışlarıyla karşılaştı. “Ah, teşekkür ederim.”

Ekselansları ağzında son yavrusuyla birlikte odaya girip doğrudan giyinme odasına yöneldi.

Godric gülümsedi. “Onları bir daha taşımaması için yatak odamın kapısını kapatsan iyi olur.”

Megs'in yatak odası kapısını süzen bakışlarında kararsızlık vardı. "Sanırım dinlenmen için seni yalnız bırakmalıyım."

"Şu son haftalarda yeterince dinlendiğimi düşünüyorum," diye karşılık verdi Godric yumuşak bir sesle. "Bir arkadaşına hayır demem. Tabii eğer," yüzüne ümitsiz bir ifade yerleştirdi, "sakat bir erkekle bir arada oturmaktan rahatsız olmazsan."

Durumunu biraz abartmış olabilirdi. Megs dış kapıyı kapamadan önce ona tuhaf bir bakış fırlattı. "Odamdan bir koltuk alıp geleyim."

"Gerek yok. Yatağıma oturabilirsin."

Megs yatağa baktı, kaşları öngörü dolu bir şüpheyle çatılmıştı.

"Aslına bakarsan," diyordu o sırada Godric oturduğu yerden kalkarken, "ben de sana bir şekerleme için eşlik edebilirim."

Megs şüpheli bakışlarını Godric'e kaydırды. "Şekerleme mi?"

"Hımm." Genç kadına doğru yavaş adımlarla ilerlerken ani bir hareket yapmamaya özen gösteriyordu. "Hani insanların günün ortasında yatıp uyumalarına denir, eminim ki daha önce duymuşsundur."

"Niyetinin uyumak olduğundan pek emin değilim," diye mırıldandı genç kadın.

"Belki de değildir." Sağlam elini kaldırıp genç kadının saçındaki tokalardan birini çıkardı. Serbest kalan buklesi hızla genç kadının sırtına düşmüştü. "Senin aklına gelen başka bir fikir var mı?"

"Godric," diye fısıldadı Megs.

"Hımm?" İki saç tokası daha yere düştü.

"Henüz yeterince iyileşmedin." Kaşları endişeyle çatılmıştı.

Genç kadının gözlerine bakan Godric yumuşak bir biçimde gülümsedi. "O zaman işin çoğu sana düşecektir, öyle değil mi?"

Megs'in dudakları sessizce aralandı, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

Godric kendini dudaklarını dudaklarıyla örtmekten alamadı, genç kadının dilinin yabani çilek tadını alıyordu. Yüreğinde bir şey yerine oturmuş gibiydi, daha önce hissettiğini fark etmediği bir endişe birdenbire kaybolmuştu.

Megs ellerini kaldırarak kocasının omuzlarına dokunmak istedi ancak Godric ondan aniden ayrılarak arkasına geçti ve saçındaki geri kalan tokaları çıkardı. Saçının tamamı koyu renkli bir şelale gibi sırtına düşerken Godric parmaklarını bu saç yığınının arasında gezdirdi ve öne eğilerek portakal çiçeği kokusunu içine çekti.

“Godric?” Megs omuzlarının hafifçe ürpermesi dışında olduğu yerde donakalmıştı.

“Aşkım?” Eliyle saçını kaldırdı ve odanın penceresinden gelen güneş ışığının buklelerinin arasından süzülüşünü izledi.

“Ne...” Genç kadının sesinde tuhaf bir şaşkınlık vardı. “Yapmamı istediğin iş nedir?”

Godric gülümseyerek onun saçını dudaklarına değdirdi. “Başta soyunmama yardımcı olabilirsin mesela.”

“Ah! Elbette.”

Megs’in dönmesiyle Godric onun saçlarını parmaklarının arasından kaydırды. Sol bileğinde hâlâ tahtalar vardı bu yüzden hem gömleğinin hem de ceketinin kollarının kesilmesi gerekmişti. Megs ceketini tutarak Godric’in önce sol elini, sonra da sol kolunun sargısını biraz olsun gevşeterek çıkarmasına yardım etti. Kaşlarının arası tatlılıkla kırışmış, yaptığı işe yoğunlaşarak dilini aralanmış dudakları arasından üst dişlerine doğru kıvırmıştı.

Bu görüntü fazlasıyla baştan çıkarıcıydı ve Megs onun yeleğinin düğmelerini çözerken öne eğilerek genç kadının altdudağını yakaladığı gibi hafifçe ısırды.

Megs gözlerini kırptırdı. Godric’in doğrulduğu sırada gözleri kocaman olmuştu. “Bu... bu yaptığın çok dikkat dağıtıcı.”

“Özür dilerim.”

Megs burnundan soludu, adamın yeleğini çıkarırken yanakları ısıltı ısıldı. Sıra fularına gelmişti, Megs onu hızlıca çekip yakındaki bir koltuğun üzerine fırlattı, sonra ise Godric genç kadının, gömleğinin düğmelerini açmasını izledi. Odanın içi sessizdi, bir tek yavru köpeklerin diğer odadan gelen burun çekişleri ve de kendi nefes alışverişleri duyuluyordu. Godric derin derin nefes aldığının, çoktan sertleşmiş olan erkekliğinin zonkladığının farkındaydı fakat hiç acelesi yoktu. Bu şekilde burada saatlerce durup karısının yüzünde durmadan değişen duygu ifadelerini izleyebilirdi. O kadar hayat doluydu ki Megs'i, umut, aşk ve mutluluk doluydu. Kendisini terk edecek olursa –daha doğrusu buradan gittiğinde– Godric eski yaşantısına nasıl döneceğini bilemiyordu.

Güneş ışığı olmadan yaşamak gibi bir şey olacaktı.

Bu düşüncesini bir kenara itti çünkü içinde bulunduğu ana odaklanmak, kendi karanlığının içinde yapayalnız kaldığında bunu hatırlamak istiyordu.

Godric kollarını kaldırıp karısının gömleğini başının üzerinden çıkarmasına izin verirken önce kumaşın sürtünmesini sonra da genç kadının parmaklarının karnına hafifçe değişimini hissetti. Gömlek de unutulurak yeri boyladıktan sonra Megs'in iki eli de adamın vücudundaydı, önce kaburgalarında sonra ise göğsünü kaplayan tüylerde gezinmeye başladı.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı Megs ve Godric'in dudakları neşeyle kıvrıldı.

Güzel olan hiçbir yanı yoktu ama Megs ona öyle olduğunu söylemek istiyorsa buna engel olmayacaktı.

Megs parmak uçlarıyla adamın göğüs uçlarını sıkmaya başlayınca Godric'in yüzündeki gülümseme dondu. Megs öne eğilerek dudaklarını o uçlardan birine bastırıp diliyle tenini hafifçe yokladıktan sonra bir kedinin kaymağı yaladığı gibi yalamaya başladı. Godric dudaklarından dökülen iniltiyi engel olamadı.

Aşağıya bakıp karısının kocaman açılmış kahverengi gözle-riyle karşılaştı. Megs onu öperken bile yüzüne bakmaya devam ediyordu. “Bundan hoşlandın mı?”

Yoksa anlamamış mıydı? Godric sertçe başını salladı ve Megs kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra adamın diğer göğüs ucuna yönelerek az önce bıraktığı ıslak göğüs ucunu parmaklarken diğerini yalamaya başladı.

Godric hissettiği arzuyla başını geriye atarken gözkapakları hafifçe kapandı. Megs dizlerinin üzerine çöktü ve adamın önce çoraplarını ve ayakkabılarını çıkardı, sonrasında ise pantolonun düğmelerini çözmeye başladı. Bu duruşu, masum dudaklarının iyice azmış olan dimdik penisine yakınlığı, Godric’in zorlukla yutkunmasına neden oldu. Megs onun hareketsizliğinin farkına varmış olacak ki merakla büyümüş olan gözleri adamın gözleriyle karşılaşınca bir an için duraksadı. Genç kadın erkeğe bakarken donakaldı, elleri tam da sertleşmiş erkekliğinin üzerindeydi. Megs başını yeniden eğerek düğmeleri açmaya devam etti ve hızlı hareketlerle pantolonuyla birlikte iç çamaşırlarını da çıkardı. Adamın uzvu önünde utanmazca dikiliyordu ve Godric Megs’in hafifçe öne eğilmesiyle nefesini tuttu.

Ancak Godric aniden ayağa kalkan genç kadına hafif alaycı bir bakış attı ve acemi hareketlerle yatağa tırmandı. Yüksek, oymalı başlığa sırtını dayayarak oturdu ve karısının soyunmasını izledi. Bu zorunlu olarak uzun süren bir süreçti ve bu yüzden ona her zamankinden daha erotik göründü. Genç kadın önce omuzlarını saran ve elbisesinin derin dekolteli korsajını örten şeffaf şaldan kurtuldu. Oturarak ayağındaki terlikleri çıkardıktan sonra çoraplarını indirmeye başladı. Godric onu daha önce tamamen çıplak görmüş olabilirdi ancak solgun, narin ayak bileklerinin ve öne eğilirken iyice kabaran göğsünün görüntüsü karşısında nefesini tuttu.

Godric organını avuçlayarak karısını izlemeye devam etti.

Megs ona bakmadan ayağa kalktı ve elbisesinin korsajını çözmeye başladı. Üzerindeki sade, günlük bir elbiseydi bu yüzden de kendi başına çıkarması zor değildi. Etekleri hızla yere düşüp ayak bileklerinin etrafını sardı. Kombinezonunu açıp üzerinde sadece korsesi ve iç eteğiyle kaldı. İç eteğinin incecik kumaşının altından, eğildiği sırada bacaklarının ve kalçasının gölgesi doğrulurken de baldırlarının arasındaki karanlık gölge görünüyordu.

Godric nefesinin altında homurdandı ve avuç içini penisinin başının üzerinde gezdirerek tepesinden sızan ıslaklıkla beraber aşağıya kadar kaydırıldı.

Megs o anda hareketsiz kalarak ona baktı, bakışları adamın organında yavaşça gezinen eline kenetlenmişti.

Adamın eti parmaklarının altında titriyordu.

Megs gözlerini kırıpıştırarak başını indirdi ve kendi korsesini çıkarmakla meşgul olan parmaklarına baktı. Ancak Godric onun kendisini kaçamak bakışlarla izlediğini görebiliyordu.

Dizini bükerek Megs'in kendisini daha iyi görebilmesini sağladı ve buna karşılık olarak da genç kadının hafif bir iç çekişiyle ödüllendirildi. Megs'in korsesini yavaşça açmasını izlediği sırada elinden çıkan kaygan bir ses duyuldu. Megs başını kaldırıp korsesini üzerinden çekip çıkardıktan sonra korsenin iz bıraktığı, incecik iç eteğiyle kaldı. Yakası, Megs'in bir ucunu çekerek kolayca çözdüğü sade bir kurdeleyle bağlanmıştı. Genç kadın elbiseyi bedeninden yavaşça kaydırmaya başladı. Godric dudaklarını yalarken genç kadının gizlemeye çalıştığı gülümsemesini görünce hafifçe homurdandı. Megs muziplik yapıyor, vücudunu yavaş yavaş gözler önüne sererken bir yandan onu iyice baştan çıkarıyordu.

Ama genç kadın ondan sonra öne eğilerek iç eteğini ani bir hareketle çıkarıp bir kenara fırlattı. Avcısı tarafından hazırlıksız yakalanan vahşi bir orman perisi gibi görünüyordu. Göğüsleri dolgun ama gururlu bir biçimde dikti, uçları ise koyu kiraz ren-

gine boyanmış gibiydi. Karnı kaymak gibi, kalçalarının kıvrımlı hatları ise yumuşacıktı. Godric bu görüntüyü beynine kazıdı.

“Gel buraya,” dedi, neredeyse pürüzlü bir homurtuya benzer bir sesle. Megs’in dudaklarında gizemli bir gülümseme belirmiş, yanaklarıysa al al olmuştu ancak buna rağmen kendinden emin bir tavırla çenesini kaldırarak adama yaklaştı. Godric’in yanına yatağa tırmandı ve dizlerinin üzerine oturdu.

“Buraya,” dedi Godric, çenesiyle kucakını işaret ederek bükülü bacağını indirdi.

Megs kararsız görünse de eşinin üzerine ata biner gibi otururken yumuşak baldırları adamın hem iki bacağına hem de parmak eklemlerine hafifçe dokundu. Godric erkekliğini bırakıp nemli parmaklarıyla genç kadının yanağını okşadı. Aslında parmaklarını çarşaflara silebilirdi çünkü üzerlerinde hâlâ kendi bedeninin ıslaklığı vardı ama içinden bir parça onu, genç kadını kendi kokusuyla damgalaması için zorluyordu.

Eliyle karısının boynunu kavrayıp dudaklarını kendi dudaklarına çekti. Megs dudaklarını tatlılıkla aralayıp Godric’in dilini kabul etti. Dilini genç kadının ağzının içine sokarken, Godric başını geriye çekerek genç kadını kendisine daha da yaklaştırdı. Genç kadının göğüslerine temas eden titrek göğüs uçlarını ve baldırlarının üzerine iyice yerleşirken, erkekliğinin hemen arkasında vajinasının ıslaklığını hissedebiliyordu. Neredeyse sol elini kaldırıp genç kadının kalçasını kavrayacaktı ki sakatlığını hatırlayıp lanet okudu.

Onun yerine öpücüklerini yarıda kesmek zorunda kaldı. “Öne doğru kay.”

Megs’in bakışları yine kararsızdı ve Godric o anda önceki âşığının genç kadına hiç bu şekilde sahip olmamış olabileceğini düşündü. Ne de olsa birlikte fazla zaman geçirememişlerdi.

Bu düşünceyle memnun olması yanlıştı.

Megs Godric'in kucagında dizlerinin üzerinde doğrulup aşağıya baktı. İkisinin parmakları erkekliğinin üzerinde birbirine dolanmıştı. Godric karısının bedenini yavaşça alçaltılışını ve kadınlığının pembe kıvrımlarının aralanarak erkekliğini içine kabul edişini izledi. Penisini kavrayışı o kadar dar ve güzeldi ki Godric genç kadının içine sert ve ani bir hamle yapmamak ve hemen sona gelmemek için kendini zor tuttu.

Megs dudaklarını yaladı ve Godric'e koyulaşmış, meraklı gözleriyle baktı.

Godric elini yere indirip Megs'in sessiz sorusunu yanıtladı. "İstediğin şekilde davranabilirsin."

Megs'in gözleri bu sözler karşısında şüpheyle kısılsa da adamın üzerinde yavaşça yükseldi. Adamın penisi tatlılıkla hareket edip içinden kısmen çıktıktan sonra Megs kendini birkaç dakika boyunca sanki her yeni açıyı keşfedip değerlendirircesine yeniden adamın bedenine bastırdı. Bu çok güzeldi.

Tatlı bir işkenceydi.

Godric, Megs üzerinde son kez yeterince hızlı ve sert olmadan alçaldığında dayanamayıp sağlam yumruğunu yatak örtüsüne gömdü. "Daha fazla."

Megs onun yüzüne bakınca dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Godric'in omuzlarını kavradığı gibi iyice öne eğilerek göğüs uçlarıyla adamın göğsüne sürtünmeye başladı. "Böyle mi?"

Sonra ata biner gibi –tam da bir zafer tanrıçası edasıyla– ıslıl ıslıl parlayan yüzüyle ve erkekliğini kavrayan daracık, ıslak kadınlığıyla üzerinde hızla inip kalkmaya başladı. Godric kasları gerildiği ve yüzünün hissettiği dayanılmaz arzuyla buruştuğu anda bile onu izlemekten kendini alamıyordu. Karısı fazla kontrollü, fazla dikkatliydi ve kendisi de doruk noktasına ulaşmak üzereydi.

Megs'in elini yakaladığı gibi bedenlerinin birleştiği noktaya götürdü ve parmak uçlarını kendi yumuşaklığına bastırarak

kalçalarının sarsılmasına ve ritmini kaybetmesine neden oldu. “Kendine dokun.”

Aslında durumu kendisi için daha da kötüleştirmişti, Godric bunu Megs’in parmaklarının kendi güzel vajinasına değdirdiği anda anlamıştı. Genç kadın ıslak dudaklarını araladı ve başını geriye atarak kendini okşamaya başladı. Godric o anda boşalmamak için tüm gücüyle karşı koyuyordu. Penisinin üzerinde gidip geldikçe karısının kendi kendine verdiği hazza şahit olmak dayanılmaz bir tecrübeydi. Bunun hemen bitmesini istemiyordu.

“İşte böyle, sevgilim,” diye fısıldadı Godric genç kadını yönlendirerek Megs’in kendi kendini doruğa ulaştırdığını görmek için can atıyordu. “Çok güzel, öyle değil mi? Kendine dokunmak, benim de izlediğimi bilmek? Sevdin mi? Bana böyle bir gösteri yapmak hoşuna gidiyor mu? Islak kıvrımlarının aralanması, ne kadar ıslandığını görmeme izin vermen, kendi kendini benim üzerimde becermen?”

Adamın bu kaba saba sözleri Megs’in içinde bir şeylerin kopmasına neden oldu. Bir anda gözleri büyüdü, sırtı gerildi ve vajinasının kasları adamın penisini sımsıkı sararak kasılmaya başladı.

Tam Godric’in de kendi kontrolünü kaybetmesinden hemen önce.

On Altıncı Bölüm

Büyük siyah at Fısıltı Tepesi'nden inince Faith önlerinde uçsuz bucaksız ve çorak bir ovanın uzandığını gördü.

"Burası cehennem mi?" diye fısıldadı Hellequin'in kulağına eğilerek. Hellequin başını salladı. "Burası Cinnet Ovası.

Geçmemiz iki gün sürecektir."

Faith ürpererek Hellequin'in iri bedenine iyice yaslandı çünkü üzerinde pelerini olduğu halde hava daha da serinlemeye başlamıştı. Ve bunu yaparken de aşağıya bakıp yerdeki tozda amaçsız bir şekilde oradan oraya sürüklenen küçücük bataklık ateş toplarını gördü...

Hellequin Efsanesi'nden

"Efendim."

Godric kendi yatak odasının karanlığında uyandı ve Moulder'in kendisine bir şeyler fısıldadığını duydu.

Uşağına bakıp gözlerini kırıştırdı ve adamın başıyla koridoru işaret etmesi üzerine kaşlarını kaldırdı. Moulder'in üzerinde şatafatlı turuncu bir sabahlık ve püsküllü bir kukuleta, elinde ise yanan tek bir mum vardı.

Godric yatak örtüsüyle Megs'in omuzlarını sıkıca örterek yavaşça yataktan süzüldü. Pantolonunu, gömleğini ve sabahlığını üzerine hızlıca geçirerek Moulder'in peşinden odadan çıktı.

“Ne oldu?” diye sordu Megs’i uyandırmamayı başarak koridora çıktıkları anda.

“Bay Makepeace,” diye yanıtladı Moulder. “Kendisi burada, saatin bu kadar geç olmasına rağmen sizinle konuşmak için ısrar etti.”

Yetimhane müdürünün gecenin yarısında kendisini ziyaret etmesi aklına sadece bir sebep getiriyordu. “Beni yanına götür.”

Zemin kata inen merdivenleri sessizce indiler.

Çalışma odasına girdikleri anda Makepeace döndü. “Seni bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, St. John.” Kapalı kapının yanında duran Moulder’a bakıp kaşlarını kaldırdı. “Yalnız konuşmamızın bir mahzuru var mı?”

“Buna gerek yok.” Godric odanın içinde bulunan kanatlı koltuklardan birini işaret ettikten sonra önce misafirinin oturmasını bekledi ve kendini diğer koltuğa bıraktı. “Moulder’a güvenebilirsiniz.”

“Ah.” Makepeace başını salladı. “O halde doğrudan konuya girsem iyi olacak. Alf’in gelip son atölyeyi de bulduğunu söylemesinin üzerinden daha bir saat geçmedi.”

Godric anında ayaklanarak üzerindeki sabahlığı çıkarmaya koyuldu. “Moulder, bana yardım et. Bileğimdeki şu tahtaları çıkarmamız gerekiyor.”

“Bu yaptığın akıllıca olur mu?” diye sordu Godric’in sargılı bileğine bakarak.

“Bekleyemeyiz. Alf arkadaşını kendi başına kurtarmaya kalkışabilir.” Godric’in kaşı havalanmıştı. “Tabii eğer sen aramızdaki üçüncüyü gelip kızları kurtarmaya ikna edebilirsen, o başka.” Makepeace’in somurttuğunu görünce Godric başını salladı. “Şu anda tek seçenek benim. Bileğim yeterince iyileşmiş durumda. Moulder biraz daha küçük ve yumuşak bir sargı bezi ayarlayabilirse...”

“Godric?”

Çalışma odasının kapısının açılmasıyla birlikte erkeklerin üçü de başlarını kaldırıp baktılar. Megs kapıda duruyordu, muhteşem saçları omuzlarına dökülmüştü, bir eliyle de şalının önünü tutuyordu. Godric o anda genç kadının üzerindeki tek giysinin bu şal olup olmadığını merak etti.

Ama hanımefendi karısının aklında başka şeyler vardı. İçeri girip kapıyı kapadı. "Neler oluyor, Godric?"

Keskin bir bıçak bulmuş olan Moulder öylece donakaldı. Godric uşağın elindeki bıçağı alarak acemi hareketlerle sol bileğinin yanlarına tutturulmuş olan tahtaların bağlarını kesmeye başladı. "Gitmem gerekiyor."

"İzin verir misin?" Makepeace yardım etmek için yanına gelmişti ve Godric de başını sallayarak bıçağı arkadaşına verip bağları kesmesine izin verdi.

"St. Giles Hayaleti olarak mı?" diye fısıldadı Megs.

"Evet." Godric, gözlerini Makepeace'in yapmakla meşgul olduğu işten ayırmıyordu.

"Gidemezsin." Godric karısının kendisine adım adım yaklaştığını duydu. Sonra da genç kadının eli omuzundaydı. "Godric! Bu yaptığın çılgınlık. Daha yeni iyileşmeye başladın. Eğer gidersen bileğini yeniden kıracaksın ve doktorun bu sefer yerine yerleştirip yerleştiremeyeceğinden de emin değiliz. O zaman hayat boyu sakat kalırsın. Tabii eğer öldürülmezsen." Godric karısının çaresizlik içinde burnundan soluduğunu duydu. Genç kadın bu kez dönüp Makepeace'e baktı. "Bunu ona neden yaptırıyorsunuz?"

Yetimhanenin müdürünün gözleri kocaman açıldı. "Ben..."

"Çünkü bunu yapabilecek tek kişi benim." Godric sonunda başını kaldırıp Megs'e baktı. Megs Makepeace'in de bir zamanlar Hayalet olduğunu bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu; bu adam karısına eline bir daha kılıç almayacağına dair yemin etmişti. "Megs, tehlikede olan kız çocukları söz konusu."

Megs bunu duyunca gözlerini kapadı, belli ki o anda kendi kendiyile savaşıyordu. “Bunun son olacağına söz verir misin? Bundan sonra artık St. Giles Hayaleti olmayacağına?”

Godric son şeridin kesilişini ve bileğin serbest kalışını izledi. Şişliği inmişti ama bileğinin etrafında, mordan siyaha çalan çirkin morluklar vardı. Yumruğunu sıkmaya cesaret edemiyordu. Moulder, Godric’in bir sonraki St. Giles ziyaretinde kullanmak üzere, parmak eklemlerinden dirseğine kadar uzanacak şekilde önceden kesip hazırladığı bir çift çıtayı çıkarıp Godric’in koluna bağlamaya başladı.

“Godric?”

“Hayır.” Godric karısının yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. “Hayır, böyle bir söz veremem.”

“O zaman hiç değilse bu gece canlı ve bir bütün halinde döneceğinin sözünü ver.”

Godric bunu da yapamazdı. Megs bunu biliyordu. Ama yine de kendini, “Söz veriyorum,” derken buluverdi.

Kapı sessizce açılıp kapandı.

Makepeace boğazını temizledi. “Belki de süvarilere haber versem...”

“Bu konuyu daha önce konuşmuştuk. Trevillion’un durumu kabul etmesi ki o da ederse, saatler sürer, sonra da adamlarını harekete geçirmesi için bir o kadar süre daha gerekecektir.” Godric karşısındaki adamla göz göze geldi. “Atölyenin yeniden yer değiştirmesini ya da delillerin örtbas edilmesi amacıyla kızların öldürülmesini göze almaya hazır mısınız?”

Makepeace irkildi. “Hayır.”

Godric, Moulder’ın sargının son bağıny bağlamasıyla birlikte aşağı baktı. Kolunu deneme amacıyla savurdu. Dikkatli hareket ettiği sürece bir sorun çıkacağını sanmıyordu. “Bu durumda belki hazırlanmama yardımcı olabilirsin?”

“Pekâlâ,” diye karşılık verdi yetimhane müdürü. “Sonra da evinin etrafında nöbet tutan süvariye nasıl atlatacağımızı planlamamız gerekecek.”

“Hâlâ burada mı?”

“Evet, öyle,” dedi Makepeace kuru bir sesle. “Ve buraya geldiğimi gördüğünden de hiç şüphem yok.”

Godric bu gerçeği hazmederken Moulder da Hayalet kostümünü giymesine yardımcı oldu. Yaklaşık beş dakika sonra kılıçlarını da kuşandığı sırada Makepeace’e başıyla bir işaret yaptı. “Benimle gel.”

Godric çalışma odasında yanan mumları söndürdü ve Saint Malikânesi’nin bahçelerine çıkan uzun kapılara doğru yürümeye başladı. Dışarıyı dikkatle gözetlerken gözlerinin karanlığa alışması için yaklaşık bir dakika beklediyse de kimseyi göremedi. Trevillion işinde, kendi bahçesinde saklanacak kadar iyiye Godric ona yakalanmayı çoktan hak ettiğini düşünüyordu.

Kapıları dikkatle açarak ay ışığına çıktı, Makepeace arkasından sessiz bir gölge halinde hareket ediyordu. Yetimhane müdürü Hayalet maskesini yaklaşık iki senedir takmamış olabilirdi ama bu zaman zarfında yeteneğinden bir şey kaybetmediği de belliydi. Yaşlı meyve ağacı karanlık gökyüzüyle tuhaf bir tezat oluşturuyordu ve Godric yanından geçerken Megs’in bu ağacın ölü olduğunu kabullenip onu yaşatmaya çalışmaktan ne zaman vazgeçeceğini merak etti.

Sonra da karısına ait bütün düşünceleri bir kenara savurdu. Bu gece hayatta kalmak istiyorduyorsa işine yoğunlaşması şarttı. Bahçeyi geçerek eski nehir duvarına yaklaşmasıyla ardından gelen su sesini ve nehirden yükselen ağır kokuyu duydu. Duvarın içindeki eski kapıyı dökülmekte olan bir kemer süslüyordu. Godric kapıyı iterek açarken Moulder’ın onu her ay yağlamayı ihmal etmediği için şükretti.

Diğer adam kendisini takip ederken Godric karanlıkta sırttı. “Bu da çok eski bir Londra evinin sahibi olmanın bir diğer avantajı işte.”

Nehrin etrafındaki duvara monte edilmiş taş merdivenlerin başında duruyorlardı. Altlarında, direklerden birine bağlanmış bir sandal vardı. Godric önden aşağıya inerek dikkatle sandala bindi. Makepeace de sandala yerleşirken küreklerden birini aldı, sonra da onu tecrübeli bir hareketle rıhtımdan uzaklaşmak için kullandı ve sadece sağ elini kullanarak nehrin akıntı yönünde kürek çekmeye başladı.

Gidecekleri yol uzun değildi. Bir sonraki nehir merdivenlerine geldiklerinde Godric sandalı bir manevrayla yanaştırıp bağladı.

“Bu yöntemi bir daha kullanamayacaksın,” dedi Makepeace merdivenleri tırmandıkları sırada. “Trevillion çok zeki. Bu geceki aktiviteden haberdar olduğu anda yanından nasıl geçip gittiğini anlayacaktır.”

“O halde oraya bir daha dönmek için elimden geleni yapmalıyım,” dedi Godric omuz silerken. “Hiç değilse bir süreliğine.”

Nehrin üzerinde, kalabalık binaların olduğu sokaklara daldıkları sırada diğer adamın bakışını üzerinde hissediyordu. Bu bölgenin zengin olmasa da yeterince saygın olduğu söylenebilirdi. Hemen her kapının yanında asılı duran fenerler, mümkün olduğunca bulabildikleri karanlık gölgelerin içinde hareket etmelerini gerektiriyordu.

“Bu hayat evli bir erkeğe göre değil,” dedi Makepeace tarafsız bir sesle.

“Ben yaklaşık iki senedir evliyim,” diye karşılık verdi ona Godric. O anda Megs’in sitemli yüz ifadesini düşünmek istemiyordu.

“Ama ayrı yaşıyordunuz.”

Yaklaşan gece bekçisini görüp bir kunduracı dükkânının köşesinde saklandılar.

Godric diğer adama bakınca Makepeace kaşlarını kaldırdı. “Karin Londra’ya daha yeni geldi, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Godric başını sinirli bir şekilde sallayarak. “Bunun ne önemi var?”

Makepeace omuz silkti. “Birçoğumuz böyle bir değişikliği bu hayattan uzaklaşmak için fırsat bilirdik.”

“Ve o çocukların da ölesiye çalıştırılmasına izin verirdik, öyle mi? Önerdiğin şey bu mu?”

“Hayır ama belki de süvariler daha çok işe yarabilirler,” dedi Makepeace kuru bir sesle, “özellikle de toplayabildiğimiz bilgileri Trevillion ile paylaşırsak?”

Godric burnundan soludu. “Sence Trevillion küçük kız çocuklarının köle olarak çalıştırılması gibi önemsiz şeylerle uğraşır mıydı?”

“Bana kalırsa görüldüğü kadar anlayışsız biri değil.”

Godric arkadaşına baktı. “Bunu da nereden çıkardın?”

Makepeace’in dudağının kenarı kıvrıldı. “Bir his desek?”

“Bir his.” St. Giles’a yaklaştımlar, adımları hızlanmıştı. Godric kılıcını çekerken sol bileğindeki hafif sancıyı duymazdan geldi. Hançerini bir çeşit savunma silahı olarak kullanıyordu ve yanında bulundurmadığı zamanlarda kendini rahatsız hissediyordu. “‘Hislerine’ çok fazla güvenemediğim için bana kızma lütfen.”

“Nasıl istersen,” dedi Makepeace adımlarını Godric’e kolayca uydurarak. “Ama lütfen Sör Stanley Gilpin’in bile bu işi hayatlarımızın sonuna kadar yapmamızı beklemediğini unutma.”

Godric kısaca duraksadı ve hızla dönerek diğer adamın yüzüne baktı. Bu ismi birbirlerine karşı *asla* telaffuz etmezlerdi. Aslına bakılırsa Winter Godric’e çocuk hırsızlarından bahsedinceye kadar birbirlerini *yıllarca* tanımamışlardı bile. Ta ki Sör Stanley ölmeden kısa bir süre öncesine kadar, diye düşündü Godric o anda.

Makepeace de Godric'in ani hareketiyle durmuş, karşısındakine anlayış dolu gözlerle bakıyordu. "Daha geçenlerde Sör Stanley'yi düşündüm."

Godric kendisine öz babasından daha çok babalık yapmış olan adamın adının geçmesiyle irkildi. İçinden ağlamak geliyordu fakat Godric bu isteğini büyük bir kararlılıkla bastırdı. "Ne olmuş ona?"

Makepeace başını kaldırdı, gözleri kısa bir an için çatıların arkasına gizlenmiş olan ay ışığına kaydı. "Şimdilerde bizi görse ne düşünürdü diye merak ettim. Senin intihar eğilimin, diğer yurttaşımızın saplantısı, sevgili karımın beni yalnızlığımdan çekip çıkarana dek içinde bulunduğum o karanlık... bizler için bunları istemiş olduğunu zannetmiyorum. Sör Stanley her konuda öylesine *şakacı* biriydi ki tiyatrodaki, bizlere akrobasiyi, hatta kılıç sanatını öğretirken bile hali tavrı öyle değil miydi? Bütün bunların için sadece büyük bir eğlenceden ibaretti. Bu kadar ciddiye alınacak şeyler değildi. Ölünecek ya da uğruna hayatını feda edecek ise hiç değildi. Bizim bu şekilde davrandığımızı görse gurur duyacağını sanmıyorum."

"Bizi o yarattı," dedi Godric yumuşak bir sesle, "ancak bizler kendi başına düşünebilen ve amaçlarımız doğrultusunda hareket edebilen varlıklarız. Şimdi de öğretilerini kendi amaçlarımız için kullanıyor olmamız onu şaşırtmazdı."

"Belki de." Makepeace Godric'e baktı. "Ancak bunun yine de düşünmeye değer olduğunu söylemeye çalışıyorum."

Godric buna herhangi bir cevap vermeye gerek görmedi ve yetimhaneye yaklaştıkları sırada adımlarını hızlandırmakla yetindi.

Beş dakika sonra tanıdık merdivenleri ve önü aydınlatılmış giriş kapısını gördüler. Godric yavaşlayarak büyük bir dikkatle etrafına bakındı. "Alf?"

"Bizimle burada buluşacağını ama içeriye girmeyeceğini söylemişti," diye mırıldandı Makepeace. Derin bir iç çekti. "Gidip acaba fikrini değiştirmiş olabilir mi diye bakayım."

Ancak Alf öylesine aniden ortaya çıktı ki Godric onun nerede saklanmış olabileceğini anlayamadı. “Geldi mi?”

“Evet,” dedi Godric karanlığın içinden çıkarak.

Kız hızla ona doğru döndü, belli ki Godric’i önceden fark etmemişti. Godric’in sadece bir hançer taşıdığını görünce başını kaldırıp baktı. “Bu halde dövüşebilecek misin?”

Godric kızı kısa bir baş hareketiyle onayladı.

“Bol şans,” dedi Makepeace sertçe.

“Haydi gidelim.” Kız önden yolu göstererek St. Giles’in dönemeçli sokakları arasında koşmaya başladı. En azından çatıların üstüne çıkmaya kalkışmaması Godric’i sevindirdi. Tek eliyle dövüşebilirdi belki ama tırmanmaya cesareti yoktu.

Bir avluya çıkan dar bir tünele varmışlardı ki Alf kısa bir an için durdu. Godric kızın ilerisinde avlunun içindeki hareketi görse de neler olup bittiğini anlaması için kızın bağırması gerekti.

“Çocukları götürüyorlar!”

Godric hızla Alf’in yanından geçti. Kızları götürürlerse onları bir daha asla bulamayabilirlerdi.

Nöbetçi olduğu belli olan adamlardan biri, zayıf bir kadın iki küçük kız çocuğunu yerin altındaki bir mahzenden çekip çıkarırken onlara göz kulak oluyordu. Canları sıkkın görünen diğer iki nöbetçi ise avlunun diğer ucunda bekliyorlardı.

Godric nöbetçiye sessizce yaklaşip bir hamle yapmak üzereydi ama geç kalmıştı, adam tehlikeyi sezinledi. Ancak Godric yine de hançerinin dipçigiyle adamın şakağına sert bir darbe indirmeyi başardı.

Nöbetçi yere serilip hareketsiz kaldı.

Bunu gören kadının kulakları sağır edici bir çığlık atmasıyla mahzenin çıkışında iki adam daha belirdi. Neyse ki kapı öylesine dardı ki dışarıya tek tek çıkabildiler. Godric birini devirip diğerini de kolundan yakalayarak büyük bir hızla ve sertçe duvara savurdu. Adamın duvara çarpan kafasından bir ıslaklık sesi duyuldu.

Godric arkasını dönerek kadının kendisine yaklaşıp yaklaşmadığına baktı ama o da çoktan avlunun dışına doğru kaçmaya başlamıştı bile. Kızlar birbirlerine sokulmuşlardı. İçlerinden biri ağlıyordu ama belli ki diğerleri hiç ses çıkaramayacak kadar korkmuşlardı.

Arkasından gelen sesi duydu ve tam zamanında döndü: Ortaya dördüncü bir adam çıkmıştı.

Üstelik bunun elinde bir kılıç vardı.

Godric gelen ilk darbeyi karşıladı. Kılıçlar birbirlerine boylu gürültülü sesler eşliğinde boyunca çarpıp yeniden ayrıldılar. Godric bir adım geriye atarak kılıçlı adamın yaklaşmasını izledi. Kanuna göre sadece aristokratların kılıç taşıma yetkileri bulunuyordu. Diğer adamın yüzünü görmeye çalıştı fakat başındaki üçgen şapka ve yüzünün alt kısmına doladığı eşarp buna izin vermiyordu.

Bundan sonra da zaten rakibinin yüzüne bir daha bakmaya fırsat bulamadı. Adam üzerine gelerek kılıcını büyük bir hız ve de ölümcül, daha doğrusu *uzmanca* bir güçle savurdu.

Godric biraz daha geriye giderse köşeye sıkışacağını biliyordu. Önce sola doğru kaçıp sonra da sağa doğru eğilerek adamın yanından geçmeyi başardığı anda pelerinin yırtılma sesini duydu. Hızla dönerek bir sonraki sert darbeyi defettikten sonra adamın açığa çıkmış göğsüne doğru atıldı. Rakibi kolunu uzatarak yana kaydı. Godric kılıcın ucunun sağ kolunu dağlarcasına aşağıya kadar kaydığını hissetti. Yırtılmış kolunun üzerinden akan sıcaklığı duysa da kolunu hâlâ kullanabildiğine göre kesiğin fazla derin olmadığını düşündü. Godric yeniden saldırıya geçti. Öbür adamın yüzüne doğru bir hamle yaparak gerilemesini sağladı. Takılan kılıcını çekti ve bunu yaparken döndüğü sırada da rakibinin kılıcını elinden neredeyse düşürdü. Ancak adam geriye kaçarak kendini toparladı ve hâlâ tutmakta olduğu kılıcın sapını sertçe kavradı. Kılıç ustasının boyun bağının yüzünden kaymasıyla birlikte Godric adamın doğrudan yüzüne baktı.

O anda adam kılıcıyla Godric'in sağ tarafına doğru bir hamle yaptı ancak Godric bunun bir aldatmaca olduğunu çok geç fark etti. Kılıcı kendi kılıcıyla defetmek için yeterince hızlı davranamasa da sol kolunu kaldırarak gelen darbeyi dirseğiyle karşılamayı başardı.

Bütün kolu acı içindeydi.

Rakibi dönerek uzaklaştı ve avlunun sonundaki sokağa koşmaya başladı. Godric içgüdüsel bir hareketle koşmak istedi, adamın peşinden gidip avını yakalamak arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Sol kolu acıyla zonklarken Megs'e verdiği sözü hatırladı. Evine sağ salim döneceğini söylemişti.

Neyse ki en azından hayattaydı.

Bitkin bir halde arkasını dönerek kızlara baktığında o anda Alf'in ağlamaklı küçük, kızıl saçlı bir kız çocuğunun önünde diz çökmüş olduğunu gördü. Alf'in kaşları öfkeyle çatılmıştı, belki de gözü yaşlı kız çocuğunun Alf'in kendisini fazlasıyla önemsedğini anlamasını istemiyordu.

Bunu gören Godric'in içi mutlulukla doldu. Kendi kendine kızların artık kurtulmuş olduğunu ve asıl önemli olanın bu olduğunu söylemeye çalıştı fakat bu yine de göğsüne çöken kurşuni ağırlığın hafiflemesi için yeterli değildi. Saldırganının, St. Giles'teki çocukların köleleştirilmesinin sorumlusunun yüzünü görmüştü bir kere. Onun canlı kurtulmasına izin vermişti ve Godric o adamın neredeyse dokunulmaz biri olduğunu da biliyordu. Daha önce hiç adaletin önüne çıkmak zorunda kalmamıştı.

Çünkü az önce gördüğü kılıç ustası Kershaw Kontu'ndan başkası değildi.

Godric'in üstü başı kan içindeydi.

Megs doğru düzgün düşünemiyor, az önce farkına vardığı bu gerçeğin ötesini göremiyordu. Godric'in yatak odası kapısını az önce açtığından beri orada öylece durmuş sağ kolundaki uzun

bandaja, kesiğe ve aşağı sarkan kanlı gömlek koluna bakıyordu. Godric gittiğinden beri burada uyumadan ve odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyerek beklemişti. Şimdi de odanın içi dar-madağınmıktı fakat bu Megs'in umurunda bile değildi. Moulder Godric'in arkasındaydı ve Godric bir şeyler söylüyordu ancak Megs onu duyamıyordu.

"Dışarı çıkın," dedi uşağa, isteğini nazik bir biçimde dile getirmeyi bile beceremeden.

Moulder genç kadının yüzüne attığı bakıştan sonra odadan kaçarcasına çıktı.

Godric o kadar akıllı davranmamıştı. Şimdi hafifçe kaşlarını çatmış, *küçücük bir kesik ve gerçekte olduğundan daha kötü* görüldüğüyle ilgili bir şeyler gevelerken, sol kolunun da kaskatı kesilmiş olduğunun herkesçe görülebildiğinin farkında bile değildi. Megs o anda onu *tokatlamak* istedi.

Onun yerine adamın yüzünü iki elinin arasına alarak parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı. Megs onu aralanmış dudaklarıyla cesurca, sertçe öperken, ıslak dilini adamın ağzına daldırmak istedi ve neyse ki Godric de dudaklarını o anda hemen aralayıp ona izin verdi, aksi takdirde Megs onu ısırabilirdi. Godric önce inledi, sonra da kollarını genç kadının bedenine dolamaya başladı ancak Megs'in bununla ilgilenecek vakti yoktu.

Kendini hızla geri çekip Hayalet kostümüne saldırmaya başladı. "Bana yalan söyledin."

"Hayatta kaldım ve geri geldim," diye karşılık verdi Godric genç kadını sakinleştirmek istercesine. En azından öfkesinin sebebini anlamamış gibi davranmıyordu.

"*Canlı ve sapasağlam* demiştim," diye tersledi onu Megs, nihayet kostümün iki düğmesini çözebilmişti. "*Buna sağlam denmez.*"

"Megs," diye söze başladı Godric, belli ki erkeklere özgü aptalca bir bahane uydurmak niyetindeydi ama Megs onu hiç de

nazik olmayan bir hareketle arkasında duran yüksek arkalıklı koltuğa itti.

Onu tartaklayacak güçte değildi, bunu çıldırmış olan aklının bir köşesiyle algılayabiliyordu. Demek ki Godric onun öfkesine boyun eğmişti, kendisini itip kakmasına izin veriyordu.

Ancak bu durum Megs'in daha da öfkelenmesine neden oluyordu.

Dizlerinin üzerine çökerek adamın bacaklarını sertçe iki yana itti ve dizlerinin arasına yerleşti.

Godric'in gözleri büyüdü ve Megs bundan başka bir zaman olsa büyük bir gurur duyabilirdi. Bu adam varlığını yıllar yılı St. Giles Hayaleti olarak sürdürmüştü, onu şaşırtabilecek şeylerin sayısı gerçekten de çok az olmalıydı.

"Ne..."

Megs elini uzatarak taytının önünü açtı ve altındaki iç çamaşırlarını bir kenara ittikten sonra yarı sertleşmiş olan kanlı canlı erkekliğinin ortaya çıkmasını büyük bir gururla izledi.

Kollarını bacaklarına yaslayarak adamın uzvunu nazikçe iki elinin arasına aldı ve başını kaldırıp yüzüne baktı. "Sana çok ama *çok* kızgınım."

Sonra da ağzını açarak üzerine eğildi. Bunu daha önce istediği halde hiç yapmamıştı. Her zaman çok çekingen ve endişeli olmuştu, kocasının kendisi hakkında kötü düşünmesini ya da yaptığından hoşnut olmamasını istemiyordu.

Ama burada ve *şimdi*, Megs bunu artık zerre kadar umursamıyordu.

Boylu boyunca küçük öpücükler kondururken erkekliğinin içini dolduran hayat dolu sıcaklığa hayret etti ve sonra da penisinin alt kısmındaki sert damarı yalamaya başladı.

Godric bir şeyler mırıldandı, kadının kolları altındaki kalçaları sarsılarak Megs'i de hafifçe yerinden oynattı.

Megs ona bir daha asla St. Giles'a gitmemesini, Roger'ın katilini tek başına bulabileceğini söylemek, onu artık yaralı görmeye dayanamadığını anlatmak istiyordu. Ama bütün bunları ona daha önce söylemiş ve Godric de oralı olmamıştı. *Megs* onun fikrini bir türlü değiştiremiyordu. Genç kadının kendisine bu kadar yaklaşmasına izin vermiyordu.

Ama buna izin verecekti.

Dudaklarıyla organının kalın başının etrafını kavrayarak adamın teninin tadına vardı. Geriye çekilerek onun kendisine baktığı gibi baktı Godric'e. Megs başparmağını adamın penisinin başından sızan sıvıya daldırarak yumuşak teninin üzerinde dağıttı.

Elindeki güçlü uzuv sıçradı.

Megs bunu hissedince gülümsedi ve öne eğilerek ucunu öptü, sıcak ıslaklık dudaklarına bulaşıyordu. Başını kaldırdı ve Godric'in kızarmış yüzünü ve yarı aralık gözkapaklarının altında parlayan gri gözlerini gördü. Onu izlemeye devam ederek penisinin başını ağzının içine aldı ve emmeye başladı.

Godric'in burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu ve dudaklarını ısırmıştı ancak bundan başka hiçbir şey yapmaksızın gözlerini, ağzını açarak yavaşça uzvunun başını yalamaya koyulan genç kadının yüzüne dikti. Megs cesaretinden ötürü daha sonra utanacağını biliyordu.

Ancak şimdi Godric'in kendisine sunduğu özgürlüğün zevkine varmaya kararlıydı.

Penisinin başını hafifçe dişlemesiyle birlikte Godric harekete geçti.

"Megs," diye homurdanan adam ona doğru uzandı.

Megs bundan hoşlanmadı, oyunu henüz bitmemişti. Yarı yarıya doğrularak geriye çekildi, adamın ellerinden kaçınırken öfkesinin yeniden yükseldiğini hissetti.

"Lanet olsun, Megs!"

Godric öne doğru uzanınca genç kadın içgüdüsel tepki verdi, o an içinde bir alarm dalgasının yükselmesine engel olamadı. Ayağa kalktı ve geriye doğru adım atmaya başladı.

Bu yaptığı haksızlıktı, o yaralıydı. Kaçmaya niyetlendi.

Godric onu yatağa doğru savurdu ve ağırlığını ve cüssesini de kullanarak yatağa neredeyse mıhladı.

Megs Godric'le yatak arasında sıkışıp kalmıştı, çırpınması sadece birkaç saniye sürdüğü halde nefes nefeseydi. Godric arkasındaydı, bedenini genç kadının sırtına yapıştırmıştı, ereksiyonu ise poposuna baskı yapıyordu, kollarını genç kadının iki yanına uzatmıştı.

Megs onun, kulağının dibindeki hırıltılı nefesini duyabiliyordu. Godric'in kendisini çevirip yüzüne bakmaya zorlamasını bekledi.

Fakat onun yerine genç kadının şalını ve iç eteğini toplamaya başladı.

Megs nefesini tuttu.

Godric kulağının arkasına küçük bir öpücük kondurarak fısıldadı. "Kımıldama."

Megs'in poposu çıplaktı, hava tenini serinletiyordu ve aynı anda da adamın alev gibi yanan uzvunun kalçasının üzerinden kaydığını hissetti.

Elini genç kadının kürek kemiğinin arasına yerleştirerek onu nazikçe fakat kararlı bir biçimde aşağı doğru itti. Ta ki bedeninin üst kısmını yatağın üzerine yatırıp alt kısmını ise zevkine amade olacak şekilde havaya kaldırıncaya kadar.

Megs önce bacaklarının ayrıldığını sonra da elini kalçasında hissetti, ardından da oradaydı işte: Aleti genç kadının vajinasının girişindeydi. Bu pozisyonda sanki daha da büyümüş gibi geldi. Megs onun kendini içine doğru iterken homurdandığını duyabiliyordu. Genç kadın ıslanmıştı ama yine de kendini yavaşça içine ittiği sırada penisinin her kabartısını hissedebiliyordu.

Elleriyle yatak örtülerini sıkıca kavradı.

Genç kadını genişleterek kendini yavaşça, oyarcasına kabarmış olan kıvrımlarının içine yerleştirmesi bir türlü bitmek bilmedi. Sonra Godric son bir hareket yaptı ve Megs de adamın taytının kumaşının kalçasına sürtündüğünü hissetti.

Godric olduğu yerde öylece kalırken, Megs onun odanın sessizliğini bölen hızlı nefes alışını duyuyordu. Megs ise nefes alamıyordu, üstelik Godric daha hareket etmeye başlamamıştı bile.

Fakat sonra hareket etmeye başlayınca bir kayma, sert ve uzun bir itiş sonucunda Megs onun içinde harika bir şeye dokunduğunu hissetti. Megs o anda bağırmasına engel olamadı ve sanki kalçaları kendi ahengini bulmuşçasına genç kadın kendini erkeğe doğru itmeye başladı.

Godric sert bir kahkaha attı. “Ne kadar da sabırsızsın.”

Megs başını çevirip ona sert bir bakış fırlattı ya da en azından niyeti buydu ancak Godric tam o anda hareketlerini tersine çevirmeye karar vererek büyük bir hızla tekrar içine girdi.

Megs’in titreyen gözkapakları kapandı. “Ah.”

“Beğendin mi?” diye fısıldadı Godric.

Megs konuşamıyordu, başını sallamakla yetindi. Godric içinde defalarca gidip gelirken erkeklik organıyla ona öylesine güzel bir biçimde temas ediyordu ki Megs kendini tutamayıp kalçasını davetkâr bir edayla daha da yukarıya kaldırdı. Godric onu doldurdukça Megs elini bedeninin altına sürerek küçük yumrusunu buldu. Adamın sertliği ıslak parmaklarına değiyordu.

Godric nefesini tuttu ve kalçalarını döndürerek genç kadının içinde hareket etmeye devam ederken üzerine eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. “Kendine dokunuyorsun, öyle değil mi?”

Megs yutkunarak gözlerini mutlulukla kapadı. “E... evet.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Godric ve Megs onun o anda konuşma yeteneğini kaybedip kaybetmediğini merak etti.

Belki de öyle olmuştu çünkü Godric aniden bir elini genç kadının omuzunun üzerine koydu ve onu yatağa iyice bastırarak

içinde hızla gidip gelmeye başladı. Genç kadını hızlı ve güçlü saplamalarıyla yatağın üst kısmına doğru iterken bedenini sanki ikiye ayırıyordu. Megs gözkapaklarının ardındaki yıldızları sayabiliyordu.

Neredeyse acıyı andıran bir haz bacaklarının arasında çiçeklenip tüm vücuduna akıp onu ele geçirirken, tatlı bir tamamlanma nehrine dönüştü. Megs önce yüksek sonra da alçak sesle inledi.

Godric arkasında kaskatı kesilirken kalçaları hâlâ çalışıyordu, hatta sıcak menisiyle genç kadının içini doldurduğu anda bile durmak istemiyormuşçasına gidip gelmeye devam etti. Sonra da genç kadının üzerine yığılıp vücudunun sıcaklığıyla onu sarıp sarmaladı. Megs Godric'in sırtına temas eden, hızlı nefeslerle inip kalkan göğsünü hissetti.

Aslında altında ezildiğini düşünmeliydi ancak onun yerine tuhaf bir şefkatle korunduğunu hissediyordu.

Gözünün ucuyla Godric'in üzerinde beyaz bandajı olan sağ kolunu hareket ettirerek parmaklarını kendi parmaklarına doladığını ve nazıkçe sıkıldığını gördü.

Ona kalsa burada sonsuza dek bu şekilde kalabilirlerdi.

On Yedinci Bölüm

“Cinnet Ovası’nda hapsolmuş şu küçücük şeyleri görüyor musun?” diye tısladı Kayıp, Faith’in kulağının dibinde. Yoldaşları olan küçük şeytanların kaderine şahit olmuştu o yüzden de Faith’e karşı çok dikkatliydi ama yine genç kadının dehşet duygularını deşmeden duramıyordu.

“Onlar nedir?” diye fısıldadı Faith, içi korkuyla dolmuştu.

“Bunlar delirerek ölenlerin ruhlarıdır,” dedi

Kayıp büyük bir keyifle.

“Şimdi amaçsızca, kalkan tozlarla birlikte oradan oraya savruluyorlar ve toprak üzerinde tek bir insanoğlu dahi adım atmayıncaya dek de o şekilde savrulmaya devam edecekler.”

Hellequin Efsanesi’nden

Dünya üzerinde cehennem diye bir şey varsa, Artemis Greaves şu an tam ortasıdaydı. Ayakkabıları kocaman ve neredeyse bomboş olan bir avlunun ince çakıl taşları üzerinde çıtırdıyordu. Önünde büyük ve muhteşem bir binanın barok devirden kalma ön cephesi yükseliyordu. Binanın önünde ikili sıra halinde dizilmiş olan Korint tarzı beyaz sütunlar, üzerinde saat olan bir orta kubbeyle taçlandırılmıştı. Saatin roma rakamları ise altındandı. Kubbenin üstü de altın yaldızla kaplıydı, üzerinde de bir çembalo ile duvaklı bir kadın figürü vardı.

Artemis ürpererek ön kapılara baktı.

Cehennemin göz kamaştırıcı bir dış görüntüsü olabilirdi ama yine de içindeki lanetlenmiş ruhları ateşiyle yakmaya devam ederdi.

Buraya gezinti için gelmediği halde kapıcının yanından geçerken adamın avucuna bir kuruş para bıraktı. Kubbenin altında yankı yapan ve sağa sola uzanan iki uzun galerinin bulunduğu bir hol vardı. Saat henüz erkendi ve ziyaretçi sayısı da azdı ama bu, cehennemin sakinlerinin uyanık olmadığı anlamına gelmezdi. Sadece havlamakla yetinenlerin dışındakiler ses çıkarabilseler ya inlerler ya da gevezelik ederlerdi.

Artemis galerileri görmezden gelerek dümdüz yürümeye devam etti. Kubbenin ilerisinde boşluğa doğru kıvrılan iki merdiven vardı. Elindeki sepeti sıkıca kavrayarak soldaki merdiveni çıkmaya başladı. Zaten kıt olan ikramlarını döküp saçması pek de iyi olmazdı.

Merdivenlerin tepesinde, ahşap bir koltukta oturan ve sıkılmış görünen bir adam vardı. Uzun boylu ve ince yapılydı ve Artemis daha önceki ziyaretlerinde de adamı ölülerin kayıkçısı olan Kharon'a benzeterek tuhaf bir biçimde eğlenmişti.

Kharon'a hakkı olan iki peniyi ödedikten sonra adamın anahtarını çıkarıp cehennemin derinliklerine açılan kapının kilidini açmasını izledi.

Önce kokuyu duydu, bu öylesine elle tutulur bir şeydi ki sanki çamurun içinde yürüyor gibiydi. Artemis, üzerine lavanta suyu damlattığı mendilini burnuna götürerek yolunda ilerlemeye devam etti. Buradaki sakinlerin hepsi zincirlenmiş olduklarından çoğu odalarındaki lazımlıklara ya ulaşamıyorlardı ya da ulaşmak için herhangi bir çaba bile sarf etmiyorlardı. İki tarafta da küçük, ahır bölmelerine benzeyen açık odalar vardı. Gerçi ahır bile buradan daha temiz olup çok daha güzel kokar, diye düşündü Artemis. Her oda Cehennemin bir müdavimini barındırırdı ve Artemis yanlarından geçerken onlara bakmamaya özen gösterdi.

Eskiden burada karşılaştığı şeyler ona kâbuslar gördürürdü.

Burası aşığıdaki o ucsuz bucaksız galerilerden çok daha sessizdi. Bunun sebebi ya buradaki sakinlerin sayısının az olmasıydı ya da çoktandır umut etmekten vazgeçmiş olmalarıydı. Yine de eskiden bir şarkı olduğı her halinden belli olan alçak bir vızıldama ve arada bir başlayıp sona eren bir kıkırdama sesini duymak mümkündü. Sağındaki odanın yanından hızla geçerek içinden hızla atılan pisliğı arkasında bırakabildiğı anda karşıki duvara çarptı.

Onu soldaki son odanın içinde buldu. Samson gibi hapsedilmiş bir halde, kirli bir saman balyasının üzerine çömelmişti; ayak bileklerini saran kelepçelerin yanı sıra daha önce hiç görmediğı ve o anda dehşete kapılarak boynuna takılmış olan yeni kelepçenin farkına vardı Artemis. Boynunu saran ağır metal bedenini duvara zincirlediğı gibi tam olarak yere uzanabileceğı kadar gevşek değildi. Bu yüzden dinlenebilmesi için zorla çömelerek duvara yaslanması gerekiyordu. Artemis onun uyuyakalıp öne kaykıldığı zaman ne olacağını merak etti. Gecenin bir yarısında farkına varmadan kendini boğar mıydı?

Artemis'in bölmenin dışında duraksadığını görünce başını kaldırmasıyla birlikte yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Artemis."

Genç kadın hemen onun yanına gitti. "Sana ne yaptılar böyle, canım?"

Önünde diz çökerek yüzünü avuçlarının arasına aldı. Kalın kaşının üzerinde bir şişliğin yanı sıra sağ yanağında kabuk bağlamaya yüz tutmuş bir yara ve geniş burnunun üzerinde de bir kesik gördü. Kırılmış gibi bir hali vardı.

Ama her zaman kırık değil miydi ki zaten?

Kirli bir gömlek ve kaba saba bir yeleğin örttüğü geniş omuzlarını silkti. "Bu yeni bir güzellik rejimi. Duyduğuma göre bütün saray kadınları yapıyormuş."

Artemis yutkunarak boğazındaki düğümü çözmeye ve onun için gülümsemeye çalıştı. "Küçük aptal. Bunu sırf eğlence olsun

diye onların yüzüne vurmamalıydın. Bu zincirler seni daha da kısıtlamış.”

Başını kaldırdı, etli dudakları yukarı kıvrılmıştı. “Oyun alanında eşitlik sağlıyor ama öyle değil mi?”

Artemis başını sallayıp elini yanında getirdiği sepetin içine daldırdı. “Ben... korkarım çok fazla şey getiremedim ama Penelope’nin aşçısı bana nezaketen birkaç parça etli börek verdi.” Böreklerden birini ona peçetenin üzerinde ikram etti.

Adam böreği alıp ısırıdıktan sonra sanki lezzetinin sona ermemesi için yavaşça çiğnedi. Artemis sepetin geri kalanını boşaltırken onu gizlice gözlemliyordu. Yanılmıyorduydu yüzü daha da incelmışti, belli ki zayıflamıştı. Yine. Aslında dev gibi bir cüssesi vardı ve omuzlarıyla göğsü de oldukça genişti; bu yüzden de yemeklerini büyük porsiyonlar halinde tüketmesi gerekiyordu. Ona yeteri kadar yemek vermiyorlardı ve Artemis de kolyeyi satamadığı için, gardiyanlara ona daha iyi bakmaları için rüşvet veremiyordu.

Sepetinin içindeki son şeyi de çıkarırken kaşları endişeyle çatıldı.

“O ne?” diye sordu adam, iyice görebilmek için öne doğru eğilmişti.

Artemis ona gülümsedi, neşesi biraz olsun yerine gelmişti. “Bu benim sana ödülüm ve bunu temin etmek için sarf ettiğim çabayı yeterince takdir edeceğini umuyorum.”

Artemis ortaya koyu kırmızı, kapitone bir erkek sabahlığı çıkarmıştı.

Adam sabahlığa önce gözlerini kırıştıtarak baktı ve sonra da başını geriye atarak kahkahalarla gülmeye başladı. “Bunun içinde gerçek bir Hint prensi gibi görüneceğim.”

Artemis dudaklarını bükerek sert görünmeye çalıştı. “Bu amcamdan kalmadır ve geceleri seni sıcak tutacaktır. Al, üzerine giyip dene.”

Artemis sabahlığı giymesine yardım ederken geniş omuzlarına tam tamına uyduğunu görünce memnun oldu. Önü zor da olsa kapanıyordu. Adam arkasındaki kirli oda duvarına yaslandı ve Artemis o anda onun gerçekten de bir Hint prensine benzediğini düşündü.

Tabii eğer Hint prenslerinin yüzlerinin morluklar içinde olması ve saman balyaları üzerinde oturmaları olağan sayılabilirse.

Genç adam daha sonra Artemis'in getirdiği yiyecekleri paylaşmak hususunda ısrar etti ve böylelikle bir piknik havası yaratabildiler. O esnada yüksek sesle edilen küfürleri dengeleyen ağlama seslerini duydularsa da ikisi de duymazdan gelmeyi tercih etti.

Artemis gitme vaktinin geldiğini biliyordu. Penelope o gün alışverişe gitmek istiyordu ve paketleri taşınması ve nerelere gitdiklerinin yanı sıra kuzeninin satın aldıklarının kaydını tutması için de Artemis'e ihtiyacı vardı.

Sepetini toplarken sessizleşmişti, onu burada tek başına bırakmaktan nefret ediyordu.

"Gel," dedi Artemis'in dudağının titrediğini gören adam yumuşacık bir sesle. "Bunu yapma. Seni böyle üzgün görmeye dayanamadığımı biliyorsun."

İşte bu yüzden Artemis onun için bir kez daha gülümsedi ve ona uzunca bir süre sarıldıktan sonra tek bir kelime bile etmeden o korkunç odadan ayrıldı. İkisi de Artemis'in yeniden fırsat bulduğu zaman gelebileceğini biliyorlardı, bu da bir haftadan daha önce mümkün olmayacaktı.

Artemis dış koridora ulaştığında Kharon'un yanında durup cüzdanındaki paranın değeri utanç verici biçimde az olsa da, ona hepsini verdi. Gardiyanların ona yemek vermeyi, kirli sularını dökmeyi hatırlamalarını ve esprileri sinir bozucu bir düzeye vardığında bile onu ölesiyle dövmemeleri için yeterli olmasını umuyordu.

Kharon'un başı üzerinden arkasındaki kilitli kapının üzerinde asılı duran levhaya baktı: *Tedavisi mümkün olmayan.*

Bunu her gördüğünde kalbi aynı anda hem korku hem de öfkeyle hızla çarpmaya başladılar. *Tedavisi mümkün olmayan.* Bunun sevgili ikiz kardeşi Apollo için bir ölüm fermanından hiçbir farkı yoktu: Tedavisi mümkün olmayan akıl hastalarının Bethlem Kraliye Hastanesi'nden, nam-ı diğer Bedlam'dan bir daha çıkması imkânsızdı.

Sevişmelerinin üzerinden yaklaşık iki saat geçtikten sonra doktor gelince Megs'in Godric'in muayenesi esnasında odada kalmak için ısrar etmesi üzerine, erkekler genç kadının bu tavrını biraz tuhaf karşılamaktan kendilerini alamadılar. Godric ile Moulder birbirlerine ihtiyatlı bir bakış fırlattıkları sırada doktor da belli etmemeye çalışarak hoşnutsuzluk içinde başını salladı ve Fransızca bir şeyler mırıldandı. Megs gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu. Evin içinde bulunan *hanımların* hiçbirisi yaralı kocasının yanında kalmak ve sol kolunu bir daha kullanıp kullanamayacağını öğrenmek istemesini tuhaf karşılamamıştı. Korku, endişe ve *öfke* dalgasıyla boğulmak üzere olduğunu hissedince doktorun Godric'in kolunu muayene ederken arkasını dönmek zorunda kaldı. Godric'in sağ kolundaki bandajı çoktan çıkarmış, uzun ve yüzeysel kesiği uzun uzun muayene edip önemsiz olarak ilan ettikten sonra da yeniden sargıya almıştı.

Godric'in kendisine yüzünde bir zafer edasıyla baktığını gören Megs ona delici bir bakışla karşılık verdi. Megs pencerenin yanına gidip görmeyen gözlerle sabah güneşinin aydınlattığı bahçeye baktı. Aptal erkekler. Aptal, cesur ve gözü kara erkekler. Ah şu St. Giles'in en kötü semtlerine gidip de kendilerini tehlikeye atmayı hiçe sayan erkekler. Yumruğunu dudaklarına götürüp parmak eklemlerini ısırdı.

Bazen de hayatlarını kaybeden erkekler.

Birini daha kaybetmeye dayanamayacağını biliyordu. Böyle bir durumda aklını kaçırmırdı.

Arkasında yüksek sesle homurdanan doktoru duydu. “Destegi kolunuzdan bu kadar erken çıkarmanız hiç de doğru bir hareket olmamış efendim. Bileğinizi yeniden kırmadığınızı için ne kadar şanslı olduğunuzun farkında değilsiniz.”

Megs arkasını dönerek doktorun, bakışları o anda tamamen ifadesiz olan Godric’in kolunu yeniden sargıya aldığını gördü.

“Tekrar kırılmamış mı?” diye sordu Megs.

“Hayır,” diye mırıldandı doktor. “Ama Bay St. John’un... şey... üzerine düştüğü noktada şişlik olacaktır.” Bu, bir kılıçtan kaynaklandığı belli olan uzun kesige rağmen adama anlattıkları bir masaldı tabii.

Megs rahat bir nefes aldı. “Ve düzgünce iyileşecek mi?”

Doktor Fransızlara has bir tavırla omuz silkti. “Belki. Bay St. John kolunu bu şekilde kullanmaya devam ederse elbette iyileşmeyecektir.”

“O halde ben de bunu yapmaması için elimden geleni yapacağım,” dedi Megs kararlı bir şekilde, Godric’in kendisine fırlattığı alaycı bakışı görmezden gelerek.

Doktor yatağına oldukça yorgun bir halde uzanmış olan Godric’in koluyla yaklaşık beş dakika daha uğraştıktan sonra, Megs onun yatak odası kapısına doğru yürüdüğünü gördü. Başını çevirdiği anda gördüğü şey karşısında ise soluğu anında doğrulmaya çalışan Godric’in yanında aldı.

“Ne yapıyorsun?”

Godric başını kaldırdı, kaşları çatıktı. “Kalkıyorum.”

“Hayır,” dedi Megs, eli adamın göğsünde, onu yatağa bastırmaya çalışıyordu. “Kalkmıyorsun. Bu bileğin iyileşmesini istiyorsan doktorun verdiği istirahatata uyacaksın.”

Godric karısının yüzüne baktı, gözlerinde eğlendiğini belli eden bir muziplik belirmişti. Ne de olsa gece eve geldiğinde de dinlenmesine izin vermemişti. Megs’in yanakları kızardı.

Ancak Godric nazikçe başını eğdi. “Emredersiniz, Leydim.”

Megs ona şüpheli bir bakış fırlattı ama Godric o sırada yeniden uzanmış, vücudu rahatlamıştı. Gerçekten de çok bitkin görünüyordu.

Megs kalbinin acıyla sıkıştığını hissetti.

“Haydi, uyu,” diye fısıldadı Megs kocasının sağ kolundaki sargıya hafifçe dokunarak. Bu adam kendisi için ne zaman bu kadar önemli hale gelmişti?

Godric gözlerini kapayıp başını yana çevirdi ve genç kadının parmağını öptü.

Megs yutkunduydu, boğazı düğümlenmişti. Megs Moulder’ın bakışlarına aldırış etmeksizin odanın içindeki tek koltuğu masanın önünden alıp yatağın yanına çekti. Koltuğa oturup Godric’in uykuya dalmasını izledi.

Kapıdan gelen hafif sesi duyduğunda dakikalar ya da saatler geçmiş olabilirdi. Kapı, Ekselansları’nın istediği gibi girip çıkabilmesi için aralık bırakılmıştı. Megs başını kaldırıp Bayan Crumb’ın kendisine seslendiğini gördü.

Godric’in hâlâ derin uykuda olduğunu görünce ayağa kalkıp kâhyanın peşinden odadan çıktı.

“Affedersiniz, Leydim,” dedi Bayan Crumb alçak bir sesle, “ancak bir misafiriniz var ve ısrarla ya sizinle ya da Bay St. John’la konuşmak istediğini söylüyor.”

Megs’in kaşları havalandı. “Kimmiş?”

“Lord d’Arque.”

Megs bir an için şaşırıp gözlerini kırptı ancak sonra aklına bir şey geldi: Roger ve katili hakkında konuşmak için gelmiş olmalıydı. Godric’i yalnız bıraktığı için içinde yükselen tuhaf suçluluk duygusuyla kâhyanın peşinden merdivenleri inmeye başladı. Ama Londra’ya çıkıp gelmesinin nedenlerinden biri de bu değil miydi? Roger’ın katili hakkında ne kadar bilgi edinebilirse intikamını alması o kadar kolaylaşacaktı.

Ve Godric’ten ayrılması.

Bu düşünceyle neredeyse tökezledi.

Birinci katın koridoruna vardıklarında Bayan Crumb Lord d'Arque'ın kütüphanede beklediğini söylediği anda Megs Godric'in Vikont'tan hiç hoşlanmadığını hatırlayıverdi. Kocasının tiyatrodada adama son derece kibar davranmış olması onun karısıyla baş başa kalıp konuşmasını tasvip edeceği anlamına gelmezdi.

Megs kâhyasına baktı. "Bayan Sarah St. John'u çağırabilir misiniz, lütfen?"

"Elbette, Leydim."

Megs Bayan Crumb'ın merdivenleri çıkmasını bekledikten sonra kısa bir süre daha duraksadı ve sonra da derin bir nefes alarak kütüphaneye girdi.

Lord d'Arque o sırada odanın ucundaki rafların birinden aldığı bir kitabı incelemekle meşguldü. Megs'in odaya girdiğini gören adam kendisine doğru yaklaştı.

"Leydim." Dudaklarını genç kadının tenine değdirmeyen elinin üzerine eğilerek selam verdi. Doğrulduğunda Megs onun ciddi yüz ifadesini gördü.

Bu tuhaftı. Megs bu adamı neredeyse hiç tanıımıyordu ama onu ne zaman görse yüzünde her daim o hınzır gülümsemesi olurdu.

Gülümsemesi bir çeşit kalkan sayılırdı.

"Lordum," diye karşılık verdi Megs. "Ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyim?"

D'Arque genç kadına şüpheli bir bakış fırlattı. "Aslında eşinizle konuşabilmeyi ummuştum."

"Korkarım kendisi şu anda müsait değil."

D'Arque gözlerini kırpıştırdı. Konuşmadan önce sözlerini iyice tartmak ister gibi bir hali vardı. "Gelişimin sebebi Roger Fraser-Burnsby'dir."

Megs başını eğdi. Kendini bu ismin söylenmesine karşı hazırlamıştı.

O anda arkasında açılan kapıdan Sarah girdi. "Megs?"

“Ah, demek buradasın,” dedi Megs hafif bir sesle. “Daha önce Lord d’Arque’la tanışıp tanışmadığını hatırlamıyorum.”

“Tanıştığımızı sanmıyorum,” dedi Sarah yanlarına gelerek.

“Bu, bana ait korkunç bir ihmal,” dedi d’Arque ağır ağır.

Megs ona döndü. İşte şimdi oldu diye düşündü. Adamın her zamanki hınzır gülüşü yerine gelmişti. Megs yanında duran Sarah’nın gerildiğini hissetti. Görümcesinin adı çıkmış çapkınlarla ilgili birtakım sarsılmaz önyargıları vardı.

“Lordum, sizi sevgili görümcem, Bayan Sarah St. John ile tanıştırebilir miyim?” dedi Megs resmi bir sesle. “Sarah, bu bey Vikont d’Arque.”

“Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan St. John,” dedi Vikont her zamanki hoş cazibesini takınarak. “Olağanüstü güzelliğiniz gözlerimi kamaştırdı.”

“Bu biraz sakıncalı bir durum,” diye mırıldandı Sarah Lord d’Arque doğrulurken. “Umarım gözleriniz sizi yanıltıp mobilyalara çarpmanıza neden olmaz.”

Lord d’Arque eğlendiğini belli eden bir tavırla kaşını kaldırdı ama Megs adamın uygunsuz bir şey söylemesine fırsat bırakmadan araya girdi.

“Bahçeye çıkalım mı?” Böylesi çok daha iyi olacaktı. Bu şekilde d’Arque’la Sarah’nın kendilerini duyamayacağı şekilde konuşabilirken yine de göz önünde olurlardı. “Bahçede yeni ektiğimiz bir sürü bitki var ve ben de onları görmek isteyebileceğinizi düşündüm, Lordum.”

Vikont’un bahçe işleriyle ilgilenip ilgilenmediğine dair en ufak bir fikri yoktu ama adam teklifini kabul ettiğini belirten bir karşılık verdi.

Sarah onlara kaşını kaldırarak baktı. “Bu çok güzel bir fikir, şapkalarımızı getirmemi ister misin?”

Megs görümcesine gülümsedi. “Evet, lütfen.”

Arkasını döndüğünde Lord d'Arque'ın yüz ifadesinin yeniden ciddileştiğini gördü. Fakat adam Roger'ın adını bir daha anmadı. Sarah başına taktığı ve elinde taşıdığı diğer büyük hasır şapka ile geri dönünceye kadar havadan sudan konuştular. Megs görüncesine teşekkür ettikten sonra hep birlikte bahçeye çıktılar. Bir süreliğine etrafta dolaşırken, Megs çiğdem ve unutmabeni çiçeklerinden bahsetti. Sarah ona tuhaf bir bakış atıp bir süre oturup dinlenmek istediğini belirtti. Genç hizmetçilerin yeni temizlediği, evin yakınındaki mermer banklardan birine oturarak önünde uzanan nehir duvarına baktı.

“Belki bana meyve ağacım hakkındaki fikrinizi söyleyebilirsiniz,” dedi Megs Vikont’la birlikte ağacın olduğu tarafa yürürken.

Lord d'Arque ağacı ilgisiz bakışlarla süzdü. “Ölü görünüyor.” Durdu. “Leydim, bana bir keresinde arkadaşım Roger Franser-Burnsby’yi sormuştunuz.”

“Evet.” Megs ağaca yoğunlaşarak gözleriyle minik tomurcukları aradı. Bu ağaç söylenilenin tam aksine ölmemişti.

“Sanırım,” diye söze başladı Vikont yeniden, “Roger’la oldukça yakın bir... dostluğunuz varmış.”

Megs adama baktı. Vikont genç kadının yüzüne doğrudan bakınca Megs onun gözlerinin derinliklerindeki acıyı görebildi. Megs düşünmeden bir karar verdi. “Onu seviyordum ve o da beni seviyordu.”

D'Arque başını öne eğdi. “Ölümünden önce sizi bulduğu için mutluyum.”

Megs o anda beliren yaşları engellemek için gözlerini hızla kırıştırdı. “Teşekkür ederim.”

D'Arque başını salladı. “Bu meseleyi kocanızla tiyatrodan konuştuğumuz andan beri çokça düşündüm. Roger’ın son zamanda yaptıklarıyla ilgili bilgilerimizi paylaşırsak, acaba nasıl öldürüldüğünü ve bunu kimin yaptığını öğrenebilir miyiz diye merak ediyorum.”

Megs derin bir nefes aldı ve bakışlarını yeniden ağaca yöneltti. “Onu son gördüğümde Roger bana evlenme teklifi etmişti.”

D’Arque şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Nişanlı mıydınız?”

“Evet.”

“Fakat bunu neden kimseye söylemediniz?”

Megs parmağını yaşlı ağacın budaklı dallarından birinde gezdirdi. “Bu bir sırdı, o zaman daha ağabeyimden beni istemişti. Sanırım Roger önce kendini ispatlamak istiyordu. Çok para kazanabileceği ve sonunda da beni ailemden resmen isteyebileceği bir iş teklifinden bahsetmişti.”

Lord d’Arque’in yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı.

Megs ona meraklı gözlerle baktı. “Ne oldu?”

“Roger ölmeden yaklaşık altı ay önce dostlarımızdan biri bana yeni bir iş girişimine ortak olmayı isteyip istemediğimi sormuştu. Gerçekten de çok para kazanabileceğimi garanti eden bir iş olduğunu söylemişti.”

Megs’in kaşları çatıldı. “İş ne üzerineydi?”

“Bilmiyorum,” diyerek omuz silkti Lord d’Arque. “Bu tür iş girişimlerinin sonunda yatırımcıların neredeyse tüm varlıklarını kaybettiğini düşünürüm. O yüzden de bu tür tekliflerden mümkün olduğunca uzak durmayı yeğlerim. Yapılan teklifi anında reddettiğim için de işin mahiyetinin ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim.”

“O zaman size bu teklifi getiren dostunuz kimdi?”

Lord d’Arque kısacık bir an için duraksadı. “Kershaw Kontu.”

Godric gözlerini açtığı anda, Megs’i yatağının yanında, bir koltuk üzerinde otururken gördü. Pencereye bakıp havanın kararmak üzere olduğunu görünce şaşırdı. Günün tamamını uyuyarak geçirmiş olmalıydı. Godric karısını bir süre izledi. Başı öne eğik bir halde oturan genç kadın ellerine ve birbirine doladığı parmaklarına bakıyordu. Derin düşüncelere dalmış gibi bir hali vardı ve

Godric o anda göğsünde bir kıpırtı hissetti. Karısının varlığı... içini ısıtıyordu.

“Sabahtan beri burada mıydın?” diye sordu karısına yumuşak bir sesle.

Megs şaşırarak başını kaldırdı. “Hayır, bir ara öğle yemeğine indim ve sabah saatlerinde gelen bir de ziyaretçimiz vardı.”

“Ah?” diyerek esnedi Godric. O anda sol kolunda hissettiği sancı ona neden yatakta olduğunu hatırlatıverdi. Söz konusu koşullar altında kendisini çok daha iyi hissediyordu. Megs’in yanına yatmasını sağlayabilirse, belki de sabahki aktivitelerini tekrarlayabilirlerdi.

“Gelen Lord d’Arque’tı.”

Godric suskunlaştı. “Neden?”

Megs dudağını ısırды, biraz kaybolmuş gibi bir hali vardı. “Roger hakkında konuşmaya gelmiş.”

Megs, Godric’e d’Arque ile yaptığı sohbeti anlatırken Kershaw’un Vikont’a yaptığı gizemli ortaklık teklifinden bahsettiği anda Godric’in gözlerini dehşet içinde kapadığını gördü.

“Godric, neler oluyor?”

Bunu ona nasıl anlatabilirdi? Godric gözlerini açtığı anda içinden yükselen koruma dalgasını hissetti. Megs’in üzüldüğünü görmek istemiyordu. Şu anda sahip olduğu bilgi belki onun kederinin hafiflemesine yardımcı olacaktı. Ancak Megs çocuk değildi. Bildiklerini karısıyla paylaşıp paylaşamayacağını kararını vermek kendisine düşmezdi.

Godric derin bir nefes aldı. “İki yıl önce, St. Giles Hayaleti –benim dışımdaki başka bir Hayalet– Charles Seymour’u öldürmüştü.” Godric’in bakışları Megs’in yüzünde geziniyordu. “Seymour on iki yaşından küçük olan kız çocuklarını süslü püslü hanım çorapları üretmek üzere köle olarak çalıştırıyordu.”

“Aynı bana bahsettiğin atölyeler gibi yani,” dedi Megs başını sallayarak. “Bunun Roger’la ne gibi bir ilgisi var?”

“Seymour’un ölümüyle beraber çorap atölyelerinin kapandığını düşünmüştük. Ama sonra St. Giles’ta yeniden faaliyet göstermeye başladılar. Dün gece son atölyeyi buldum ve on bir kız çocuğunu kurtardım. Bu da,” dedi sol kolunu havaya kaldırarak, “bir beyefendinin bana saldırması sonucunda oldu.”

Megs kocasına soran gözlerle bakıyordu.

Godric iç geçirdi. “O adam Kershaw’dı.”

Megs’in dudakları yavaşça aralandı, kaşları çatıldı. “Lord d’Arque, Kershaw’un kendisine bir yatırım olanağı sunduğunu fakat bunun ne olduğundan hiç bahsetmediğini anlattı. Kont Kershaw, Roger’a da buna benzer bir teklif yaptıysa eğer...” Megs daha fazla oturamayacağını hissetti ve hızla ayağa kalktı ve yatağın yanında bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. “Beni ağabeyimden istemeden önce işlerini ve mali durumunu düzeltmek istiyordu. Bahsedilen işin ne olduğunu araştırmadan teklifi kabul ettiyse eğer...” Megs durdu ve kocaman açılmış gözlerle Godric’e baktı. “St. Giles’a gidip köle olarak çalıştırılan o küçük kız çocuklarını gördüyse.... Yüce Tanrım, Godric! Roger iyi bir adamdı. O böylesine korkunç bir şeye asla razı olmazdı.”

Godric başını eğdi. “Başkalarına anlatmaması için onu öldürmeleri gerekti.”

“O zaman aradığımız cevabı bulduk,” diye fısıldadı Megs. “Gidip yetkililere anlatmalıyız. Buna mecburuz...”

“Hayır.”

Megs şaşkınlıkla başını kaldırdı. Bakışları yaralıydı. “Ne?”

Godric yatağında doğrularak öne eğildi. “O bir *kont*, Megs ve tahminlerimizin dışında elimizde tek bir kanıt bile yok. Roger’ın Seymour tarafından öldürdüğünden başka bir şey bilmiyoruz. Ya da bir başkası tarafından. Bir kontun bu tür işleri kendisinin yapacağından şüpheliyim.”

Megs yumruklarını sıktı. “O yine de sorumlu, katil iş ortağı ya da bir başkası olsa bile. Roger’ın öldürülmesine yardım etti.”

“Bunu daha bilmiyoruz,” dedi Godric bitkin bir halde. “Tüm bunlar spekülasyondan ibaret.”

“Eğer gidip Lord d’Arque’a anlatırsam...”

“Vikonta gidip bunu anlatsan ve o da sana inansa bile ne olacağını sanıyorsun?” diye sordu Godric sertçe. “D’Arque, Kershaw’u düelloya davet etmek zorunda kalır.”

Megs gözlerini kırpıştıtararak karşı koymak istercesine ağzını açtı ve sonra yeniden kapadı. Düellolar yasadışıydı. D’Arque düellodan sağ çıksa bile ülkeyi terk etmek zorunda kalırdı.

“Bana biraz zaman ver,” diye devam etti Godric yumuşak bir sesle. “Araştırıp daha fazlasını öğrenmeye çalışacağım.”

Megs dudağını ısırıp fısıldadı. “Roger mezarında yatarken onun serbest dolaşması düşüncesine katlanamıyorum.”

“Çok üzgünüm.” Godric ellerini genç kadına doğru uzattı. “Gel yanıma.”

Megs isteksiz bir küçük çocuk gibi küçük adımlarla kocasına doğru yürüdü.

Godric onu ellerinden tutup yatağa, yanına çekerken genç kadının sessiz direnişiyle karşılaştı. “Şişşt. Sadece yanımda yatmanı istiyorum, başka bir şey değil.”

Godric Megs’in bir bahane uydurarak geri çekilmesinden korkuyordu. Yaralı değildi ve sevişmek gibi bir niyetleri de yoktu. Megs için onun yanına yatmasını gerektiren herhangi bir neden söz konusu değildi.

Fakat genç kadın ona rağmen yumuşak bedenini adaminkine yaslayarak yanına uzandı. Portakal çiçeği ve hayat kokuyordu. Elini Godric’in göğsüne yaslayıp nefes alışverişi yavaşladığında Godric içinin mutlulukla dolduğunu hissetti.

Gözlerini uzun dakikalar boyunca yatak odasının tavanına dikip birtakım planlar ve hesaplar yaparak bir kontu nasıl dize getirebileceğinin yollarını düşündü durdu.

On Sekizinci Bölüm

“Zavallı, zavallı ruhlar!” diyerek ağladı Faith, gözünden tek bir damla yaş dökülürken.

Genç kadının mutsuzluğu Kayıp’ı öylesine kendinden geçirmişti ki tutunduğu atı bırakarak küçük, kırmızı ellerini çırpmaya başladı.

Faith göz açıp kapayıncaya kadar küçük şeytanı ani bir hareketle atın üzerinden itiverdi. Çılgıklar atarak düşen minik şeytan büyük, siyah atın toynakları altında kalarak ezildi.

Hellequin iki nefes arasında kıkırdadı. “Bu küçük şeytanlar benim ebedi yoldaşlarım olmuştu ancak bakıyorum da sen beni bir günde onlarsız bırakmayı başardın.”...

Hellequin Efsanesi’nden

Megs sonraki sabahın geç saatinde bedenine bakıp yeniden bir hesap yaptı. Üçüncü kez. Hem söz konusu sayılar olduğunda kafası her zaman biraz karıştığından hem de hesabının doğru olmama ihtimalinin yüksek olduğundan.

Ancak sonuç hep aynıydı: Âdetlerinden biri hiç gelmemiş ve ikincisi de gecikmişti. Bu nasıl olabilirdi? Kâğıt parçasına karaladığı sayılara bakıp kaşlarını çattı ama kısa bir süre sonra yüzü muzip bir gülümsemeyle aydınlandı. Mantıklı düşünmeye ve göğsünden yükselen coşkuyu bastırmaya çalıştı. Henüz çok erken, diye azarladı kendini sessizce. Bu şekilde umutlanmaya

devam ederse, yarın sabah uyanıp yatağında kahverengi lekeleri gördüğünde çok üzülecekti.

Peki ya *görmezse*? Yani ya tekrar âdet *görmezse*? Gerçekten de hamile kalmışsa?

Megs yüksek sesle kıkırdadı.

Yerinde duramayacak kadar heyecanlıydı. Hiç düşünmeden Godric'in odasına girdi ancak onu orada göremeyince hayal kırıklığına uğradı.

Megs burnunu kıvrarak etrafına bakındı. Parmak uçları üzerinde giyinme odasına gidip içeriye baktı.

Bir erkek gömleğinin üzerinde yatan Ekselansları –Megs bunun Godric'in artık giymediği gömleklerinden biri olmasını diledi içinden– yavrularını beslemekle meşguldü. Megs'in varlığını hisseden köpek başını kaldırıp genç kadına soran gözlerle baktı.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı Megs. "Niyetim sizi rahatsız etmek değildi."

Annelerinin sütünü emen yavru köpeklerin çıkardığı sesler tapılasıydı. Çikolata renkli olan yavru patisini kardeşinin yüzüne bastırmakla meşguldü. Megs bir süre sonra Godric'in odasına dönerek kendi odasına gitmek istedi. O sırada kocasının şifonyeriyle ilgili gözüne bir şey takıldı. En üst çekmecesini açık duruyordu, anahtar da üzerindeydi.

Megs kendini bakmaktan alıkoyamadı.

Gümüş zincirin ucundaki anahtar küçüktü ve Megs o anda bu anahtar ve zincirin Godric'in boynunda taşıdığıyla aynı olduğunu fark etti. Parmağıyla dokunduğu zincir hafifçe sallanmaya başladı.

Sonra da çekmecenin içine baktı.

Çekmecenin ön kısmında dağınık duran bir mektup destesi vardı. Bunların arkasındaki deste ise çok daha düzenli ve siyah bir kurdeleyle tutturulmuştu ve çekmecenin arka köşesinde ise mavi beyaz emayeden yapılmış, şirin bir kutu duruyordu. Megs kutuyu eline alıp kapağını açtı. İçinde iki buklet saçı gördü, biri

kahverengiydi, diğeri ise oldukça matlaşmış, kahverengi ve grileşmiş saç tellerinden oluşuyordu. Bunlar Clara'ya ait olmalıydı. Megs o anda Godric'in ilk karısını ne kadar uzun zamandır tanıdığının farkına vardı. Öyle uzun bir süreydi ki kadının saçları bile beyazlamaya başlamıştı. Bu düşünce Megs'in hüzünlenmesine neden oldu. Godric'in Clara'yla birlikte yaşayıp ve onu sevebileceği onca yılı olmuşken kendisinin...

Ancak bunun bir önemi yoktu, öyle değil mi? Megs Londra'ya Godric'in sevgisini kazanmak için gelmemiştir.

Genç kadın kaşlarını çatarak kutuyu yerine bıraktı.

Sonra da iki mektup destesine daha yakından baktı. Siyah kurdeleyle tutturulmuş olanlar belli ki Clara'nın mektuplarıydı ama dağınık duran deste...

Megs kalbinin hızlandığını hissetti.

Destenin en üstünde kendi büyük elyazısını fark etti. Mektupları şöyle bir karıştırınca hepsinin kendisine ait olduğunu anladı. Megs mektuplara bakakaldı. Godric, Megs'in ona yazdığı bütün mektupları saklamıştı. Genç kadın ürperdiğini hissetti. Bütün olayları hesapsızca ve hiç düşünmeden anlattığı, Laurelwood, Yukarı Hornsfield'a ve gündelik hayatına ve... ve kedi yavrularına ait hikâyeleri. Godric bu mektupları neden saklama zahmetine girmişti ki?

Destenin arasından gelişigüzel seçtiği bir mektubu açıp okumaya başladı.

10 Ocak 1740

Sevgili Godric,

Ne desem inanırsın? Burada lapa lapa kar yağıyor. Nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Battlefield sabahtan beri hayatı boyunca -ki biliyorsun bu oldukça uzun bir zaman- hiç bu kadar kar yağdığına şahit olma-

diğını söyleyerek ortada dolanıyor– ve aşçı da şimdiden üç kıyamet alameti gördüğünü söylüyor ki daha öğle yemeği bile yemedik. Muhtemel kıyamete rağmen karın yerde kalmasını diliyorum çünkü ortaya çıkan görüntü çok güzel. Ağaçların küçük dallarının ucunda ve pencere kenarlarında oluşan buz sarkaçları gerçekten de görülmeye değer. Her kış kar yağmaya başlasa, bu karanlık mevsimi sevmeye başlayabileceğimi düşünüyorum.

Sabah boyunca yatak odamın camının önündeki akdiken ağacının dalları üzerinde oradan oraya hoplayan ve arada durup ağaç kabuğuna konmuş böcekleri yakalayıp yiyen minicik bir kızıl gerdanını izledim. Seyis çocuklardan bazıları ve daha genç olan uşaklar birbirleriyle kartopu savaşına tutuştular. Bu savaş Battlefield'ın kazara ensesine isabet eden bir kartopuyla son buldu tabii.

Tüh! Aslında bu mektubu sana yazmama sebep olan soruyu sormadım daha ve kâğıdım da bitmek üzere. İşte şimdi soruyorum. Sarah bu sabah bana senin gençlik yıllarında Laurelwood'u ne kadar sevdiğini anlatınca şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Yoksa buraya gelmeni engelleyen benim varlığım mı? Umarım böyle bir şey yoktur. Lütfen, lütfen, lütfen, eğer en ufak bir niyetin varsa bu ziyaretini gerçekleştir. Yukarıda anlattıklarım her akli başında insanı buradan uzak tutmaya yeterli olsa bile. Aşçı biraz deli olabilir ama dünyanın en iyi limonlu keklerini yaptığından emin olabilirsiniz ve Battlefield da Battlefield olduğuna göre ona ayak uydurmamız gerekiyor. Bense zaten sersem gibiyim ama sana söz veriyorum, sakın ve ciddi görünmek için elimden geleni... neyse, bizi ziyaret etmeni içtenlikle istediğimi bilmeni çok isterim.

Sevgilerimle,

M.

Mektubun son kısmı eğri büğrü bir elyazısıyla yazılmıştı çünkü o noktaya geldiğinde kâğıdı gerçekten de bitmek üzereydi. Megs mektubu eliyle düzeltirken o kış gününü, herkesin ne kadar mutlu olduğunu ve o gün *bir şeyin* eksikliğini hissettiğini anımsadı. O zaman bir bebek istediğini çoktan biliyordu ama mektubu yazdığı sırada bundan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu da farkındaydı.

Godric'in yatak odasının kapısı açıldı.

Elindeki mektubu saklamaya gerek görmeden başını kaldırıp baktı.

Kapının eşiğinde durmuş olan Godric, karısının kendi odasında özel eşyalarını karıştırdığını fark etmiş, kaşlarını hafifçe kaldırarak bakıyordu. "Günaydın."

"Hepsini saklamışsın," dedi Megs pat diye.

"Mektuplarını mı? Evet." Godric içeri girerek kapıyı kapadı. Sırlarını saklayan çekmecesini karıştırmamasından etkilenmemişe benziyordu.

Bu da Megs'in kendini daha da suçlu hissetmesine neden oldu tabii. O Godric'in mektuplarını –son yazdıklarını– saklamamıştı. Onları da Laurelwood'daki gelişigüzel bir çekmeceye attığını anımsadı. "Neden sakladığını söyler misin?"

"Onları tekrar tekrar okumaktan zevk alıyordum." Adamın derinden gelen sesi Megs'in omurgasını törpülemiş gibi ürperdi genç kadın.

Megs başını çevirerek elinde tuttuğu katlı mektuba baktı ve diğerlerinin yanına bıraktı. "Hâlâ Clara'yı düşünüyor musun?"

Bu soru fazlasıyla özel ve mahremdi ancak Megs yine de nefesini tutarak kocasının cevabını bekledi.

"Evet."

"Sıkça mı?"

Godric başını yavaşça sallamaya başladı. "Eskiden düşün-düğüm sıklıkta değil."

Megs dudaklarını ısırarak gözlerini kapadı. “Benimle sevişirken kendini suçlu hissediyor musun?”

“Hayır.” Megs onun kendisine doğru adım attığını, yanına geldiğinde ise vücudundan yayılan sıcaklığını hissetti. “Clara’yı bütün kalbimle sevdim ve onu asla unutmayacağım ama o artık yok. Sanırım şu son haftalarda ona olan hislerimi bir kenara bırakmayı ve sana karşı da tamamen farklı bir şeyler hissedebilmeyi öğrendim.”

Megs derin bir nefes aldı, kalbi deli gibi çarparken duyduklarını duymak istediğinden emin olamıyordu. “Nasıl... peki bu ikisini nasıl bağdaştırabiliyorsun? Hissettiğin o aşkı? O gerçekti, öyle değil mi? Güçlü ve gerçek?”

“Evet, çok gerçekti.” Megs Godric’in sıcak ve güçlü ellerini omuzlarında hissetti. “Eğer sen hayatıma girmemiş olsaydın ömrümün sonuna kadar müzmin bir bekâr olarak yaşamaya devam edeceğimden emindim. Ama öyle olmadı. Sen geldin,” dedi Godric son derece basit bir gerçeğin üstüne basarak.

Megs gözlerini açtı ve adamın yüzüne bakmak için büyük bir çaba sarf etti. “Bundan pişman mısın? Seni Clara’ya olan anılarından vazgeçmeye zorladığım için benden nefret ediyor musun?”

Godric’in dudaklarının kenarı büküldü. “Sen beni hiçbir şeye zorlamadın.” Genç kadının yüzüne baktı, gözleri ciddiydi. “Sen kendini Roger’a ihanet etmiş gibi hissediyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedi Megs çünkü gerçek buydu. Roger’a olan hisleri karmakarışık bir hal almıştı. Godric’in irkilmesini gizlemeye çalıştığını fark ederken Megs de o anda onu üzdüğü için acı çekiyordu. Ancak cesaretini toplayarak konuşmasını sürdürdü. Ne de olsa Godric bir soru sormuştu ve gerçeği bilmeyi de hak ediyordu. “Ben bir bebek istiyorum. İstedim, bunu o kadar çok istedim ki Roger’ın bunu anlayışla karşılayacağından eminim. O çok neşeli bir adamdı ve sanırım –yani umarım– benim de ölümünden sonra bile mutlu olmamı isterdi. Ama ben onun kati-

lini henüz adalete teslim edemedim.” Godric’in yüzüne bakarken karmakarışık duygularını denetlemeye çalışıyordu.

“Sana Kershaw’a yaptıklarının bedelini ödeteceğimi söylemiştim ve bu söylediğimin de arkasındayım,” dedi Godric demir gibi sert bir sesle. “Sana Roger’ın huzura ermesi için yardım edeceğime söz veriyorum.”

“Bir daha St. Giles’a gitmeni istemiyorum,” diye fısıldadı Megs parmağının ucuyla adamın çenesini okşarken. “Sana şimdiden o kadar çok borçlandım ki. Benim için yaptığın, uğruma feda ettiğin onca şey varken.”

“Aramızda herhangi bir borcun varlığı söz konusu bile değil.” Godric gülümsedi. “Clara’ya olan kederimin ötesine geçmek kendi isteğimdi. Bu hayat yaşayanlar içindir.”

Megs onun koyu gözlerinin içine bakarken o anda göğsünün içinde hararetle yanan bir şeyin varlığını hissetti. Ona söylemek için büyük bir istek duydu. Hamile olduğundan şüphelendiğini anlatmak istedi. İçinde başka bir can taşıdığını ona söylemek istedi.

Ancak son anda dehşete kapılarak bunun ne anlama geldiğini hatırladı: Hamile kaldığı anda onun yanından ayrılacağına dair söz vermişti Megs.

Oysa Godric’ten ayrılmak istemiyordu. Henüz değil. Belki de hiçbir zaman.

Megs sessizliğini korurken Godric kaşlarını çatmış, karısının aklından geçenleri anlamaya çalışıyor gibiydi. Bu durum her zaman taktığı gri peruğu ve alının üzerine ittiği yarım ay şeklindeki gözlüğüyle de birleşince sert ve oldukça ciddi bir görünüm kazandırmıştı. Megs adamın bakışlarının aslında dayanılmaz olduğunu düşünerek parmak ucunda yükselerek dudaklarını adamın dudaklarına değdirdi.

Geri çekildiğinde Godric’in yüzünde şaşkın bir ifade vardı fakat Megs ona gülümseyince kocası da gülümseyerek karşılık

verdi. “Gel. Hatırlarsan bu gün Bahar Bahçesini ziyaret etmek istiyordun.”

Megs başını eğerek kocasının elinden tutarken Godric onu odadan çıkardı. Megs kalbinin mutlulukla titrediğini hissetse de yakında söylemesi gereken gerçeği hatırlayınca bu mutluluk yerini endişeye bıraktı çünkü ona hamile olduğunu söylediğinde buradan ayrılması gerekecekti.

Ve bütün bunlar olmasa bile, Londra’dan ayrılmadan önce Roger’ın ruhunu huzura erdirmesi gerekiyordu. Bunu öyle veya böyle yapmaya mecburdu.

Bahar bahçesi çok güzel bir yer, diye düşündü Godric, çiçek ve bitkilere karşı fazla bir ilgisi olmamasına rağmen. Megs çiçek ve bahçeleri seviyordu ve sanki onun mutluluğu Godric’in de bunlardan keyif almasını sağlıyor gibiydi.

Çakıllarla döşenmiş, alçak ve köşeleri muntazaman kesilmiş şimşir tahtaların sıralandığı patikada yürüyorlardı. Çiçek tarhları neredeyse çıplaktı ve Godric bunların Saint Malikânesi’ndekilerden daha iyi durumda olmadığını düşündü. Aradaki tek fark buradaki tarhların daha düzenli olmasıydı.

Ancak Megs heyecanlanacak o kadar çok şey bulmuştu ki.

“Ah, şu küçücük beyaz çiçeklere bak,” dedi neredeyse bedeninin tamamını öne eğip çiçeklere yakından bakarken. “Bunların ne olduğunu biliyor musunuz, Bayan St. John?”

Arkalarında yürümekte olan Godric’in üvey annesi çiçeklere iyice bakabilmek için gelip oğlunun koluna girdi. “Bir çeşit çiğdem çiçeğine benziyor.”

“Ama bunların sapları var,” dedi Megs doğrulup çatılmış kaşlarıyla çiçeğe bakarken. Godric’e kalırsa çiçekler gayet sıradan görünüyordu. “Daha önce saplı bir çiğdem çiçeği gördüğümü hiç hatırlamıyorum.”

“Ya da uçları yeşil olan,” diyerek araya girdi Sarah.

“Ne?” diye sordu Elvina teyze elini kulağının arkasına koyarak.

“Yeşil. Uçlar,” diye tekrarladı Sarah yüksek ve anlaşılır bir sesle.

“Ben yeşil uç filan görmüyorum,” diye karşılık verdi Elvina teyze.

“İşte tam burada,” dedi Jane çiçeğin ucunu işaret ederek. O sırada Charlotte da çiçekte yeşilden en ufak bir eser bile olmadığını mırıldandı.

Kadınlar kendi aralarında, çiçeğin yeşil uç verip vermediğiyle ve çiğdem çiçeğinin saplarının uzun olup olmadığıyla ilgili hararetli bir tartışmaya girişmişlerdi. Godric onları eğlenerek izliyordu.

“Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştım,” dedi üvey annesi Godric’in kulağına eğilerek. Dönüp kendisinin hanımları izlediği sırada üvey annesinin de kendisini izlediğini fark etti. “Ya da seni.”

Godric gözlerini kırpıştırarak başka yöne baktı, sinirlenmişti.

“Godric,” dedi üvey annesi, oğlunun koluna girip kısa bir süreliğine patikada ilerlerken. “Mutlusun, öyle değil mi?”

“İnsan gerçekten mutlu olduğunu söyleyebilir mi ki?” diye sordu Godric alaycı bir tavırla.

“Sanırım söyleyebilir,” diye karşılık verdi yaşlı kadın, yuvarlak yüzünde ciddi bir ifade vardğ. “Ben babanla çok mutluydum.”

“Sen de onu çok mutlu ettin,” diye mırıldandı Godric.

Üvey annesi bunu zaten biliyormuşçasına başını eğdi. “Babanla olan evliliğimle ilgili tek pişmanlığım seni çok mutsuz etmiş olmasıdır.”

Godric yüzüne ateş bastığını hissetti, üvey annesinin ortaya çıktığı sırada ona karşı olan davranışlarından duyduğu o eski utancı anımsadı. Derin bir nefes alarak gözlerini tuhaf, sarkık bir ağaca dikti. “Sen babamla evlenmeden önce de mutsuzdum ben. Senin gelişin sadece öfkemin odak noktası haline geldi. Üzgünüm. Sana karşı çok kötü davrandım.”

“O zamanlar daha çocuktun, Godric,” diye karşılık verdi üvey annesi yumuşak bir sesle. “Bunun için seni çoktan affettim ben. İstedğim tek şey, kendi kendini affedebilmendir. Kız kardeşlerin ve ben seni çok özleyorz.”

Godric yutkunarak sonunda yaşlı kadına baktı. Gözlerinde kendisi için duyduğu endişenin izleri vardı. Sevginin izleri. Godric bunu anlayamıyordu. Üvey annesinin, kendisinden nefret etmesi için bir sürü nedeni vardı. Ona karşı yıllar boyunca acımasız bir tavır sergilemişti. Ama eğer üvey annesi geçmişi arkalarında bırakabiliyorduyrsa, Godric’in de en azından aynı şeyi yapmayı denemesi gerekirdi.

Elini yaşlı kadının kolunun üzerinde duran yumuşak ve sıcak elinin üzerine koydu ve nazikçe sıktı. Söyleyemediklerini anlamasını umdu.

“Ah, Godric.” Gözlerinde yaşlar birikmişti ancak Godric bunların mutluluk gözyaşları olduğunu düşündü. “Seni yeniden aramızda görmek o kadar güzel ki.”

Godric öne eğilerek üvey annesinin yanağına bir öpücük konurdu. “Beni beklediğiniz için teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Arkalarından, ailenin yanlarına yaklaştıklarını duydular. Görünüşe göre hâlâ yeşil uçlu, saplı çiğdem çiçekleri hakkında tartışıyorlardı. Dönüp hararetli tartışmalarına rağmen kol kola yürüyen Jane ve Charlotte’a baktı. Onların arkasında ise yüksek sesle konuşan Elvina teyze ve onu yüzündeki gülümsemesiyle dikkatle dinleyen Sarah vardı. En arkadan gelen sevgili karısını gördü. Megs o anda başını kaldırıp Godric’le göz göze geldi ve Godric o anda genç kadının rüzgârdan ve heyecandan pembeleşmiş olan yanaklarını gördü. Megs ona bir gülümseme gönderdiğinde Godric içinden bir şeyin koparak alev aldığını ve tüm benliğini ısıttığını hissetti.

Godric kendi kendine bir hatırlatmada bulundu: Megs’i, Londra’da olduğu sürece haftada en az bir kere bu bahçelere getirmeliydi

Çünkü genç kadın burada gerçekten kendini buluyordu ve kendisi de buranın çok güzel bir yer olduğuna kanaat getirmişti.

Diğerlerinin kendisinin ve üvey annesinin yanından geçmelerini bekledikten sonra karısına sol kolunu uzattı. Megs ona dikkatle baktı, sanki onu yeniden yaralamaktan korkar gibi bir hali vardı.

“Godric’in bu yanına gel lütfen,” diye mırıldandı üvey annesi ve o anda Megs’le ikisi arasında kadınlara has o özel bakışlar gidip geldi. “Biraz Sarah’nın yanında yürümek istiyorum.”

Megs kocasının iyice iyileşmiş ve sargısı çıkmış olan sağ koluna girerken Bayan St. John da hızlı adımlarla diğerlerine yetişmeye çalıştı. “vey annenle konuştuğuna o kadar sevindim ki.”

Yüzüne ışıltılı bir gülümseme yayılmıştı ve Godric bir kez daha kadınların bu tür konuları hiç konuşmadan nasıl bilebil- diklerine şaştı kaldı.

Yine de bu meseleyi bir kenara bırakarak karısının gülüm- semesine karşılık verdi çünkü bugün gerçekten de çok güzel bir gündü. Yavaşça yürümeye devam ettikleri sırada diğerleri de gitgide uzaklaştılar. Godric’in kafasında sanki sadece kendilerine ait bir bahçede geziniyorlarmış gibi bir düşünce belirdi.

Ancak her bahçenin içinde bir yılan vardır.

Bir başka patıkayla kesişen ve ağaçların yeni yeni yaprak verdiği noktaya yaklaştıkları sırada Godric kendilerine doğru gelmekte olan diğer çifti gördü. Fakat Megs ve Godric ancak kesişme noktasına geldikleri anda gelenlerin Kont ve Kontes Kershaw’dan başkası olmadığını fark edebildiler.

On Dokuzuncu Bölüm

Faith esniyordu. “Çok uykum geldi. Bir süreliğine de olsa dinlenemez miyiz?” Hellequin hemen büyük, siyah atından inerek Faith’i de indirdi. Genç kadın Hellequin’in pelerinine sarınarak Cinnet Ovası’nın tozlarının içine uzandı. Ancak titremesi geçmemişti. Bir eliyle Hellequin’e uzandı. “Yanıma yatar mısın?”

Hellequin genç kadının yanına uzanarak büyük bedenini onunkine sardı. Faith uykuya daldığı sırada Hellequin’in bir şeyler mırıldandığını işitti. “İnsanların uykusunu uyumayalı bin yıl olmuştur.”

Hellequin Efsanesi’nden

Megs olduğu yerde donakaldı. Lord Kershaw o sırada başını geriye atarak bir şeye gülüyordu. Güneş ışınları yuvarlak yüzünü aydınlatıyordu. Ruhuna bir bıçak saplanmış gibiydi. Roger da bir zamanlar böyle sınır tanımaksızın gülerdi.

Bir zamanlar o da güneş ışığında dolaşırdı.

“Ne cüretle,” dedi Megs kısık bir sesle, hiç düşünmeden konuşmuştu ancak o anda sessiz kalıp nefes almaya devam etmesi mümkün değildi. “Ne cüretle?”

“Megs,” dedi yanında duran Godric. Adamın bütün vücudu sanki bir dövüşe hazırlanırcasına gerilmişti ancak sesi yumuşak hatta üzgündü.

Megs ona bakamazdı, şu anda olmazdı. Görebildiği tek şey Lord Kershaw'un yüzünde donan gülüşü, gözlerinin çıkar hesabıyla kısılması ve Megs'in yüzüne diktği bakışıydı.

"Onu sen öldürdün," dedi genç kadın. Dilinin kemiği yok gibiydi.

"Sen Roger Fraser-Burnsby'yi öldürdün. O senin dostundu ama buna rağmen onu öldürdün."

Suçlamasını inkâr etseydi ya da öfkelenip yüzü kızarsaydı, geriye çekilerek Megs'in delirmiş olduğunu haykırsaydı, alışıldığı gibi bu saydıklarından en az birini yapmış olsaydı, Megs bu ağır suçlamayı bir kez daha gözden geçirebilirdi. Aklını başına toplayıp güneşin çarptığını ya da içkiyi fazla kaçırmış olduğunu ya da en basitinden kadın aklının kıt olduğunu öne sürebilirdi.

Ama Kershaw bunların hiçbirini yapmadı.

Onun yerine öne eğilerek kalın dudaklarına tatlı bir gülümseme yerleştirdi ve "İspat et," demekle yetindi.

Megs sonradan o anda çıldırdığını ve sadece damarlarında dolaşan yakıcı öfkeyle karışık kederi de hissettiğini anımsadı. Damarlarını asit gibi yakan o öfke ve kederi anımsadı. Kollarını uzatarak hızla öne atılmış ve ellerini pençe yaparak adamın yüzüne geçirmek istediği sırada sadece Godric'in güçlü kolları kendini küçük düşürmesine engel olmuştu. Karısını kıvranarak hıçkırırken kucaklayıp taşımıştı. Ailesinin yanına gelmesiyle Megs Sarah'nın hayretten kocaman açılmış gözlerini, Bayan St. John'un sessiz dehşetini görmüş ve utanması gerektiğini düşünmüştü. Ancak hissedebildiği tek şey kederdi.

Bu nefes kesici ve ezici bir kederdi.

Dönüş yolculuğu boyunca arabada başını Godric'in omuzuna yaslamış, adamın tanıdık kokusunu içine çekmeye çalışmış ve kaybettiklerinden çok sahip olduklarını hatırlamaya çaba sarf etmişti.

Saint Malikânesi'ne vardıkları sırada Godric arabadan inerek Megs'in inmesine yardım etti. Herkes genç kadın engelli ya da

hastaymış gibi tedirginlik içindeydi. Megs bir şeyler mırıldanarak karşı koymaya çalıştıysa da Godric herhangi bir karşılık vermeden kollarını onun bedenine sıkıca sarıp eve girmesine yardım etti.

Megs koridorda karşılaştıkları Bayan Crumbs'ın bir şeyler sorduğunu duydu ve Sarah'nın durup ona cevap verdiğini görünce rahatladı. Godric bir saniye bile duraksamamıştı. Sağ koluyla karısının omuzlarını kavrayarak onu merdivenlerden yukarı çıkardı ve Megs ancak üst kata vardıkları anda kocasının yaralı bileğini hatırladı.

Endişeyle Godric'in yüzüne baktı. "Yüce Tanrım, Godric. Bahçedeyken bileğini fena halde acıtmış olmalıyım..."

"Hayır," diye mırıldandı Godric genç kadını yatak odasına yönelttiği sırada. "Sus. Bir şeyim yok."

"Üzgünüm," diye karşılık verdi Megs. "Canını yakmayı asla istemezdim."

Göğsünden yükselen sıcaklık dalgası boynunu ve yüzünü yaladı; Megs o anda gözyaşlarına hâkim olamayarak ağlamaya başladı. Ancak döktüğü gözyaşları içini rahatlatmıyordu; Lord Kershaw hayatta olduğu sürece de bu mümkün değildi.

Hıçkırdığı sırada bir şey söylemiş olmalıydı ya da belki de Godric onun ne hissettiğini zaten biliyordu.

Genç kadını kollarının arasına alırken saçını nazikçe açtı ve ancak nefesinin yeniden sakinleşmeye başlamasıyla birlikte Megs onun ne dediğini anlayabildi.

"Bu yanına kalmayacak, Meggie. Buna izin vermeyeceğim. Onu yakalayacağıma şerefim üzerine yemin ediyorum. Sana söz veriyorum, Meggie, söz veriyorum."

Godric'in tekrar tekrar söylediği bu sözler Megs'in acısını biraz olsun dindirmişti. Yanağını adamın omuzuna yasladı ve kendini ona teslim etti. Godric Megs'in elbisesini çıkarıp korsesini çözdü ve onu kıyafetlerinden kurtardı. Sadece iç elbisesiyle kaldığında da genç kadını nazikçe yatağının üzerine yatırdı ve şifonyerin yanına

gitti. Megs bir sus sesi duyduktan sonra Godric tekrar yanına gelerek elindeki ıslak bezi şişmiş yanaklarının üzerine koydu.

Megs için bu bir kutsama gibiydi, koşulsuz affetmenin dokunuşuydu sanki. Genç kadın hiç düşünmeden fısıldayarak konuşmaya başladı. “Onu seviyordum.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Godric cevap olarak. “Biliyorum.”

Megs gözlerini kapayarak parmaklarını, yattığı için iyice düzleşmiş olan karnına bastırdı. Bebeğe dair hiçbir iz veya işaret yoktu ama Megs’in kadere olan inancı tamdı.

“Hayata yeniden başlayamam,” diye fısıldadı Megs, “onun intikamı alınmadan bunu yapmam mümkün değil. Bu bebeği bu işi sonlandırmadan doğuramam ve Londra’dan da ayırlamam.”

Megs gözlerini açınca Godric’in yüzündeki şaşkınlığı gördü. Adamın gözleri genç kadının karnının üzerindeki ellerindeydi. Bakışlarını yavaşça kaldırıp karısının yüzüne baktı ancak Megs onun gözlerindeki ifadenin anlamını çözemedi.

Ona haberi bu şekilde vermek istemezdi ama beynine bir türlü hükmedemiyordu.

“Londra’dan şimdi gidemem,” diye tekrarladı Megs.

“Hayır,” diye onayladı onu Godric. “Şimdi olmaz. Henüz değil.”

Godric oturduğu yerden kalkıp yeniden şifonyerin yanına gidince Megs gözlerini kapayarak düşüncelere daldı.

Kocasının döndüğünü ve yanındaki yatağın esnediğini hissetti. Islak bez şimdi alınıdaydı, Megs hissettiği rahatlamayla bir şeyler mırıldandı. Bu ne kadar iyi ve güzel bir histi.

“Uyu şimdi,” dedi Godric ve Megs onun sesinden yanından ayrılacağını anladı.

Genç kadın gözlerini açtı. “Yanımda kal.”

Godric başını çevirdi, dudakları sertti. “Halletmem gereken işler var.”

Hangi işler, diye sordu Megs kendi kendine ancak yüksek sesle sadece, “Lütfen,” diyebilirdi.

Godric cevap vermeden ayakkabılarını ve ceketini çıkarmakla yetindi. Daha sonra peruğunu şifonyerin üzerine bıraktı ve Megs'in yanına uzanarak onu kollarına aldı.

Megs orada öyle yatmış, kocasının derin nefesini dinliyordu. Bahçedeki davranışından dolayı onu azarlamamıştı. Başka kim olsa bu yaptıklarından utanç duyardı ya da en azından tasvip etmediğini belli ederdi. Ancak Godric, Megs onun kollarından kurtularak Kont Kershaw'un üzerine atlamak istediğinde bile nazik davranmıştı. Böylesine sabırlı ve iyi yürekli bir adamı hak etmiyordu. Yan dönüp yanında sırtüstü yatmakta olan kocasının profilini inceledi. Gözleri kapalıydı ancak Megs onun uyumadığını biliyordu. Acaba şu anda ne düşünüyordu? Ne yapmayı planlıyordu? Belki de şu anda bunların hiçbir önemi yoktu. O da Megs'in şimdilik Londra'dan ayrılmama düşüncesine katılmıştı ve genç kadın bunun için minnettardı. Megs, Roger için kalmak istiyordu ama bundan daha önemlisi Godric için kalmak istemesiydi.

Godric.

Burnunun profilden görüntüsü düz ve zarifti. Bir erkek burnu için bunu söylemek tuhaf olsa da gerçektir. Burun delikleri ince ve belirgindi, burun köprüsü ise iki yanda da gölgelenmişti. Oldum olası güzel bulduğu ağzının yanı sıra dudaklarının rengi etrafındaki cildinden biraz daha açıktı ve yumuşacık görünüyordu. Megs elini kaldırıp ona dokundu.

Parmak uçlarını hafifçe teninde gezdirip bir yandan yeni çıkmakta olan sakalını diğer yandan ise yumuşaklığını hissetti.

Godric'in dudakları aralandı. "Megs."

Sesi de genç kadını oldum olası derinden etkilemişti. Boğuk ve kısıktı ve sanki bütün gününü öfke içinde birilerine bağırarak geçirmiş gibiydi.

Ancak Godric gerçekte hiç de öfkeli bir adam değildi, hele kendisine karşı hiç değildi.

Godric ona doğru dönünce yüz yüze baktılar. “Uyumalısın, canım Meggie’m.”

“Ama uykum yok ki.”

Godric ona ciddi, gri gözleriyle baktı, hiçbir şey söylemeden genç kadının ne istediğini söylemesini beklemeye koyuldu. Megs bu güçlü, iyi kalpli adamın kendisi için yapmak üzere olduğu şeyi düşünerek derin bir hüzne kapıldı.

Dudaklarını adamın dudaklarına bastırdı ve fısıldayarak konuşmaya başladı. “Lütfen seviş benimle.”

Ve Godric Megs’in o ana kadar kendisinden istediği her şeye boyun eğdiği gibi bu arzusuna da boyun eğdi.

Uzun, zarif parmaklarıyla genç kadının saçını tarayarak başının arkasını kavradı ve ona ne kadar değerli olduğunu hissettirmek istercesine sıkıca sarıldı.

Dilini önce hafifçe irdelercesine, üst dişlerinin ve damağının üzerinden hafifçe geçirerek Megs’in dudaklarının arasında kaydırıldı. Megs onun dilini yakalayarak emmeye başladı, avucunu sıcaklığını ve kalbinin kararlı atışını hissedebilmek için adamın göğsüne bastırdı. Godric başını yana eğerek dudaklarını iyice araladı ve genç kadının dudağının kenarını hafifçe kemirmeye başladı. Yanağından şakağına doğru kayarak oraya yumuşak bir öpücük kondurdu.

“Godric,” diye fısıldadı Megs çekici sesiyle.

Godric’in Lord Kershaw’la ilgili belli bir niyeti vardı ve Megs’in bunun ne olduğunu öğrenmeye çalışması, Godric’i sırlarını kendisiyle paylaşması için ikna etmesi gerektiğini biliyordu.

Ancak Godric’in o anda iç elbisesinin eteğini tutup kalçasının üzerine çekmesiyle Megs her şeyi unuttu. Godric genç kadını dudaklarından öptükten sonra geri çekildi ve bacağını kendi bacağının üzerine yerleştirip kendisi için açarken onu izlemeye devam etti. Elini indirmesiyle birlikte Megs Godric’in parmaklarının bacaklarının arasını hafifçe okşadığını hissetti.

Genç kadının gözkapakları düştü. Elini kaldırarak adamın çenesine dokundu ve onu öpmek için başını tutup kendine çektiği sırada Godric de parmak uçlarını Megs'in klitorisi üzerinde gezdirdi. Dokunduğu noktaya daha belirgin bir şekilde temas etmesiyle Megs kalçalarını kaldırıp vajinasını adamın eline bastırarak fazlasını istediğini belli etti, ta ki Godric elini çekinceye kadar. Megs inleyerek itiraz etmek istese de Godric'in nefes nefese kalmış bir halde *şışt* dediğini duydu ve aynı anda da adamın, kalçasına değen çıplak organını hissetti.

Megs gözlerini açarak adamın gözlerine dikti.

"Biraz daha yaklaş," diye fısıldadı Godric o anda.

Megs onun dediğini yaptı, yavaş yavaş hareket ederek erkeğe yaklaştı ve kocasının kalçalarını kendi kalçasında hissettiği anda da penisi vajinasının hemen girişindeydi.

Godric yavaşça hareket ederek kendini genç kadının içine itti ve onu genişleterek bedeni içinde kendine yer açtı. Megs, Godric onu yarıp geçerken adamın yüzüne baktı. Kaşları hafifçe çatılmış, dudaklarının kenarı da aşağıya sarkmıştı. Karanlık gözlerinde hüznü bir kuyuya benzer bir şey görür gibi olunca Megs onu yeniden öpebilmek için uzandı.

Sonrasında Godric girebildiği kadar derinlere girdi. Bedeniyle genç kadını sarsarken, hareketi yumuşak ama güçlüydü. Megs bacağına onun hâlâ giyinik olan poposuna dolayarak Godric'le birlikte hareket etmeye başladı. Birlikte yuvarlanan büyük bir dalga gibiydiler.

Godric, dudakları genç kadının dudaklarında hafifçe yutkunurken Megs de onun dudağını dişleyerek tembelce gözlerini araladı. Hissettiği hazzın içinde kaybolmuştu.

Godric'in gözlerindeki yaşları gördü.

Megs donakalarak ve şoka uğramış bir halde geri çekilmek isterken Godric gözlerini kırptırdı ve genç kadının bacağına iyice yukarı kaldırarak başparmağını bedenlerinin birleştiği noktanın

tam üzerine bastırdı. Ve Megs o anda her şeyi unutarak kendini yeniden erkeğe teslim etti ve bunun, bu yavaş hareketlerin ve gitgide çoğalan kabarmanın bir ömür boyu devam etmesini diledi.

Godric'in bedenini hafifçe yukarı kaydırmasıyla Megs'in nefesi kesildi. İçine her gidiş gelişle birlikte o hassas noktası üzerinden geçiyor, genç kadının içinde kıvılcımlar yakıyordu.

Godric onu yeniden öptü, dudakları kalçalarının yumuşak hareketlerine tezatla neredeyse vahşiydi. İçinde yavaş yavaş oluşan o yırtıcı duyguyla beraber Megs'in boğazından küçücük sesler yükselmeye başladı. Bir türlü kontrol edemediği sesler. Godric elini genç kadının yanağının üzerine koydu, başparmağı Megs'in dudakları arasındaydı. Megs onun parmağını yalayınca Godric aynı anda içinde sertçe gidip gelmeye başladı.

Megs ona var gücüyle tutunarak iyice yaklaştı, nerdeyse gelmek üzereydi ki adamın eli onu okşamaya ve sıkıştırmaya başladı; genç kadının içindeki kıvılcımlar alev alıp sanki gözlelerinin arkasında bir patlama meydana getirdi. Megs yüksek sesle bağırarak boynunu geriye atınca dudakları neredeyse ayrılıyordu fakat Godric onu bırakmadı ve büyük bir açlıkla genç kadının dudaklarından beslenmeye devam etti.

Son bir kez, güçlü bir biçimde içine girdikten sonra Megs içine sel gibi akan sıcak menisini hissetti.

Bir şey... Megs'in öğrenmek için yanıp tutuştuğu bir şey vardı. Ondan isteyebileceği bir şeydi bu fakat uzuvları sanki yumuşak bir sıvıya dönüşmüştü, sıcak ve halsiz bir sıvıya ve Megs o anda ne hareket edebildi ne de herhangi bir şey düşünebildi.

Adamın dudaklarının kaşına değdiğini ve fısıltıyla söylediği üç kelimenin varlığını hissetse de uykuya dalmaya o kadar yaklaşılmıştı ki Megs rüya gördüğünü sandı.

Godric Megs'in nefes alışverişinin derinleşip düzenli bir hâl almasını bekledikten sonra bir süre daha yanında kaldı. Aslında

kalması gerektiğinden çok daha uzun kaldığını fark etti ancak Megs onun zaafı haline gelmişti. Ta içine kadar uzanıp kalbini eline alan ve yeniden atmaya başlayınca kadar sıkın tek kişi, Godric'in Aşil topuğu olmuştu.

Megs onu yeniden hayata döndürmüştü.

Ve bunun karşılığında onu bir ölümle ödüllendirmesinden daha doğal bir şey olamazdı.

Sonunda hareket edebildiğinde akşam karanlığı çoktan çökmüştü. Karanlığın Godric'in bir parçası haline geldiği düşünülürse bu çok da uygun bir zamandı. Nefesini bıraktı. Godric St. John: Karanlığın Lordu. Yataktan kalkıp karısına baktı. Aydınlığın, sevginin ve hayatın varlığı olan bu kadının kendisine gelmesinin sebebini bir türlü çözememişti. Ama bunun için yine de minnettardı.

Hem de çok.

Onu son bir kez öpmek, güzelliğini hafızasına kazımak ve bu gece çıktığı yolculuk onu her nereye götürecekse, yanında götürmek istedi ancak uyandırmaktan çekindi.

Sonunda karısına bir daha dokunmadan yatak odasından çıkıp gitti.

Moulder'ı çağırıp Hayalet kostümünü hızlıca giydiği sırada uşağının sorularına kısa kısa yanıtlar verdi. İkisine de ihtiyaç duyacağını bildiği kılıçlarını kuşandı. Alacağı bir sonraki yaranın bu geceden sonra nasılsa bir önemi kalmayacaktı. Sonra da en iyi yaptığı işi yapmak üzere harekete geçti.

Karanlıkların içinde kayboldu.

Gece serin fakat soğuk değildi, yumuşak rüzgârın üzerinde uyanmakta olan baharın fısıltısı vardı. Başının üzerindeki ay, baştan çıkarıcı bir edayla incecik bir duvağın arkasına gizlenmişti. Godric etrafına dikkatle baksa da gizlenmiş kimseyi göremedi. Belki de Yüzbaşı Trevillion ihtiyaç duyduğu uykuya artık karşı koyamamıştı.

Uzun adımlarla sola, aristokratların yeni evlerini inşa ettikleri Londra'nın daha kibar semtlerine doğru koşmaya başladı. Lord Kershaw'un evinin olduğu yere.

Megs'e verdiği sözü tutmaya kararlıydı. Eğer zamanı olsaydı düşmanı hakkında derin bir araştırma yapıp onun zaafalarını öğrenir ve onu uygun bir biçimde dize getirmeyi tercih ederdi. Ancak planını bahçedeki o sevimsiz olaydan sonra ister istemez değiştirmek zorunda kaldı. Kershaw artık Megs için bir tehdit haline gelmişti. Genç kadının üzerine atıldığı sırada diğer adamın sevgili Meggie'sine attığı o nefret dolu bakışları gözünden kaçmamıştı. Megs de sakın kalmayacak ve doğru olanı yapıp bundan sonra adamı rahat bırakmayacaktı. Kershaw gibi bir adam bu tür olası tehlikeleri hayatta bırakmazdı. Fraser-Burnsby bunun açık bir örneği değil miydi?

Godric ürpererek bir köşede durdu ve bir mumcu dükkânının üzerindeki kaba tuğla binanın duvarına yaslandı. Megs'in tehlikede olduğunun, Kershaw'un ona zarar vermenin bir yolunu bulabileceğinin düşüncesi bile gözünün kararmasına yetmişti. Megs ve doğacak çocukları için bir tehdit oluşturduğu sürece o adamın yaşamasına izin vermeyecekti, veremezdi.

Bu düşünce –Megs'in karnında artık bir çocuk taşıdığı gerçeği– yeniden harekete geçmesi için yeterli oldu. Megs'in karnındaki bebeğin kendisine ait olması fikri tuhaf olsa bile hiç de rahatsız edici değildi. Günün birinde güzel, beyaz göğsünde bir bebeğin yatacak olması ve bu bebeğin kendinden de bir parça taşıyacak olması.

Uzun zamandan beri ilk defa Godric yarına çıkabilmek için büyük bir özlem duyuyordu. Yarına ve de ertesi güne ve bir sonraki yıla. Megs'le birlikte bir hayatı yaşayabilmek için sabırsızlanması bile mümkündü artık. İşte bu yüzden de bu gece bir adamı yakalayıp onu soğukkanlılıkla öldürecekti. Yapmak üzere olduğu şey ruhunu lanetleyecekti belki ama Megs buna değerdi.

Sevgili Meggie'si için cehennem ateşlerinde yürümeye razıydı.

Kershaw'un malikânesine ulaşması yaklaşık yarım saat sürdü. Modern bir meydan üzerinde duran evin etrafı sade ama şık, beyaz taş evlerle çevriliydi. Ay daha da küçülerek hepten bulutların arkasına gizlenmişti. Godric Kershaw'un evine gölgelere girip çıkarak dikkatle yaklaşırken evden gelen herhangi bir harekete karşı dikkat kesildi.

O anda ön kapının açıldığını görünce şaşırdı.

Godric olduğu yerde kalarak karşıdaki evin ön kapısına çıkan merdivenlerin altındaki gölgelerin arasına saklandı. Merdivende beliren Kershaw'a baktı. Kont orada durmuş sabırsızca etrafına bakınıyordu. Godric yumruklarını sıktı. Kershaw köşeyi dönüp gelen arabaya bindi.

Godric kaşlarını çatarak ihtimallerini gözden geçirdi. Bundan sonra ne olursa olsun, Kershaw'u Megs'e zarar vermesine fırsat vermeden öldürmesi gerekiyordu. Hem de hemen.

Doğuya giden arabayı izlemeye karar verdi. Londra sokakları dar ve bazen gece saatlerinde bile oldukça kalabalık olurdu bu yüzden bir binanın köşesine tutundu ve o sırada sol bileğinden gelen sancıyla homurdanarak çatının üzerine çıkıp arabayı takip etmeyi sürdürdü. Godric arabayı iki kez gözden kaybetti ve kaygan kiremitlerin üzerinde güçlkle ilerleyerek yetişmeye çalışırken içinden bir küfür savurdu ve en nihayetinde arabayı yeniden gördü. Koşmaya devam ederken düşmanının gideceği yönü tahmin etmeye çalıştı. Kershaw bir baloya ya da tiyatroya mı gidiyordu? Eğer öyleyse Godric adamın çıkışını beklemek zorunda kalacaktı. Diğer yandan da bu tür durumlarda yolcularını indirmek ya da bindirmek üzere çok sayıda araba olduğunu da biliyordu. Belki de adamı hiç farkında olmadığı bir anda kalabalığın içinde yakalayabilirdi. Nasılsa bu, onurlu bir düello olmayacaktı.

Gerekirse Godric onu sırtından bıçaklamaya bile razıydı.

Ama çok yakında arabanın St. Giles'a doğru gitmekte olduğunu anladı ve bu, bunun öylesine bir gezinti olmadığı anlamına geliyordu. Kont atölyesi için yeni bir yer arıyor olabilir miydi? Godric başını salladı. Eğer St. Giles'ta yeniden tezgâh açabileceğini sanıyorsa bu adamın gözleri kibirden iyice körleşmiş demektir.

Araba yirmi dakika sonra neredeyse yanındaki binaya yaslanmış olan pis bir yapının önünde durdu. Godric burada bir dükkânın olduğunu belirten herhangi bir işaret göremedi ancak alçak kapı girişini aydınlatan bir fener vardı. Sanki Kershaw bekleniyor gibiydi. Godric dikkatle eğilerek alçak bir duvarın çıkıntısında duraksadı, o sırada binadan bir kadının çıktığını gördü. Kadın uzun boylu ve zayıftı ve döndüğü sırada fenerin ışığının yüzüne vurmasıyla birlikte Godric son atölyede gördüğü pasaklı kadını tanıdı. Elleri belinde orada durmuş, hâlâ arabanın içinde oturmakta olan Kerhsaw'a bir şeyler söylüyordu. Kısa bir aradan sonra kadın ellerini havaya atıp sanki öfkelenmiş bir halde hızla arkasını döndü. Aynı anda arabanın kapısı hızla açıldı ve Kershaw öne atılıp kadının yüzüne bir tokat attı. Aldığı bu darbeye neredeyse yeri boylayan kadın güçlkle doğrularak dükkâna döndü.

Arabanın arkasındaki iki arabacı da aşağıya inerek Kershaw'ın iki yanına geçtiler. Demek yanında muhafızlarını da getirmişti. Kendisi ya da başka bir şey, hatta *başkası* için bile olabilirdi.

Dökülmekte olan binanın kapısı yeniden açılınca pasaklı kadın tekrar dışarı çıktı. İki elinde de birer küçük kız çocuğu vardı. Ama korumalar onlar için değildi. Godric kadının arkasında duran üçüncü gardiyanı gördü, önünde iki eliyle sıkıca sarmış olduğu küçük bir beden vardı. Kız oldukça zayıftı ve sanki meydan okuyan bir hali vardı. Ancak yüzü morluklar içindeydi ve başındaki şapkası da kayıptı.

Alf. Alf'i yakalamışlardı.

Onu arabaya bindirinceye kadar beklerse, Godric onu ve içindeki küçük kızları bir daha asla bulamayabilirdi. Alf çocuk hırsızlarının onu öldürmek istediklerini söylemişti bu yüzden Godric onun hâlâ hayatta olduğunu görünce şaşırды. Onu gördükleri yerde öldüreceklerini düşünmüştü.

Başka şansı yoktu.

Godric hücum etmeye karar verdi.

En yakınında duran nöbetçinin sırtı Godric'e dönüktü. Bi-leğinin sancımasını dikkate almaksızın kısa hançerini ani bir darbeyle adamın kaburgalarının altına sapladı ve oracıkta öldürdü.

"Sen!" Godric başını kaldırıp öfkeden yüzü kızarmış bir halde kendisine bağırان Kershaw'a baktı. "Öldürün onu!"

Kont durup emrinin yerine getirilmesini beklemeden kılıcını çekti ve o anda üzerine atılan Godric'in ilk kılıç darbesini karşıladı. Godric kendi ekseninde dönerek adamın yanından geçtiği sırada kılıçları çarpıştı. Godric sırtını Kershaw'un adamlarına dönmek için büyük bir çaba sarf etti.

Uzaktan gelen at seslerini duydu.

Sonra da tüm dikkatini Kershaw'u öldürmeye verdi. Omuzuna gelen ani darbeyle Kershaw'un üzerine atıldı ve adamın sendelemesine neden oldu. Kılıcıyla kontun önce bedenine sonra da başına doğru bir hamle yaptı ve hızla hareket ederek adamın kendini toplamasına ve karşı saldırıya geçmesine fırsat vermek istemedi. Kont'un gözleri kocaman açılmıştı, açık ağzıyla hızla nefes alıp veriyordu, dudaklarıysa ıslaktı. Kershaw Godric'in soluna doğru bir çalım attı ve dizine şiddetli bir darbe indirmek istedi. Godric o anda hızla kenara çekilince darbeyi baldırının dış kısmına aldı. Ama Kont, Godric'in yere düşeceğini düşünmüştü. Darbesi Godric'e tam olarak isabet etmemişti ve Kershaw bir an için fazla uzanınca kılıcını istediği gibi kullanamadı. Godric o anda hançerini kaldırarak Kont'un kolunun altındaki yumuşak cildine bastırdı.

Kershaw gözleri dehşetten kocaman açılarak donakaldı.

Bir silah sesi duyuldu.

Godric omuzunun üzerinden bakarak Yüzbaşı Trevillion'un soğuk, mavi bakışlarıyla karşılaştı. Etrafları at üzerindeki süvarilerle sarılmıştı ve her birinin silahı Godric'in başına doğrultulmuştu.

"Olduğun yerde kal, Hayalet."

Megs, karanlıkta kalbi hızla atarak ve boğazında düğümlenen nefesiyle hıçkırarak uyandı ve o anda bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Godric'in siyah yağlı bir çukurun içinde yakalanmış olduğunu ve kendisi hiçbir şey yapmadan dururken onun boğulduğunu gördüğü kâbusun hâlâ etkisindeydi.

Kocasının ağzı ve burnu zehirli balcığın içinde kaybolurken o *hiçbir şey* yapamadan izliyordu. Gözlerinde boğulurken bile metanetli bir bakış vardı.

Aman Tanrım. Megs kocasının büyük yatağında doğrularak oturdu ve onun burada olmadığını bildiği halde telaşla etrafına bakındı. *Nereye gitmişti?* Onu bulması, ellerini göğsüne yaslayıp kalbinin hâlâ attığını hissetmesi, iyi olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Megs yataktan kalktı ve Godric'in sabahlığını üzerine alıp şöminede hâlâ yanmakta olan közlerin yardımıyla bir mum yaktı.

Önce yanından geçerken hızla kendi odasına göz attı. Bir sonraki bakacağı yer alt kattaki kütüphaneydi. Belki de gece uyanmış ve bir daha uyuyamamıştı? Belki de şu anda şöminenin önündeki bir koltukta, sevgili başına geçirdiği o aptal beresiyle birlikte uyukluyordu. Megs hıçkırarak neredeyse paniğe kapılmış bir halde oradan oraya koşuşturmaya başladığını fark etti.

Godric kütüphanede değildi.

Güçsüzlükle kapıya yaslandı ve elinin arkasıyla ağlamaklı olan ağzını kapadı.

Burada değildi. Burada değildi. O burada değildi.

Megs Godric'in çalışma odasına da baktı. Ne de olsa en son ölen şey umuttu ve zaten bildiği şeyi kabullenebilmek için bir kez daha bakması gerekiyordu.

Çalışma odası sessizdi, gizli bölmesinin kapısı da aralıktı. Hayalet kostümünün yerinde olmadığını gördü ve Megs o anda ne yaptığını, neye sebep olduğunu idrak etti. Megs içinde bulunduğu dehşeti bastırabilmek için eliyle ağzını kapadı.

Yaşayan bir adamı çoktan ölmüş bir diğeri uğruna terk etmişti.

Yirminci Bölüm

Faith ertesi sabah gözlerini açtığı anda gördüğü ilk şey Hellequin'in kendisiydi. Elinde kuzgun derisinden yapılma çanta vardı ve Faith o anda Hellequin'in sevgilisinin ruhunu çıkardığını ve etrafına dolanmış olan örümcek ağını çözdüğünü gördü. Sevgilisinin ruhu bir anda serbest kalıp havalandı, artık özgür ve ıslıl ışıldı. Faith onu göremeyinceye kadar izledi. Sonra da ışıldayan gözlerle Hellequin'e baktı.

"Sevgilim artık cennete gidebilecek mi?"

"Evet," diye karşılık verdi Hellequin.

"Peki ya sana ne olacak?" diye sordu Faith.

Hellequin başını sallamakla yetindi ve büyük siyah atına bindi...

Hellequin Efsanesi'nden

Godric nefes alışlarını düzenlemeye çalışırken göğsü hızla inip kalkıyordu. Sol kolundaki ağrı derin ve zorlayıcıydı ve kısa kılıcını Kershaw'un hassas bölgesine bastıran eli titriyordu. Trevillion'a bakarken bir küfür savurmamak için kendini zor tutuyordu. Yere tükürmek ve bağırarak istiyordu. Belli ki bu gece tutuklanacaktı ama Kershaw'u da yanında götürcekti, batarken onu da kendisiyle beraberinde çekecekti. Trevillion'un gözünde önseziye benzer bir parıltı görür gibi oldu. Godric'in kasları, elindeki kılıcı deri, kas, et ve kemikten geçirmeye hazırmışçasına gerildi.

“Hayınmırrrr!” Bu Alf’in sesiydi. Çatlak ve yüksek bir haykırıştı. Kız kendisini tutan gardiyanın elinden zorlukla kurtularak Godric’e doğru koşmaya başladı.

“Hayaleti alamazsınız, lanet olası askerler sizi. Bu asil olacak herif küçük kızları kaçırıyor. Onu...”

Kızın sözleri Kershaw’un o anki karışıklıktan istifade etmesiyle yarım kalmıştı. Alf’i saçından tutup başını geriye çekti ve kılıcını açığa çıkan incecik ve nazik boynuna dayadı.

Godric o anda öne atılarak kılıcını sapı adamın ceketine temas edinceye kadar Kershaw’un bedenine sapladı.

Kershaw inledi.

Alf çığlık attı.

Godric hançeri çevirerek öfkeyle Kershaw’un gitgide bulanıklaşan ve bir süre sonra ferî tamamen sönen gözlerine baktı. Kershaw elindeki kılıcı düşürmüştü. Godric kanlı hançerini adamın bedeninden çekip çıkarırken Kershaw’un bedeni kaldırım taşlarının üzerine yığıldı.

“Ateş etmeyin!” diye bağırdı Trevillion. “Kimse ateş etmesin!”

Bir an için herkes olduğu yerde donakaldı, yerlerinde duramayan sinirli atların toynak sesinden ve küçük kızların ağlamasından başka hiçbir ses duyulmuyordu.

Nöbetçilerden biri kaçmaya yeltendi.

Trevillion’un adamın koştuğu yöne bir baş hareketi yapmasıyla süvarilerden biri peşine düştü.

“Hepsini tutuklayın,” diye homurdandı Trevillion atından inerken. “Hayalet dışında hepsini tutuklayın. O benim.”

Trevillion kılıcını kınından çekti.

Godric geriye doğru bir adım attı. Süvari yüzbaşısını öldürmek gibi bir niyeti yoktu, ne de olsa asker sadece işini yapıyordu.

Yüzbaşı Trevillion öfkeyle Godric’in arkasında duran süvarilere baktı. “Beni duymadınız mı, Stockard? Hayalet benimdir *dedim*.”

Askerler yana çekilerek Godric ve Trevillion'u açık alanda karşı karşıya bıraktılar. Godric kılıcını kavrarken avuç içinin terlediğini hissetti. Gece, kan ve atların kokusunun yanı sıra St. Giles'ın doğal pis havasıyla iyice ağırlaşmıştı.

Trevillion yavaşça ilerleyerek Godric'i geri çekilmeye zorladı. Öne doğru bir hamle yapan askerin saldırısında tuhaf bir acemilik vardı. Belki de süvarinin kılıç konusunda fazla tecrübesi yoktu. Trevillion bir hamle daha yapınca Godric onun kılıcını kolaylıkla yana savurdu. Kaşlarını çatarak diğer adamın niyetini anlamaya çalıştı. Kendisini köşeye mi sıkıştırmaya çalışıyordu acaba? Ama arkasında büyük bir boşluk vardı.

Trevillion Godric'e bu kez biraz daha etkin bir hamleyle meydan okusa da Godric bu dövüşü yapmak istemediğinden geri çekilmekle yetindi.

Kılıçları birbirine dolanırken adamlar birbirlerini süzdüler. Godric'in sırtından ter damlıyordu. Trevillion gözlerini devirerek ona doğru eğildi. "Kaçsana, seni sersem."

Godric o anda diğer askerlerden birkaç metre uzaklaşmış olduklarını fark etti. Neredeyse karanlık bir sokağa giden dört yol ağzına gelmişlerdi.

Trevillion onu sertçe itti.

Godric hızla dönerek koşmaya başladı. Her an sırtına bir kurşunun isabet etmesini ya da peşine takılacak olan atların toynakları altında ezilmeyi bekleyerek koşmaya devam etti. Ama düşündüklerinin hiçbirisi olmadı. Onun yerine gözucuna takılan bir hareketle Alf'in maymun çevikliğiyle bir binanın duvarına tırmandığını ve binanın altında bekleyen askerlerin bağırarak onu inmesi için ikna etmeye çalıştıklarını gördü.

Godric dümdüz koşmaya devam etti, çizmeleri kaldırım taşlarında yankılanıyordu. Kanı damarlarında kükreyinceye, nefesi ciğerlerinde tıkanıncaya kadar koştu. Yetimhaneyi görüp sokağın

başında durmuş olan tanıdık arabayı ve binanın merdivenlerini çıkmakta olan pelerinli kadını fark edinceye kadar koştu.

Göğsü hızla inip kalkıyordu. Ellerini dizlerine koyarak durdu ve boynunu uzatarak gözlerini o anda kendisine dönen kadına dikti.

Kadife pelerininin kapüşonu geriye düşmüş, omuzuna düşen parlak koyu renkteki bukleleri açığa çıkarmıştı. Omuzları dikti ve sağ elinde de sıkıca tuttuğu bir tabanca vardı. Güzel gözleriyse kararlılıkla parlıyordu.

Godric nefes almaya çalışarak doğrulurken yüzünde büyük bir hayranlık vardı.

Megs'in çenesi havadaydı. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

Godric gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Genç kadın eliyle arkasını işaret etti. "Arabayı getirdim." Yüz ifadesi sakindi ama Godric o anda genç kadının dudağının kenarının titrediğini fark etmişti. "İster inan, ister inanma, Ha-yaletlerin tam da bu noktada süvariler tarafından yakalandığı tespit edilmiştir."

Godric'in kalbi yavaşlamıştı ama Megs'in söylediklerini idrak ettiği anda yeniden hızlandı. Cesur karısı onu kurtarmaya gelmişti. Böyle bir şeyi kendisi için daha önce hiç kimse yapmamıştı.

O anda cildinin soğuktan ürperdiğinin, nemli kaldırım taşlarından yayılan kokunun ve ciğerlerine nüfuz eden havanın tamamen farkındaydı.

Ama en çok da bu kadının, evet kendisine ait olan bu gururlu kadının orada sabırla durmuş, kendisini, sadece kendisini beklediğinin farkındaydı.

Genç kadına doğru adım atarken benliğinin her zerresiyle ve attığı her adımla hayatın kendisine yürüdüğünü biliyordu.

Sevgili, cesur, pervasız Godric'in kendisine yaklaştığını gören Megs'in gözleri bulanıklaşmaya başladı. Hizmetçileri uyandırıp, tabancasını arayıp atların hazırlanmasını beklediği ve doktoru

çağırttığı; Bayan Crumb'a, Moulder'a ve St. John'a talimatlarını yağdırdığı sırada ve de arabayla buraya gelirken onu ölmüş bir halde bulacağını düşünmemeye çalıştığında bile sakinliğini yitirmemişti. Megs'in davranışları kısa ve öz, otoriter ve dikkatli olmuştu ve şimdiyse onu bulmuştu, işte üstelik hayattaydı.

Hayattaydı. Hayatta. Hayatta.

Arabaya nasıl bindiklerini bile hatırlamıyordu çünkü bedeni çoktan sarsılmaya ve bindikleri anda da hıçkırmaya başlamıştı. Geçen saatler boyunca tutmaya çalıştığı acının ve Godric için hissettiği korkunun eseri olan gözyaşları gözlerinden taşarcasına akıyordu. Godric kollarını genç kadının bedenine sarınca Megs de ona sıkıca sarıldı çünkü onu bir daha bırakmasına imkân yoktu. Asla.

Gecenin karanlığında ilerlerken, Megs bir süre sonra sakinleşerek Godric'in bir şeyler mırıldandığını duydu. "Sus, Meggie'm benim, sus. Geçti artık."

Ancak bu sözleri yeni bir üzüntü dalgası yaratmaktan başka bir işe yaramadı. Megs parmaklarını adamın omuzlarına acırtırcasına gömdü ama onu bir türlü bırakamıyordu.

"Hayır," diyerek başını salladı Megs. "Geçmedi. Sen gittin."

Godric'in avucunu yüzünü görmek istercesine kavradığı yanağında hissetse de Megs hareket etmedi.

"Geçmeyen nedir, Megs? Neden bu kadar üzgünsün."

"Çünkü seni Hayalet kostümü içinde St. Giles'ta buldum. Lord Kershaw'un peşine düştün, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı onu Godric. Megs onun gözlerini görmese de adamın sesindeki tereddüdü duymuştu.

"Bunu nasıl yaparsın, Godric?" Sol eliyle adamın ensesini kavrayarak parmaklarını kısa kesilmiş saçlarının arasında gezdirmeye başladı. "Ya onu bulsaydın? Ya bir daha hiç geri dönmeseydin? Eğer bir şey..."

“Onu buldum,” diyerek Megs’in yarı isteriyle saydığı cümlelerini böldü Godric. “O öldü, Megs.”

Bunu duyan genç kadın geri çekilerek adamın yüzüne dehşetle bakarak inledi. “Ah, hayır!”

Godric’in kaşları çatıldı. Yüzünde şaşkınlık vardı. Ağzını önce açıp kapadı sonra yeniden açarak dikkatle konuşmaya başladı. “Roger Fraser-Burnsby’nin intikamı için onun ölmesini istediğini sanmıştım?”

“Senin yaralanma veya ölme riskini göze alarak değil!” diye bağırdı Megs.

Godric gözlerini kırıştırdı. “Özür dilerim... ne?”

“Daha önceleri doğru düzgün düşünmüyordum. Senin, benim için bir konttan intikam almaktan çok daha önemli olduğunu sana anlatmam gerekirdi. Sana bunun artık bir öneminin kalmadığını – tamamen gerçek olmasa da– söylemeliydim ama Godric, gerçekten de bu senin bana tek kelime bile etmeden gidip öldürülmenden çok daha iyi olacaktı. Eğer bu gece ölseydin seni asla ama asla affetmezdim, üstelik...”

Megs o anda Godric’in yüzündeki şaşkınlığın daha da arttığını görerek sustu ve belli ki zaten asıl söylemek istediği şeyi hâlâ söylememişti.

İki eliyle adamın başını kavrayarak onu kendine çekti ve öpmeye başladı.

Ah, işte şimdi olmuştu. Göğsündeki gerginlik adamın dudaklarının dokunuşuyla biraz olsun azalmıştı. Sözlerini anlamamış olabilirdi belki ama öpücük konusunda oldukça hevesli olduğu belliydi çünkü Godric o anda hemen genç kadının dudaklarını kendi diliyle aralayarak onu derin derin öpmeye koyuldu. Genç kadın adamın saçını ve kulağının kenarını okşamaya devam ederken hoşnutlukla mırıldandı. Godric’in ürperdiğini fark edince adamın özellikle kulaklarının hassas olup olmadığını merak etti. Eğer öyleye...

Godric geriye çekilerek arabanın karanlığında genç kadının yüzüne baktı. Kaşları hâlâ çatıktı. “Megs?”

Ah, evet. Ona hâlâ söylememiştii. Evet ama bu onun kendi suçuydu, dudakları o kadar lezzetliydi ki.

“Seni seviyorum,” dedi Megs sözlerin üzerine basa basa, bir yanlış anlaşılmayı önlemek istercesine. “Seni tüm kalbimle seviyorum. Zarif ellerini ve dudağının sadece bir kenarını bükerek gülümsemi, ciddi bakışlı gözlerini seviyorum. Tek bir söz bile etmeden neredeyse tüm ailemi ve hatta seninkini de yanıma alarak evini işgal etmeme izin vermeni seviyorum. Senden istediğim zaman sadece nezaketinden dolayı kabul edip benimle sevişmiş olmanı ve sonrasında bana kızıp tekrar ve bu kez gerçekten *seninle* sevişmeye zorladığın için seni seviyorum. Giyinme odanda, Ekselansları’nın kendisi ve yavruları için gömleklerinden yapılma bir yuva kurmalarına izin verdiğin için seviyorum seni. Yıllar boyu kendini feda ederek St. Giles’ta halkını kurtarmak için savaştığın için seviyorum. Gerçi bunun şimdi derhal son bulmasını istiyorum. Bu konuda sana hâlâ kızgın olsam da benim için birini öldürdüğün için de seviyorum seni. Birbirimizi daha doğru dürüst tanımadığımız halde yazdığım mektupları saklamış olmanı ve bana yazdığın o kısa ve öz cevapları da seviyorum.” Genç kadın Godric’in yüzüne büyük bir ciddiyetle baktı.

“Seni seviyorum Godric St. John ve şimdi de verdiğim sözü bozmak üzereyim. Seni bırakıp gitmeyeceğim. Ya benimle Laurelwood’a gelirsın ya da ben de burada ta ki sen de pes edip beni sevinceye kadar seninle birlikte o küf kokulu, eski evinde kalır, gevezeliklerimle, akrabalarım ve birbirinden değişik egzotik sevişme pozisyonlarımla seni delirtirim. Ama seni uyarmalıyım, sen de beni sevip de bir sürü çocuğumuz oluncaya kadar bunların hiçbirinden vazgeçmeye niyetim yok.”

Megs nefesi kesilecek gibi olduğunda duraksadı ve Godric'in yüzüne baktı.

Adamın yüzünün tamamen hareketsiz kaldığını görünce Megs'in yüreği ağırlaştı. Demek ki kendini bir savaşa hazırlaması gerekecekti.

Ama o anda adamın dudakları birdenbire büküldü. "Egzotik sevişme pozisyonları mı?"

Ve Megs daha o anda, Godric başka bir şey söylemeden bile her şeyin yoluna gireceğini anladı. Dahası, her şey *harika* olacaktı.

Yine de kocasının söylediklerini büyük bir dikkatle dinlemeye koyuldu. "Her ne kadar beni kendine o egzotik sevişme pozisyonlarını kullanarak âşık etmeni istesem de, buna gerek kalmayacak. Ben seni gönderdiğin o ikinci mektuptan beri seviyorum, canım Meggie."

Godric daha fazlasını söylemek istese bile Megs onu o anda yeniden öpmek için durdurdu.

Genç kadın uzunca bir süre sonra geri çekildi ve en sert yüz ifadesini takınmaya çalışarak kocasının yüzüne baktı. "Bundan sonra Hayalet olmak yok."

"Hayalet olmak yok," diye yanıtladı Godric uysalca elleriyle pelerinini karısının omuzlarından indirdiği sırada. Aralık dudaklarını genç kadının çıplak omuzuna bastırınca Megs ürpererek nefesini tuttu.

"Sana itiraf etmem gereken bir şey var," diye fısıldadı Godric Megs'in kulağına.

Genç kadın gözlerini güçlükle aralayabildi. "Evet?"

Adamın koyu gözleri muzipçe parlıyordu. "Seninle sevişmeyi sadece nezaket gereği kabul etmedim."

Tekrar karısının omuzunun üzerine eğildi ve sonrasında bir daha hiç konuşmadılar, tam da gerektiği gibi.

Megs'in artık dikkatini vermesi gereken başka meseleleri vardı.

DÖRT HAFTA SONRA...

Godric turuncu rengi göğüslü küçük bir kuşun, ağaç dalı üzerinden hoplayarak gövdenin üzerindeki bir delikte kayboluşunu izledi. Saint Malikânesi'nde yaşadığı onca yıl içinde bir kez olsun bir kızılgerdan kuşu görmemişti... ama bu Meggie'si kendisiyle yaşamaya gelmeden önceydi.

“Bu elma ağacının ölmediğini sana söylemiştim.”

Megs'in sesini duyunca arkasını döndü. Üzerinde parlak pembe ve elma yeşili bir elbise vardı ve bu haliyle çakıl taşlarının üzerinde hafif adımlarla yürürken baharın müjdecisinin ta kendisi gibi görünüyordu.

“Kendini biraz daha iyi hissediyor musun?”

Yaklaşık bir saat önce kahvaltıya oturmuş ve bir parça kızarmış ekmeği ağzına götürmek üzereyken masanın üstüne fırlatıp koşarak odadan çıkmıştı. Godric peşinden ne olduğuna bakmaya gitmişti ve onu odasındaki leğenin üzerine eğilmiş bir halde bulmuştu.

Megs burnunu kıvırdı. “Kendimi o kadar kötü hissettiğim sırada yanımda kalıp bana yardım ettiğine inanamıyorum. Hayatımda hiç bu kadar mahcup olduğumu hatırlamıyorum.”

“Seni seviyorum, kussan da kusmasan da.” Godric kaşlarını kaldırarak karısının yüzüne baktı ve her an yeniden ortaya çıkabilecek mide bulantısının izlerini aradı ama yanaklarının her zamanki gibi pembe olduğunu görünce rahatladı. “Şimdi daha iyi misin?”

“Bu çok tuhaf,” dedi Megs Godric'in yanına gelip koluna girerken. Godric burnuna gelen portakal çiçeğinin sıcak ve hoş kokusunu aldı. “Şimdi de o kadar açım ki neredeyse bütün bir balıklı böreği yiyebilirim. Aslında balıklı börek yemeyi çok isterdim... hatta yanında birkaç beктаşi üzümü reçelli çörek de fena olmazdı. Sence de güzel olmaz mıydı?”

“Çok güzel olurdu,” diyerek onayladı onu Godric, içinden balıkla üzümlü çörek karışımının pek de kendisine göre bir şey olmadığını geçirdiği halde. “Aşçıya haber verdin mi?”

Megs ona, Godric kendince “karımın bakışı” dediği ve Godric’in de çok sevdiği o bakışı fırlattı. “Godric, aşçıdan öyle bir çırpıda balık böreği pişirip de beктаşı üzümü reçeli bulmasını isteyemeyiz.”

“Neden olmasın?” diye sordu Godric. “Maaşını ona göre ödüyorum. Eğer canın balıklı börek istiyorsa, balıklı börek yemelisin. Ve beктаşı üzümü reçeli.”

“Seni şapşal.” Megs gülümseyerek başını salladı ve gözlerini tekrar elma ağacına çevirerek kendi kendine mırıldandı. “Kesinlikle ölmedi.”

Godric gülümsedi çünkü bahçede yaptıkları her gezintide –bu da günde bir hatta bazen iki kez demekti– Megs bahçıvanlık konusundaki yeteneğini vurgulamak istercesine yaşlı elma ağacına atıfta bulunurdu.

Ağaç gerçekten de muhteşem görünüyordu.

Dalları pembe ve beyaz çiçeklerle bezenmişti, etrafa saçtığı nefis kokusuyla bahçeye adım atan herkesin dikkatini hemen üzerine çekerti. Godric bu ağacın hikâyesinin asla bitmeyeceğini biliyordu.

Gerçi bu durumdan hiç de şikâyetçi değildi.

“Ah, bak,” diye seslendi Megs. “Bir kızılgerdan yuvası. Dün akşam da etrafta koşuşturan yavru tavşanlar gördüm. Londra’nın göbeğinde bu kadar çok yabani hayvanı bir arada görebileceğimi hiç düşünmezdim.”

“Tanrıçanın biri gelip burada yaşamaya karar vermeden önce görmek mümkün değildi zaten,” diye mırıldandı Godric.

Megs ona baktı. “Ne?”

“Boş ver.”

Godric kollarını karısının bedenine sarıp onunla birlikte bir kızılgerdanın havalanarak uçmasını seyretti. Bu bahçenin

pek yakında sincaplarla, porsuklarla ve kirpi yavrularıyla dolup taşacağından şüphesi yoktu. Belli ki sihir işe yaramıştı.

Tanrı'ya şükür.

Godric karısının kulağına eğildi. "Evimi istila edip hayatımı altüst ettiğin için ne kadar mutlu olduğumu sana söylemiş miydim hiç?"

Megs başını hafifçe yana çevirince adamın dudakları yanına dokundu. "Hem de her gün."

"Ah." Godric genç kadının yumuşak teninde gülümsedi. "Beni kurtardın, bunu biliyorsun değil mi?"

Megs yine başını salladı. "Şapşal şey."

"Bu doğru," diye cevap verdi Godric çünkü gerçekten öyleydi. "Şimdi de aşçıya gidip sana balıklı börek hazırlamasını söyleyerek ben seni kurtaracağım."

Megs dudaklarını büktü.

"Evet," diye ısrar etti Godric, ta ki karısı yüzüne bakıncaya kadar. "Çocuğumun annesinden daha değerli ne olabilir ki?" Megs'in yanakları pembeleşirken genç kadın dudağını ısırды ancak yine de gülümsemesine engel olamadı. "Eminsin, öyle değil mi? Bu sabahki bulantının sebebi konusunda?"

"Evet," diye fısıldadı Megs. "Evet, eminim."

Genç kadının yüzünde beliren gülümseme güneşin kendisinden bile daha parlaktı. Kalbinden taşan mutluluğu yansıtırken, Godric eğilerek genç kadının dudaklarını dudaklarıyla hapsedti.

Kol kola dönüp balıklı börek ve bektaşî üzümü reçeli aramak üzere eve girdiler.

Son Söz

“Bekle!” diye bağırdı Faith. “Nereye gidiyorsun?”

“Şeytanla buluşmaya,” dedi Hellequin.

“O zaman ben de seninle geleceğim,” diyerek yanıtladı onu Faith.

Hellequin genç kadına baktı ve Faith o anda onun gözlerinde hüzne benzer bir ifade gördüğünü sandı. Hellequin elini uzattı:

Faith onun elini tuttu ve Hellequin onu tek bir hareketle büyük, siyah atın sırtına çekti. Faith kollarını Hellequin’in beline sardı ve birlikte çok uzun bir süre boyunca sessizlik içinde Cinnet Ovası’nı geçtiler.

Sonunda önlerinde siyah, çentikli taştan bir kemer belirmişti.

“Burası cehennem mi?” diye fısıldadı Faith.

“Evet, burası cehennemin ağzı.

Unutma, şeytan sana ne derse desin, senin üzerinde hiçbir gücü olamayacaktır çünkü sen hayattasın ve nefes alıyorsun. O sadece ölümlere hükmedebilir.”

Faith başını eğerek Hellequin’e daha da sıkı sarıldı. Hellequin büyük, siyah atını cehennemin ağzından geçirerek sonsuz bir karanlığın içine daldı. Faith etrafına bakınsa da hiçbir şey göremiyor ve duyamıyordu. Burası o kadar derin, kasvetli ve soğuk bir yerdi ki Faith o anda yalnız olsaydı büzüşüp kendini kaybedebilirdi. Ancak genç kadın Hellequin’e tutunmaya devam ederken yanağını geniş sırtına yasladı ve kalbinin düzenli atışını hissetti. Önlerinde bir erkek figürüne benzer bir şey belirdi. Solgun ve zayıftı; pek de uzun boylu olmasa da genç kadın onun

İntikam Maskesi

insanlıktan yoksun gözleri karşısında sarsılıp başını çevirmek
zorunda kaldı.

Hâl böyleyken de Hellequin onu tutup attan indirdi ve Faith'le
birlikte o şeyin önüne gelip durdular.

"Seni alıp getirmen için gönderdiğim ruhu serbest bıraktın,"
dedi Şeytan. Bu elbette ki şeytandı.

Hellequin başını eğdi.

"Bunun karşılığında," diye sözüne sakince devam etti Şeytan,
"ödemen gereken bedelin ne olduğunu biliyorsun."

Faith'in yüreği sıkıştı. "Neden bahsediyor" diye sordu Hellequin'e.
"Bunun bedeli nedir?"

"Ruhum," diye cevapladı onu Hellequin. "Şeytanın istediği bir
ruhtur ve ben de birini kaybettiğime göre ona kendi ruhumu
vermeye mecburum."

"Hayır!" diye bağırdı Faith.

Şeytanın ince, soğuk dudakları eğlenircesine kıvrıldı.

"Yaşayanlar ne kadar da tutkulu. Seni alev alev yanan bir
kayaya zincirleyip etini yüzlerce yıl boyunca yakmamı
ister misin, genç kız?"

Faith titrese de çenesini kaldırarak gözlerini şeytanın
merhametsiz gözlerine dikti. "Ben yaşıyorum. Benim
üzerimde gücün yok."

"Ah. Anlaşılan Hellequin sana sırrımızı vermiş." Şeytan
omuzlarını silkti. "O halde krallığımdan çek git, insan."

"Gideceğim," dedi Faith, "ama Hellequin'i yanıma almadan
gitmem." Şeytan başını geriye atarak kahkahalarla gülmeye
başladı. Sesi bileği taşına değen bir kılıcın sesinden farksızdı.

"Aptal kız. Hellequin insan değil ve binlerce yıldır da insan
olmamıştır."

"Bir insan gibi içebiliyor," dedi Faith.

Şeytanın gözleri kısıldı.

"Aynı zamanda bir insan gibi yemek yiyip uyuyor," diyerek
sözlerini sürdürdü Faith, içinde kabaran cesareten güç alarak.

"Bu durumda nasıl insan olmaz?"

"Nefesini insan gibi içine çekmiyor," diye tersledi onu şeytan.

Faith'in gözleri büyüdü ve o anda kaybettiğini anladı çünkü Hellequin gerçekten de onunla birlikte atın üzerinde seyahat ettiği sürece bir kez olsun nefes almamıştı.

Faith gözlerinde biriken yaşlarla dönüp Hellequin'e baktı ve parmak uçlarında yükselerek iki eliyle onun siyah yüzünü kavradı. "Üzgünüm," diye fısıldadı Faith. "Çok üzgünüm." Sonra da dudaklarını Hellequin'in dudaklarına dokundurarak öpücüğüyle birlikte kendi ciğerinden gelen nefesi onun ciğerlerine üfledi.

Şeytan öyle öfkeli bir çılgık attı ki Faith ile Hellequin'in etrafında uğuldayarak dönen, fırtınaya benzer bir rüzgâr meydana geldi.

Rüzgâr büyük bir hızla yükseldi ve Faith'in tek yapabildiği gözlerini sımsıkı kapayarak Hellequine'e kenetlenmekti.

Sonra rüzgâr kayboldu ve Faith gözlerini açıp gece olduğunu ve ikisinin de bir zamanlar sevgilisinin son nefesini verdiği yerde durduklarını gördü. Hellequin hırıltılı, tuhaf bir ses çıkardı.

Eliyle vücudunun yanını tutarak dizlerinin üstüne düştü.

Faith telaşla yanına diz çöktü. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey," dedi Hellequin. "Bin yıllık nefessizlikten sonra nefes almak acı veriyor."

Başını geriye atıp yüksek sesle güldü. Şeytanın aksine sesi sıcak ve hayat doluydu.

Hellequin Faith'i kollarının arasına aldı. "Sevgilim, bana yiyecek, içecek ve uyku hediye ettin. Kalbimin yeniden çarpmasını sağladın ve ölü ciğerlerimi hayatla doldurdun. Şeytanı atlatıp beni cehennemden kurtardın, böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. Ben, ölmüş sevgilin kadar iyi biri değilim ama beni kocan olarak kabul edersen, ölümlü hayatımın geri kalanında beni sevmen için çaba sarf edeceğim."

Faith gülümsedi. "Ben seni zaten seviyorum çünkü sen kendi ölümsüz ruhunu sadece sevgiliminkini kurtarmak ve beni mutlu etmek için feda etmeye hazırdın."

Faith Hellequin'in başını kendine doğru çekti ona ölümlü bir erkek olarak vereceği sayısız öpücüğün ilkini verdi.

Hellequin Efsanesi'nden

ÜÇ AY SONRA...

Artemis, Leydi Penelope Chadwick'in refakatçisi bir sürü akılsız fikirlere şahit olmuştu. Bir keresinde Penelope kimsesizler yurdunu devralmaya karar verip kiraz çekirdeği yağmuruna tutulmuştu mesela. Bir keresinde ise canlı bir kuğuyu aksesuar olarak yanında gezdirerek yeni ve çılgın bir moda akımı başlatmak istemişti. Kuğuların öylesine asabi olabileceğini kim tahmin ederdi? Sonra da bir dişi çoban kostümü ve de kuzuyla ilgili o fiyasko gelmişti. Artemis ıslak yün kokusunu bir yıl sonra duyduğunda bile yerinden sıçramıştı.

Saldırgan kuğuları bir kenara bırakacak olursak Penelope'nin fikirlerinin genelde *tehlikeli* olduğu söylenemezdi.

Ancak bu, onları gerçekten de öldürtebilecek türdendi.

"St. Giles'tayız ve hava karardı," diye konuştu Artemis sesine ikna edici bir ton yerleştirmeye çalışarak. Yürüdükleri sokak ıssızdı, iki yanında yükselen binaların görüntüsü ise oldukça tehditkârdı. "Sanırım böylece Lord Featherstone ile mektupla giriştiğin iddianın amacına ulaşmış oldun, sence de öyle değil mi? Neden eve dönüp aşçının bu sabah hazırladığı şu limonlu tartlardan yemiyoruz?"

"Ah, Artemis," diye karşılık verdi Penelope artık Artemis'in de nefret ettiği onaylamayan sesiyle. "Senin sorunun ne biliyor musun? Macera ruhun yok. Lord Featherstone taşı enfiye kutusunu eğer ben tam gece yarısında o iğrenç teneke cin bardaklardan bir tane alıp da içindekini özellikle St. Giles'ta içmediğim surette vermeyecektir. Bu yüzden ben de bunu yapacağım işte!"

Penelope bunu söyledikten sonra, Londra'nın en çok şiddet uygulanan bölgesindeki karanlık sokağa daldı.

Artemis ürpererek peşinden gitti. En azından elinde bir fener vardı ve Penelope aslında kendini beğenmiş ahmağın teki olduğu halde Artemis ona oldukça düşküncü. Belki de hemen bir cin dük-

kânı bulabilirlerse bütün bunlar mutlu sona erecek ve Artemis'in de Apollo'ya bir sonraki ziyaretinde ilginç bir hikâyesi olabilecekti.

Bütün bunlar Bayan Hippolyta Royle'un suçu, diye düşündü Artemis korkunç sokakta hoşnutsuzca etrafına bakarken. Bayan Royle aristokrat sosyetesinin tamamının –çoğunluğu erkek olmak üzere– dikkatini üzerine çekmişti ve bununla birlikte Penelope'nin hayatta ilk kez bir rakibi olmuştu. Bu duruma vereceği karşılık ise –Artemis'in kapıldığı dehşete rağmen– “cesur” olmaktan geçiyordu. Lord Featherstone ile giriştiği iddia da bu yüzdendi.

“Oldukça umut verici görünüyor,” diye seslendi Penelope neşeyle, sokağın sonundaki yıkık dökük bir kulübeyi işaret ederek.

Artemis bir an için Penelope'nin umut verici olarak adlandırdığı şeyin ne olabileceğini düşündü.

Kulübeden çıkan üç dev adam onlara doğru yürümeye başladılar.

“Penelope,” diye tısladı Artemis. “Arkanı dön. Hemen arkanı dön dedim sana.”

Penelope, “Neden dönecekmişim...” diye söze başlasa da artık çok geçti.

Adamlardan biri başını kaldırıp onları gördü ve olduğu yerde durdu. Artemis bir keresinde yaşlı bir kedinin aynı bu şekilde donakaldığını görmüştü.

Tam da bir serçeyi kapmadan önce.

Adamlar omuzlarını dikleştirerek uzun adımlarla onlara doğru yürümeye başladılar. Sokağın ilerisi kapalıydı. Girip çıkılabilecek sadece bir ya da iki yol vardı ancak üzerlerine gelen adamlar birini kapadılar.

“Koş!” diye fısıldadı Artemis kuzenine elini uzatarak. Penelope'yi burada yalnız bırakamazdı. Bunu yapamazdı.

Penelope yüksek ve tiz sesiyle çığlık atmaya başladı.

Adamlar neredeyse yetişmişlerdi. Koşarak sadece birkaç saniye kazanabilirlerdi.

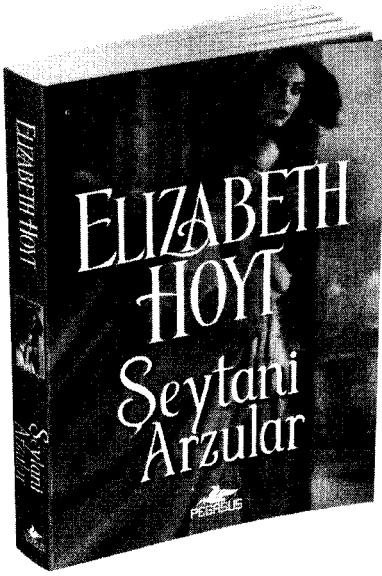
Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

Artemis çizmesine uzandı.

O anda da kurtuluşları gökten indi.

Kurtuluş olarak adlandırdığı önlerine dört ayak üzerine düşen iri ve korkutucu bir adamdı. Artemis o anda yerden kolayca kalkarken kaslarını atletik bir hareketle geren adamın yüzündeki maskeyi gördü: Siyahtı ve üstdudağının hizasından yüzünün üst kısmını kaplamıştı. Burnu korkunç büyüklükteydi ve yanaklarında eski yaralardan kalma izler vardı. Göz deliklerinin ardından parlayan koyu renk gözlerdeki bakışlar zeki ve canlıydı.

Önünde duran St. Giles Hayaleti'ydı.

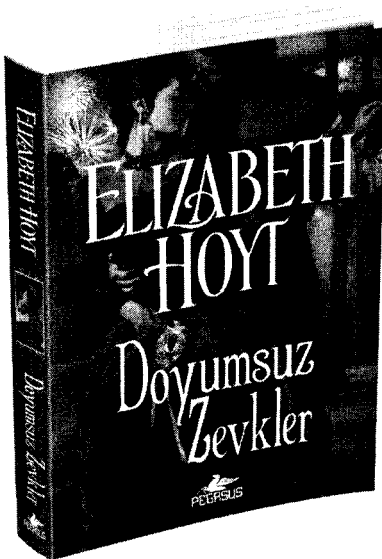
*Arzularıyla hareket eden
bir adam...*

*Geçmişte işlediği günahlarla
savaşan bir kadın...*

*İkisinin de reddedemeyeceği
bir anlaşma...*

“İnce düşünülmüş ayrıntılar, ilgi uyandıran karakterler yaratmak konusunda eşine az rastlanır bir edebî yetenek ve güçlü duygu patlamaları yaratacak bir üslupla Hoyt, aşk ve tehlike unsurlarını bir araya getirmiş.”

John Charles

*Leydi Hero Batten'ın hayatı
kusursuzdur... Ta ki Marki'nin
kötü şöhretli kardeşiyle tanışana
kadar... Bu ikili ateşte kusursuz
aşkı bulabilecek midir?*

“Hoyt'un romanlarında insanı aşkın büyüüne inandıran bir şeyler var.”

RT Book Reviews

“Elizabeth Hoyt çekici karakterleri, heyecan verici konuları ve zekâ dolu diyaloglarıyla sanatını mükemmel icra ediyor.”

Publishers Weekly